

BURMESE
CLASSIC

ဒဂုန်မြို့
နယ်
ဝန်ကြီးရုံး

ALLAN
QUARTERMAIN
SIR RIDER HAGGARD

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၁၉/၉၉(၅)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၄၅၂/၉၉(၇)

■
နိမိတ်ချ

ကိုဖြင့်ထွန်း
တန်ဖိုး - ၆၀၀ ကျပ်

■
ပုံနှိပ်ခြင်း

စတုတ္ထအကြိမ် - (၁၉၉၉၊ ဩဂုတ်)
အုပ်ရေး - (၁၀၀၀၀)

■
မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - တင်မောင်မျှင်
ကာလာခွဲ - ALPHA
အတွင်းဖလင် - ဇေယျအေး

■
မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်

ဒေါ်စိန်စိန် (၀၅၄၀၄) ရောင်စဉ်အောင်ဆက်
အမှတ် ၁၆၃၊ ၄၈ လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်

■
ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ကျင်လှိုင် (၀၃၂၄၉) ကျောအောင်အောင်ဆက်
၇၈၊ ၄၄ လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်

■
ထုတ်ဝေသူ

ဦးမြသန်း (၀၁၅၀) အသိုင်းအဝိုင်းစာပေ
၃၅၊ သမာဓိလမ်း၊ ဇွဲဆုံရပ်ကွက်၊ မရမ်းကုန်း၊ ရန်ကုန်။

ဘလက်ဒလိုမြို့

၁၈၉၁ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၀ ရက်။

ကျွန်ုပ်၏အစ်ကို ဆာဟင်နရီကာတစ်(စ)ထံမှ
ပေးပို့လိုက်သော အောက်ပါစာရွက်များကို ပြင်သစ်
ပြည်ရှိ ပြင်သစ်လူမျိုး အယ်(လ)ဖုံဆီ ဆိုသူထံမှ တစ်
ဆင့် ကျွန်ုပ်ရရှိခဲ့ပါသည်။

ထိုစာရွက်များနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်၏အစ်ကိုဆာဟင်
နရီကာတစ်(စ)၏လက်ရေးဖြင့် အမှာစာတစ်စောင်ပါ
ရှိလေရာ၊ ထိုစာအဓိပ္ပါယ်မှာ၊ စာရွက်ပါအတ္ထုပ္ပတ္တိ
များကို လူအများဆုံးသိပါစေဟု ညွှန်ကြားထား၏။

သို့ဖြစ်၍ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ထူးဆန်း
သော ထိုစာရွက်များကို စာအုပ်ရိုက်၍ ထုတ်ဝေခြင်း
အားဖြင့် ပျောက်ဆုံးသွားသော ကျွန်ုပ်၏အစ်ကိုနှင့်
တကွ၊ ၎င်း၏ အပေါင်းအဖော်တစ်စုတို့၏အကြောင်း
ကိုပါ ကမ္ဘာကသိစေရန် ပုံနှိပ်၍ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိပါ
သည်။

(ပုံ) ကျောကာတစ်(စ)

မိန်းမများ၏ အလှသည်တား လျှပ်စစ်ပန်းတို့
၏အလှနှင့် တူလှပေသည်။ လျှပ်စစ်ပန်းမှ ထွက်
လာသော မိုးကြိုးလက်နက်သည် လူများအား
သေအောင် ပျက်စီးစေနိုင်သောသတ္တိရှိသကဲ့သို့
မိန်းမများ၏အလှသည်လည်း ယောက်ျားများအား
ပျက်စီးစေနိုင်သည် မဟုတ်ပါလော။

BURMESE
CLASSIC
.COM

အာမရိတတို့က်သို့ ခရီးထွက်ခြင်း

ကျွန်ုပ်အလန်ကွာတာမိန်းသည် ဆေးကျောင်း၌ ထား
သော တစ်ယောက်တည်းသောသား သေဆုံးသွားပြီးဖြစ်သဖြင့်၊
လူ့ပြည်တွင် ဆက်လက်နေထိုင်လိုသောစိတ်ပင် မရှိသလောက်
ဖြစ်ခဲ့၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်အိမ်သို့ ဆာဟင်နရီကာတစ်နှင့်
ကပ္ပတိန်ဂွ(ဒ်)တို့ရောက်လာရာ၊ ၎င်းတို့လည်း ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ
မီးဖိုအနီးတွင် ဝိုင်း၍ထိုင်ကြပြီးနောက်၊ ဆာဟင်နရီသည်
၎င်း၏ဆေးတံကြီးကိုဆေးထည့်၍ ထင်းစကလေးတစ်ချောင်းကို
ကောက်ယူမီးညှိရာ၊ ကျွန်ုပ်မှာ သူ၏ကျက်သရေရှိသော မျက်
နှာကို တစ်မိမိမကြည့်ရှုနေမိသေး၏။ တည်ငြိမ်၍ အိမ်ခြံရှိလှ
သော မျက်နှာသည်လည်းကောင်း၊ ကျယ်ဝန်းတောက်ပ၍ စူးရှ
သည့် တန်ခိုးအာနိသင်ရှိသော မျက်လုံးပြာကြီးသည်လည်း
ကောင်း၊ ရွှေရောင်တောက်၍နေသောဆံပင်နှင့် မုတ်ဆိတ်ကြီး
သည်လည်းကောင်း စပ်ဟပ်၍ကြည့်လိုက်သောအခါ၊ သားရဲ
ဘို့အလယ်တွင် ခြင်္သေ့မင်းသည် တင့်တယ်ဘိသကဲ့သို့ လူသား
ဘို့၏ ဘုရင်ဟုခေါ်လောက်ပေ၏။ ဆာဟင်နရီမှာ အရပ် ၆
ဆနှင့် ၂ လက်မမြင့်သော်လည်း၊ သူ၏ခန့်ထည်ကြံ့ခိုင်သော
တိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကြောင့် အရပ်မြင့်သည်ဟု မထင်ရချေ။

ကျယ်ပြန့်သော ရင်ဘတ်ကြီးနှင့် သန်မာတောင့်တင်းသော လက်တံကြီးများမှာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်နှင့် များစွာလိုက်လျော လှပ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ထိုအခါက အသက် ၆၃ နှစ်မျှရှိပြီဖြစ်၍ ဆံပင်များပင် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူ၍နေခဲ့ချေပြီ။ သို့သော် စိတ်ဆောင်၍နေရသဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ ငယ်စဉ်ကကြမ်းတမ်းစွန့်စားရသော အလုပ်မျိုးကို နှစ်ပေါင်းများစွာ လုပ်ခဲ့ရသဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ အတော်အတန် တောင့်တင်းလျက်ပင်ရှိနေသေး၏။

ဆာဟင်နရီသည် သားစဉ်မြေးဆက် “ဆာ” ဘွဲ့ရသည့် “ဘေရွန်နက်” ခေါ် မျိုးမျိုးမတ်နွယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပေရာ ကပ္ပတိန်ဂွ(ဒ်)မှာမူကား၊ ပုပုပြတ်ပြတ်နှင့် ခပ်တုတ်တုတ်ရှိသော ပင်စင်စား ရေတပ်အရာရှိဟောင်းတစ်ဦးဖြစ်ပြီးလျှင်၊ ရေကြောင်းအရာရှိတစ်ယောက်ပီပီ၊ အဝတ်အစားကို ကောင်းမွန်သပ်ရပ်စွာ ဝတ်စားတတ်၍၊ တစ်ဘက်တည်းသော မျက်မှန်အဝိုင်းကလေးကို အခါခပ်သိမ်း တတ်ထားလေ့ရှိ၏။ ၎င်းမှာ ယခင် ခရီးထွက်စဉ်ကထက်ပင် ဝ၊၍လာသဖြင့် ဆာဟင်နရီက ၎င်းအား အပျင်းအားကြီး၍ အစားလွန်သောကြောင့်ဖြစ်ရကြောင်းဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ ပြောင်လှောင်ပြောဆိုတတ်၏။

၎င်းတို့သည် ကျွန်ုပ်သားသေဆုံးသဖြင့်စိတ်မကောင်းသည့်အဖြစ်ကို သိရှိပြီးဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း မည်သူမျှ စကားစ၍မပြောသေးဘဲ မီးဖိုအနီးတွင် ဆေးတံများကိုသာ ကိုယ်စီခံလျက်ရှိကြရာ၊ ကျွန်ုပ်ကစ၍ “ကျုပ်တို့ ကူကူယာနားတိုင်းပြည်က ပြန်လာတာ ဘယ်လောက်ကြာကြပြီလဲဗျို့” ဟု မေးရာ ကပ္ပတိန်ဂွ(ဒ်)က “သုံးနှစ်ရှိပြီကောဗျာ... နေပါဦး ခင်ဗျား

က ဘာပြုလို့မေးရတာလဲ” “မြို့မှာနေရတာ ကျုပ်တော့ ငြီးငွေ့လာပြီဗျာ၊ ဒါကြောင့် အာဖရိကတိုက်ကိုပဲ ပြန်သွားမယ်လို့”

ထိုအခါ ဆာဟင်နရီသည် ပြင်းစွာ ရယ်မောလျက် “တယ်ထူးဆန်းပါကလားကွာတာမိန်းရဲ့၊ အကြောင်းက ဘယ်လိုလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး...”

“ကျုပ် သွားချင်နေတာ တစ်နှစ်လောက်ရှိပြီကောဗျာ။ ခင်ဗျားဖြင့် မပြောတတ်ဘူး၊ ကျုပ်ဖြင့် “စောလမုံ” သိုက်ကို ကျုပ်တို့သွားခဲ့တဲ့ အကြောင်းတွေချည်း စိတ်ထဲမှာ သတိရနေတယ်။ ဒီအပေါ် သားကလည်း အခုဆုံးသွားပြန်တော့ စိတ်အပျက်ကြီးပျက်ပြီး ကျုပ်ဖြင့် ရောက်ရာရောက် ပေါက်ရာပေါက်လွှင့်တော့မယ်လို့ဘဲ...”

ထိုအခါ ဂွ(ဒ်)သည် လက်ဝါးနှစ်ဘက်ကို ပွတ်သပ်လျက် “ခင်ဗျား ခရီးထွက်ရင် ကျုပ်လည်းလိုက်မယ်ဗျာ”

“ခင်ဗျားက ဘာပြုလို့ လိုက်ချင်ရတာလဲ...”

“ခရီးမသွားရဘဲ အိမ်ထိုင်နေရလို့ အပျင်းအားကြီးပြီး ကျုပ်မိုက်ဟာ တစ်နေ့တစ်ခြား ပူလာပြီဗျာ၊ တခြားလူတွေလည်း မသိပါစေနဲ့ဗျာ...”

“ဪ... ဒါကြောင့်လား...”

ဆာဟင်နရီသည် ပါးစပ်မှ ဆေးတံကိုဖြုတ်လိုက်ပြီးနောက် တည်ငြိမ်အေးဆေးသောအသံဖြင့် “ဘယ်နေရာကို သွားမယ်ကြံသလဲ ကွာတာမိန်း...”

* စောလမုံသိုက်သို့ အလန်ကွာတာမိန်း စွန့်စားသွားရောက်ခဲ့သော မြန်မာပြည် စာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေသော “ဆော်လမွန်ရတာမှာသိုက်” စာအုပ်တွင် ဖော်ပြပါသည်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ “နားထောင်ဗျ ကျုပ်ပြောမယ်၊ အာဖရိက
တိုက်မှာ “လီခကေသရ”တောင်ဆိုတာ ခင်ဗျားကြားဖူးလား”
ဟင်နရီ ။ ။ “မကြားဖူးဘူး...”
ကျွန်ုပ် ။ ။ “ဂွ(ဒ်)ကော မကြားဖူးဘူးလား...”
ဂွ(ဒ်) ။ ။ “ဟင့်အင်း... ကျုပ်ကသာပြီး မကြားဘူး
သေးတယ်...”

ကျွန်ုပ် ။ ။ “လမုံကျွန်းဆိုတာကော...”

ရီ ။ ။ “မကြားဘူးပေါင်ဗျာ...”

ကျွန်ုပ် ။ ။ “ဒီ ‘လမုံ’ကျွန်းဟာ ‘ဧဒီဘာ’ ကျွန်းမြောက်
ဘက် မိုင် ၃၀၀ လောက်ဝေးတဲ့နေရာမှာ ရှိတယ်ဗျ၊ အဲဒီကျွန်း
ကိုသွားပြီး ဒီကျွန်းက မိုင် ၄၅၀ လောက် အာဖရိကတိုက်ထဲ
သို့ ရောက်အောင်ဝင်သွားရင် အခုတင်ကပြောတဲ့ ‘လီခကေ
သရ’တောင်ကို ရောက်တယ်။ အဲဒီတောင် ဟိုဘက်ကို လူများ
မရောက်ဘူးကြသေးဘူး...”

ရီ ။ ။ “အဲဟိုဘက်မှာ ဘာရှိသတဲ့လဲ ကွာတာမိန်းရဲ့”

ကျွန်ုပ် ။ ။ “ဟိုဘက်က အင်မတန်နက်တဲ့ တောကြီး
များအလယ်မှာ ကျောက်ဖြူနဲ့ဆောက်ထားတဲ့ မြို့ကြီးတစ်မြို့
ရှိတယ်၊ ဒီမြို့ကြီးမှာနေတဲ့ လူတွေကလည်း ခင်ဗျားတို့ကျုပ်
တို့လို အသားဖြူသတဲ့၊ နို့ပေမယ့် ကျုပ်တို့ပြောတဲ့စကားတော့
မပြောဘူးပေါ့ဗျာ၊ ဘာသာတစ်မျိုးနဲ့ ပြောကြတယ်၊ အဲဒီမြို့
တော်ကြီးဟာ အင်မတန်ကြီးကျယ်ခမ်းနားပြီး ရွှေကလည်း
အင်မတန်ပေါလေတော့ အားလုံးပစ္စည်းအသုံးအဆောင်တွေကို
ရွှေနဲ့လုပ်ထားတယ်ဆိုပဲ၊ ဒီတိုင်းပြည်ရှိတဲ့အကြောင်း ကျုပ်
ကြားဖူးနေတာကြာပြီ ဆာဟင်နရီရဲ့၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တော့

ဒီနေရာကို မရောက်ရောက်အောင် သွားမယ်ကြံတယ်။ ခင်ဗျား
တို့ လိုက်ကြမယ်ဆိုရင်လည်း အဖော်ရတာပဲ။ သို့သော် ခင်ဗျား
တို့ လိုက်သည်ဖြစ်စေ မလိုက်သည်ဖြစ်စေ ကျုပ်တော့ သွား
တော့မှာပဲ...”

ရီ ။ ။ “ခင်ဗျားသွားရင် လိုက်ပေါ့ဗျာ။ ဘယ်နှယ်လဲ
ဂွ(ဒ်)ကော...”

ဂွ(ဒ်) ။ ။ “ခင်ဗျားတို့သွားရင် ကျုပ်လည်း ဘာနေရစ်
လိမ့်မလဲ လိုက်မှာပေါ့။ နို့ပေမယ့် ခင်ဗျားပြောတဲ့ လူဖြူတွေ
ရှိတယ်ဆိုလို့ ရွှေတွေလိုချင်လို့ လိုက်တာမဟုတ်ဘူးဗျနော်၊
ခရီးသွားရရင် ကျုပ်တို့ကိပ်နီသွားမှာမို့ ကျုပ်ကလိုက်တာ။ ပြီး
တော့ ခင်ဗျားပြောတာတွေလည်း နည်းနည်းမှ ကျုပ်မယ့်ဘူး”

ကျွန်ုပ် ။ ။ “မယ့်ချင်လည်းနေလေ... နို့ပေမယ့်
အဲဒီလို မယ့်ဘူး၊ မယ့်ဘူးနဲ့၊ စောလမုံသိုက်ကို ခင်ဗျားတို့ကျုပ်
တို့ မျက်စိနဲ့ မြင်ခဲ့ရပြီမဟုတ်လား...”

ရီ ။ ။ “ဒါနဲ့ ဘယ်တော့ထွက်ကြမလဲ ကွာတာမိန်း”

ကျွန်ုပ် ။ ။ “ဒီလအတွင်းပေါ့ဗျာ။

တနင်္ဂနွေ ၁၄ ပတ်ခန့်မျှ ကုန်လွန်၍သွား၏။ ကျွန်ုပ်
တို့သည် ထိုနေရာသို့သွားရောက်ရန် အကောင်းဆုံးနှင့်အတို
ဆုံး ခရီးလမ်းများကို ရှာဖွေကြရာ လမုံကျွန်းမှ ‘တာနာ’မြစ်ရိုး
တစ်လျှောက်လိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ကြသည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့ ၃
ဦးသားတို့သည် သင့်လျော်သော အဝတ်အစားများ၊ ရိက္ခာများ၊
ဆေးဝါးများနှင့် လက်နက်များကို ယူခဲ့ကြပြီးလျှင် ‘လမုံ’ကျွန်း

တွင် ကျွန်းမင်းကြီးဖြစ်သူ မစ္စတာဆွီနီအိမ်သို့ ဆိုက်ရောက်ကြလေသည်။

မစ္စတာဆွီနီသည် ကျွန်ုပ်အား ကောင်းစွာညှိနှိုင်းပြုစု၍ ညစာစားသောက်ကြပြီးနောက် ဆေးတံကိုယ်စီဖြင့် အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် စိတ်ကူးထုတ်လျက်ရှိစဉ် ဆာဟင်နရီက မစ္စတာဆွီနီအား “ဒီမှာ မစ္စတာဆွီနီရဲ့ အာဖရိကတိုက်ထဲမှာ ‘လီခကေသရ’ တောင်ဆိုတာ ကြားဖူးသလား။ အဲဒီတောင်ရဲ့ ဟိုဘက်မှာလူဖြူမျိုးတစ်မျိုးနေတဲ့အကြောင်း ဟောဒီက ကွာတာမိန်းက သတင်းရပြီးထားလို့ ကျုပ်တို့လာခဲ့ကြတယ် . . .”

“ကျုပ်တော့ မကြားဖူးဘူးဗျာ၊ သို့သော် ခင်ဗျားတို့ ‘တာနာမြစ်ကိုဆန်တက်သွားရင် သာသနာပြုဆရာကြီးမစ္စတာမက္ကင်ဒီအိမ်ကိုရောက်ပါလိမ့်မယ်။ သူ့ဆီကို တက်လူတစ်ယောက် မသေမရှင်ရောက်လာပြီး အင်မတန်မတ်စောက်တဲ့ တောင်ကြီးတွေရဲ့ အတွင်းဘက်သို့ တစ်လခရီးလောက် မျက်စိလည်သွားပြီး နောက်ဆုံးလူရိုင်းမျိုးတစ်မျိုးနဲ့ တွေ့သတဲ့ဗျ။ နို့ဗေမယ့် ဒီလူမျိုးက ခင်ဗျားတို့လို အသားဖြူတယ်ဆိုပဲ။ ကျုပ်သိတာတော့ ဒါလောက်ပဲ။ ဆရာကြီးမက္ကင်ဒီနဲ့တွေ့ရင် ခင်ဗျားတို့ကို အစုံအလင်ပြောပြပါလိမ့်မယ်”

ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ ဆာဟင်နရီနှင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လှမ်း၍ကြည့်မိကြသေး၏။

ထိုအခါက အာဖရိကတိုက်ထဲသို့ ခရီးလှည့်လည်သွားလာသော တောလိုက်မုဆိုးတစ်ယောက်မှာ တောမှအပြန် သေဆုံးသွားစဖြစ်၍ ၎င်းနောက်သို့လိုက်ပါသွားသော ‘ဝကာဖီ’ လူရိုင်း ၄-၅ ယောက်တို့ရှိနေကြသေးကြောင်း မစ္စတာဆွီနီထံ

မှ ကြားသိရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း လူရိုင်းများတည်းခိုနေထိုင်ရာ ရွာအပြင်သို့ နောက်တစ်နေ့ညနေတွင် ထွက်ခဲ့ကြ၏။

ရွာအပြင်၌ ရွံ့ဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော တဲငယ်များသို့ ရောက်ကြသောအခါ ‘ဝကာဖီ’ လူမျိုးတစ်ယောက်သည် တဲတစ်ခုအတွင်းမှထွက်လာ၍ ကျွန်ုပ်က ၎င်း၏အဖော်များကို တွေ့လိုကြောင်း ဇူးလူးစကားဖြင့်ပြောပြရာ လူရိုင်းသည် ကျွန်ုပ်ကို အံ့အားသင့်စွာကြည့်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အားမျက်စောင်းထိုးပြီးလျှင် ပါးစပ်မှတစ်တဲရာရေရွတ်ကာ တဲအတွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။ တခဏမျှကြာလတ်သော် လူရိုင်းသုံးယောက်တို့သည် တဲအတွင်းမှထွက်လာရာ နှစ်ယောက်မှာ ဝကာဖီလူမျိုးဖြစ်၍ ကျန်တစ်ယောက်မှာ အရပ်အလွန်မြင့်သော ဇူးလူးလူမျိုးဖြစ်လေသည်။ အရပ်မြင့်သော ဇူးလူးသည် တဲမှထွက်လာသောအခါ ၎င်း၏မျက်နှာအောက်ပိုင်းကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ထားသဖြင့် မမြင်ရသော်လည်း လက်ကိုချလိုက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် ၎င်းအားမှတ်မိတော့၏။

ထိုသူမှာ အရပ် ၆ ပေခန့်မြင့်၍ နဖူးအလယ်တွင် ဆံပင်ကိုအခွေပြုလုပ်ကာ ဖယောင်းဖြင့်ကပ်ထားသော ဇူးလူးလူမျိုးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်မှာ လွန်ခဲ့သော ၁၂ နှစ်လောက်က ၎င်းအားသိကျွမ်းခိုင်းစေခဲ့ဖူးရာ ပုဆိန်ဖြင့်တိုက်ခိုက်မှုတွင် ပြိုင်ဘက်မရှိအောင် ထူးချွန်သော သူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ ၎င်း၏ပုဆိန်ကြီးကို မြင်လိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ယခင်က ကျွန်ုပ်ထံအမှုထမ်းခဲ့သည်များကို သတိရမိသေးသည်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ “အသင် အိမ်စလိုပို မဟုတ်ပါလော။

အသင် ကျန်းမာသေး၏လော . . .”

အမ်စလိုပိုသည် ဦးခေါင်းကို အတန်ကြာညွှတ်ခါ ကျွန်ုပ်အား အရိုအသေပြုပြီးနောက် . . .

“လက်ဖြောင့်သော အိုအရှင် . . .။ အမျိုးကိုစောင့်ရှောက်သော အိုအရှင် . . .။ သူဆင်းရဲများ၊ အားငယ်သူများကို စောင့်ရှောက်သောအိုအရှင် . . .။ ကျွန်ုပ်ကား အမ်စလိုပိုနီ မှန်ပါသည်။ ဤနေရာ၌ အရှင်ကိုတွေ့ရသည်မှာ များစွာဝမ်းမြောက်ပါ၏။ အရှင်မှာ ဆံပင်အနည်းငယ်ဖြူသည်မှတစ်ပါး မျက်လုံးများမှာ ယခင်ကကဲ့သို့ပင် စူးရှတောက်ပလျက်ရှိပါသည် . . .”

ဤကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်အားမြောက်ပင်သော စကားများကို ကြားရသောအခါ စိတ်ထဲမှ ဝမ်းသာမိသော်လည်း ဆာဟင်နရီ တို့ရှေ့၌ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ မျက်နှာပူမိသေးသည်။

“အမ်စလိုပို ဤမျှလောက်ဝေးသောနေရာသို့ အသင် ဘယ်အတွက်လိုက်လာဘိသနည်း . . .”

“အိုအရှင် . . .။ ကျွန်ုပ်သည် လူ ၃ ယောက်ကိုသတ်ပြီးနောက် ရွာမှ ထွက်ပြေးလာခဲ့၏။ ရွာတွင် ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ အပြေးမြန်သူမရှိ၍ ကျွန်ုပ်လွတ်မြောက်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်သည် သုံးလတိုင်တိုင် မရပ်မနား ခရီးပြင်းထွက်ခဲ့၍ နောက်ဆုံးတွင် အရှင်တို့ကဲ့သို့ လူဖြူအရှင်တစ်ဦးထံ အမှုထမ်းခဲ့၏။ ရွာကိုလည်း မပြန်လိုပါ။ ကျွန်ုပ်မှာ ယခုအခါ ကိုးကွယ်ရာမဲ့ဖြစ်ခဲ့ချေပြီ။ ကျွန်ုပ်မှာကား ဤပုဆိန်မှလွဲ၍ အခြားပစ္စည်းမရှိ၊ ခင်တွယ်ရာလည်းမရှိ၊ ဤပုဆိန်သာ ကိုးကွယ်ရာရှိတော့၏။

ဤသို့ပြောဆိုပြီးနောက် အမ်စလိုပိုသည်၊ ၎င်း၏

ပုဆိန်ကြီးကို ဦးခေါင်းပေါ်သို့မြှောက်ပြီးနောက်၊ ၃-၄ ပတ်မျှ လေထဲတွင် ဝှေ့ရမ်းလိုက်ရာ၊ တဝီဝီမြည်သောအသံကြီးမှာ အသည်းနှလုံး တုန်လှုပ်ဖွယ်ကောင်းလှအောင် လွန်စွာကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှပေ၏ . . .”

ဆာဟင်နရီပင် အမ်စလိုပိုအား ချီးကျူးသော အမူအရာဖြင့် ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်လျက်ရှိရာ၊ ကျွန်ုပ်က ဆာဟင်နရီကို လက်ညှိုးညွှန်လျက် “အရပ်မြင့်သော ဤလူဖြူအရှင်ကြီးကိုကြည့်လော့။ သူသည်လည်း အသင်ကဲ့သို့ပင် ပုဆိန်နှင့် တိုက်ခိုက်ရာ၌ အားကိုးလောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်၏” ဟုပြောသောအခါ၊ အမ်စလိုပိုလည်း ဆာဟင်နရီဘက်သို့ ဦးခေါင်းညွှတ်ပြီးနောက် “ယုံကြည်ပါသည်အရှင် . . .” ဟု ရိုသေစွာပြန်ပြောလေ၏။

“ဤတွင်ကြည့်ဦးလော့ အသင် အမ်စလိုပို၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် အာဖရိကတိုက် တောနက်များထဲသို့ ခရီးသွားကြမည်ဖြစ်၏။ အဘယ်အရပ်သို့ရောက်မည်၊ အဘယ်အချိန်တွင်ရောက်မည်။ အဘယ်အရာမျိုးကိုတွေ့မည်၊ ကျွန်ုပ်တို့ပင် သေမည်ရှင်မည်ကိုကား ကျွန်ုပ်တို့မပြောနိုင်။ သို့သော် အလွန်ထူးဆန်းသောအရာများနှင့် ကြီးစွာသော စွန့်စားခြင်းများကို တွေ့ရမည်ကားမလွဲတည်း။ ကျွန်ုပ်သည် သင်နှင့်တကွ၊ အသင်၏ တပည့် ဝင်္ကာဖီများကိုပါ ခေါ်ဆောင်သွားလို၏။ သေမင်းနှင့် ရင်ဆိုင်ကာ စွန့်စားခြင်းကို အလိုရှိက ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ လိုက်လော့၊ ကြောက်ရွံ့က နောက်သို့ ဆုတ်လော့ . . .”

“မကြောက်ပါအရှင် . . . ကျွန်ုပ်လိုက်ပါအံ့”

၎င်းနောက် အမ်စလိုပိုသည် ပုဆိန်ကြီးကို ဦးခေါင်း

ထက်သိုမြောက်လျက် ၎င်း၏တပည့် ဝကာဖီများအား “ကျွန်ုပ်တို့သည် လူဖြူအရှင်များနှင့်အတူ လိုက်ကြစို့...” ဟု ဇူးလူးဘာသာဖြင့် အမိန့်ပေးလေ၏။

ဝကာနာမြစ်ကို ဆန်တက်ကြခြင်း

၁၀ ရက်မျှကြာသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် တာနာမြစ်ပေါ်ရှိ “ချာရာ” အရပ်ဒေသသို့ ရောက်ရှိပြီး ဖြစ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ဆန်တက်ခဲ့သောခရီးမှာ ကမ်းခြေတစ်လျှောက်၌ ရှေးဟောင်းမြို့ကြီးများနှင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ရှေးဟောင်းမြို့တစ်မြို့ကို သွားရောက်ကြည့်ရှုရာ၊ ဟောင်းနွမ်းပျက်စီးနေသော ရှေးအဆောက်အဦများကို တွေ့ရ၏။ ထိုမြို့ပျက်စီးခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း ၁၀၀၀ လောက်ပင်ရှိပြီဖြစ်၍ ယခင်က လူသူစည်ကားလှ၍ ရတနာရွှေငွေနှင့် ပြည့်သော မြို့ကြီးမှာ ယခုအခါ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့ဖြင့် ဖုံးအုပ်လျက်၊ ယခင်က လူသွားလူလာ ထူထပ်သော လမ်းများပေါ်တွင် ယခုအခါ ညဉ့်အချိန်များတွင် အစာရှာရန်လှည့်လည်၍နေသော ခြင်္သေ့များကို တွေ့ရတော့မည်ဖြစ်၏။ ရှေးအခါက လူနေအိမ်ခြေစည်ကားသော မြို့ကြီးပင်ဖြစ်လင့်ကစား လူများစွန့်ပစ်သွားသောအခါ ဤကဲ့သို့ပင် တောအတိဖြစ်ရသည့် အကြောင်းများကို စဉ်းစားကာ ကျွန်ုပ်တို့မှာ သတိသံဝေဂရမိ၏။

“ချာရာ” အရပ်၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကူလီခေါင်းနှင့် စကားများကြရသေး၏။ စကားများရခြင်း၏အကြောင်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဝန်စည်စလယ်များကို သယ်ယူလာသော ကူလီ

များ၏ လူကြီးဖြစ်သူ ကူလီခေါင်းမှာ ထိုရွာမှ ရွာခေါင်းဖြစ်၍ ကူလီခများကို အဆမတန်ပိုတောင်းခြင်းကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

ထိုကူလီခေါင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ လမ်းခရီးကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေရန် ‘မားဆေး’ ခေါ်သော လူရိုင်းများနှင့် တိုက်၍ပေးမည်ဟု မကြားတကြားပြောဆိုကြိုးဝါးပြီးနောက် ထိုညပင် တိတ်တဆိတ်ထွက်ပြေးလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သေနတ်များမှာ ဝကာဖီများလက်တွင်ရှိနေခဲ့သဖြင့် ၎င်းထွက်ပြေးသောအခါ ခိုး၍မသွားသည်ကိုပင် တနည်းအားဖြင့် ကျေးဇူးတင်ရသေး၏။ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်တို့လည်း အခပေး၍ ငှားရမ်းသော ကူလီများနှင့် ဆက်ဆံရသည့်ဒုက္ခကိုကောင်းစွာသိရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ဝန်စည်စလယ်များမှာလည်း ပြောပလောက်အောင် မများသဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ ဝကာဖီများကိုလည်း ရရှိခဲ့ပြီဖြစ်သဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ ရှေ့သွားရမည့်ခရီးအတွက် အခပေးရသော ကူလီများကို မငှားတော့ပြီဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအကြောင်းကို စဉ်းစားလျက်ရှိစဉ် ၅(၁)က အောက်ပါအတိုင်း အကြံပေး၏။

“နေပါဦး။ ဒီ ဝန်စည်စလယ်တွေယူဖို့ ခင်ဗျားတို့စဉ်းစားနေကြတာ မဟုတ်လား...”

“ဟုတ်တယ်...”

“အခုသွားမှာက ဒီမြစ်ကမ်းပေါ်မှာနေတဲ့ သာသနာပြုဆရာကြီး မက္ကဇီနေတဲ့နေရာ ရောက်အောင်သွားမယ်နော်”

“မှန်တယ်...”

“ဒါဖြင့် ထွေထွေထူးထူး ဘာစဉ်းစားနေစရာလိုသလဲ၊ ကျုပ်တို့ လှေလုပ်ပြီး လှေနဲ့သွားရုံပေါ့။ ဝန်စည်စလယ်

တွေလည်းပါရော၊ လူတွေလည်း တစ်ခါတည်း စီးရရော၊ မကောင်းဘူးလားဗျာ၊ ကျုပ်ပြောတာ . . .”

ဂွ(ဒ်)၏အကြံမှာ အလွန်ကောင်းသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း သစ်လုံးအကောင်းဆုံးများကို ရွေးချယ်ပြီးလျှင် လှေတစ်စင်းလျှင် လူ ၆ ယောက်ကောင်းစွာစီးနိုင်သော လှေ ၂ စင်းကို ပြုလုပ်ကြရာ ၃ ရက်အတွင်း ပြီးစီးလေသည်။

လှေများပြီးစီးသည့် နောက်တစ်နေ့၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် တာနာမြစ်ကို ဆန်တက်ကြလေ၏။ လှေ ၂ စင်းအနက် ပထမလှေတွင် ဂွ(ဒ်)၊ ဆာဟင်နရီနှင့် ဝကာဖီ ၃ ယောက်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ဒုတိယလှေတွင် အမ်စလိုပို၊ ကျွန်ုပ်နှင့် ဝကာဖီ ၂ ယောက်တို့သည်လည်းကောင်း အသီးသီးစီးနင်းလိုက်ပါလာကြလေရာ ဂွ(ဒ်)မှာ လှေ ၂ စင်းအပေါ်တွင် ကပ္ပတိန်အဖြစ် အုပ်စီးရလေသည်။

ဂွ(ဒ်)မှာ သင်္ဘောအရာရှိဟောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ရေကြောင်း ကျင်လည်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ကုန်းလမ်းခရီးတွင် အလွန်ငြိမ်သက်၍ နှုတ်ဆိတ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း ဤသို့ လှေ ၂ စင်းကို အုပ်ချုပ်သွားရသောအခါ စစ်သင်္ဘောတွင် ၎င်းအလုပ်လုပ်စဉ်က ငယ်သားများကို အမိန့်ပေးသည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့အပေါ်၌ပင် မညာမထောက်ဘဲ ကြပ်ကြပ်တည်းတည်း အမိန့်ပေးလျက်ရှိလေ၏။ သို့သော် မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို ရေကြောင်းခရီးတွင် အားကိုးလောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးပါပေတည်း။

ဒုတိယနေ့၌ ဂွ(ဒ်)သည် ရွက်များပြုလုပ်ပြီးလျှင် လှေနှစ်စင်း၌တပ်ဆင်စေရာ ဤသို့ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အား

ယခင်ကထက် ခရီးရောက်၍ အတော်ပင်သက်သာစေသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့မှာ အဆန်ခရီးလည်းဖြစ်ပြန်၊ ရေစီးကလည်း သန်ပြန်သဖြင့် တစ်နေ့လျှင် မိုင် ၂၀ မျှသာ ပေါက်ရောက်ခဲ့လေ၏။ နံနက် အလင်းရောင်လာသည်နှင့် တပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆန်တက်ကြလျက် နံနက် (၁၀)နာရီခွဲသို့ရောက်၍ နေပူလာကြသောအခါ ရပ်နားကြ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် သစ်ပင်များရှိ၍ အရိပ်ကောင်းသော နေရာများကို ရွေးချယ်ပြီးလျှင် နံနက်စာ စားသောက်ပြီးနောက် ဆေးတံများကိုယံစီခဲကာ တရေးတမောအိပ်ကြ၏။ ညနေစောင်း၍ ၃ နာရီထိုးသောအခါ လှေများဖြင့် ဆက်လက်ဆန်တက်ပြီးလျှင် နေဝင်လုဆဲဆဲတွင် စခန်းချရပြန်၏။

ဤသို့ စခန်းချကြသောအခါ ဂွ(ဒ်)သည် ကျွန်ုပ်တို့အိပ်ရန် ရွက်ထည်တဲကို အမြန်ထိုးစေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့က တဲထိုးလျက်ရှိစဉ် ဆာဟင်နရီနှင့် အမ်စလိုပိုတို့သည် သေနတ်များကိုထမ်းကာ ညစာအတွက် အမဲပစ်ရန်ထွက်ကြလေသည်။

ဤသို့ ဆန်တက်ကြ၍ (၃)ရက်မြောက်သောနေ့သို့ ရောက်လတ်သော် ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုညအဖို့ အိပ်ရန်ကမ်းစပ်တွင် တဲထိုးလျက်ရှိစဉ် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ဂိုက်(၄၀)ခန့်ဝေးသော တောင်ကမူပေါ်တွင် မဲခဲလူရိပ်တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရ၏။

ထိုအရိပ်သည် ကျွန်ုပ်တို့ပြန်၍ကြည့်သည်ကို မြင်သည်နှင့်တပြိုင်နက် ပျောက်ကွယ်၍သွားလေသည်။ အရိပ်ကို ဗျတ်ခနဲမြင်လိုက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်ကား ရိပ်မိပေပြီ။ အာဖရိကတိုက်တွင် ကျွန်ုပ်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ နေထိုင်ခဲ့ဖူးသဖြင့် လူရိုင်းအမျိုးမျိုးကို တွေ့ဖူးရာ ၎င်းသည်ကား အခြား

မဟုတ် 'မာဆေး' လူရိုင်းဖြစ်၍ ရွာအုပ်နှင့်စကားများစဉ်က
၎င်းက ကြိမ်းမောင်းသွားသည့်အတိုင်း မာဆေးလူရိုင်းများ
သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ခရီးစဉ်ကို နောက်ယောင်ခံ၍ လိုက်လာ
ခြင်း ဖြစ်တန်ရာ၏။

မာဆေးလူရိုင်းမျိုးများမှာ အများအားဖြင့် အမဲစလိုပို
လောက်ပင် အရပ်အမောင်းမြင့်၍ ကိုယ်လက်အဆက်အပေါက်
ပြေပြစ်ကျနေသော လူမျိုးဖြစ်လေသည်။ သို့သော် ၎င်းတို့၏
မျက်နှာကား ဆေးများဖြင့် အမြဲခြယ်လှယ်၍ထားသဖြင့် သူရဲ
သဘက်ကဲ့သို့ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှပေ၏။

တောင်ထိပ်မှပေါ်လာသော လူရိုင်းမှာ ၎င်း၏ကြီးမား
သောလုံကြီးကိုမြှောက်လိုက်ပြီးနောက် တောင်စောင်းတွင်
ပျောက်ကွယ်၍သွားလေရာ အခြားလှေပေါ်တွင်ရှိသော ဆာ
ဟင်နရီက "အလို . . . ကြည့်စမ်းဗျို့၊ ရွာသူကြီးခွေးကောင်
ကြိမ်းသွားတာ မှန်နေပြီကော။ ဒီအရိုင်းကောင်တွေ ကျုပ်တို့
နောက်ကို နောက်ယောင်ခံလိုက်လာတာနဲ့ တူတယ်ဗျ။ ဒီကနေ
ည ကမ်းပေါ်မှာအိပ်လို့ စိတ်ချရပါ့မလားဗျာတို့ . . ." ဟု
အော်လိုက်သေးသည်။

ထိုည၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကမ်းပေါ်သို့မတက်ဘဲ လှေ
များကို မြစ်လယ်သို့ဆွဲခဲ့ပြီးလျှင် ကျောက်တုံးကြီးများဖြင့်
'ကျောက်ချ'၍ အိပ်ကြရလေသည်။ မြစ်မှာ များစွာမကျယ်လှ
သော်လည်း မြစ်လယ်တွင် လှေပေါ်၌ အိပ်ရခြင်းမှာ ကမ်းပေါ်
တွင်အိပ်ရမည်ထက် တော်သေး၏ဟု အောက်မေ့ကြရသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ ကောင်းစွာအိပ်၍မပျော်ချေ။ ထောင်သောင်း
မကသော ခြင်များမှာ အရပ်လေးမျက်နှာမှ ပျံသန်းလာပြီးလျှင်

နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာ လူသွေးကိုမစုပ်ရသဖြင့် ငတ်ပြတ်နေ
သည့် လက္ခဏာဖြင့် လူ၏ကိုယ်ကိုတပါတည်းချီ၍သွားမတက်
ထိုက်ခံကြကုန်၏။ ခြင်ကိုက်၍ မအိပ်နိုင်ရုံမျှမက ကျွန်ုပ်တို့
အား ဆားအန္တရာယ်တို့ကို တွေး၍ပူပန်မိ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်
လည်း မအိပ်နိုင်သေးဘဲ ဆေးတံထဲသို့ ဆေးတစ်ဆုံထည့်၍
သောက်ကာ အနီး၌ ဝကာဖီများ၏ကျယ်လောင်သော ဟောက်
သံကိုနားထောင်ရင်း အချိန်များကို ကုန်လွန်စေ၏။

ထိုညမှာ လသာ၍ သာယာသောညတစ်ည ဖြစ်၍
ကြည်လင်အေးမြသော လရောင်အောက်တွင် ဆေးတံကိုခဲကာ
ညာဘက်ခြေထောက်မှ နာကျင်ကိုက်ခံခြင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်တွင်
ဆားအန္တရာယ်ရှိခြင်းများကိုပင် သတိမရတော့ဘိသကဲ့သို့ ရှိ
နေပေ၏။ ပင်လယ်ဘက်သို့ မနားမနေ စီးဆင်းသွားအပ်သော
ချပြင်ပေါ်တွင် ငွေပြားကြီးခင်း၍ထားသည်နှင့်တူ၏။ ည၌
အချိန်တိုက်ခတ်လာသော လေပြင်သည် ကမ်းခြေတစ်လျှောက်
၌ ပေါက်ရောက်လျက်ရှိသော သစ်ပင်ရှည်ကြီးများကို ဖြတ်၍
တိုက်ခတ်ကာ တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ဝေး၍ သွားကာ ပျောက်
ကွယ်၍သွားသော လေသံကလေးများသည်ပင်လျှင် စိတ်ကြည်
နူးဖွယ်ကောင်းလှပေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏လက်ဝဲဘက်ရှိ ကမ်းခြေမှာ အတန်ငယ်
ဆေးလျက်၊ သံသောင်ခုံတစ်ခုလည်းရှိရာ တောတိရစ္ဆာန်များ
သည် မြစ်သို့ ရေသောက်ဆင်း၍လာကြသည်ကို လရောင်
အောက်၌ မြင်ရ၏။ မကြာမီပင် ခြင်သေ့ဟိန်းသံကြီးတစ်ခုကို
ကြားလိုက်ရပြီးလျှင် လည်ဆံဖားဖားဖြင့်ခြင်သေ့ကြီးတစ်ကောင်
သည် ရေသောက်ပြီးနောက် တောနက်များသို့ ဣန္ဒြေရစွာဝင်

သွား၏။ တခဏမျှကြာလတ်သော် ဆင်တစ်ကောင်အော်သံကို ကြားရပြီးနောက် ယခင်နေရာနှင့် ကိုက် ၅၀ ခန့်ဝေးသော နေရာတစ်ခုတွင် ရေသောက်လျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်မှာ ပစ်လိုက်လျှင် ကျိန်းသေရတော့မည်အဖြစ်ကိုပင် စိတ်ကူးနှင့်တွေးမိသေး၏။ ဆင်ကြီးလည်း တရွေ့ရွေ့တော့နက်ထဲသို့ ဝင်သွားပြန်၏။

ထိုခဏ၌ ကျွန်ုပ်လည်း လက်ယာဘက်ကမ်းခြေသို့ ကြည့်လိုက်မိရာ တရွေ့ရွေ့သွားနေသော လူတစ်ယောက်၏ အရိပ်လိုလို မြင်လိုက်ရသဖြင့် အသက်အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ထက်မြက်စူးရှသော မျက်လုံးများရှိသော်လည်း ထိုအရိပ်မှာ လူပင်ဖြစ်လေသလော၊ သို့မဟုတ် တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ဖြစ်လေသလော... မကွဲပြားလှချေ။ ထိုအချိန်၌ မည်းနက်သော မိုးတိမ်များသည် လမင်းကိုဖုံးအုပ်၍သွားလေရာ၊ တစုံတရာကိုမျှ မမြင်ရတော့ဘဲ တောတောင်သစ်ပင်များပင် မကွဲမပြားဖြစ်၍ လာလေ၏။ ထိုအခါ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ တောတောင်ရေမြေများသည် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိလေရာ ထိုတိတ်ဆိတ်ခြင်း၏အတွင်းမှ ငှက်တစ်ကောင်တွန်လိုက်သကဲ့သို့ ထူးဆန်းသော အသံတစ်ခုပေါ်ထွက်လာပြီးလျှင် တစ်ဖန်ငြိမ်သက်၍သွားပြန်၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ဖုံး၊ နတ်၊ တစ္ဆေ၊ သူရဲတို့အား ယုံကြည်ခြင်းကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိဟု လူရိုင်းများက ချီးကျူးခြင်းကိုခံခဲ့ရသူကားမှန်၏။ သို့သော် ဤငှက်တွန်သံကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ ခေါင်းနုပန်းကြီးကာ တစုံတခုဖြစ်တော့မည်ဟု တင်ကြံ၍ သိသကဲ့သို့ ထူးဆန်းသောစိတ်များ ပေါ်ပေါက်လာ၏။

ကျွန်ုပ်၏မတ်လည်တွင် ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေများနှင့် တကွ ဝကာဖီများသည် အိပ်မောကျလျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်တစ်ဦးတည်း နိုးနေသဖြင့် မည်သူ့ကိုမျှ တိုင်ပင်ပြောဆိုရန် မရှိချေ။ ကျွန်ုပ်မှာ အလွယ်တကူနှင့် ကြောက်ရွံ့တတ်သူမဟုတ်သော်လည်း မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်မသိ၊ နဖူးတွင် ချွေးစီးများဖြင့် စိုရွဲလျက်ရှိ၏။ ထိုအချိန်တွင် ထူးဆန်းသော ငှက်တွန်သံတစ်မျိုးကို ထပ်မံကြားရပြန်၏။

ကျွန်ုပ်မှာ အိပ်မက်ထဲတွင် တုပ်နှောင်ထားခြင်းခံရဘိသကဲ့သို့ မလှုပ်မရှားနိုင်ဘဲ ရှိနေ၏။ ကိုယ်အားဖြင့် လှုပ်ရှားခြင်းငှာ မတတ်နိုင်သော်လည်း ကျွန်ုပ်၏စိတ်တန်ခိုးကား လွန်စွာထက်သန်လျက်ရှိလေသည်။

အထက်ကောင်းကင်၌ကား မည်းနက်သော တိမ်သားများသည် လရောင်ကိုဖုံးအုပ်လျက်ရှိသည်ဖြစ်ရာ မြစ်ရေပြင်သည်လည်း မည်းနက်သော အဆင်းကိုဆောင်ကာ ငြိမ်သက်လျက်ရှိ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဆိတ်ငြိမ်လျက်ရှိပြီးလျှင် ဆူမင်းနှင့် ကျွန်ုပ်သာလျှင် နိုး၍နေဘိသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် နံဘေးတွင်ရှိသော အခြားလှေကိုလှမ်း၍ ကြည့်မိ၏။ သို့သော်မမြင်ရချေ။ ကျွန်ုပ်တို့လှေသာလျှင် နံဘေးတစ်ဘက်သို့ ခပ်စောင်းစောင်းဖြစ်၍သွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရ၏။ ထိုခဏ၌ အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော မျက်နှာကြီးတစ်ခုသည် လှေနံဘေးရေပြင်မှ ထွက်ပေါ်၍လာပြီးလျှင်၊ ပြောင်လက်သော ဓားတစ်လက်ကိုလက်ဖြင့်ကိုင်ကာ ကောင်းကင်သို့ မြှောက်လိုက်၏။ ဤသို့မြှောက်လိုက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်နှင့်နံဘေးချင်းယှဉ်၍အိပ်နေသော ဝကာဖီ၏ဝေဒ

နာခံစားရသော အော်သံကြီးကို ကြားလိုက်ရလေသတည်း။ ထိုခဏ၌ ကျွန်ုပ်မျက်နှာပေါ်သို့ ပူနွေးသောအရည်များ စင်၍ လာရာ ၎င်းတို့မှာ ဝကာဖီ၏ရင်ဝမှ ပန်းထွက်သော သွေးများ ပေစာည်း။

မှိုင်းဝေလျက်ရှိသော ကျွန်ုပ်၏ဦးခေါင်းကား ကြည်လင်၍ သွားပေပြီ။ ၎င်းတို့သည်ကား အိပ်မက်မဟုတ်ချေ။ တကယ်ပင်ဖြစ်ပေါ်လာသော အကြောင်းများဖြစ်၏။ မားဆေးလူရိုင်းများသည် ရေထဲကူး၍လာကာ ကျွန်ုပ်တို့အလစ်တွင် တိုက်ခိုက်ချေပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် အနီးမှ ဆွဲမိဆွဲရာ အမ်စလိုပို၏ပုဆိန်ကြီးကို ဆွဲယူပြီးလျှင် ဓားရောင်မြင်ရသောနေရာဆီသို့ တအားကုန်လွဲ၍ခုတ်လိုက်ရာ၊ ပုဆိန်သည် ဓားကိုင်သော လူရိုင်းလက်ပေါ်သို့ တည့်တည့်ကြီးကျရောက်သွားပြီးလျှင် လက်မောင်းသည် ကိုယ်မှပြတ်ထွက်၍သွားပြီးနောက် ပုဆိန်ကြီးမှာ လှေန်တွင် မြုပ်ဝင်လျက်ရှိနေလေ၏။ လက်ပြတ်ကြီးသည် ဝကာဖီ၏ ရင်ဝ၌စိုက်လျက်ရှိသော ဓားကြီးကို ဆုပ်ကိုင်လျက်ပင်ရှိနေလျက် လက်ပြတ်ကြီး၏ပိုင်ရှင်မှာမူကား တစုံတရာ ဟစ်အော်ခြင်းမျှမပြုနိုင်ဘဲ ရေနက်ထဲတွင် နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်၍ သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏အစေခံ ဝကာဖီမှာ လက်ပြတ်ကြီးဖြင့် လက်ကိုင်ကို ဆုပ်၍ထားသော ဓားတန်းလန်းနှင့်ပင် အသက်ပျောက်ရှာချေပြီ။

ထိုအချိန်၌ ကျန်လူများသည် အိပ်ရာမှ အားလုံးနီးကြပြီဖြစ်၍ ဆူညံဟစ်အော်သံများကို ကြားရလေ၏။ ရေပြင်တွင် ရေစုန်သို့ တရွေ့ရွေ့မျော၍သွားသော ဦးခေါင်းမည်းမည်းများ

ထို မြင်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းတို့၏အကြံကိုရိပ်မိ၏။ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်တို့လှေသည်လက်ယာဘက်ကမ်းဆီသို့ကပ်၍ သွားချေက လူရိုင်းတစ်အုပ်သည် ကျွန်ုပ်တို့အား လုံကြီးများဖြင့် ဆီးကြိုထိုးသတ်မည်အကြံဖြင့် လှေများကို ကြိုးဖြတ်၍ မျှောလိုက်ခြင်းဖြစ်ဟန် လက္ခဏာရှိ၏။ ဝကာဖီများမှာကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်လျက်ရှိသဖြင့် တစုံတရာ အသုံးမကျဘဲရှိနေကြရာ၊ ကျွန်ုပ်နှင့် အမ်စလိုပိုသာလျှင် ရေစီးထဲတွင် မျောပါ၍သွားသောလှေကို လှော်ခတ်အုပ်ထိန်းကြရလေသည်။ အကယ်၍ တစ်မိနစ်မျှ နောက်ကျခဲ့ပါမူ၊ လှေသည် ကမ်းခြေဖြင့်ရိုက်ခတ်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့မှာ လူရိုင်းတို့၏လက်သို့ အသက်များကို အပ်ကြရချေတော့မည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် အမ်စလိုပိုသည် ပင်ပန်းကြီးစွာဖြင့် လှေကို မျောပါမသွားရန် ထိန်းပြီးလျှင် မြစ်လယ်သို့ ဖွင့်၍လှော်ခတ်ခဲ့ပြီးနောက် မြစ်လယ်သို့ရောက်သောအခါ ရေနံနံသို့လှည့်၍ လှော်ကြရပြန်၏။ ၈(၁)သည် မှောင်မိုက်ထဲတွင် ကပ္ပတိန်ပီပီ ဆူညံစွာအမိန့်ပေးလျက်ရှိသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ၎င်း၏အမိန့်ကိုနာခံရင်း ၎င်း၏လှေအနီးသို့ ချဉ်းကပ်မိကြ၏။ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်တို့သည် လှေများကို ကြိုးများဖြင့် ခိုင်မြဲစွာချည်ပြီးသော် တစ်ညလုံးမအိပ်ကြတော့ဘဲ၊ မိုးအလင်းကိုသာ စိတ်အားထက်သန်စွာ စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိကြကုန်၏။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ အမြန်မိုးလင်းစေရန် ဆုတောင်းကြကုန်လျက် စိတ်ထင်အားဖြင့် နာရီပေါင်းများစွာ ကြာလတ်သော် အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်မှ ရောင်ခြည်များ တဖြည်းဖြည်းထွက်လာပြီးလျှင် နေဝန်းပေါ်ထွက်၍ လာခဲ့လေ၏။ နေရောင်ထွင်

ကျွန်ုပ်တို့ ပထမမြင်ရသောအရာမှာ သေ၍နေသော ဝကာဖီ၏ အလောင်းနှင့် ၎င်း၏ရင်ပတ်တွင်စိုက်လျက်ရှိသော ဓားကိုဆုပ် ကိုင်လျက်ပင်ရှိသေးသော လက်ပြတ်ကြီးဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ် တို့သည် ထိုအချင်းအရာများကို ဆက်လက်မကြည့်လိုလှသည် ဖြစ်၍ အလောင်းကို ခဲတစ်လုံးဖြင့်ချည်ပြီးလျှင် ရေနက်ထဲသို့ ပစ်ချလိုက်လေ၏။ သို့သော် ဓား၏လက်ကိုင်မှာ တိရစ္ဆာန်၏ ဦးချိုကို လှပစွာထူလှုပ်ထားသည်ဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ်မှာ ဝါသနာ အတိုင်း မပစ်ရန်နိုင်ဘဲ အမဲလိုက်ဓားအဖြစ်ဖြင့်သုံးရန် အထူး အဆန်းပစ္စည်းအနေဖြင့် သိမ်းဆည်းထားလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆက်လက်ဆန်တက်ကြ ရာ စိတ်လက်များ အနည်းငယ်လေးလံလျက်ရှိသော်လည်း ထို ညမိုးမချုပ်မီ သာသနာပြုဆရာကြီး မက္ကင်ဒီ၏ စခန်းသို့ ရောက်မည်ဟု မျှော်လင့်ကာ လေးလံသောစိတ်များကို ဖြေ ဖျောက်ကြရကုန်၏။

နေထွက်ပြီးနောက် ၁ နာရီခန့်ကြာလတ်သော် မိုးများ ရွာ၍လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ရွက်များကို ရုပ်သိမ်းကာတက် များဖြင့်သာ လှော်ခတ်ကြရကုန်၏။ ၁၁ နာရီအချိန်တွင် မြစ် ၏လက်ဝဲဘက်ကမ်းတွင် လွတ်လပ်သောနေရာတစ်ခုကိုရွေး ချယ်ပြီးလျှင် ငါးများကိုချက်ပြုတ်စားသောက်ကြ၏။ ထိုအချိန် တွင် မိုးအနည်းငယ်စဲလျက်ရှိသော်လည်း တခဏမျှကြာလတ် သော် အရပ်ရှစ်မျက်နှာမှ မိုးတိမ်များတက်လာ၍လာပြီးလျှင် အိုးကိုမှောက်ချလိုက်ဘိသကဲ့သို့ သွန်ချလိုက်လေရာ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်တို့မှာ မစ္စတာမက္ကင်ဒီအိမ်သို့ ထိုညတွင်ရောက်နိုင် တော့မည်မဟုတ်ကြောင်း သိသဖြင့် စိတ်ပျက်ကြရပြန်၏။ ဤ

အလောက် ပြင်းထန်စွာရွာသွန်းလျက်ရှိသော မိုးအောက်တွင် ကျောက်ဆောင်ထူထပ်၍ ရေစီးသန်လှသော မြစ်ကိုဆန်တက် ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ချေ။

မိုးစဲလတ်သော် ဆက်လက်ဆန်တက်ပြီး နောက်နေ့ ည ၅ နာရီသို့ရောက်သောအခါ စခန်းချရန်နေရာကို ရှာဖွေကြ ရကုန်၏။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ကမ်းသို့တက်၍လည်း မအိပ်ဝံ့သဖြင့် အကြံအိုက်လျက်ရှိစဉ် ကျွန်ုပ်တို့၏မနီးမဝေး၌ ရေလယ်တွင် ပေါ်လျက်ရှိသော ကျွန်းကလေးတစ်ကျွန်းကို ကံအားလျော်စွာ တွေ့ရသည်နှင့် လှေများကို ကြိုးဖြင့် ခိုင်မြဲစွာချည်နေဝင်ပြီး နောက် ကျွန်းကလေးပေါ်သို့ တက်ကြရ၏။ မစ္စတာမက္ကင်ဒီ ၏စခန်းမှာကား မြေပုံအရ ၁၀ မိုင်ခန့်ဝေးသေး၏။

ကျွန်ုပ်တို့မှာတစ်နေ့လုံး ခရီးပြင်းလာခဲ့ရသည်ဖြစ်၍ ခြေပစ်လက်ပစ်ဖြစ်ခါ ကျွန်းပေါ်၌ မီးဖို၍ ချမ်းသာစွာအိပ်ကြ ရတော့မည်ဟု အားခဲလျက်ရှိစဉ် မိုးသည် ကျွန်ုပ်တို့အား တမင် အရွံ့တိုက်ဘိသကဲ့သို့ ပြင်းထန်စွာရွာ၍ချပြန်ရာ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ကြက်ကလေးများကို ရေဆွတ်၍ထားဘိသကဲ့သို့ ရွဲရွဲစိုလျက် ရှိကြကုန်၏။ ထိုအတွင်း အေးမြသော လေသည် တဝှေ့တိုက် ခတ်၍လာပြန်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ သွေးများခဲ၍သွားလောက် အောင် ချမ်းအေး၍လာပြီးလျှင် အအေးဓာတ်သည် ရိုးတွင်းချဉ် ဆီသို့တိုင်အောင် စိမ့်ဝင်ခါ ခိုက်ခိုက်တုန်လျက်ရှိကုန်၏။

စောလမုံသိုက်ကို ရှာဖွေရန် သွားရောက်ခဲ့စဉ်က ကူကူယာနားပြည်သို့အသွား အသားမြတ်တောင်ပေါ်တွင် ချမ်း အေး၍ သေလုနီးပါးမျှ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသောညကိုပင် အမှတ်ရမိသေး ၏။ ဤမျှလောက် ဒုက္ခခံကြရသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့မှာစိတ်

သက်သာရာရစေရန် အချက်တစ်ချက်ကား ရှိသေး၏။ ။ ၎င်းသည်ကား အခြားမဟုတ်၊ မားဆေးလူရိုင်းမျိုးများသည် မိုးကို လွန်စွာကြောက်ရွံ့တတ်သောလူမျိုးဖြစ်၍ ၎င်းတို့၏ဘေးရန်နှင့် ကင်းဝေးချေပြီဟူသော အချက်ဖြစ်လေသည်။

တစ်ညလုံး ငုတ်တုတ်ထိုင်၍ နေရလေရာ တစ်နာရီအချိန်လောက်တွင် ငှက်အော်သံတစ်သံကိုကြားလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ခေါင်းနပန်းကြီး၍သွားမိသေး၏။ ။ သို့သော် လူရိုင်းများကိုကား အရိပ်အငွေ့မျှ မမြင်ရချေ။ ထိုငှက်အော်သံမှာ လူရိုင်းများ အချက်ပေးသံမဟုတ်ဘဲ အကယ်ပင် ငှက်တစ်ကောင်၏အော်သံဖြစ်ချိမ့်မည်။ နောက်ဆုံး၌ မိုးစင်စင်လင်း၍ သွားလေ၏။ ထိုအချိန်၌ နေမင်းသည် မိုးသားကင်းစင်၍ ကြည်လင်သော ကောင်းကင်မှ ထွက်ပေါ်လာလေရာ လေသည်လည်း နေရောင်၏အရှိန်ဖြင့် ပူပူနွေး၍လာခဲ့ပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် မိမိကိုယ်နှင့် အဝတ်များကို နွေးသောနေရောင်ခြည်ကိုခံခါတဖြည်းဖြည်း သွေးခြောက်စေလေ၏။

နာရီဝက်ခန့်ကြာလတ်သော် ကျွန်ုပ်တို့သည် မြစ်ကြောင်းကို ဆက်လက်ဆန်တက်ကြပြန်ရာ လှေများမှာ လေရသဖြင့် အတော်ပင် ခရီးပေါက်ရောက်လျက် ရှိပြီးလျှင် လူများမှာလည်း ပူနွေးသော နေရောင်ခြည်ကို ခံစားရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ထိုအခါမှ ပြုံးနိုင်ရယ်နိုင်ရှိကြလေသည်။

ဘဲ နာရီထိုးသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် နံနက်စာအတွက် စခန်းချတော့မည်ပြုစဉ်၊ မြစ်သည် ရုတ်တရက်ကွေ့၍သွားသဖြင့်၊ ရှုမျှော်ခင်းလည်း တစ်မျိုးပြောင်းသွားပြီးနောက်၊ ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့ အတော်ဝေးဝေး၌၊ တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်တွင်ဆောက်

လုပ်ထားသော အိမ်တစ်ဆောင်ကို တွေ့မြင်ကြရလေ၏။ ထိုအိမ်မှာ မြင့်မားသော ကျောက်နံရံကြီးများဖြင့် ဝိုင်း၍ထားရာ အိမ်အနီးတွင် အလွန်မြင့်သော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကိုလည်း မြင်ရ၏။ ထိုသစ်ပင်မှာ မစ္စတာမက္ကင်ဒီ၏ အိမ်နေရာအမှတ်အသားပေတည်း။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်ရက်လောက်ကပင် ထိုသစ်ပင်ထိပ်ဖျားကို မှန်ပြောင်းနှင့်ကြည့်ရာတွင် တွေ့မြင်ကြရပြီးဖြစ်သော်လည်း၊ ထိုနေရာမှ မစ္စတာမက္ကင်ဒီ၏အိမ်နေရာဖြစ်ကြောင်းကိုမူကား မသိကြချေ။ အိမ်ကိုမြင်ရသောအခါ ဝမ်းမြောက်၍အော်လိုက်ကြသေး၏။

သို့ဖြစ်၍ စခန်းချရန်ပင် သတိမရတော့ဘဲ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ယခင်ကထက် နှစ်ဆပြင်းသော စိတ်အားထက်သန်ခြင်းတို့ဖြင့် ဆက်လက်ဆန်တက်ကြရာ တစ်နာရီထိုးလတ်သော် တောင်ကုန်း၏ကမ်းခြေသို့ ဆိုက်ရောက်ကြလေ၏။ ။ ၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်တို့လည်း လှေများကို ကမ်းသို့ဆိုက်ကပ်ပြီးသော် ကြိုးများဖြင့်ချည်နှောင်လျက်ရှိစဉ်၊ တောင်ကုန်းပေါ်မှ ဆင်းလာသော အင်္ဂလိပ်လူမျိုးကဲ့သို့ ဝတ်ဆင်ထားသော လူသုံးယောက်ကို ခပ်ဆေးဆေးမှမြင်ရသည်နှင့် ဂွ(ဒ်)သည် မှန်ပြောင်းဖြင့်ကြည့်လျက် “ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေနဲ့ တူတယ်၊ ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်၊ မိန်းမတစ်ယောက်၊ ပြီးတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၊ အားလုံးသုံးယောက်ပဲ . . .” ဟု ကျွန်ုပ်တို့ကိုလှမ်း၍ ပြော၏။

သာသနာပြုစာနားသို့ဆိုက်ရောက်ခြင်း

ယောက်ျားကြီးမှာ မစ္စတာမက္ကင်ဒီပင်ဖြစ်၍ ဆံပင်များ ပင်ဖြူ၍နေချေပြီ။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်မှာ အနည်းငယ်ကြုံ လိုလျက်၊ နီသောပါးများနှင့် သနားကြင်နာတတ်သော မျက်နှာ ရှိ၏။

“ဘယ့်နယ်လဲ မိတ်ဆွေတို့၊ ကျန်းမာကြရဲ့နော်” ဟု လက်ကိုဆန့်တန်းကာ ကျွန်ုပ်တို့အား နှုတ်ဆက်သဖြင့် ကျွန်ုပ် တို့ကလည်း ကျန်းမာကြောင်း၊ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောဆိုခါ ပြန်၍နှုတ်ဆက်ရလေသည်။ ထို့နောက် မစ္စတာ မက္ကင်ဒီက—

“လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နာရီလောက်က လူဖြူတွေပါတဲ့ လှေ နှစ်စင်း မြစ်ကိုဆန်တက်လာကြတာ မြင်ရတယ်ပြောတာနဲ့ ကျုပ်တို့ အခုဆင်းကြိုတာပဲဗျ... ” ဟုပြောသောအခါ မစ္စက် မက္ကင်ဒီက ဝင်၍ ...

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ... လူဖြူမျက်နှာတွေ မမြင်ရတာ ကြာလှပါပြီ။ ကျန်မဖြင့် ရှင်တို့ရောက်လာတာ သိပ်ဝမ်းသာ တာပဲရှင်...” ဟုပြောသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဦးထုပ်များ ကိုချွတ်ခါ ကျွန်ုပ်တို့မှာ မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်က ပင် မိတ်ဆက်၍ပေးရ၏။

မစ္စတာမက္ကင်ဒီက “ကိုင်း... လာကြဗျာ ခင်ဗျား တို့လည်း ခရီးပန်းလာကြတော့ ဆာလည်းဆာကြရော့မယ်။ အိမ်ထဲရောက်မှ အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောကြတာပေါ့၊ ဟုတ်တယ်ဗျ။ လူဖြူမျက်နှာဆိုလို့ နောက်ဆုံးမြင်ရတာ အိမ် မှာရောက်နေတဲ့ “အယ်လ်ဖုံဆီ” ဆိုတဲ့ ပြင်သစ်လူမျိုးတစ် ယောက်ပါပဲ။ ဟိုကျတော့ ခင်ဗျားတို့တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ ပြီး

တော့ သူရောက်လာတာလည်း တစ်နှစ်လောက်ရှိသွားပြီ။ သည့်နောက် လူဖြူဆိုလို့ ခင်ဗျားတို့အခုရောက်လာမှပဲ မြင်ရ တော့တယ်” ဟုပြောဆိုကာ အိမ်သို့ခေါ်သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ လည်း တောင်ကမူကိုတက်ခါ ၎င်းအိမ်သို့ လိုက်ပါသွားရလေ သည်။

တောင်ထိပ်သို့ရောက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဥယျာဉ် တစ်ခုအတွင်းမှ မြေလမ်းကလေးအတိုင်းလျှောက်၍ သွားရလေ ရာ လမ်းကလေး၏ တစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် အတန်းလိုက်စိုက် ပျိုးထားအပ်သော သစ်ပင်၊ ပန်းပင်တို့မှာ အင်္ဂလန်တွင် ကျွန်ုပ် တို့တွေ့ရဘိသကဲ့သို့ ရှိကုန်၏။ အသီးသီးသော အပင်များနှင့် အပွင့်ပွင့်သော အပင်များမှာ မိမိတို့သီးပွင့်များကို ဆောင်လျက် ရှိကုန်ရာ ဥယျာဉ်ကလေးမှာ လွန်စွာပင် ဝေဝေဆာဆာရှိ၍ စိတ်ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းလှပေ၏။

ကျွန်ုပ် ။ ။ “ဥယျာဉ်ကလေးကဖြင့် နေရာကျပါပေ ဗျာ။ အသီးရောအပွင့်ရော စုံနေတာပဲ...”

ဒီ ။ ။ “ဟုတ်တယ် မိတ်ဆွေ၊ ရာသီဥတုကလည်း ကောင်းလေတော့ ဘာပဲစိုက်စိုက် ဖြစ်တာပါပဲ...”

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်တို့လည်း အိမ်ကိုတံတိုင်းသဖွယ် ကာရံထားသော ကျောက်နံရံကြီးသို့ရောက်၍ လာကြ၏။ ချောင်းငယ်တစ်ခုမှာ ထိုတံတိုင်းကြီးအတွင်းမှ အပြင်သို့ တံ တိုင်းကိုပတ်ကာ စီးဆင်းလျက်ရှိရာ မြို့ရိုးကိုဝိုင်း၍ထားသော ကျုံးနှင့်တူပေ၏။ ရှေးရဲတိုက်ကြီးများတွင် ရန်သူများအား အလွယ်တကူ ခုခံကာကွယ်နိုင်ရန် ဆောက်လုပ်ထားသည်နှင့် တူ၏။

မစ္စတာမက္ကင်ဒီသည် ကျောက်တံတိုင်းကြီးနှင့်ကျုံးကို လက်ညှိုးညွှန်လျက် “ဒါကြည့်တော့ဗျာ... ဒီကျုံးနဲ့ကျောက် တံတိုင်းကြီးဆောက်ရတာ ၂ နှစ်တိတိကြတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ဖြင့် ပြီးမှပဲ စိတ်အေးတော့သဗျာ။ တိုက်မှာခိုက်မှာ အခုဖြင့် မကြောက်ရတော့ပေဘူး...”

ကျွန်ုပ်တို့လည်း ကျုံးကိုဖြတ်၍ထားသော ပေါင်းကူး တံတားတစ်ခုကို ကျော်ဖြတ်ခါ တံခါးပေါက်ကလေးတစ်ခုမှ တံတိုင်းအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြလေ၏။ ထိုနေရာ၌ ဥယျာဉ်ငယ် တစ်ခုရှိပေသေးရာ ၎င်း၏အလယ်၌ ကျွန်ုပ်တို့အဝေးမှမြင်ရ သော ၆၀ ၇၀ ခန့်မြင့်သည့် သစ်ပင်ကြီးရှိလေသည်။

“သည့်လောက်မြင့်တဲ့ သစ်ပင် ဒီနေရာမှာ ဒီတစ်ပင်ပဲ ရှိတယ်ဗျာ...”

“ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ... မြင့်လိုက်တာ”

“ဒါကြောင့် ဒီသစ်ပင်ကို ကျုပ်က ‘မျှော်စင်ပင်’ လို့ နာမည်ပေးထားတယ်၊ ကြည့်ပါလား။ အပေါ်မှာလူတက်ကြည့် ဖို့ မျှော်စင်ကလေးဆောက်ထားတယ်။ ဒီနေရာကတက်ပြီး မှန် ပြောင်းနဲ့ကြည့်ရင် ၁၅ မိုင်ပတ်ဝန်းကျင်အတွင်း ဘာဖြစ်နေ တယ်ဆိုတာ ကောင်းကောင်းမြင်ရတာပေါ့။ ကိုင်း ကိုင်း အိမ် ထဲဝင်ကြပါ။ ခင်ဗျားတို့လည်း ဆာလှရောပေါ့။ နေရာကတော့ စားစရာ၊ သောက်စရာ မြို့မှာလို ကောင်းကောင်းရတဲ့နေရာ တော့ မဟုတ်ဘူး။ နို့ပေမယ့် ကျုပ်တို့ရပြီးနေတာက ပြင်သစ်ထမင်းချက်ဖြစ်တော့ တော်သေးရဲ့လို့ အောက်မေ့ရ တာပဲ...”

နောက်ဆုံးပြောလိုက်သော မက္ကင်ဒီ၏စကားကို

ကျွန်ုပ်နားမလည်ချေ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အိမ်တွင်းသို့ဝင်၍ ၎င်း နောက်မှလိုက်ပါသွားရာ အိမ်ဝမှတ်ခါးကိုဖွင့်ခါလူတစ်ယောက် သည် ကျွန်ုပ်တို့အား ဆီးကြိုလျက်ရှိလေသည်။ ၎င်းမှာအရပ် ပု၍ အတော်ပင် ကောင်းမွန်သော အပြာရောင်ဝတ်စုံကို သပ် ရပ်စွာဝတ်ထားပြီးလျှင် ဖိနပ်အဖြူကို စီးထား၏။ ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်တို့အားဦးခေါင်းကိုညွှတ်၍ အရိုအသေပြုပြီးနောက် “သခင်မက ညစာအသင့်ပြင်ပြီးကြောင်း အမိန့်ရှိပါသည် ခင်ဗျား” ဟု ပြောပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့နောက်မှ ပုဆိန်ကြီးကို ကိုင်၍ ရပ်နေသော အမ်စလိုပိုကိုမြင်သည်နှင့်တပြိုင်နက် လက် နှစ်ဘက်ကို ကောင်းကင်သို့မြှောက်ကာ “အောင်မလေး ဘယ် လိုလူကြီးလဲခင်ဗျာ ကြီးလိုက်တာ၊ လူအစစ်မှ ဟုတ်ကဲ့လား။ နဖူးလည်း အပေါက်ကြီးနဲ့၊ ပုဆိန်ကြီးကလည်း နည်းနည်း နှော့နှော့ဟုတ်ပါဘူး” ဟု ပြင်သစ်စကားဖြင့် ရေရွတ်ပြောဆို လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဤအချင်းအရာများကိုမြင်ရသဖြင့် ရယ်မောလျက်ရှိကြကုန်ရာ အမ်စလိုပိုမှာ ၎င်းအားကြည့်၍ ပြောဆိုရယ်မောကြသည်ကို ရိပ်မိသည့်လက္ခဏာဖြင့် မျက်နှာ ထားတစ်မျိုးပြောင်း၍သွားလေ၏။

“ဟောဟိုမှာ ဆရာတို့ လူမဲကြီး စိတ်ဆိုးလာပြီထင် တယ်။ ကျွန်တော်တော့ မနေဝံ့တော့ဘူး၊ ပြေးပါရစေတော့” ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ပြင်သစ်လူမျိုး လူပုကလေးသည် ကန့်လန့်ကာများနောက်တွင် ပျောက်ကွယ်၍သွားလေ၏။

ထမင်းစားစာပွဲတွင် ဝိုင်း၍ထိုင်မိကြသောအခါမစ္စတာ မက္ကင်ဒီသည် အေးဆေးသောအမူအရာဖြင့် အစားအစာများကို တစုံတရာ အားမနာဘဲစားသောက်ကြရန် တိုက်တွန်းပြီးနောက်

“ဒီလူပုဂံကလေးဟာ အင်မတန် ရီစရာကောင်းတဲ့ အကောင်ကလေးပဲခင်ဗျ။ ကျွန်တော့်ဆီရောက်လာတာ တစ်နှစ်လောက်ရှိပြီ။ ပြင်သစ်ပြည်မှာ ရာဇဝတ်မှုတစ်ခုခု ကျူးလွန်ပြီး ဇင်ဘာကျွန်းကို ပထမထွက်ပြေးလာတယ်။ အဲဒီကျွန်းမှာ သူ့ကိုဖမ်းဖို့ အမိန့်ရောက်လာတာနဲ့ အထက်ကိုတက်ပြီးပြေးလာတာ ကျွန်တော့်လူတွေနဲ့တွေ့လို့ အိမ်ခေါ်လာလို့ အသက်ချမ်းသာရာရတာပေါ့ခင်ဗျ။ ကိုင်း... ကိုင်း။ သူ့အကြောင်းလည်းပြောရင်း သူချက်တဲ့ ဟင်းတွေကိုလည်း သုံးဆောင်လိုက်ကြပါဦး” ဟု ပြောလေ၏။

ညစာ စားပြီးလတ်သော် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆေးတံများကို ကိုယ်စီသောက်လျက် ဆာဟင်နရီက စတင်၍ ကျွန်ုပ်တို့လာခဲ့သည့်ခရီးစဉ်နှင့်တွက် သွားရောက်ရမည့် ခရီးအကြောင်းကို အတိုချုပ်မျှပြောပြ၏။ ထိုအခါ မစ္စတာမက္ကဇီက...

“ဒါဖြင့် မားဆေးအရိုင်းကောင်တွေနဲ့ တွေ့ခဲ့ကြသေးတာပေါ့”

ကျွန်ုပ် ။ ။ “တွေ့ခဲ့ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ဇီ ။ ။ “နို့ပေမယ့် ဒီအထိ သူတို့မလိုက်ဝံ့ပါဘူးဗျ။ လိုက်လာရင်လည်း ကျုပ်တို့ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး။ ကျုပ်အိမ်ဟာ ခံတပ်လောက် လုံခြုံပါတယ်”

“ကျုပ်တို့ရောက်လာတာ ခင်ဗျားကို သက်သက်လာပြီး ဒုက္ခပေးတာနဲ့ တူပါတယ်”

“မဟုတ်တာဗျာ... ဘာမှ အားနာစရာမရှိပါဘူး။ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့လည်း အခုတစ်ပတ်အတွင်းမှာ အင်္ဂလန်ကို ပြန်ကြတော့မလို့”

“ဪ... ဒါထက် ခင်ဗျားလည်း ဒီဒေသရောက်နေတာ အတော်ကြာလို့ တစ်ခုမေးစမ်းရဦးမယ်၊ အခု ဆာဟင်နရီပြောနေတဲ့ လူဖြူတစ်မျိုးရှိတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ခင်ဗျားကြားဖူးတယ်လို့ မစ္စတာဆွီနီက ခင်ဗျားဆီကိုလမ်းညွှန်လိုက်တာပဲ။ အဲဒီအကြောင်း ခင်ဗျားအာသိသလဲ”

ဤသို့ ကျွန်ုပ်ပြောလိုက်သောအခါ မစ္စတာမက္ကဇီသည် ကျွန်ုပ်၏မေးခွန်းအတွက် အဖြေမပေးသေးမီ နေရာမှထ၍ အိမ်ခန်းတစ်ခုထဲသို့ ဝင်သွားပြီးလျှင် အလွန်လှပထူးဆန်းသော ပုံသဏ္ဌာန်ရှိသည့် ဓားတစ်စင်းကိုယူ၍ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ ဓား၏လက်ကိုင်မှာ ရွှေဖြင့်ပြုလုပ်ထား၍ သွန်းလုပ်ထားပုံမှာလည်း အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင်ပင် ထူးဆန်းလှပပေ၏။ ထို့နောက် မစ္စတာ မက္ကဇီက ဓားကို ကျွန်ုပ်တို့အား တစ်ယောက်စီ စစ်ဆေးကြည့်ရှုစေပြီးသော် “ဒီဓားမျိုး အရင်က ခင်ဗျားတို့မြင်ဖူးကြသလား” ဟုမေးရာ၊ ကျွန်ုပ်သည်လည်းကောင်း၊ ဆာဟင်နရီနှင့် ဂွ(ဒ်)သည်လည်းကောင်း၊ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ခါ ဦးခေါင်းများကိုရမ်းလျက် “ဟင့်အင်း... မမြင်ဖူးဘူး” ဟု တပြိုင်နက်လိုလိုဖြေကြားလိုက်ကြ၏။

သာသနာပြုဆရာကြီးသည် ထို‘ဓား’အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြလေသည်။

တစ်နေ့သော ညနေစောင်း နေဝင်ဖျိုးဖျါအချိန်၌ မစ္စတာမက္ကဇီသည် အပြင်ဥျော့ထဲ၌ အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက်လျက်ရှိစဉ် လူတစ်ယောက်သည် ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်ဖြင့် ခြေများကို မသယ်နိုင်သယ်နိုင်ဆွဲယူလျက် မစ္စတာမက္ကဇီ၏ရှေ့

၌ပင် ကိုယ်ကိုမဟန်နိုင်တော့ဘဲ မြေပေါ်သို့ပုံ၍ကျသွားလေ၏။ ထိုအခါ မကွင်းဇီသည် တပည့်များနှင့် အစောင့်များကို ခေါ်ပြီးလျှင်၊ ထိုသူလဲကျသွားရာသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုရာ ထိုသူမှာ အတော်ပင် မကျန်းမမာဖြစ်၍နေသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်၍နေကြောင်း၊ အစာကလည်းပြတ်၊ ရောဂါကလည်း ဖိစီးနှိပ်စက်သဖြင့် မိမိကိုယ်ကိုပင် မသယ်နိုင်ရှာတော့ဘဲ လဲကျသွားကြောင်း သိရ၏။ ၎င်း၏ကိုယ်၌ကား ညစ်ပတ်ပေကျသော အဝတ်စုတ်များဖြင့် ဖုံးအုပ်လျက်ရှိလေသည်။ ထိုသူက အောက်ပါအတိုင်း ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်များကို ပြောပြ၏။

ထိုသူသည် မြောက်ပိုင်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်ရာ တစ်နေ့သ၌ ၎င်းနေသောရွာသို့ လူသားစားလူရိုင်းများ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရာ၊ ရွာသားများမှာ ခုခံရန် အင်အားမမျှသဖြင့်၊ ခြေဦးတည်ရာ ထွက်ပြေးကြရကုန်၏။ မြောက်ဘက်သို့ရက်ပေါင်းအတော်ကြာ ပြေးခဲ့ရာ 'လဂါ' (LAGA) အမည်ရှိသော ရေအိုင်ကြီးကိုဖြတ်ပြီးနောက် မြောက်စူးစူးသို့ပင် ပြေးခဲ့ကြ၏။ ရက်ပေါင်းအတော်ကြာ သွားမိသော် "လဂါ" ရေအိုင်ထက် အဆပေါင်းများစွာကြီးသော အခြားရေအိုင်ကြီးတစ်ခုသို့ ရောက်လာကြ၏။ ထိုရေအိုင်ကြီးမှာ အချို့သောနေရာများ၌ ကြိုးများချ၍ စမ်းသော်လည်း အောက်ခြေကို မတွေ့ရဟုဆိုပြီးလျှင် ထိုဒေသရှိ လူရိုင်းများက "အသူတရာနက်သောချောင်းကြီး" သို့မဟုတ် "အသူတရာရေအိုင်ကြီး" ဟု အမည်ပေးထားလေသည်။ ထိုရေအိုင်ကြီးနံဘေးပတ်လည်၌ကား တောတောင်များ လွန်စွာထူထပ်လျက် ၎င်းတို့လူစုသည် ထိုတောနက်များထဲ၌ပင် စခန်းချကြရ၏။ တစ်နေ့သ၌ သူ၏မိခင်နှင့် ညီငယ်ပါ ကူးစက်တတ်

သောရောဂါဆိုးတစ်မျိုး ကျရောက်လာရာ မိခင်နှင့်ညီငယ်တို့ စတုရန်းပင် သေဆုံးသွားရှာ၏။ ထိုအခါ အဖော်အပေါင်းများသည် ထိုသူအား လူစုထဲတွင်ထားရန်မသင့်ဟုဆုံးဖြတ်ပြီးသွင် အစာရှိကွာအနည်းငယ်မျှပေး၍ နှင်ထုတ်လိုက်လေ၏။

ထိုသူမှာ ကောင်းစွာ လမ်းမလျှောက်နိုင်သေးသော်လည်း အသက်ဆားအတွက် တောကြီးတောင်ကြီးများကိုဖြတ်၍ လာခဲ့ရ၏။ ၁၀ ရက်ခန့်မျှကြာလတ်သော် တစ်ခုသောတောအုပ်အလယ်၌ အစာပြတ်၍ သတိမေ့၍မြေပေါ်သို့ လဲကျသွား၏။ သတိရ၍ကြည့်လိုက်သောအခါ၊ ဖြူသောမျက်နှာရှိ၍ အရပ်အမောင်းထွားကြိုင်းလှသော လူတစ်စုသည် သူ့အား ပိုင်း၍ကြည့်ရှုနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ထိုလူများမှာ လူဖြူများဖြစ်သော်လည်း ဥရောပတိုက်သားများမဟုတ်ကြောင်း၊ ၎င်းတို့အချင်းချင်း ထူးဆန်းသောဘာသာစကားတစ်မျိုးဖြင့် ပြောကြားကြောင်း သိရလေသည်။ နောက်ဆုံး၌ ထိုလူအား ၎င်းတို့တိုင်းပြည်အား ခေါ်သွားကြ၏။ ၎င်းတို့နေထိုင်သောတိုင်းပြည်မှာ ကျောက်ဖြူဖြင့်ဆောက်လုပ်ထားသော တိုက်တာဆိပ်ရာများဖြစ်၍ ဖြူဖွေးသောရဲတိုက်ကြီးများနှင့် မျှော်စင်ကြီးများမှာ လေထဲတွင် ဝင့်တက်ခါ မားမားစွင့်စွင့် တည်ရှိနေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ သို့သော် လူဖြူကြီးများသည် ထိုသူအား လွတ်သပ်စွာမထားချေ။ ကျောက်ဖြူတိုက်တစ်ခုအတွင်းတွင် ပိတ်ထားလေသည်။ သို့သော် တစ်ညသ၌ အရပ်မြင့်၍ ဖြူဖွေးသော နတ်ဆိတ်ရှိသူတစ်ယောက်သည် ထိုကျောက်တိုက်ကိုဖွင့်ပြီးသော် ၎င်းအား တောနက်ကြီးတစ်ခုထဲသို့ လှည့်ပတ်ခေါ်သွားလေ၏။ ထိုနောက် ၎င်းအား မြို့မှထွက်ပြေးရန် ခြေပြလက်ပြ

ပြောဆိုပြီးလျှင် အစားအစာအနည်းငယ်နှင့် ဓားတစ်စင်းကို ပေးလိုက်လေသည်။

ဤနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ဆာဟင်နရီသည် အသက်ရှူရန်ပင် သတိမရတော့ဘဲ စိတ်အားထက်သန်စွာ နားထောင်လျက်ရှိရာမှ ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဆေးတံမှပြာများကို လက်ဝါးဖြင့်ပုတ်ချပြီးလျှင် ဆေးတစ်ဆုံအသစ်ထည့်လျက် “အင်း ဆက်စမ်းပါဦး မစ္စတာမက္ကင်ဇီ။ သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ အကြောင်းကလေးတစ်ခုပဲ”

“ဒီဓားဟာ သူ့ဆီက ရလိုက်တဲ့ ဓားပါပဲ မစ္စတာဟင်နရီ”

“ပြီးတော့ ဒီလူ ဘာဖြစ်သွားသလဲဗျ”

“သည်လောက်အထိ မေးလို့သိရတော့ ကျုပ်လည်း နောက်တစ်နေ့မှ ဆက်ပြီးမေးဦးမယ်ဆိုပြီး အစေခံတစ်ယောက်နေတဲ့ ဥယျာဉ်တဲတစ်ခုမှာ ထားဖို့ အဝတ်အစားများနဲ့အစာစာများပေးဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။ နို့ပေမယ့် ကျုပ်အစေခံခံမိန်းမက လူမမာက ရောဂါကူးမှာ ကြောက်တယ်ဆိုပြီး တဲအတွင်းကို ဝင်ခွင့်မပြုဘဲ သစ်ပင်အောက်က စင်တစ်ခုပေါ်မှာ အိပ်စေတယ်ဗျာ။ ကံဆိုးချင်တော့ . . .”

(စကားမဆုံးမီ) “ဘာဖြစ်သွားရှာသလဲ . . .”

“ဘာဖြစ်သွားရမလဲ မိတ်ဆွေခမျာ ခြင်္သေ့စာဖြစ်သွားတာပေါ့၊ ဒီတုန်းက ဒီအနားတဝိုက်မှာ ခြင်္သေ့တစ်ကောင် အတော်ထနေတာကိုဗျ . . .”

“သနားစရာဗျာ . . .”

“အင်း . . . ဘုရားသခင် စိမ့်တဲ့အတိုင်းပေါ့ မိတ်ဆွေ၊ ပြီးတော့ ကျုပ်ဖြင့် ဒီဓားကို သူ့ဆီက သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် နို့ပေဆုပ်လက်ကိုင်ရလိုက်လို့သာ နို့မဟုတ်ရင် သူပြောတဲ့ စကားတွေကို ကျုပ်နည်းနည်းကလေးမှ မယုံဘူး။ သေခါနီး သွေးရူးသွေးတန်းမဟုတ်တာတွေ လျှောက်ပြောတယ်လို့ ထင်မှာပဲ၊ ဘယ်နှယ်လဲ မစ္စတာကွာတာမိန်း။ ခင်ဗျားကော ယုံရဲသေး . . .”

“ကျုပ်တော့ ယုံတယ်လည်းမဟုတ်ဘူး။ မယုံဘူးလည်း မဟုတ်ဘူး။ နို့ပေမယ့် ကျုပ်တစ်ခုပြောချင်တာက အာဖရိကတိုက်ကြီးရဲ့ အလယ်ပိုင်းဒေသများမှာ လူသူ မရောက်ခပေါက်သေးတဲ့နေရာတွေ၊ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ မကြားဘူး၊ မမြင်ဘူးတဲ့အထူးအဆန်းတွေ အများကြီးရှိတယ်ဗျ။ ဒါကြောင့် မဟုတ်ဘူးလည်း မဆိုနိုင်ဘူး . . .”

မစ္စတာမက္ကင်ဇီအိမ်၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်သီတင်းမျှ ကြာရှိခဲ့လေ၏။ ထိုအတွင်း ကျွန်ုပ်မှာ မစ္စတာမက္ကင်ဇီထံမှ ရသမျှသောသတင်းများ မေးမြန်းမှတ်သား၍ မှတ်စုစာအုပ်တွင် ရေးခြင်း၊ ခြင်္သေ့စာဖြစ်၍သွားရရှာသော ခရီးသည်၏လမ်းစဉ်များအတိုင်း တတ်နိုင်သမျှ မှန်းဆကာ မြေပုံများကို ရေးဆွဲခြင်းများဖြင့် အချိန်ကုန်ရလေ၏။

အိမ်စလိုပိုမှာ ကျွန်ုပ်တို့က တစ်တရာမခိုင်းဘဲ ကျွန်ုပ်တို့၏သေနတ်များကို စေ့စပ်ရှိသေစွာ တိုက်ချွတ်ပေးရှာ၏။ ချေးညှော်များထုတ်ပစ်ခြင်း၊ စက်ကိရိယာနှင့်ဆိုင်ရာ အပိုင်းများကို တရိတသေ ဆီထည့်ပေးခြင်း၊ ပြောင်းနှင့်လက်ကိုင်များ

ကို အရောင်တင်ခြင်းတို့မှာ မြို့ကြီးများရှိ သေနတ်တိုက်များတွင် လုပ်နေကြဖြစ်သော အလုပ်သမားများထက်ပင် သေချာသေး၏။ ၎င်းမှာ ဝါသနာအလျောက် စစ်နှင့်ပတ်သက်သော လက်နက်များကို လွန်စွာမှပင် နှစ်သက်မြတ်နိုးသော အလေ့ရှိပြီးလျှင် ဆာဟင်နရီ၏ ၄ ဘုံ နှစ်လုံးထိုးသေနတ်ကြီးကို မိုးကြိုးသံ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ နံပါတ် ၅၀၀ အမြန်သေနတ်ကို 'ဝီခေါ်သံ' ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ထို့ပြင် အခြားဝင်ချက်စတာ ထပ်သေနတ်များနှင့် အခြား 'မာတီနီ' သေနတ် ၆ လက်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ လူရိုင်းဘာသာဖြင့် အသီးသီးနာမည်ပေးထားလေသည်။

၎င်း၏ ပုဆိန်ကြီးကိုလည်း အမဲစလိုပိုသည် 'အင်ကိုဆီကပ်' ဟု အမည်ပေးထားရာ ကျွန်ုပ်က အဓိပ္ပာယ်ကိုမေးမြန်းသောအခါ၊ ၎င်းက ထိုပုဆိန်မှာ အလွန်လှပသောမိန်းကလေးနှင့်တူကြောင်း၊ မိန်းကလေးများသည် ယောက်ျားများ၏စိတ်အတွင်းသို့ နက်နဲစွာ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်နိုင်သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ လှပသောမိန်းကလေးများရှေ့သို့ မည်မျှလောက်တန်ခိုးကြီးသော ယောက်ျားကြီးငယ်မဆို အချစ်နှင့်အလှဝုဏ်အတွက် ခူးထောက်၍ ကျရတီသကဲ့သို့ ထိုနည်းအတူ ပုဆိန်ကြီး၏ရှေ့တွင် မည်သည့်ရန်သူမဆို ခူးထောက်၍ကြရကြောင်း၊ ဥပမာ ဥပမေယျတို့ဖြင့် ရှင်းလင်းပြသောအခါ သူ၏စကားများမှာ မှန်ပင်မှန်သော်လည်း ကျွန်ုပ်မှာပြုံးမိသေး၏။

ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်မှာ ၎င်း၏ပုဆိန်ကြီးကိုယူ၍ နီးကပ်စွာ ကြည့်ရှုမိရာ ပြောသလောက်လည်း ကောင်းပါပေ၏ဟု စိတ်ထဲက ချီးမွမ်းမိ၏။ အရိုးမှာ အလွန်ကြီးသော ကြွ၏ဦးချို

ဖြစ်၍ သုံးပေ သုံးလက်မရှည်ပြီးလျှင် ထုအားဖြင့် တစ်လက်မခွဲရှိ၏။ လက်ကိုင်နေရာတွင် ချော၍မသွားစေရန် အထစ်ကြီးပြုလုပ်ထားပြီးလျှင် လက်ကိုင်တစ်လျှောက် ခိုင်မြဲစေရန်အထစ်ကြီးပြုလုပ်ထားပြီးလျှင် လက်ကိုင်တစ်လျှောက် ခိုင်မြဲစေရန် နှစ်လက်မခြားလောက်တွင် ကြေးနီကြိုးဖြင့် ချစ်ပတ်ထားသေးသည်။ အသွားမှာ အကောင်းဆုံးသောသံမဏိဖြင့် ပြုလုပ်ထား၍ နံဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်၌ အပေါ်သို့ခပ်ကော့ကော့ကလေးတက်သွားရာ၊ အကျယ်ဆုံးသောနေရာတွင် ပျက်ငါးလက်မနှင့် သုံးမတ်ရှိလေသည်။ လက်ကိုင်ရိုးမှာ ဤကဲ့သို့ ကြံ့ချိုဖြင့်ပြုလုပ်ထား၍ မကျိုးနိုင်ဘဲ ခိုင်ခန့်လှသော်လည်း အသုံးပြုသောအခါ ကြိမ်ကဲ့သို့ပျော့ပြောင်းသည်။ အသွားမှာလည်း သင်တုန်းစားတမျှ ထက်မြက်လှပေရာ ခွန်အားဗလကောင်းသော လူတစ်ယောက်သည် ဤပုဆိန်ကိုကျင်လည်စွာအသုံးပြုတတ်ပါက ရန်သူ ၁၀ ယောက်ပင်လျှင် ၎င်းရှေ့၌ လဲပြိုပျက်စီးရမည်ဖြစ်၏။ လူနှင့် လူချင်း နီးကပ်စွာယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရာတွင် အသုံးအဝင်ဆုံးနှင့် ကြောက်မက်ဖွယ်အကောင်းဆုံး လက်နက်ပါပေတည်း။ ၎င်း၏လက်နက်ကို မည်မျှလောက် ချစ်သနည်းဆိုပါမူ အမဲစလိုပိုသည် မည်သည့်အခါမျှ ထိုပုဆိန်ကြီးကို လက်မှမလွှတ်ဘဲ အစားစားသောအခါများ၌ပင် ပေါင်အောက်၌ဖိ၍ထားသေးသည်။ အိပ်သောအခါများ၌ လက်ယာဘက်နံစောင်းအောက်တွင် ထားသည်။

မစွက်မကွင်းစီ၏ လောကဝတ်ကျောပွန်မူကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ မကွင်းစီ၏သမီးကလေး "ပွလော်ဆီ" မှာလည်း ကျွန်ုပ်နှင့် ဆာဟင်နရီအား နေ့စဉ်လိုပင် လာရောက်ကာ ကလေးတို့

ဘာဝ ရင်းရင်းနှီးနှီး ပွတ်သီးပွတ်သပ်နေသဖြင့်တစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့မှာ ထိုရက်များအတွင်းတွင် ပျင်းရိသင့်သလောက် မပျင်းရိဘဲ အိမ်သားတစ်စုအား ခွဲခွာ၍သွားရန်ကိုပင် ဝမ်းနည်း လျက်ရှိကြကုန်၏။

နောက်ဆုံးနေ့၌ မစ္စတာ မက္ကင်ဇီ ဇနီးမောင်နှံတို့မှာ အင်္ဂလန်ပြန်သို့ပြန်ရန် အိမ်ကိုသိမ်းဆည်း၍ ၎င်းတို့၏ပစ္စည်း များကို ထုပ်ပိုးလျက်ရှိကြကုန်ရာ ကျွန်ုပ်တို့မှာလည်း နောက် တစ်နေ့တွင် အာဖရိကအလယ်၌ “လီခကေသရ” တောင်၏ အခြားဘက် တောနက်ရာဒေသ လူသူမရောက်ပေါက်ဘူးသေး သော နေရာများသို့ သွားရောက်ကြရတော့မည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ် တို့မှာ ထိုအကြောင်းများကိုတွေးပြီးလျှင် စိတ်ပင်ခပ်လေးလေး ဖြစ်မိသည်။ မစ္စတာမက္ကင်ဇီကမူ ကျွန်ုပ်တို့သွားရောက်မည့် ခရီးမှာ အိပ်မက်ထဲတွင်လမ်းလျှောက်ရသည်နှင့်တူမည်ပြင် ဘေးဥပါဒ်အန္တရာယ်လည်း ပေါများလှမည်ဖြစ်၍ အကြံကိုစွန့် ပစ်ရန်ပင် ပြောသေးသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့မှာ စိတ်ကို သန့်ဌာန်ချပြီး၍ နောက်သို့မဆုတ်တော့ချေ။ ခရီးဆက်လက် ရန်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကူလီများကို ထပ်မံ၍မငှားပဲတော့ ဘဲ ဝကာဖီ ၂ ယောက်နှင့်ပင် လုံလောက်ချေပြီဟု မှတ်ယူခါ ဝန်စည်စလယ်များတင်ရန်အတွက် လား ၁၂ ကောင်ကို ဝယ်ယူ ၍ အသင့်ထားရှိလေ၏။

ထိုည၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် အိပ်ရာသို့မဝင်သေးမီ ဝရံတာ ၌ ပက်လက်ကုလားထိုင်များတွင်ထိုင်ကာ ကျွန်ုပ်တို့ သွား ရောက်ရမည့်ခရီးစဉ်ကို ဆွေးနွေးလျက်ရှိကြစဉ် ပြင်သစ်လူမျိုး လူပုကလေး “အယ်လ်ဖဲဆီ” သည် ကျွန်ုပ်တို့အနီးသို့ ချဉ်းကပ်

လာပြီးလျှင် ဦးခေါင်းကို ရိုသေစွာညွှတ်ပြီးနောက် “ဆရာတို့ကို ကျွန်တော် စကားတစ်ခွန်း အစီရင်ခံပါရစေ...” ဟုပြောကြား လေ၏။ ဆာဟင်နရီမှာ ပြင်သစ်ဘာသာစကားကို ကောင်းစွာ တတ်မြောက်ပြီးဖြစ်သဖြင့် ၎င်းကပြန်ပြောသောကြောင့်သာ နားလည်ကြရလေသည်။

အယ်လ်ဖဲဆီသည် ပြင်သစ်ပြည်တွင် လူသတ်မှုတစ်မှု ထို ကျူးလွန်ပြီးနောက် ဇီတိဘာကျန်းသို့ တိမ်းရှောင်ထွက်ပြေး လာခဲ့ရာ၊ ထိုကျွန်း၌ပင် ၎င်းအားလိုက်လံဖမ်းဆီးပြန်သဖြင့်၊ အာဖရိကတိုက်အလယ်ပိုင်းဆီသို့ ထွက်ပြေးရပြန်ကြောင်း၊ နောက်ဆုံးတွင် မည်သည့်နေရာသို့ သွားရောက်ရမည်ကို မသိ ဘဲ မှီခိုအားထားရာမဲ့ဖြစ်၍နေစဉ် သာသနာပြုဆရာကြီးမစ္စတာ မက္ကင်ဇီ၏ တပည့်များနှင့်တွေ့၍ ဆရာကြီးအိမ်သို့ ရောက်ခဲ့ သည်မှာ တစ်နှစ်ခန့်မျှရှိပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ဆရာကြီးမှာ အင်္ဂလန် သို့ ပြန်ရတော့မည်ဖြစ်ရာ မိမိမှာ ဆရာကြီးကတော်နှင့် ‘ဖွလော် ဆီ’ ကိုပါ များစွာချစ်ခင်သော်လည်း ၎င်းတို့နှင့်အတူ လိုက်ပါ သွားရန်မဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဥရောပ တိုက်သို့ ရောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ပြင်သစ်ပုလိပ်များသည် မိမိအား စောင့်ဆိုင်းဖမ်းဆီးရန် အသင့်ရှိနေမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ မစ္စတာမက္ကင်ဇီ သွားသောအခါ သူ၏နေရာတွင် အခြား သာသနာပြုဆရာကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာမည်ဖြစ်သော် လည်း လူသတ်မှုတွင် ဆက်လက်အမှုမထမ်းလိုကြောင်း၊ ဤ အိမ်၌ ကျွန်ုပ်တို့တည်းခိုနေသည်မှာ ရက်ပိုင်းမျှသာရှိသေးသော် လည်း ကျွန်ုပ်တို့၏ သဘောကို ကောင်းစွာသိပြီးဖြစ်၍ အကယ် ၍ ကျွန်ုပ်တို့က အခွင့်ပြုလျှင် ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ လိုက်ပါလို

ကြောင်းဖြင့် တောင်းပန်ခြင်းများဖြစ်လေသည်။

အယ်လ်ဖ်ဆီမှာ လူကလည်းပု၍ အားခွန်ဗလကလည်းမရှိပြန်၊ ကြောက်တတ်လည်း ကြောက်တတ်ပြန် ဖြစ်ကား အကယ်၍ တိုက်ခိုက်ရန် အကြောင်းရှိက အသုံးဝင်မည့်သူတစ်ယောက် မဟုတ်ချေ။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်တို့သွားရောက်မည့် ခရီးမှာလည်း ကြမ်းတမ်းလှသည်ပြင် ဘေးအန္တရာယ်လည်း ထူပြောလှသည်ဖြစ်ရကား၊ ပုလိပ်လက်သို့ ကျရောက်ခြင်းထက်ပင် ဆိုးဝါးဦးမည်လောဟု မသိရချေ။ သို့သော် လူတို့မည်သည် ကျရောက်လုဆဲဖြစ်သော အနီးဆုံးသောဆေးကို မမြင်ရသေးဘဲ တွေးခေါ်မှန်းဆကြောက်ရမည့်ဘေးထက် ပိုမိုကြောက်ရွံ့မည်ကား အမှန်ဖြစ်၏။ အယ်လ်ဖ်ဆီသည် ကျွန်ုပ်တို့အား ခင်မင်သည်ပြင် ရိုးဖြောင့်ပုံလည်း ပေါ်၏။ အစားအစာများကိုလည်း အရသာပေါ်အောင် ကောင်းစွာချက်ပြုတ်တတ်သေး၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်က ခေါ်ခဲ့ရန်အကြောင်း ထောက်ခံပြောဆိုလေသည်။

ဂွ(ဒ်)က ထိုသူ၏စကားများကို နားမလည်သေးသဖြင့် စိတ်မရှည်နိုင်ဘဲ “ဒီအကောင်ပုကလေးက ဘာပြောနေသလဲ ဆာဟင်နရီ...”

“ကျုပ်တို့နောက် လိုက်ခဲ့ချင်လို့တဲ့ဗျာ...”

“အလို ဘုရားရေ ဖြစ်ပါ့မလားကိုယ့်လူတို့၊ နို့ပေမယ့် ဒီအကောင်ကလေး ကောင်းကောင်း ချက်ပြုတ်တတ်တယ် မဟုတ်လား...”

“တတ်ပြီလားဗျာ၊ ကျုပ်တို့နေ့တိုင်းစားနေတာသူချက်တဲ့ဟင်းချည်းပေါ့...”

“ဒါဖြင့်လည်း ခေါ်ခဲ့လေဗျာ၊ ကျုပ်တို့မှာ ထမင်းချက်တစ်ယောက်ရတာပေါ့...”

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်တို့လည်း မကွင်းစီတို့လင်မယား၏ အခွင့်ပြုသဘောတူချက်ဖြင့် ‘အယ်လ်ဖ်ဆီ’အား ကျွန်ုပ်တို့ခရီးတွင် ခေါ်ခဲ့ရန်သဘောတူညီကြလေ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက် မိုးသောက်ခဲ့လေ၏။ အချိန်မှာ ၇ နာရီထိုးပြီဖြစ်၍ လားများပေါ်သို့ အစေခံများသည် ဝန်စည်စလယ်များကို အသင့်တင်၍ ပြီးကြပြီဖြစ်ရကား၊ ကျွန်ုပ်တို့မှာ မကွင်းစီမိသားစုတို့အား ခွဲခွာရတော့မည့်အချိန်သို့ ရောက်၍ လာခဲ့ပြီဖြစ်လေ၏။ ‘ဖုလော်ဆီ’မှာ ကျွန်ုပ်အား အရင်းနှီးဆုံးဖြစ်သည့်အတိုင်း အိမ်တွင်းမှ ပြေးထွက်လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏လည်ပင်းကို လက်ကလေးနှစ်ဘက်ဖြင့် တင်းကြပ်စွာဖက်ထားလေရာ၊ ၎င်း၏နှင်းဆီရောင်ပါးအိုကလေးများပေါ်သို့မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများသည် လိမ့်ဆင်းစီးကျလျက်ရှိလေ၏။

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း... ဘာဘကြီး ကွာတာမိန်း မသွားရဘူး၊ ဖုလော်ဆီတို့နဲ့ အတူနေရမယ်...”

“အို ‘ဖုလော်ဆီ’တို့နဲ့အတူနေလို့ မဖြစ်သေးဘူးကွယ်။ ဟိုမှာကြည့်စမ်း၊ လားတွေပေါ်မှာ ဝန်တွေတင်ပြီးပြီ...”

“ဒါဖြင့် အင်္ဂလန်ကိုလိုက်ခဲ့ပါလား”

“နောက်တော့ ဘာဘကြီးပြန်လာခဲ့မှာပေါ့ ဖုလော်ဆီ”

“ဒါဖြင့် အခုဘယ်ကိုသွားမှာလဲ...”

“ဟို... အဝေးကြီးကို...”

“တောကြီးထဲကိုလား”

“အင်း... မှတ်တယ်”

“တောကြီးထဲမှာ ခြင်္သေ့ကြီးတွေ၊ ဆင်ကြီးတွေရှိတယ်။ ဘာကြီးတို့ကိုကိုက်လိမ့်မယ် မကြောက်ဘူးလား”

“မကြောက်ပါဘူးဗျာ၊ ဘာကြီးတို့မှာ သေနတ်တွေ အများကြီးပါတယ်၊ ခြင်္သေ့ကြီးတွေ၊ ဆင်ကြီးတွေလာရင် ပစ်သတ်မှာပေါ့”

ဤသို့ရှိစဉ် ကျွန်ုပ်လည်း ဖွလော်ဆီအား အမှတ်တရ ဖြစ်စေခြင်းငှား ရွှေဒဂါး ၁၀၀၀ တန် ချက်လက်မှတ်တစ်ခုကို ရေး၍ ၎င်း၏လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ပြီးလျှင်၊ ၎င်းလက်ထဲပဲ သောနေ့တွင် မင်္ဂလာလက်ဆောင်အဖြစ်ဖြင့် မှဆိုးကြီးကွာတာ မိန်းကပေးခဲ့ကြောင်း ပြောစေရန် မစွက်မကွင်းစီအား မှာကြားခဲ့၏။ ဖွလော်ဆီကလည်း ၎င်းအားအမှတ်တရဖြစ်စေရန် ၎င်း၏ ရွှေရောင်ဆံပင်ကလေးတစ်ခွေကို တရိုတသေထုတ်၍ ပေးလေရာ၊ ကျွန်ုပ်လည်း ဖွလော်ဆီ၏ဆံပင်ခွေကို ယုယစွာသိမ်းဆည်းထားလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ၌ကား ဖွလော်ဆီသည် ကြူကြူပြုအောင် ငိုလျက်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ မစွက်မကွင်းစီက ချောမောထားရ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း မစွက်မကွင်းစီ၏ ရင်ခွင်တွင်ပိုက်၍ ထားသော ဖွလော်ဆီ၏ နဖူးကလေးကို နောက်ဆုံးနမ်းရှုံ့ပြီး နောက် မကွင်းစီတို့သားအမိ သားအဖတစ်စုအား လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဝမ်းနည်းပက်လက် နှုတ်ဆက်ပြီးသော် ကျွန်ုပ်တို့သည် မကွင်းစီ၏ သာသနာပြုစခန်းမှ ထွက်ကြလေ၏။

တောနက်ကြီးများထဲသို့

ကျွန်ုပ်တို့သည် ‘ကင်နာယာ’ တောင်ခြေတစ်လျှောက်မှ တစုံတရာအနောက်အယုက်မရှိဘဲ ခရီးဆက်လက်ထွက်ခဲ့ကြ၏။ ‘ကင်နာယာ’ တောင်မှာ အလွန်မြင့်ပြီးလျှင် ၎င်း၏တောင်ထိပ်အချို့နေရာများတွင် မည်းနက်သော ကျောက်တုံးများရှိနေသဖြင့်၊ လူ၏မျက်နှာမှ ကျောက်ပေါက်နာများနှင့် တူသည်ဟု ‘ကျောက်ပေါက်နာတောင်’ ဟု လူရိုင်းများခေါ်စမှတ်ပြု၏။ တောင်ကမ်းပါးရံများမှာမူ မတ်စောက်လှသည်ဖြစ်ရာ ဆီးနှင်းများပင် မတင်နိုင်ဘဲရှိ၏။ ထို့နောက် ‘ဘရင်ဂို’ ရေအိုင်ရှိရာသို့ ဖြတ်၍သွားကြရာ၊ ထိုနေရာ၌ ကျွန်ုပ်တို့အစေခံလူတစ်ယောက်မှာ မြေပွေးတစ်ကောင်ကို အမှတ်တမဲ့တက်၍ နင်းမိသဖြင့် မြွေကိုက်ခံရ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းအား ဆေးဝါးအမျိုးမျိုးဖြင့် ကုသော်လည်းမရဘဲ ဤနေရာပင် ချက်ချင်းလိုလို သေဆုံးသွားလေ၏။

ထိုနေရာမှ မြောက်သို့မိုင်ပေါင်း ၁၅၀ ကျော်ခန့်သွားမီလတ်သော် ကျွန်ုပ်တို့သည် ‘လီခေကသရ’ တောင်သို့ရောက်ခဲ့ကြရာ ထိုတောင်မှာ မည်သည့်ဥရောပတိုက်သား တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရောက်ဘူးသေးကြောင်း ကျွန်ုပ်ယုံကြည်၏။ ထိုနေရာသို့ရောက်လတ်သော် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ခရီးအလွန်ပင်ပန်းလှပြီဖြစ်၍ နှစ်ပတ်ခန့်မျှ နားနေကြရပြီးလျှင် အလွန်နက်၍ လမ်းပန်းဟူ၍ အစအနမျှမရှိသော ‘အယ်လ်ဂျစ်’ တောကြီးသို့ ဝင်ခဲ့ကြလေသည်။ ထိုတောနက်ကြီးထဲ၌မူကား ဆင်ရိုင်းတို့မှာ ယခင်က ကျွန်ုပ်တို့ကတိုင် အာဖရိကတိုက် အခြားတောနက်များထဲတွင် တွေ့ဖူး၊ မြင်ဖူးသည်ထက်ပင် များပြားလှကုန်၏။

လူသတ္တဝါတို့၏ နောင်ယုတ်ခြင်းဘေးမှ လုံးဝကင်းလွတ်သည်ဖြစ်၍ ဆင်ရိုင်းများမှာ အချင်းချင်းတိုးဝေ၍ သေခြင်း၊ အသက်ကြီး၍သေခြင်းများသာ ရှိကုန်၏။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ယမ်းတောင့်များကလည်း အမြောက်အမြားမပါရှိသဖြင့် အရမ်းမဲ့ ပစ်ခတ်ခြင်းမပြုပဲဘဲ ကျွန်ုပ်တို့အား ရန်မူမည်ထင်မှသာ မလွဲသာမကင်းသာ တစ်ကောင်တစ်လေမျှ ပစ်ခတ်ရ၏။ အကယ်၍ အမြောက်အမြားပစ်ခတ်၍ ဆင်စွယ်များကို တောင်ပုံရာပုံရစေကာမူ ဤမျှလောက်ဝေးလံသောခရီးကို ယူဆောင်သွားနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။ ဤအတွင်း ဆင်စွယ်များတင်၍ ထားသော လားတစ်ကောင်မှာ ရေစီးသန်သော ချောင်းတစ်ခုကို ဖြတ်ကူးရာတွင် ရေစီးထဲ၌ပါသွားသဖြင့် ဆင်စွယ်များသာ မက လားပါ ဆုံးရှုံးရပြန်ပါ၏။ ဆင်များမှာ လူကိုမတွေ့မမြင်ဘူးသဖြင့် အချို့ကွင်းပြင်ကလေးများပေါ်တွင် ၎င်းတို့နှင့်ကိုက် ၂၀ မျှသာဝေးသောနေရာသို့ ချဉ်းကပ်သွားစေကာမူ ထွက်ပြေးခြင်းကိုမပြုချေ။ သို့ဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ်တို့မှာ ယမ်းတောင့်များကို အလဟဿဖြုန်း၍ ထိုသတ္တဝါများ၏အသက်ကို မသတ်လိုကြချေ။

အယ်လ်ဂျီတောကြီးမှာ ဆင်များသာမက အခြားကြောက်မက်ဖွယ်ကြောင်းသော တိရစ္ဆာန်ကြီးများလည်း ရှိသေးသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ခြေထောက်တစ်ဘက်မှာ ခြင်္သေ့ကိုက်ဖူးသဖြင့် အခြားသူများနည်းတူ မပြေးနိုင် မလွှားနိုင်ဘဲ အမာရွတ်မှ မကြာမကြာပင် နာကျင်ကိုက်ခဲသောဝေဒနာကို ခံစားရလျက်ရှိရာ ခြင်္သေ့များကိုကား မမြင်ချင်လောက်အောင်ပင် မုန်းတီးမိသည်။ အခြားကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း၍ မလွဲသာ

ခရောင်သာသော သတ္တဝါများလည်း ရှိသေးသည်။ ၎င်းမှာ အခြားမဟုတ်။ (TSE - TSE) စီစီခေါ် အဆိပ်အတောက်ပြင်းထန်သော ခြင်ကောင်တစ်မျိုးဖြစ်ရာ ၎င်းမှာ လူကိုမသေစေနိုင်သော်လည်း ကျွဲ၊ နွား စသောတိရစ္ဆာန်များကိုမူ သေစေနိုင်၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏ လားများမှာ ပထမ၌ လူနှင့်အတူ ခံနိုင်ရည်ရှိသည်ဟု မှတ်ထင်ရသော်လည်း နှစ်လခန့်မျှအကြာတွင် နှစ်ရက်တိုင်တိုင် မိုးကြီးသည်ထန်စွာရွာပြီးနောက် တစ်ကောင်ပြီးလျှင် တစ်ကောင် အတုံးအရုံးလဲ၍ သေကြရရှာသည်။ ကျွန်ုပ်တို့လည် လားသေများအရေကိုဆုတ်၍ အသားကိုခွဲစိတ်ကြည့်ရာတွင် အသားမြောင်းများပေါ်တွင် အချို့နေရာ၌ အဝါစင်းကြီးများကို တွေ့ရသဖြင့် ၎င်းတို့မှာ ခြင်ဆိပ်မှဖြစ်လာဟန်ရှိကြောင်း ဆုံးဖြတ်ကြလေသည်။

ဤတောကြီးမှ နောက်ဆုံးထွက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် မြောက်စူးစူးသို့ပင် ဆက်လက်သွားကြပြန်ရာ အလွန်ကြီးသော ရေအိုင်ကြီးတစ်ခုသို့ ရောက်လာရာ ၎င်းရေအိုင်ကြီးမှာ “လဂါး” (LAGA) ရေအိုင်ကြီးပင်ဖြစ်လေသည်။ အိုင်ကြီးမှာ မိုင်နှစ်ဆယ်ခန့်မျှကျယ်ဝန်း၍ အလျားအားဖြင့် မိုင်ငါးဆယ်ခန့်ရှည်လျားလေသည်။ ရေအိုင်ကြီးကိုကျော်လွန်မိသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် မြောက်အရပ်ကိုပင် ဆက်လက်၍ တစ်လခန့်မျှ ဆင်းရဲဒုက္ခအမျိုးမျိုးကိုခံကာ သွားမိလတ်သော် တောင်များထူထပ်လှသောနေရာ ကုန်းမြေမြင့်များသို့ ရောက်လာခဲ့၏။ ထိုကုန်းမြေမြင့်များကား တဖြည်းဖြည်း မြင့်၍သာလာခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ပျမ်းမျှအားဖြင့် ဆယ်မိုင်လျှင် အမြင့်ပေတစ်ရာ

ခန့်ကျ တက်လျက်ရှိကြကုန်၏။ ထိုနေရာမှာ ဆီးနှင်းများဖုံးအုပ်လျက်ရှိသော တောင်ကြီးများ၏ ဆုံရာအရပ်ဖြစ်၍ မစ္စတာမက္ကင်ဇီထံ နောက်ဆုံးရောက်လာသော ခရီးသည်ယောက်ျား၏ ညွှန်ကြားချက်အရ ဒုတိယရေအိုင်ကြီးတည်ရာအရပ်ဖြစ်လေသည်။

ထိုသူ၏ပြောပြချက်အရ ထို အသူတရာနက်သော ချောက်။ သို့မဟုတ် ရေအိုင်ကြီးမှာ ထိုတောင်တန်းများ၌ပင် တည်ရှိပေမည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆက်လက်တက်ပြန်ရာ ပေပေါင်း သုံးထောင်မျှ တက်မိသောအခါ အလွန်မြင့်သော ကုန်းမြေမြင့်ကြီးသည် ရုတ်တရက်ဆုံးသွားဘိသကဲ့သို့ရှိပြီးလျှင် ထိုအစွန်းမှ အောက်သို့ငုံ့ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ရပ်နေသောနေရာမှ ပေ ၁၅၀၀ ခန့်အနိမ့်၌ ဖြူဖွေးကျယ်ပြန့်သော ရေပြင်ကြီးကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ရေပြင်ကြီးမှာ စတုရန်းမိုင်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ခန့်မျှ အကျယ်အဝန်းရှိလေရာ အလွန်ကြီးသော မီးတောင်ကြီးတစ်ခု၏ ထိပ်ဝေလောဟု တွေးထင်ရန်ရှိလေသည်။ ၎င်းသည်ကား ခရီးသည်ပြောခဲ့သည့် အသူတရာနက်သော ရေအိုင်ကြီးပေတည်း။

ထိုရေအိုင်ကြီး၏ ပတ်လည်တွင် ကမ်းစပ်နှင့် မနီးမဝေး၌ လူရိုင်းရွာများဖြစ်ဟန်ရှိသော တဲကလေးများကို မြင်ရပြီးလျှင် ၎င်း၏နောက်၌ကား စိမ်းလဲ့သော ထင်းရှူးတောကြီးသည် တောင်ကမ်းရံကြီးကို ကော်ဇောစိမ်းကြီးဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားဘိသကဲ့သို့ လှပစွာတည်ရှိလေ၏။

အိုင်ကြီးကို အမှတ်တမဲ့ တွေ့မြင်လိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ အညွှန်းတွင်ပါသည့်အတိုင်း ကိုက်ပေပြီဟု အား

တက်မိကြသော်လည်း လွန်စွာခရီးပန်းလျက်ရှိနေကြပြီဖြစ်၍ ကုန်းမြေမြင့်အဆုံးတွင် ရက်အနည်းငယ်မျှ နားနေလျက်ရှိကြကုန်၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် မတ်စောက်သော ချောက်ကမ်းပါးကြီးများကို သတိကြီးစွာဖြင့် တဖြည်းဖြည်းဆင်းကြရာ နောက်ဆုံး ရေအိုင်ကြီးရှိရာသို့ ရောက်ကြလေ၏။ တဲငယ်များမှ လူရိုင်းများမှာ လူရိုင်းတစ်မျိုးဖြစ်သော်လည်း စစ်တိုက်ခိုက်ရန် လိုလားသူများ မဟုတ်ကြဘဲ အေးဆေးရိုးဖြောင့်သော အမူအရာရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့က စတင်မိတ်ဖွဲ့သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ထံ စားသောက်စရာ အစားအစာများ၊ ဆိတ်နို့များကို လောကွတ်ပျူငှာ လာရောက်ပေးကမ်းကြကုန်၏။ ရေအိုင်ကြီးမှာကား ခရီးသည်ယောက်ျားပြော၍သွားသည့်အတိုင်း လွန်စွာပင်အံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းပြီးလျှင် လှပစိမ်းလဲ့သော ရှုမျှော်ခင်းဖြင့် ဝိုင်းရံကာ လွန်စွာပင် တင့်တယ်လှပ၏။ ၎င်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့၏ အတိုင်းအတွာ ခန့်မှန်းချက်အရ ပင်လယ်ရာသီဥတုမှာလည်း ကျွန်ုပ်တို့အင်္ဂလန်ကဲ့သို့ပင် အေးချမ်းသာယာပေ၏။ ထိုနေရာ၌ မိုးသည် ၂ ရက်တိုင်တိုင် သဲသဲမဲမဲ ရွာသွန်းချလေရာ၊ ထိုမိုးရွာသွန်းခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့၏ ကျန်လားများကို အပြီးသတ် သုတ်သင်ပေးခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ လားဟူ၍ တစ်ကောင်မျှ မကျန်ရှိတော့ချေ။ သို့သော်လည်း ပြောပလောက်အောင်မရှိသဖြင့် ရှေ့သို့ ဆက်ရန်ခရီးမှာ ဖြစ်သလိုနှင့်ပင် သွားကြရန်သာရှိတော့၏။ ယမ်းတောင်များမှာ ရှိုင်ဖယ်သေနတ်များအတွက် ၁၅၀ လည်းကောင်း၊ သေနတ်တိုကလေးများအတွက် ၅၀ လည်းကောင်း

ကျန်ရှိ၏။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်တို့ရေးဆွဲခဲ့သော မြေပုံအရအားဖြင့် ဤရေအိုင်ကြီးတွင် အဆုံးသတ်နေပြီဖြစ်၍ ရှေ့သို့ မည်သို့မည်ပုံ ဆက်လက်သွားရန် များစွာ အစဉ်းစားရခက်လျက်ရှိ၏။ နောက်သို့ပြန်၍ဆုတ်ရန်လည်း ကမ်းခြေသို့ရောက်ရန် မိုင် ၇၀၀ မျှဝေးသဖြင့် ယခုအခြေအနေနှင့် ပြန်နိုင်ရန် ခဲယဉ်း၏။ သို့ဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဤအရပ်ရှိ လူရိုင်းများထံမှ အစားအစာလွယ်ကူစွာရခြင်းကိုအားကိုးလျက် ရောက်ရာအရပ်၌ပင် ဖြစ်သလိုနေထိုင်တော့အံ့။ ဤသို့နေထိုင်စဉ်အတွင်း လူရိုင်းများထံမှ ကျွန်ုပ်တို့ကြားဖူးသည့် လူဖြူများနေထိုင်သည့် တိုင်းပြည်ကို တဖြည်းဖြည်း စူးစမ်းရှာဖွေတော့အံ့ဟု စိတ်ကို ခုံးခုံးချလိုက်ကြလေ၏။

လေးငါးရက်ခန့် နားနေပြီးနောက် ခရီးအပန်းပြေ လတ်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ရေအိုင်ကြီး၏ကမ်းခြေတစ် လျှောက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့တာရှည်စွာ စခန်းချနေထိုင်နိုင်မည့်နေ ရာကို ရှာဖွေရန် တစ်နေ့သ၌ ရွာသူကြီးထံမှ သစ်လုံးတစ်လုံး တည်းမှ ထွင်းလုပ်ထားသော လှေကြီးတစ်စင်းကို ငှားရမ်းပြီး သော် လှေပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ပါသမျှ ဝန်စည်စလယ်များကို တင်၍ ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ရွာသို့ပြန်ရန် မည်မျှ ကြာမည်မသိသဖြင့် ကြပ်တင်၍ထားသော ဒရယ်တစ်ကောင် ၏တစ်ဝက်ကို လှေပေါ်၌တင်၍ ယူခဲ့ကြသေး၏။ ရွာမှ လူရိုင်း တချို့မှာ အခြားလှေငယ်တစ်စီးဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လာရောက်မည့် အကြောင်းကို ရေအိုင်ကြီး၏ အခြားကမ်းခြေတွင်နေထိုင်သော လူရိုင်းများအား တင်ကြိုပြောကြားရန် ကျွန်ုပ်တို့အလျင် သွား နှင့်ကြ၏။

ရေလမ်းခရီးနှင့် မတွေ့ခဲ့ရသည်မှာ အတော်ကြာပြီဖြစ် ၍ ကျွန်ုပ်တို့လည်း မိမိတို့လိုအပ်သောအရပ်သို့ တဖြည်းဖြည်း လျော်ခပ်ကြကုန်၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဆာဟင်နရီတို့မှာ ဆေးတံများ ထို ခဲလျက်လည်းကောင်း၊ ဝှ(ဒ်)မှာ လှေဦးတွင်ထိုင်ကာ လမ်း ငြရင်း လေချွန်လျက်လည်းကောင်း အတော်ပင်စိတ်လက်ပျော် ရွှင်ရွာ ရှိနေကြကုန်၏။ ဤသို့ရှိစဉ် ဝှ(ဒ်)သည် အပြာရင့်ရောင် အဆင်းရှိသော ရေပြင်ကိုကြည့်လျက် ဤရေအိုင်ကြီး၏ အလယ်တွင်အပေါက်ကြီးတစ်ပေါက်ရှိ၍ အတွင်းမှ မီးတောက် ကြီးများကို ငြိမ်းသတ်ပြီးလျှင် ထိုအပေါက်မှ ရေများထွက်လာ ပြီးနောက် ရေအိုင်ကြီးဖြစ်ပေါ်လာသည်ဟု လူရိုင်းများအယုံ အကြည်ရှိကြောင်းဖြင့် မိမိစုံစမ်းရရှိခဲ့ကြောင်း ပြောပြ၏။ ထို့ နောက် ဝှ(ဒ်)က . . .

“ဘယ့်နယ်လဲ ကွာတာမိန်း၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုသဘော ရသလဲ၊ ရေကတော့ သိပ်ပြာတာပဲဗျို့ . . . အောက်ကို ဘယ် လောက်နက်မယ်ဆိုတာ မခန့်မှန်းနိုင်ဘူး၊ ဒီအရောင်မျိုးဟာ အောက်ကို အတိုင်းအထွာမရှိ နက်တတ်တယ် . . .”

“ဒါကြောင့်လည်း လူရိုင်းတွေက အသူတရာနက်တဲ့ ချောက်ကြီးလို့ နာမည်ပေးထားတာပေါ့ဗျ . . .”

“လူရိုင်းတွေထင်သလို မီးတောင်ကြီးတစ်ခုရဲ့ ထိပ်ဝ ကြီးကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ အတွင်းကရေတွေက အဆမတန် ချားပြီး အပြင်ကိုပန်းထွက်လာတော့ မီးတွေငြိမ်းပြီး အပေါ်မှာ သာ ရေပြင်ကြီးဖြစ်ကျန်ရစ်တာပေါ့ . . .”

ဤသို့ပင်ပြောရသော်လည်း ရေအိုင်ကြီး၏ အချို့ ကမ်းခြေတွင် မီးတောင်ထိပ်ဝနှင့်တူသော ကျောက်ကမ်းပေါ်ရံ

ကြီးများကို မြင်ရသဖြင့် အိတ်လီပြည်ရှိ 'နေပယ်' မြို့တစ်မြို့လုံးကို ချော်မြှုပ်တို့ဖြင့် ဖုံးအုပ်သွားစေခဲ့သော 'ဗွီဆူးဗွီယတ်စ်' ခေါ် မီးတောင်ကြီး၏ ထိပ်တွင်တွေ့ရသော ရှုမျှော်ခင်းနှင့်တူလှသည်ဟူ၍လည်းကောင်း ကျွန်ုပ်စဉ်းစားမိ၏။

ရေအိုင်ကြီး၏ အစွန်ဆုံးဘက်သို့ နီး၍လာသောအခါ အလွန်မတ်စောက်လှသော ကျောက်ကမ်းပါးကြီးကို မြင်ရ၍ အောက်ခြေ၌ကား ကမ်းမရှိသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုကမ်းပါးစောက်ကြီးနှင့် ကိုက်တစ်ရာခန့်အဝေးမှ ယဉ်၍ တဖြည်းဖြည်းလှော်ခတ်သွားကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် သစ်ကိုင်းခြောက်များ၊ ဒိုက်များ၊ ရေညှိများနှင့် အခြားအမှိုက်သရိုက်များ မျောပါလာသည်ကို မြင်ရသောအခါ ဤနေရာတွင် တစုံတခုသောအရပ်မှ ရေစီးဖြင့် မျောပါလာသည်ဟု ယူဆရန်ရှိသော်လည်း ထိုရေစီးမှာ မည်သည့်အတွက် မည်သည့်အရပ်မှ ဖြစ်ပေါ်လာသည်ကား မပြောနိုင်ချေ။

၅(ဒ်)နှင့် ကျွန်ုပ်သည် အထက်ပါအကြောင်းအရာများကို ဆွေးနွေးပြောဆိုလျက်ရှိစဉ် ဆာဟင်နရီသည် ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့အတော်ကွာလောက်တွင် ရေကူး၍နေသော ငန်းတစ်အုပ်ကို ညွှန်ပြကာ "ကြည့်လိုက်ကြစမ်းဗျို့" ဟုပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း စကားလက်စပြတ်သွားပြီးလျှင် ဆာဟင်နရီညွှန်ပြသော ငန်းအုပ်ပေါ်တွင် စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဤရေအိုင်ပေါ်၌ ငန်းများကို မြင်ဖူးသော်လည်း အာဖရိကတိုက်အခြားနေရာများတွင် ယခင်က မတွေ့မမြင်ခဲ့ဘူးချေ။ ထိုအကြောင်းကို လူရိုင်းများအား စုံစမ်းကြည့်ခဲ့ရာ ထိုငန်းများမှာ တောင်၏တခြားဘက်မှ တောင်များကို

ဆွတ်ဖြတ်၍လာကြောင်း၊ လာရောက်ပုံမှာလည်း အခါမရွေး ဆာရောသည်မဟုတ်ဘဲ တစ်နှစ်တွင် ကန့်သတ်သောအချိန်၌ ဆူးချယ်၍လာတတ်ရာ ထိုငန်းများမှာ ရေအိုင်ကြီးသို့ရောက်သောအခါ အလွန်မောပန်းနေသည်ဖြစ်၍ ဖမ်းရန်လွယ်ကူလှကြောင်း။ ၎င်းတို့ကို နံနက်ပိုင်း၌သာ တွေ့မြင်ရကြောင်း။ ဆျောက်တောင်ကြီးများပေါ်တွင် ၎င်း၏အခြားဘက်တွင် ဆီးနှင်းများဖုံးအုပ်လျက်ရှိသော တောင်တန်းကြီးများမှာ မျက်စိအဆုံးရှိပြီးလျှင် ထိုတောင်များပေါ်တွင် အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော သားရဲတိရစ္ဆာန်တို့ဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိကြောင်း။ ထိုတောင်ကြီးများ၏ အခြားဘက်တွင်ကား ဆူးချုံဆောကြီးသည် မိုင်အားဖြင့် ရာပေါင်းများစွာ ကျယ်ဝန်းလျက် ဆိုဆူးတောကြီးကို ကျော်ဖြတ်ကာ ဆင်ရိုင်းများပင် မသွားနိုင်ကြောင်း ပြောပြကြသည်။ ကျွန်ုပ်က ထိုတောင်များ၏အခြားဘက်၌လည်းကောင်း၊ တောင်များပေါ်၌လည်းကောင်း။ ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့ အသားအရေဖြူဆွတ်သော လူတစ်မျိုးနေထိုင်သည်ကို ကြားဖူးပါသလောဟု မေးပြန်ရာ လူရိုင်းများသည် ရယ်မောကြပြန်၏။

သို့သော် . . . သဲလွန်စတစ်စမှာ ဤလူရိုင်းရွာတွင် မကြာမီက သေဆုံးသွားသော အသက် ၇၀ ကျော်ခန့်ရှိ လူရိုင်းမကြီးတစ်ယောက်က မိမိငယ်စဉ်က မိမိအဘိုးသည် ထိုရေအိုင်ကြီး၏ မတ်စောက်သော ကျောက်ကမ်းပါးကြီးကို တက်ပြီးနောက် သဲကန္တာရကြီးများနှင့် ဆီးနှင်းများအမြဲဖုံးအုပ်လျက်ရှိသော တောင်ကြီးများကို ကျော်ဖြတ်ပြီးလျှင် ဆင်များပင်မသွားနိုင်သော ဆူးချုံတောကြီးကို တစ်နည်းနည်းဖြင့် ကြိုးစားကျော်

ဖြတ်သွားရာ၊ အလွန်ထူးဆန်းသော လူဖြူမျိုးတစ်မျိုးကို တွေ့ရဖူးသည်ဟု ပြောကြားခဲ့ဖူးကြောင်းနှင့် လူရိုင်းများအား ပြောဖူးကြောင်း ကြားသိရလေသည်။

ယခု လူရိုင်းမားကမူ တစ်တရာ အယုံအကြည်မရှိဘဲ မိန်းမကြီးမှာ သေခါနီးတွင် သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် မိမိထင်မြင် ရာကို ပြောသွားသည်ဟု ယူဆကြလေသည်။ ဤသံလွန်စမှာ ကျွန်ုပ်တို့အား တစ်နည်းနည်းဖြင့် အားတက်စေသော သံလွန် စပင်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်လည်း ရွာကမထွက်မီ လူရိုင်းများထံမှ ထောက်လှမ်းရရှိခဲ့သော အထက်ပါစုံစမ်းချက်များကို ပြန် ပြောင်းအောက်မေ့ကာ ရှိနေခဲ့လေ၏။

ရေငန်းအုပ်ကြီးသည် ရေပေါ်တွင် မျောလျက်ရှိသော ဒိုက်နှင့် အမှိုက်သရိုက်များမှ အစာများကို ကောက်ယူလျက် ရှိရာ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ၎င်းတို့ရှိရာသို့ လှေကိုဦးတိုက်၍လှေခတ်သွားကြကုန်၏။ ထိုအချိန်၌ကား အမှိုက်သရိုက်များနှင့် တကွ ငန်းအုပ်သည် ကျောက်ကမ်းပါးစောက်ကြီးရှိရာဆီသို့ ရေစီးတွင်မျောပါလျက်ရှိ၏။

ဆာဟင်နရီ၏လက်တွင် နံပါတ် ၁ ကျည်ဆံထိုးထားသော သေနတ်ပြောင်းတိုတစ်လက်ရှိသဖြင့် ကစားလျက်ရှိသော ငန်းနှစ်ကောင်ကို ချိန်လျက်ရှိရာမှ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင်သည် ကြိုးတန်း၍ထားဘိသကဲ့သို့ မြောင့်တန်းစွာရှိနေသည်နှင့်တပြိုင်နက် မောင်းကိုဖြုတ်လိုက်လေရာ နှစ်ကောင်စလုံးပင် လည်ပင်းကိုထိပြီးလျှင် ရေပေါ်တွင် စင်းလျက်ရှိလေ၏။

ထိုအခါ အကောင် ၃၀ ခန့်ရှိသော ငန်းအုပ်ကြီးသည်

တပြိုင်နက် လန့်၍ပျံလေရာ ဆာဟင်နရီသည် သေနတ်ကို ဒုတိယပြောင်းဘက်မှ တစ်ချက်ထပ်ဆွဲလိုက်ပြန်၏။ ဒိုင်းခနဲ အသံကြားသည်နှင့်တပြိုင်နက် ပျံသွားသောငန်းအုပ်ထဲမှ ငန်းတစ်ကောင်သည် အတောင်ကျိုးပြီးလျှင် ရေပေါ်သို့ဝံ့၍ကျလာသည်ကို မြင်လိုက်ရလေသည်။ ထိုအခါ ငန်းအုပ်ကြီးသည် မြင့်သည်ထက်မြင့်အောင် ကောင်းကင်သို့ပျံတက်သွားလေရာ ချောက်ကမ်းပါးပေါ်ရှိ တောင်ကြီး၏ထိပ်ဆီလောက်သို့ရောက်သောအခါ တစ်အုပ်လုံးသည် 'တိုက်' ခေါ် ၃ ထောင့်ပုံသဏ္ဌာန်ကဲ့သို့ဖြစ်သွားပြီးလျှင် အကောင်များမှာလည်း တစ်ကောင်လျှင် အမည်းစက်ကလေးတစ်စက်မျှလောက်သာ မြင်ရသောအခါတွင် ထိုမြင့်မားသော တောင်ထိပ်ကြီးကိုကျော်ဖြတ်ခါ ကျွန်ုပ်တို့မသိနိုင်သော အရှေ့မြောက်အရပ်သို့ ပျံတက်ပြီးနောက် ကောင်းကင်ရောင်နှင့်ရောစပ်ခါ တဖြည်းဖြည်းပျောက်ကွယ်၍ သွားလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့၏လှေသည် ငန်းနှစ်ကောင်အနီးသို့ ရောက်လာပြီဖြစ်ရကား ငန်းသေများကိုလှေပေါ်သို့ ဆွဲယူလေရာ၊ ငန်းကြီးများမှာ အလွန်ကြီး၍ လှပသော ငန်းကြီးများဖြစ်ပြီးလျှင် တစ်ကောင်လျှင် ပေါင် ၃၀ ထက်မနည်း အချိန်စီးမည်ဖြစ်သည်။ သို့သော် နောက်ဆုံးပစ်ချလိုက်သော ငန်းမှာ မသေသေးဘဲ အတောင်ကျိုးရုံမျှသာရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လှေကို ရှောင်ရှားကာ ဒိုက်များထဲတွင် ကူးခတ်ပြေးလွှားသွားကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့လှေကြီးကား ဒိုက်များကိုကွေ့ရှောင်မိမ်းဖယ်နေရသဖြင့် အချိန်ကုန်လျက်ရှိလေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျန်ရှိသော ကျွန်ုပ်တို့၏

အဆင်မဝကားအား ၎င်းမှာ ရေကူးကျင်လည်ပြီးဖြစ်သည်ကို သိသည့်အတိုင်း ရေပေါ်တွင် တိမ်းရှောင်ထွက်ပြေးလျက်ရှိသောငန်းကို ဒိုက်များအောက်မှငုတ်၍လိုက်ရန် ခိုင်းလိုက်ရာ ဝကာဖီလည်း ကျွန်ုပ်အမိန့်အတိုင်း ရေထဲသို့ခုန်ချပြီးလျှင် ဒိုက်များအောက်မှ ငုတ်လျှိုးကူးခပ်ခါ မသေမရှင်ရှိသောငန်းနှောထဲသို့ လိုက်လေသည်။

ဒိုက်များနှင့်အတူ အတောင်ကျိုး၍နေသော ငန်းသည် ကျောက်ကမ်းပါးကြီးရှိရာသို့ မျောပါလျက်ရှိလေရာ ဝကာဖီလည်း ၎င်းနောက်မှ အတင်းကူးခတ်၍ လိုက်လေသည်။ တစ်ခဏမျှကြာလတ်သော် စကာဖီသည် ငန်းကိုမီလုမတတ်ဘဲ စဉ်ဆက်လက်၍မလိုက်တော့ဘဲ ငန်းကိုစွန့်ပစ်လိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့လှေဆီသို့ တရူးဝူးတဝါးဝါးဟစ်အော်ကာ ပြန်လည်ကူးခတ်ရန် ကြိုးစားလျက်ရှိလေသည်။ သို့သော်လည်း ၎င်းမှာ ရေစီးကဆွဲနေသဖြင့် ကျင်လည်သောရေကူးသမားပင်ဖြစ်လင့်ကစား ရေထဲတွင် နစ်မြုပ်ရမည်ကဲ့သို့ တရူးဝူး တဝါးဝါးရှိနေသည်ကိုမြင်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း တက်များကို ယခင်ကထက် လျစ်မြန့်စွာလှော်ခတ်ခါ ဝကာဖီနောက်သို့လိုက်လေရာ ထိုအချိန်၌ကား ဝကာဖီသည် ခြေပန်းလက်ပန်းကျသည့်ဟန်ဖြင့် ကျောက်ကမ်းပါးကြီး၏အောက်ခြေဆီသို့ တရွေ့ရွေ့မျောပါလျက်ရှိလေ၏။

ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်လည်း ကျောက်ကမ်းပါးစောက်၏အောက်သို့ကြည့်လိုက်မိရာ၊ ရေပြင်မှ ၁၈ လက်မခန့်မြင့်သော နေရာတစ်ခု၌ မီးရထားလိုက်ခေါင်းကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဂူကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ မည်းမှောင်၍နေသော အခေါင်းကြီးတစ်

ခုကို ထူးဆန်းစွာတွေ့မြင်ရ၏။ ဂူ၏အထက် လက်မပေါင်းအတော်ကွာသောနေရာ၌ ရေကြောင်းအမှတ်အသားကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် ထိုအခေါင်းကြီးမှာ ရေတက်နေသည့်အခါတွင် ရေအောက်တွင်မြုပ်လျက် နွေအခါနှင့် လှိုင်းလေငြိမ်သက်သည့်အခါများတွင်သာ ရေပြင်ပေါ်တွင်ပေါ်လျက်ရှိကြောင်း ထင်ရှားသည်။ ရေစီးသည် ထိုလိုက်ခေါင်းကြီးဆီသို့ ပြင်းထန်စွာ ဆွဲယူလျက်ရှိရာ ဝကာဖီသည် ထိုရေစီးထဲတွင် သနားစဖွယ်မျောပါလျက် လိုက်ခေါင်းဝနှင့် ၁၀ တောင်ခန့်မျှသာ လိုတော့သည်။ ထိုအခါတွင် ကျွန်ုပ်တို့လှေမှာ အတောင် ၂၀ ခန့်လေးသေး၏။

ဝကာဖီသည် အသက်ဘေးဖြစ်သည့်အတိုင်း ရေစီးမှ ထွက်၍ လှေသို့ရောက်ရန် အပြင်းအထန်ကြိုးစားကူးခတ်လျက် ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း ၎င်းမနစ်မြုပ်မီ ဆယ်ယူနိုင်ရန် နောက်ဆုံးတအားကုန်လှော်ခတ်လျက်ရှိကြရာ၊ နောက်ဆုံးလှေနှင့် လက်တစ်လှမ်းသာသာမျှသာ ရှိနေသောအခါတွင် ဝကာဖီသည် 'ကတော့'ထဲတွင် နစ်မြုပ်၍သွားသော အရာဝတ္ထုကဲ့သို့ လိုက်ခေါင်းကြီးဆီသို့ နစ်မြုပ်ဝင်၍ သွားလေ၏။ ထိုခဏတွင် ကျွန်ုပ်တို့၏လှေလည်း ဝကာဖီနစ်မြုပ်သွားသောနေရာဆီသို့ လှေ၏ဦးမှ ကြိုးဖြင့်ဆောင်၍ဆွဲလိုက်ဘိသကဲ့သို့ ဒလဟောမျောပါ၍သွားလေရာ ထိုအခါကား ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးပင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အခြေအနေကို ဒိဋ္ဌတွေ့မြင်ကြရပြီဖြစ်၍ မိမိတို့အင်အားများကို အစွမ်းကုန်ညှစ်ထုတ်ကာ ရေပြင်ဘက်သို့ရောက်အောင် လှော်ခတ်ကြသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့၏ကြိုးပမ်းခြင်းများမှာ အချည်းနှီးဖြစ်ခဲ့ချေသည်။ အကြောင်း

ခုနစ်ဆယ် ဝူနှင့်နီးလေလေ သန်လေလေဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ်တို့၏ ဆရာမှာ ပုလင်းတစ်ခုအတွင်းသို့ မြားတစ်စင်းပစ်သွင်းလိုက်ဘိသကဲ့သို့ ဝူပေါက်အတွင်းသို့ တစ်ခါတည်းဦးစိုက်၍ ဝင်သွားလေ၏။ ထိုအခါကျွန်ုပ်မှာ ကျွန်ုပ်တို့အထဲတွင် သတိအရှိဆုံးဖြစ်သည့်အတိုင်း၊ ကိုယ်ကိုလှေဝမ်းခေါင်းထဲသို့ ဝပ်၍ချလိုက်ပြီးလျှင် 'ဝပ်လိုက်ကြဗျို့' ဟု အခြားသူများကိုပင် လှမ်း၍ သတိပေးရန် အချိန်ရလိုက်သေးသည်။ နောက်တခဏ၌ လှေနံနစ်ဘက်သည် ကျောက်ဆောင်များနှင့်ငြိ၍သွားသော တဂျစ်ဂျစ်မည်သောအသံများကို ကြားရပြီးလျှင် ဒီတစ်ခါဖြင့် ကိစ္စချောပေပြီဟု အာရုံပြုလိုက်မိသည်။

○ ○ ○ ○ ○

လျှိုက်ခေါင်းမြစ်ကြီး

သို့သော် ကျွန်ုပ်ထင်သည့်အတိုင်းလည်း မဟုတ်သေးချေ။ လှေနံနစ်ဘက်သည် ကျောက်ကမ်းပါးများနှင့် လွတ်ထွက်လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့လှေမှာ ရေစီးသန်လှသော ချောင်းတစ်ခုထဲတွင် မျောပါသွားသကဲ့သို့ အလွန်မှောင်သော ဦးမင်လိုဏ်ခေါင်းကြီးထဲတွင် ကြက်တောင်ကလေးသဖွယ် မျောပါသွားလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ မထိုင်ဝံ့သေးချေ။ လှေဝမ်းထဲတွင် ဝပ်လျက်ရှိရာမှ ဦးခေါင်းကို ခပ်စောင်းစောင်းထောင်၍ကြည့်မိရာအပေါ်မှ ပေါင်းကူးကဲ့သို့ရှိနေသော ကျောက်အမိုးကြီးကို မြင်ရသည်။ အပြင်မှလာသော အလင်းရောင်အရှိန်ဖြင့် ပထမအမိုးနှင့် နံဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်ကို ခပ်ရေးရေးမြင်ရသော်လည်း ထိုအလင်းရောင်မှာ တဖြည်းဖြည်းမှိန်၍လာပြီးလျှင် လုံး

လုံးပျောက်ကွယ်၍သွားသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့မှာ မှောင်ကြီးမည်းမည်းတွင် ကိုးကွယ်ရာမရဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြကုန်သည်။

လှေမှာ မျောပါလျက်ပင်ရှိရာ ကျွန်ုပ်တို့မှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကားပြောနိုင်ဖို့ဝေးစွ ဦးခေါင်းကိုမျှထောင်၍ မကြည့်ဘဲ အဆင်သင့်လိုက်ပါသွားကြကုန်ရာ နံဘေးကျောက်ကမ်းပါးများနှင့် တိုက်၍ဖြစ်စေ၊ ဝဲထဲတွင် နစ်မြုပ်၍ဖြစ်စေ၊ အသက်ရှူရန်လုံလောက်စွာ လေမရ၍ဖြစ်စေ၊ တနည်းနည်းဖြင့်သေရတော့အံ့။ အသီးသီးအောက်မေ့လျက်ရှိကြကုန်၏။ တဟုန်တည်း စီးဆင်းလျက်ရှိသောရေစီးသည် နံဘေးမှ ကျောက်ကမ်းပါးများနှင့် ရိုက်ခတ်ကာ တဝုန်းဝုန်းမည်သောအသံများနှင့် ထိုအသံမှပြန်၍ ပဲ့တင်ရိုက်လျက်ရှိသောအသံများ စုပေါင်းခါတစ်ထောင်ခန့်မျှသော မကောင်းဆိုးဝါးများ ဝိုင်းအုံ့အော်ဟစ်၍နေဘိသကဲ့သို့ လွန်စွာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းရကား၊ အကယ်၍ စကားပင်ပြောစေကာမူ ကြားနိုင်မည်မဟုတ်ချေ။ ဤနည်းဖြင့် တစ်နာရီခန့်မျှ မျောပါလျက်ရှိနေစဉ် ကျွန်ုပ်ကြားရသော အသံမှာ အယ်လ်ဖုံဆီ၏ တစ်ချက်ချက် ရှိုက်ငိုသံသာဖြစ်လေသည်။

တစ်နာရီခန့်မျှကြာသော် ကမ်းပါးကို ရေတိုက်သော အသံများသည် ယခင်ကလောက် မဆူညံတော့ဘဲ ပဲ့တင်သံများမှာလည်း ခပ်ဝေးဝေးမှသာ ကြားရတော့သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ယခင်ကထက် ကျယ်ဝန်းသောနေရာတစ်ခုသို့ ရောက်လာပြီဟု ခန့်မှန်းရသည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း ခပ်ကုန်းကုန်းနေရာမှ သထိကြီးစွာနှင့် တဖြည်းဖြည်းငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီးလျှင် လက်တစ်ဘက်ကို အပေါ်သို့ဆန့်တန်း၍ အမိုးကိုစမ်းသပ်ရာမတွေ့။

ရချေ။ ထို့နောက် တက်တစ်ချောင်းကိုယူ၍ အပေါ်သို့လည်းကောင်း၊ နံဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်သို့လည်းကောင်း၊ စမ်းသပ်ကြည့်ရှုရာ လဟာပြင်ကိုသာ တွေ့ရသဖြင့် အတန်ငယ်စိတ်သက်သာရာရ၍ လာသည်။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ပစ္စည်းများထဲတွင် ပါခဲ့သော ကျားမျက်လုံးမီးအိမ်ကို အိတ်ထဲတွင် အသင့်ဆောင်ထားသည့်မီးခြစ်နှင့် မှောင်ထဲတွင် စမ်းသပ်ထွန်းညှိလေသည်။ အလင်းရောင်ပေါ်ထွက်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လှေပေါ်တွင် ပထမဆုံးမြင်ရသောအရာမှာ ငို၍နေသော အယ်လ်ဖ်ဆီ၏မျက်နှာကလေးပင်ဖြစ်လေသည်။ မှန်မီးအိမ်ကို ထွန်းလိုက်သောအခါ အယ်လ်ဖ်ဆီမှာ လန့်၍ပင်အော်လိုက်သေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း အတန်ငယ်ဒေါသထွက်လာပြီးလျှင် . . . “ဟေ့ ခွေးပုလေး၊ အရေးထဲ ဘာငိုနေရတာလဲ၊ တိတ်လိုက်” ဟု လှေတက်ဖြင့် ၎င်း၏နံဘေးကို တစ်ချက်ထောက်လိုက်မှ ငြိမ်၍သွားလေတော့သည်။

၎င်းနောက် ၅(ဒ်)မျက်နှာကိုမြင်ရလေရာ ၅(ဒ်)မှာ လှေဝမ်းထဲတွင် ပက်လက်လှန်ခါ အိမ်တွင် ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်၌ အိပ်၍နေဘိသကဲ့သို့ အေးအေးဆေးဆေးအမှုအရာလည်းရှိပေ၏။ ၎င်း၏မျက်မှန်ဝိုင်းကလေးတစ်ဘက်မှာ မှန်အိမ်မီးရောင်တွင် တဖြတ်ဖြတ်တောက်လျက် ရှိလေသည်။ ဆာဟင်နရီမှာ လှေကံကို ဦးခေါင်းဖြင့်မှီလျက် ရေမည်မျှစီးသည်ကို စမ်းသပ်နေဟန်ဖြင့် လက်တစ်ဘက်ကို ရေထဲသို့ချလျက်ရှိ၏။

နောက်ဆုံးတွင် အမ်စလိုပိုကိုမြင်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်

မှာ တစ်ယောက်တည်း ပြုံးမိလိုက်သေး၏။ အမ်စလိုပိုမှာ ကျွန်ုပ်တို့၏လှေသည် လိုဏ်ခေါင်းကြီးထဲ ဝင်လာစဉ်က ဦးခေါင်းကိုတစ်ပြိုင်တည်းငုံလိုက်ကြရာ ၎င်းငုံလိုက်သောနေရာမှာ ကြပ်တင်၍ထားသော ဒရယ်ပေါင်ပေါ်သို့ ရောက်၍နေသဖြင့် အကြောက်ပြေသည်နှင့်တပြိုင်နက် ဒရယ်သားအနည်းငယ်ကို ၎င်း၏ပုဆိန်ဖြင့်ဖွဲကာ ပလုပ်ပလောင်း စားလျက်ရှိလေသည်။

ထိုနေရာတွင် ကျောက်လိုဏ်ခေါင်း၏အမိုးမှာ ကျွန်ုပ်တို့၏အပေါ်တွင် ၂၅ ပေခန့်မြင့်သဖြင့် တစ်တရာစိုးရိမ်စရာမရှိချေ။ သို့သော် ရုတ်တရက် နိမ့်ဆင်းလာက သိနိုင်ရန် ၅(ဒ်)၏အကြံပေးချက်အရ လှေဦးတွင်တက်တစ်ချောင်းကို ရွက်တိုင်သဖွယ် စိုက်ထူ၍ထားလိုက်သည်။ ရေစီးမှာ ၅(ဒ်)၏ခန့်မှန်းခြေအရ တစ်နာရီလျှင် ပင်လယ်မိုင် ရှစ်မိုင်နှုန်းခန့်စီးလျက်ရေစီးမှာ မြစ်လယ်တွင် အခြားနေရာများထက် မြန်သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့နံဘေးသို့ ခပ်ကပ်ကပ်ငဲ့၍ လိုက်ရ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် လှေဦးတွင် မီးအိမ်ကိုကိုင်၍ အလှည့်ကျစောင့်ရန်နှင့် လှေပဲ့ပိုင်းတွင် တစ်ယောက်က ပဲ့ကိုင်လိုက်ရန် စီစဉ်ကြရလေသည်။ အမ်စလိုပိုမှာ ကောင်းစွာစားသောက်ပြီးဖြစ်၍ ပထမအလှည့်ကျလေရာ လှေဦးတွင် မီးအိမ်ဖြင့် လမ်းပြလျက် အယ်လ်ဖ်ဆီက ပဲ့ကိုင်၍လိုက်ရသည်။

ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်တို့လည်း အတန်ငယ် စိတ်သက်သာရာ ရပြီးလျှင် ကြပ်တင်သော ဒရယ်သားကို မြန်ရက်စွာစားနိုင်ကြတော့သည်။ သို့သော် ခရီးမှာမည်မျှလောက် ရှည်ကြာဦးမည်မသိသဖြင့် ဝင်သလောက်မစားဘဲ ချွေချွေတာတာနှင့်

ပင် ကျေနပ်ကြရလေသည်။ ထိုအခါတွင် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ထို ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော တောင်အောက်လိုက်ခေါင်း ကြီးများအကြောင်းကို အမျိုးမျိုးထင်မြင်ချက်ပေးလျက် ရှိကြ လေရာ ကျွန်ုပ်က ထိုလိုက်ခေါင်းကြီးမှာ တောင်၏အခြားဘက် သို့ ပေါက်၍သွားလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသောအခါ...

ဂ(ဒ်)က ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့တွင် မမြင်နိုင် မတွေးနိုင်သော အန္တရာယ်မြောက်မြားစွာ ရှိကောင်းရှိလိမ့်မည်ထင်ကြောင်း၊ တောင်များ၏အခြားဘက်သို့ ပေါက်ထွက်မသွားဘဲ အလွန် နက်သော ဝဲကတော့ကြီးများတွင် ဤရေစီးချောင်းကြီးဆုံး၍ နေလျှင် အသူတရာနက်သော ချောက်ကြီးထဲတွင် လှေမြုပ်၍ သွားမည်ဖြစ်၍ ထိုဘေးအန္တရာယ်များကို တွေးပင် မတွေးစွဲ ကြောင်းဖြင့် ပြောပြလေသည်။

ထိုအခါ ဆာဟင်နရီက “စိတ်ကူးနဲ့ချည်း ပြောမနေ ကြနဲ့ဦးလေဗျာ... လွတ်မြောက်ဖို့ကိစ္စကို အမြဲမျှော်လင့်ပြီး ဘေးဥပါဒ်နဲ့ တွေ့တဲ့အခါမှာ တညီတညွတ်တည်း အကြံထုတ် ကြရုံပေါ့၊ သည်ထက်မကတဲ့ ဘေးအန္တရာယ်တွေတောင် ခင် ဗျားတို့ ကျုပ်တို့လွတ်အောင်ကြံခဲ့ကြသေးတာပဲ။ ကိုင်း... မျောချင်ရာ မျောပေစေ၊ နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေးပေါ့” ဟု အေးဆေးစွာ ပြောလိုက်သောအခါမှ ကျွန်ုပ်တို့မှာ စိတ်သက် သာရာ ရမိသည်။ ဆာဟင်နရီမှာ အားခွန်ဗလကြီးရုံမက စိတ် ၏တန်ခိုးလည်း ကြီးမားပြီးလျှင် ၎င်း၏စကားများကို ကြားရ သောအခါ တစ်မျိုးပင်အားအင်ပြည့်တင်း၍ လာဘ်သကဲ့သို့ မှတ်ကြရသည်။ အမ်စလိုပိုမှာ ကြောက်ခြင်းကင်းမဲ့သော မျက် နှာဖြင့် လှေဦးတွင် အယ်လ်ဖီဆီမှာကား ကျွန်ုပ်တို့ပြောသည်

ကို တစုံတရာနားမလည်ဘဲ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ကာ ၎င်း၏ ချက်နာကလေးမှာ မီးရွက်လောက်သာ ရှိတော့သည်။ သို့ဖြစ် ၍ ဂ(ဒ်)က ပဲ့ကိုင်ရသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဆာဟင်နရီတို့မှာ ၎င်း တို့မောပမ်းသောအခါ လူပြောင်း၍ပေးရန် လှေဝမ်းထဲမှစောင့် ဆိုင်းလျက်ရှိကြကုန်သည်။

လိုက်ခေါင်းထဲသို့ ဝင်မိသောအခါ နေ့လယ်ချိန်ဖြစ် ၍ လိုက်ခေါင်းအတွင်းတွင် မျောပါ၍လာခဲ့သည်မှာ ၅ နာရီ ထက်နည်းမည်မဟုတ်ရကား အချိန်မှာညဉ့် ၇ နာရီခန့်ရှိမည် ဟုခန့်မှန်းရသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့လည်း လူလဲရန်အချိန် တော်ပြီဟု အောက်မေ့ပြီးလျှင် အမ်စလိုပိုနှင့် ဂ(ဒ်)တို့အား အနားပေးပြီးသော် ဆာဟင်နရီသည် လှေဦးမှလည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်က ပဲ့မှလည်းကောင်း၊ အသီးသီးစောင့်ကြပ်ခါ လိုက်ပါ သွားရပြန်လေသည်။

၃ နာရီခန့်မျှ တစုံတရာဘေးဥပါဒ်မတွေ့ဘဲ သွားကြ ရာ၊ ဆာဟင်နရီမှာ လှေကို ကျောက်ကမ်းပါးနှင့်မတိုက်မိစေရန် တစ်ကြိမ်မျှလည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်မှာ လှေကို ဘေးတိုက် မရောက်စေဘဲ အလိုက်သင့်မျောပါစေရန် ၂ ကြိမ်မျှလည်း ကောင်း၊ တက်ဖြင့် ထိုးခတ်ပြုပြင်ပေးရသည်။ ထိုအတွင်း ကျွန်ုပ်စဉ်းစားမိသည်မှာ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤလိုက်ခေါင်းကြီး ထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်မှာ နာရီပေါင်းအတော်ကြာပြီဖြစ်သော်လည်း လေသည် အစဉ်အေးမြလတ်ဆတ်လျက် မည်သည့်အခါမျှ ခွန်ခြင်းမရှိချေ။ ဤအချက်မှာ ထူးဆန်းပေသည်။ သို့သော် ငြင်းထန်သောအရှိန်ဖြင့် စီးလျက်ရှိသော ရေ၏အဟုန်ပင်လျှင် လေကောင်းလေသန့်ကို အလိုအလျောက် ဖြစ်ပေါ်လာသော

အသက်မှာ သည်မှန်သည်မသိ၊ ကျွန်ုပ်၏ပြဿနာကို ကျွန်ုပ်
ပင် ခြေရှင်းလျက်ရှိသည်။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်မှာ လှေပွဲတွင်ထိုင်ကာ တက်မကို
ထိုင်လျက်ရှိရာ ရေကိုအမှတ်မဲ့တိုင်တွယ်လိုက်မိသောအခါ ထူး
ဆန်းသော ပြောင်းလဲခြင်းကို သတိပြုမိသည်။ ၎င်းသည်ကား
ရေသည် ခပ်နွေးနွေးဖြစ်၍လာခြင်း ဖြစ်သည်။ နာရီဝက်ခန့်
အကြာတွင် ထပ်မံစမ်းသပ်ပြန်ရာ ရေသည် နွေးရုံမျှမက အ
တော်ပင် ပူလျက်ရှိသည်ပြင် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးပင် ပူအိုက်၍
လာသည်နှင့် အင်္ကျီများ ချွတ်ပစ်ကြရကုန်သည်။

လှေသည် အောက်သို့စုန်ဆင်းလေလေ ရေသည်
လည်း ပူသည်ထက်ပူလာလေလေဖြစ်ရကား နောက်နာရီဝက်
ခန့်အကြာတွင် ကျွန်ုပ်လည်း ရေထဲသို့လက်ကိုနှစ်၍ စမ်းလိုက်
ပြန်ရာ လက်နှင့်ရေနှင့် ထိသည်နှင့်တပြိုင်နက် 'အောင်မလေး'
ဟု လန့်အော်လိုက်မိ၏။ ရေမှာပွက်ပွက်ဆူမျှပူ၍နေချေပြီ။
ကျွန်ုပ်တို့တွင်ပါသော ပြဒါးချိန်ကလေးထုတ်၍ စမ်းသပ်သော
အခါ ပြဒါးအမှတ်အသားမှာ ဒီဂရီ ၁၂၃ သို့ပင် ရောက်၍နေ
ချေပြီတကား။

အယ်လ်ဖွံဆီမှာ ပူလွန်းလှသဖြင့် ဟစ်အော်ငိုယိုကာ
ဖျတ်ဖျတ်လူးမျှ ရှိနေပြီဖြစ်၏။ ဆာဟင်နရီက ကျွန်ုပ်အား-

“ဘယ်နှယ်လဲ ကွာတာမိန်း၊ ရေအောက်က မီးတောင်
များရှိနေရောလားဗျာ”

“မပြောတတ်ပါဘူး ဆာဟင်နရီ၊ ကျုပ်တို့ ဒီလိုသာ
ဆိုရင် ကြာကြာနေရတော့မယ် မဟုတ်ဘူး။ ပူလိုက်တာဗျာ

အလို . . . အလို”

ထိုအချိန်၌ကား ကျွန်ုပ်တို့မှာ နွေအခါ စက်ပေါင်းအိုး
အတွင်းသို့ ရောက်နေဘိသကဲ့သို့ မခံမရပ်နိုင်အောင် ခြစ်ခြစ်
ဆောက် ပူလျက်ရှိလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ အရေပြားများမှာ
ထျက်၍သွားမတတ်ပူလောင်လှသဖြင့် အနည်းငယ်မျှ သက်
သာရာရစေရန် လက်များဖြင့် ပွတ်သပ်၍နေကြရသည်။ ဝမ်း
တွင်းရှိ သွေးများလည်း ပွက်ပွက်ဆူမျှရှိနေပြီဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့
၏ဦးနှောက်များမှာ အရည်ပျော်၍ကျသွားလေပြီလောဟု
အောက်မေ့ရကုန်၏။

ထိုအတွင်း လိုဏ်ခေါင်းကြီးသည် အနည်းငယ်ကွေ့
၍သွားသဖြင့် လှေသည်လည်း ကွေ့၍မျောပါသွားရာ လှေဦး
တွင် ထိုင်နေသော ဆာဟင်နရီ၏ ကွဲအက်သော အသံကြီးဖြင့်
“ကြည့်လိုက်စမ်းဗျို့ ကွာတာမိန်း၊ ကြည့်လိုက်စမ်း . . .” ဟု
ဟစ်အော်သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဆာဟင်နရီညွှန်ပြသောအရပ်
သို့ ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့ မိုင်ဝက်ခန့်အကွာတွင် ကျွန်ုပ်
တို့တစ်သက်တွင် မမြင်ဘူးသော အချင်းအရာများကို တွေ့မြင်
ရလေ၏။

မြစ်လယ် ရေစီးကြောင်း၏ လက်ဝဲဘက် ခပ်ကျကျ
၌ ပေ ၉၀ ခန့်အဝန်းရှိသော မီးတောက်မီးလျှံကြီးသည် ရေမြင်
မှထိုးတက်လျက်ရှိရာ ပေ ၅၀ ခန့်မြင့်သော ကျောက်အမိုးကြီး
သို့ရောက်သောအခါ မီးလျှံများသည် ပေ ၄၀ ခန့်ဖြာထွက်၍
နေရကား အလွန်ကြီးသော နှင်းဆီပွင့်ကြီးနှင့် တူလှပေ၏။
ရေပြင်မှာ မည်းနက်လျက်ရှိပြီးလျှင် ရေပြင်မှ ထွက်ပေါ်လာ

သော မီးတောက်မီးလျှံကြီးမှာ ဖြူသောအဆင်းရှိလျက် ထိုနေရာ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ကျောက်အမိုးမှာ မီးရှိန်ဖြင့် ရဲရဲနီလျက် ရှိနေလေ၏။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့မှာ မီးရှိန်ဖြင့် ရဲရဲနီလျက် ရှိနေလေ၏။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့မှာ မီးလျှံကြီးနှင့် ကိုက် ၅၀၀ ခန့်မျှသာ ဝေးတော့သည်ဖြစ်ရာ မည်မျှလောက်ပူလောင်သည် မည်မျှလောက် အသက်ရှူကြပ်၍လာသည်ကိုကား စာအားဖြင့် ရေး၍မပြနိုင်လောက်အောင်ပင် ရှိချေ၏။

အလွန်မှောင်သော ဂူကြီးအတွင်း၌ အမိုးအလျှံပြင်းထန်တောက်ပသော မီးတောက်ကြီးမှာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို နေ့ကဲ့သို့ ထိန်လင်းလျက်ရှိရကား ကျွန်ုပ်လည်း အထက်အမိုးသို့ လည်းကောင်း၊ နံဘေးကျောက်နံရံများသို့လည်းကောင်း၊ တစ်ကြိမ်မျှ ကြည့်လိုက်မိသေး၏။ ကျောက်အမိုးမှာ အတော်ပင် ချောမွေ့လျက် စက်ဝိုင်းခြမ်း၏ပုံသဏ္ဌာန် ခပ်ကွေးကွေးရှိနေရာ နံဘေးကျောက်နံရံများမှာမူ ညီညာခြင်းမရှိဘဲ အချို့နေရာတွင် အရောင်တောက်၍ ပြောင်လက်ရှည်လျားသော အရာများကို မြင်ရသဖြင့် တောင့်အောက် သတ္တုကျောက်များဖြစ်ဟန်ရှိသော်လည်း မည်သည့်သတ္တုမျိုးဟူ၍ကား မပြောနိုင်ချေ။

ကံကောင်းထောက်မမသဖြင့် ထိုနေရာ၌ အတော်ပင် ရေစီးသန်လျက်ရှိရာ ဆာဟင်နရီသည် ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ လှည့်၍ “လက်ယာဘက်ကပ်ပေး ကွာတာမိန်း၊ လက်ယာဘက်ကို . . .” ဟု အော်၍ပြောလိုက်သေးသည်။ သို့သော် ၎င်း၏အသံမှာ ယခင်ကလောက် မမာတော့ချေ။ ဤသို့ အော်လိုက်ပြီးသည်နှင့် တပြိုင်နက် ဆာဟင်နရီသည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျ၍ သတိမရှိဘဲ လှေဝမ်းထဲသို့ ထိုးကျသွားလေ၏။ အယ်လ်ဖ်ဆီကား သတိ

ရဘဲ ရှိနေသည်မှာ အတော်ကြာခဲ့လေပြီ။ ထို့နောက် ၅(၁) ထဲ၌သွားပြန်ရာ ကျွန်ုပ်နှင့် အမ်စလိုပိုသာ ကျန်ရှိတော့၏။ မီးတောက်ကြီးနှင့် ကိုက် ၅၀ ခန့်မျှဝေးသော နေရာသို့ရောက်သောအခါ အမ်စလိုပိုကြီးပင်လျှင် မခံနိုင်တော့ဘဲ လက်နှစ်ဘက်ရှေ့သို့ပစ်ခါ လဲကျသွားပြန်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်းသာ သတိအနည်းငယ်ရ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်တို့၏ လှေသည် မီးတောက်ကြီးနှင့် အလွန်နီးကပ်လာပြီဖြစ်ရကား ရဲရဲနီလျက်ရှိသော အမိုးအောက်သို့ တည့်တည့်ကြီးရောက်၍လာခဲ့ချေပြီ။ လှေ၏နံဘေးအချို့နေရာများမှ အမိုးအငွေ့များပင်ထွက်လျက်ရှိပြီးလျှင် ငန်းသုတစ်ကောင်၏အတောင်များသည် သွေ့ခြောက်တွန့်လိမ်ခါ တဖျစ်ဖျစ်မြည်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုအချိန်၌ လှေမှာ မီးတောက်ကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လောက်သို့ ရောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်လည်း ကျန်ရှိသော ခွန်အားရှိသမျှကို ဖျစ်ညှစ်၍ ထုတ်ကာ လှေကို မီးတောက်များနှင့်ဝေးနိုင်သမျှဝေးအောင် ခွဲကိုင်၍ပေးလိုက်နိုင်သေး၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏မျက်လုံးများမှာ ကျက်၍ကျလုမတတ်ဖြစ်ခါ ရုတ်တရက် အသက်ရှူကြပ်သွားပြီးနောက် မည်သို့ဖြစ်သည်မသိရတော့ဘဲ သတိမရှိသွားလေ၏။

ရေသူရဲများနှင့်ထွေခြင်း

မည်မျှလောက် ကြာသည်ကိုကား မသိရချေ။ ရုတ်တရက်သတိရလာသော်လည်း ကျွန်ုပ်၏မျက်ခွံများမှာ ခဲဖြင့်ခွဲ၍

ထားသကဲ့သို့ လေးလံလှသည်ဖြစ်ရကား အတော်ပင်အားယူ၍ ဖွင့်ရလေရာ၊ ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေများမှာ အချို့လှေဝမ်းထဲ၌ လည်းကောင်း၊ အချို့လှေခံရုံကို ခေါင်းတင်၍လည်းကောင်း အတုံးအရုံးလဲ၍နေကြသည်ကို ရှေ့ဦးစွာတွေ့မြင်ရပြီးလျှင် ၎င်းတို့၏ကိုယ်၌ကား အဝတ်အစားမကပ်ဘဲ ရှိနေကြကုန်၏။ လှေမှာ မျောမြီတိုင်း မျောပါလျက်ပင်ရှိသေးရာ ကျွန်ုပ်လည်း အသက်ရှင်နေသေးသည့်အဖြစ်ကိုပင် အံ့သြလျက် ကျွန်ုပ်၏ အဖော်များမှာ အသက်မျှပင် ရှိပါလေသေး၏လောဟု တွေး၍ စိုးရိမ်မိ၏။

ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်၏ဝမ်းထဲတွင် မီးတောက်၍နေသကဲ့သို့ ရေငတ်လျက်ရှိရာ လှေနံဘေးမှ ရေကိုစမ်းသပ်ကြည့်မိ၏။ ထူးဆန်းလေစွ၊ ပွက်ပွက်ဆူသော ရေကိုစမ်းမိသကဲ့သို့ အလွန်အေးသောရေကို စမ်းမိသဖြင့် လက်ကိုပင်ရုတ်တရက် ပြန်၍ ရုတ်လိုက်မိသေး၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ရေအေးကို လက်ခုပ်ဖြင့်ကျုံး၍ အဝသောက်လေရာ၊ လက်များမှာ မီးမြိုက်၍အရေပြားများ ကျွတ်လျက်ရှိသောနေရာအချို့မှ ရေအေးနှင့်ရုတ်တရက်တွေ့ရသဖြင့် မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်လျက်ရှိ၏။ သို့သော် နာကျင်သည်ကို ဂရုမစိုက်နိုင်သေးဘဲ ပူလောင်လျက်ရှိသော ကိုယ်ပေါ်သို့ ရေများကို ခပ်ရွံ့ရွံ့ဖျန်းလိုက်ရသေး၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်လည်း လဲ၍နေသောသူများထံ တဖြည်းဖြည်းတွား၍သွားပြီးနောက် ရေအေးဖြင့် မျက်နှာကို ပက်၍ပေးသောအခါ တစ်ယောက်စီ လူးလွန်၍လာသောအခါ

မှ ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်အေးရပေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေများမှာ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ပင် ရေဆာလောင်လျက်ရှိကြသည်ဖြစ်၍ အသီးသီးသောက်ကြပြီးနောက် ထိုအခါမှ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်ခါ ဝမ်းမြောက်လျက်ရှိကြလေသည်။

ဂ(၁)သည် လှေ၏ဝဲဘက်နံဘေးအပေါ်ပိုင်းကို လက်ညှိုးထိုး၍ပြသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း သွားရောက်ကြည့်ရှုရာ အချို့နေရာတွင် မီးကျွမ်းသဖြင့် မီးသွေးပင်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏လှေမှာမြို့တွင် အများအပြားတွေ့ရသော လှေများကဲ့သို့ သာမန်ပျဉ်ချပ်များကို စပ်၍လုပ်ထားခြင်း မဟုတ်ဘဲ မာကြောသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို အတုံးလိုက် ထွင်းပြီးနောက် လှေခံ၏အထူမှာ ၃ လက်မနီးပါးမျှလည်းကောင်း၊ လှေဝမ်းမှာ ၄ လက်မမျှလည်းကောင်း၊ ထူထဲစွာပြုလုပ်ထားသဖြင့်သာ လှေတစ်စင်းလုံး မီးကျွမ်း၍သွားသော အဖြစ်မှ လွတ်မြောက်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့တွေ့မြင်ခဲ့ရသော မီးပွင့်မီးလျှံကြီးမှာမူကား ရေအောက်ရှိ မီးတောင်ဝတစ်ခုအတွင်းမှ ပေါက်ကွဲစေတတ်သော ဓာတ်များသည် ရုတ်တရက်ကွဲပေါက်ပြီးနောက် ထူထပ်သောရေပြင်ကြီးကို ထိုးထွက်လာသည်ဟုပင် ယူဆကြရ၏။

အဝတ်အစားများကို ဝတ်ကြပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့မှာ မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်လာကြပြီးဖြစ်ကြောင်း စုံစမ်းကြရာ ကောင်းကင်မှ ခပ်မိုန်မိုန်ကျရောက်လျက်ရှိသော အလင်းရောင်ကို မြင်ရသည့်ပြင် နံဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် တိုက်နံရံကြီးများကဲ့သို့ မတ်စောက်လှသော ကျောက်နံရံကြီးများကို မြင်ရလေသည်။ အထက်သို့ မော့၍ကြည့်ကြရာ တစ်ဘက်တစ်

၆၈ ❖ အိမ်ထောင်ရေး

ချက်တွင်ရှိသော ကျောက်နံရံကြီးများမှာ အနည်းဆုံး ပေ ၂၀၀၀ ကျော်မျှမြင့်မည်ဖြစ်၍ တောင်ထိပ်ကိုပင် မမြင်ရဘဲ ပြာလဲသော ကောင်းကင်တွင် ကွယ်ပျောက်လျက်ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့လှေသည် ထိုမြစ်ကြောင်း၌ပင် မျောပါလျက်ရှိရာ၊ လှေပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်၍ အပေါ်တည့်တည့်သို့ကြည့်လိုက်သောအခါ ကောင်းကင်ပြင်သည် ကတ္တီပါအနက်ပေါ်တွင် အပြာကြိုးကလေးကိုတန်း၍ထားသကဲ့သို့ အပြာချောင်းကလေးမျှသာ မြင်ရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့နေရာတွင် အလင်းရောင်ရှိသည်ဟု ဆိုရသော်လည်း အလင်းရောင်သည် ကျွန်ုပ်တို့နေရာသို့ မရောက်နိုင်ဘဲ မှုန်တိမှုန်ဝါးမျှသာ မြင်ရခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကျောက်နံရံကြီးများမှာကား မြစ်၏နံဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် မည်းနက်သော အုတ်ထရံကြီး ၂ ခုကိုညှပ်၍ ထောင်ထားသကဲ့သို့ရှိလေရာ ကောင်းကင်၌ အလင်းရောင်ပင် ရှိစေကာမူ ဤမျှလောက်နက်သောနေရာသို့ ကျရောက်နိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ ကျောက်ထရံကြီးများတွင် တစ်ခါတစ်ရံ တွန့်လိမ်တွယ်ကပ်၍နေသော ရေညှိပင်တစ်ပင်တစ်လေမှတစ်ပါးအခြားမည်သည့်အရာကိုမျှ မမြင်ရချေ။

မြစ်နံဘေးရှိကမ်းခြေမှာ ကျောက်ထရံနှင့် ၇ ပေခန့်မျှဝေးသဖြင့် ၎င်းမှာရေတက်သောအခါတွင်မရှိဘဲ ရေကျသောအခါတွင်သာ ရှိဟန်လက္ခဏာဖြစ်သည်။ ကမ်းခြေတလျှောက်တွင်ကား ကျောက်လုံးများသည် အမြောက်ဆံများကို ကြိဖြန့်၍ထားသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။ ထိုနေရာမှာ . . . ကြောက်ဖွယ်ကောင်းသော နေရာတစ်ခုပင်ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့မှာ ပင်ပန်းညောင်းညာလျက်။ ကိုယ်လက်ဆန့်တန်း အမောအပန်း

ဖြေလိုသည်ဖြစ်သဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ လှေကိုလည်း တတ်နိုင်သမျှ မွမ်းမံ ပြင်ဆင်ရန် ရှိသဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ ထိုနေရာတွင် တစ်နာရီခန့်မျှ ခေတ္တနားနေရန် သင့်လျော်သောနေရာတစ်ခုကို ရွေးချယ်ပြီးသော် ဆိုက်ကပ်ကြလေသည်။

ဂွ(ဒ်)မှာ ကမ်းခြေသို့ ရှေ့ဆုံးမှတက်သွားသူဖြစ်၍ ကုန်းပေါ်သို့ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် “အောင်မလေး . . . ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တဲ့နေရာများ . . .” “ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တဲ့နေရာများ” “ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တဲ့နေရာများ” ဟု ကျွန်ုပ်တို့၏အထက်မှလည်းကောင်း၊ အောက်မှလည်းကောင်း၊ နံဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်မှလည်းကောင်း၊ လူပေါင်း ၁၀၀၀ ခန့် ဝိုင်း၍အော်လိုက်သကဲ့သို့ ပဲ့တင်ထပ်၍သွားလေသည်။

ထိုအခါ အယ်လ်ဖွဲဆီမှာ အခြားသူများထက်ကြောက်တတ်သူဖြစ်သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ပြေး၍လာပြီးလျှင် “အောင်မလေး သူရဲတွေလာကုန်ပါပြီ ဆရာတို့ . . .” ဟု လန့်၍အော်လိုက်ပြန်ရာ ကျောက်ကမ်းပါးရံကြီးများမှ ပဲ့တင်ထပ်၍လာသော အသံများကလည်း “အောင်မယ်လေး သူရဲတွေလာကုန်ပါပြီ ဆရာတို့” “သူရဲတွေလာကုန်ပါပြီ ဆရာတို့” ဟူ၍ အထပ်ထပ်ပြန်၍ဟစ်အော်ပြန်သဖြင့် ၎င်းမှာကြောက်လွန်းလှသည်ဖြစ်ရကား မြေကြီးပေါ်တွင် ပြားပြားဝပ်ကာ မျက်နှာကိုမြေကြီးနှင့်ကပ်၍ ထားလေသည်။ အမ်စလိုပိုလည်း ကျွန်ုပ်အနီးသို့လာရောက်ကာ လေသံဖြင့် ဤနေရာမှာ ကောင်းသောနေရာမဟုတ်ဘဲ၊ မကောင်းဆိုးဝါးများနေသော နေရာတစ်ခုဖြစ်ဟန်လက္ခဏာရှိကြောင်း။ ၎င်းနေသော ရွာအနီး၌လည်း

ဤကဲ့သို့ လူပြောသောစကားကိုပြန်၍ အတုလိုက်ကာ ဟစ်အော်သော တောင်တစ်တောင်ရှိရာ ထိုတောင်မှာ မကောင်းဆိုးဝါးများနေသော နေရာဟု လူရိုင်းများက အသိအမှတ်ပြုလျက် တစ်ရွာလုံးကြောက်ရွံ့ကြောင်းများဖြင့် ပြောပြသည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ကြားရသော အသံသည် မကောင်းဆိုးဝါးများ၏အသံမဟုတ်ဘဲ အလွန်မြင့်သောတောင်ကမ်းပါးများက ပြန်၍ဟပ်သော ပဲ့တင်သံမျှသာဖြစ်ကြောင်းနှင့် ရှင်းလင်းပြောပြရလေသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်တို့အချင်းချင်းပင် စကားပြောလိုသောအခါ အသံထွက်အောင် မပြောဝံ့ဘဲ 'လေသံ ဖြင့်သာ ပြောကြရကုန်၏။

အမောအပန်းဖြေ၍ တခဏမျှကြာလတ်သော် ကျွန်ုပ်တို့၏ကိုယ်များပေါ်တွင်ရှိသော မီးလောင်နာများကို လိမ်းရန် နန်းသေကိုလှီးဖြတ်၍ အဆီထုတ်ယူကာ မြို့တွင် "ဗယ်စလင်" အစား သုတ်လိမ်းကြရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ကျားမျက်လုံးမီးအိမ်အတွက် ဆီတစ်ပုလင်းပါသော်လည်း မသုံးရကိုင်ချေ။ အရေးအကြောင်းရှိက ထွန်းညှိရန်ထားရသေး၏။ ဤသို့ အတန်ငယ်သက်သာရာရပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ကျောက်လုံးများကြားတွင် ဝိုင်းဖွဲ့၍ထိုင်ကာ အေးစက်လျက်ရှိသော ကြပ်တင်ဒရယ်သားကို မြန်ရှက်စွာ စားသောက်ကြလေ၏။

အလင်းရောင်ရှိနေသည်ဆိုသော်လည်း ကျွန်ုပ်ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း ဝိုးဝါးသာသာမျှသာ မြင်နိုင်သော အရောင်ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ စားပင်စားရသော်လည်း ယခင်အခါများကလောက် ခံတွင်းမတွေ့ချေ။ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်မှာ ကိုယ်လက်ကိုပင် ကောင်းစွာလှုပ်ရှားလိုသော စိတ်မရှိဘဲ ယမန်နေ့ညက

ခဲခဲရသော မီးရှိန်ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံးခြစ်ခြစ်တောက်ပူကာ ဆူး၍လာကြောင်း သိရ၏။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်လည်း ကျောက်တုံးကြီးတစ်ခုကိုမှီခါ အခြားသူများ မြန်ရှက်စွာစားသောက်ကြသည်ကို ကြည့်ရှုလျက်ရှိစဉ်၊ ကျွန်ုပ်နောက်နားဆီမှ တရွေ့ရွေ့တွား၍လာသော တရဲရဲ တရုပ်ရုပ်အသံလိုလိုကြားလိုက်ရသည်နှင့် ကြည့်လိုက်ရာ၊ ကျောက်လုံးပေါ်မှ ကျွန်ုပ်အား ပြူးကြောင်သောမျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်နေသော ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော သတ္တဝါတစ်ကောင်ကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့မြင်ရလေသည်။

၎င်းမှာ အလွန်ကြီးသော ပင်လယ်ဂဏန်းကြီးဖြစ်လေသည်။ ထိုသတ္တဝါမျိုးမှာ ပင်လယ်ကမ်းစပ်ရှိ ကျောက်ကြီးကျောက်ကြားတွင် အအုပ်အသင်းနှင့်နေသော သတ္တဝါမျိုးဖြစ်၍ ထွက်၍ကျလုမတတ်အပြင်သို့ ထိုးထွက်နေသော မျက်လုံးများ၊ ချွန်ထက်သောညှပ်ကြီးများ၊ အစာကို စမ်းသပ်ရှာဖွေသော နာမောင်းကြီးများရှိပြီးလျှင် လွန်စွာစက်ဆုပ်ဖွယ်နှင့် အသည်းသားဖွယ်ကောင်းသော သတ္တဝါမျိုးဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်မြင်ခဲ့ဘူးသော အကြီးဆုံးသော ဂဏန်းထက်ပင် ၅ ဆမျှကြီးမား၏။ ကျွန်ုပ်တို့ စားသောက်လျက်ရှိသော ဒရယ်သားကို အနံ့ရသဖြင့် ထွက်လာဟန် လက္ခဏာရှိလေသည်။ ဤသို့ကြည့်နေစဉ်ပင် ရာပေါင်းများစွာသော အကောင်ကြီး အကောင်ငယ် အကောင်လတ်များသည် အချို့ကျောက်တုံးများအကြားမှ လည်းကောင်း၊ အချို့ကျောက်ကမ်းပါးရံကြီးရှိ အပေါက်များမှလည်းကောင်း၊ အချို့လည်း ကျွန်ုပ်တို့အနီးရှိ တွင်းများထဲမှလည်းကောင်း၊ တဖြည်းဖြည်းထွက်ကာ ကျွန်ုပ်တို့ဆီသို့ တွေ့

ရွေးလာလျက်ရှိကြကုန်၏။

အချို့ကား ကျွန်ုပ်အနီးသို့ပင် ရောက်ရှိနေကြကုန်၍ ဖြစ်၍ ကြီးမားထွားကြိုင်းသော အကောင်ကြီးတစ်ကောင်သည် ၄(ဒ်)အား နောက်မှနေ၍ ခြေထောက်ကိုညှပ်လိုက်ရာ ၄(ဒ်)မှာ ထ၍ခုန်လိုက်ရင်း “အလို . . . အလို” ဟု ယောင်၍ ကျယ်လောင်စွာ ဟစ်အော်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ တောင်ကမ်းပါးကြီးနှစ်ခုမှာလည်း အလို အလို အလို ဟု အလိုပေါင်းများစွာ ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်လာသော အသံများသည် ဆူညံလျက်ရှိလေ၏။

ထိုအချိန်၌ကား ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ဂဏန်းတပ်ကြီးမှာ ကျွန်ုပ်တို့အား အရပ်လေးမျက်နှာမှ ပိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်လျက်ရှိချေပြီ။ အချို့မှာ လူကိုတိုက်ခိုက်လျက် အချို့လည်း ကျွန်ုပ်တို့ချထားသော ဒရယ်ပေါင်၏ အရိုးအရင်းများကိုလည်းကောင်း၊ အဆီထုတ်၍ထားသောငန်းကောင်ကိုလည်းကောင်း၊ လှယက်စားသောက်ကာ ရှိနေကြလေ၏။ ဂဏန်းကြီးတစ်ကောင်သည် အယ်လ်ဖုံဆီ၏ ခြေထောက်ကိုဆွဲလိုက်ပြန်သဖြင့် အယ်လ်ဖုံဆီမှာ “ဘုရားကယ်တော်မူပါ” ဟု အသံကုန်ဟစ်အော်လိုက်ရာ ပဲ့တင်သံများကလည်း “ဘုရားကယ်တော်မူပါ” ဟု လိုက်၍အော်ကြပြန်၏။ ထိုအခါ၌ ဂဏန်းကြီးတစ်ကောင် ငန်းသေကို ဒရွတ်ဆွဲ၍သွားပြီးလျှင် ဒရယ်ပေါင်ကြီးကိုမူကား သုံးကောင်ဝိုင်းကာ လှယူဆွဲငင်လျက်ရှိကြကုန်သည်။

ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်တို့သည် သတိကောင်းစွာရှု၍ လာကြပြီးလျှင် အမ်စလိုပီသည် ၎င်း၏ပုဆိန်ကြီးကို ပထမဦးစွာ အသုံးချတော့၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဆာဟင်နရီမှာ တက်များဖြင့်လည်းကောင်း၊ အယ်လ်ဖုံဆီမှာ ကျောက်တုံးများဖြင့်လည်းကောင်း

ကောင်း နီးရာအကောင်ကို ထုနှက်ရိုက်ပုတ်ခါ ရှိလေရာ၊ အမ်စလိုပီ၏ပုဆိန်မှာ အလွန်ပြင်းထန်လှသဖြင့် တစ်ချက်လျှင် သုံးကောင်လေးကောင်မျှ အခွံကွဲကာ လွင့်စင်၍သွားလေ၏။ သို့သော် ဂဏန်းများမှာ ကြောက်ရွံ့ရမည်အစား သေပြီးသော အကောင်များကို အချင်းချင်းစားသောက်ကာ ရှိနေကြပြန်၏။

ထိုအချိန်၌ ဂဏန်းကြီးများ၏ တရှုံရှုံသွားသံများ၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ဟစ်အော်သံများ၊ ရိုက်နှက်သံများ၊ အမ်စလိုပီ၏ပုဆိန်ချက်ဖြင့် တခွမ်ခွမ်ကွဲသွားသံများမှာ ပဲ့တင်သံများဖြင့် ရောစပ်ခါ လွန်စွာကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှပေ၏။ သို့သော် ဤမျှနှင့် အဆုံးမသတ်သေးချေ။ ရာထောင်မကသောအကောင်များတို့သည် အခြားအပေါက်များ၊ တွင်းများ၊ ကျောက်ကြိုကျောက်ကြားများအကြားမှ ‘စစ်ကူ’ ထွက်၍ လာကြပြန်ရာ၊ ဆာဟင်နရီက . . .

“မဖြစ်ဘူးဗျို့၊ ကွာမှာမိန်း၊ ကျုပ်တို့ ပြေးကြမှတော်မယ် . . .”

“ဟုတ်တယ် ကိုယ့်လူတို့၊ လှေကိုတွန်း လှေပေါ်မြန်မြန်တက်ကြ” ဟု ကျွန်ုပ်က ဟစ်အော်ရ၏။

လှေထွက်မိသောအခါ နောက်ထပ်ထွက်ပေါ်လာသော အကောင်များသည် သေပြီးအကောင်များနှင့် မသေမရှင်ကျန်နေသော အကောင်များပေါ်သို့တက်ခါ အချင်းချင်း ဖျစ်ညှစ်ဆွဲဖြတ် စားသောက်နေကြသည်မှာ အသံယားဖွယ်ကောင်းလှပေ၏။ အမ်စလိုပီသည် ကျွန်ုပ်၏နားနားသို့ကပ်၍ “ကျုပ်မပြောဘူးလားအရှင်၊ ဒီတောင်ဟာ မကောင်းဆိုးဝါးတွေနေတဲ့တောင်လို့၊ ပြီးတော့ ဒီဂဏန်းကြီးတွေဟာလည်း သူတို့ကဖန်

၇၄ ❖ အနုပညာ

ဆင်းပြီး လွတ်တာပဲ”ဟု လေသံဖြင့်ပြောကြားလေရာ ကျွန်ုပ်
မှာ အရေးထဲတွင် ရယ်ချင်လှသော်လည်း ဣန္ဒြေမပျက်ဦးခေါင်း
ကိုသာ ညိတ်လိုက်ရ၏။

ထိုအခါ ဆာဟင်နရီသည် လှေဦးမှနေ၍ “ဘယ့်နှယ်
လဲ ကွာတာမိန်း၊ ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်ကြမှာလဲ . . .” ဟုမေးသ
ဖြင့် ကျွန်ုပ်က “ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ သူများချင်ရာများပေစေပေါ့
ဗျာ . . .” ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်ရ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့၏
လှေလည်း တစ်ညနေလုံး ရေစုံတွင်မျောပါ၍လာခဲ့ရာ နာရီ
ပေါင်းအတော်ကြာလတ်သော် ကောင်းကင်အပြာကြောင်းက
လေးပေါ်တွင် တစ်နေရာ၌ ကြယ်တစ်လုံးပေါ်ထွက်လျက်ရှိနေ
သည်ကို ဝ(ဒ်)က ညွှန်ပြ၍ မြင်ကြရသောအခါမှ ကျွန်ုပ်တို့မှာ
ညဉ့်အချိန်သို့ ရောက်လာပြီဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ နောက်
မကြာမီ ကြယ်ကလေးလည်း ကွယ်ပျောက်သွား၏။

အတန်ကြာလတ်သော် အမှောင်ထုသည် ယခင်က
ထက် ပို၍ကြီးလာပြီးလျှင် ရေသံများမှထွက်ပေါ်လာသော ပဲ့
တင်သံများကိုပင် ကြားရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် တောင်တစ်
လုံးအောက်သို့ ရောက်လာပြန်ကြောင်း သိရလေသည်။ နေ
လယ်မှ ကျွန်ုပ်တို့လာခဲ့ရသော “ချောက်”ကြီးမှာ အဆုံးသတ်၍
သွားပြီးလျှင် လိုဏ်ခေါင်းတစ်ခုကိုစ၍ဝင်လာပြန်သည်ကို သိ
ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ မည်ကဲ့သို့သော ဘေးအန္တရာယ်နှင့်
နောက်ထပ်တွေ့ဦးမည်လို့ စဉ်းစားကာ သတိကြီးစွာဖြင့် လိုက်
ပါလာကြရကုန်၏။

ထိုခရီးမှာ ပျင်းရိပြီးငွေ့ဖွယ်ရာကောင်းလှသဖြင့် ရေး
သားဖော်ပြရန် မလိုတော့ချေ။ ညဉ့်သန်းခေါင်ယံလောက်တွင်

လယ်တွင် ကျောက်ဆောင်တစ်ခုကို ဝင်၍တိုက်တော့မည့်
ဆဲဖြစ်သွားသောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ အတော်ပင်အလုပ်
များလိုက်ကြသည်မှတစ်ပါး အခြားဘေးဥပါဒ်ဟူ၍ မတွေ့ရ
သဖြင့် စိတ်သက်သာရာရမိ၏။ ၃ နာရီထိုးသောအခါ ဆာဟင်
နရီ ဝ(ဒ်)နှင့် အယ်လ်ဖဲဆီတို့မှာ အိပ်မောကျနေပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်
တို့ အိပ်မောလိုသလိုလျှင် လှေကိုစောင့်ကြပ်လိုက်ပါလာရကုန်
၏။ တခဏမျှကြာလတ်သော် ရေစီးသည် ယခင်ကထက် မြန်
၍လာပြီးလျှင် လှေသည်လည်း သစ်ကိုင်းခြောက်များကို ချိုးဖဲ့
အောက်ထွက်၍သွားသည်ကို သိလိုက်ကြရသဖြင့် အိပ်မောလိုပို
မည် ကျွန်ုပ်အားလုံးလုံး သတိပေးလိုက်သေး၏။

ထို့နောက် လေသည် ရုတ်တရက်ပြောင်း၍သွားပြီး
လျှင် ကျွန်ုပ်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်မှ လွတ်လပ်စွာတိုက်ခတ်
သော လေပြေလေညှင်းများကို ရှူရှိုက်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လှေ
မှာ မြေအောက်လိုဏ်ခေါင်းအတွင်းမှ လွတ်လပ်စွာထွက်ခဲ့ပြီး
လျှင် ကျယ်ပြန့်သောရေပြင်သို့ ရောက်လာပြီဖြစ်ကြောင်း
ဆောင်းစွာသိရှိရ၏။ ကောင်းကင်တွင် အလွန်မှေးမှိန်သော
ကြယ်ကလေးတစ်လုံးနှစ်လုံး၏ အရောင်မှတစ်ပါး လွန်စွာပင်
မှောင်မိုက်လျက်ရှိရာ ပတ်ဝန်းကျင်သို့ တစုံတရာမမြင်ရဘဲ
ကျယ်ပြန့်မှောင်မဲသော ရေပြင်ကြီးသာလျှင် မျက်စိတဆုံးတည်
နိုင်လေ၏။ သို့သော် မည်သို့ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်တို့လူစုမှာ ဘေး
အန္တရာယ်များကို ကျော်လွန်ကာ ထိုကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း
သော လိုဏ်ခေါင်းကြီးအတွင်းမှ အသက်နဲ့ကိုယ်အိုးစားမကွဲဘဲ
ထွတ်မြောက်လာခဲ့ကြသည်ကိုပင် ဘုရားသခင်အား ကျေးဇူး
တင်၍ မဆုံးနိုင်အောင် ရှိရ၏။

မိုးလင်းခါနီးလေလေ အမှောင်သည် ပို၍ထူထပ်လာလေလေဖြစ်ရကား တစ်နာရီခန့်မျှကြာလတ်သော် အရှေ့အရပ်မှ အမည်းရောင်သည် ညိုသန်းသန်းအဖြစ်သို့လည်းကောင်း ထိုမှ ပန်းနုရောင်၊ ပန်းနုရောင်မှ အနီရောင်သို့ပြောင်း၍လာပြီးလျှင် တဖြည်းဖြည်း အလင်းရောင်ရောက်၍လာလေ၏။ ထိုနောက် ရွှေရောင်ထွက်သည့် တံခါးသို့ ဖွင့်၍ချလိုက်ဘိသကဲ့သို့ နေမင်းသည် ပေါ်ထွက်၍လာလေ၏။

နေမထွက်မီက ရေပြင်ပေါ်တွင် မြူလုံးကြီးများသည် ထိုမှ ဤမျှ ယှက်သန်းခါ ရှိနေကြသော်လည်း နေထွက်သည့်အခါ၌မူကား ခေါင်းမြီးခြုံကို ဖွင့်လိုက်ဘိသကဲ့သို့ ကြည်လင်စွာမြင်ရလေသည်။ ထိုအခါ အမဲစလိုပိုပင် အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးလာပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် အေးမြသော လေပြေကိုလည်းကောင်း၊ လှပသော ရွှေမျှော်ခင်းနှင့် နံနက်မိုးသောက်၏သာယာခြင်းကိုလည်းကောင်း ခံစားခါ ကျွန်ုပ်တို့လေ့မှာ အဆီးအတားမရှိ ၎င်းအလိုရှိရာ မျောပါလျက်ရှိလေသည်။

သို့သော် ထူးဆန်းခြင်းမှာ ကျောက်တောင်ကြီးများအောက်ရှိ လိုဏ်ခေါင်းကြီးထဲမှ ထိုးထွက်လာသော ရေအရှိန်သည် ထိုနေရာသို့ရောက်အောင်ပင် စီးလျက်ရှိနေသေးသည့် လက္ခဏာဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လေ့မှာ ရေပြင်ကျယ်ကြီးသို့ပင်ရောက်ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း တည့်မတ်စွာပင် သွားလျက်ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏နောက် ၈ မိုင် ၉ မိုင်ခန့်ဝေးသော နေရာ၌ကား အလွန်မြင့်သော ကျောက်တောင်ကြီးများ၏တောင်ထိပ်များသည် ဆီးနှင်းများဖုံးအုပ်လျက် နေရောင်တွင် ဖြူဖွေးသော အသွင်ကိုဆောင်ခါ မားမားမတ်မတ် တည်ရှိကြကုန်၏။

တောင်အောက် ရေစီးကြောင်းသည် ထိုနေရာသို့ နောက်လျက်ရှိကြောင်း အခြားသက်သေတစ်ခုကိုလည်း တွေ့ရပြန်လေသည်။ အမဲစလိုပိုသည် ရေထဲတွင်မျောပါနေသော ခပ်နည်းမည်းအရာဝတ္ထုတစ်ခုကိုပြသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း လှေကို ထိုနေရာသို့ရောက်အောင် ပဲ့ကိုင်၍သွားပြီးနောက် တက်ဖြင့်ထိုးလိုက်ရာ ဖြူသောအရာဝတ္ထုသည် ဖြောင်းပြန်ဖြစ်၍သွားပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့မှာ အံ့အားသင့်ခါ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်လျက်ရှိကြကုန်၏။ ၎င်းမှာ ငန်းကိုငုတ်၍လိုက်ရာရသော ကျွန်ုပ်တို့၏ ဝကာဖီအစေခံ၏အလောင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

အလောင်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့လှေနောက်သို့ အတူလိုက်၍ လာဘိသကဲ့သို့ လိုဏ်ခေါင်းအတွင်းရှိ မြစ်ရိုးတစ်လျှောက်သို့ ခုံဆင်းခဲ့ပြီးနောက် ရေစီးဖြင့်မျောပါခဲ့ပြီးလျှင် ဤနေရာ၌လာ၍ ထူးဆန်းစွာတွေ့ဆုံရခြင်းဖြစ်သည်။ အလောင်း၏ အချို့နေရာများတွင် အသားနီဖြင့် ရဲရဲရှိလျက် ဆံပင်များမှာလည်း ကျွမ်း၍နေသည်ကိုမြင်ရသောအခါ အလောင်းမှာ အမှန်မူချထူးဆန်းသော မီးပွင့်ကြီးကိုဖြတ်၍လာခဲ့ကြောင်း ပို၍ထင်ရှားပြန်သည်။ ဝကာဖီအစေခံမှာ သေခါနီး၌ပင် ကျွန်ုပ်တို့အမိန့်ကိုနာခံ၍ ရွက်ဆောင်သွားသည့်အဖြစ်ကို တွေးမိသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ အလောင်းကိုမကြည့်ရက်နိုင်ဘဲ ဝမ်းနည်းမိ၏။

ထိုခဏ၌ အလောင်းသည် တဖြည်းဖြည်း မြုပ်၍သွားလေရာ အလောင်းနေရာ၌ ရေပွက်ကလေးများတက်၍လာပြီးလျှင် အတန်ကြာသောခဏ၌ ထိုရေပွက်ကလေးများပင် တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်၍သွားလေ၏။ အမဲစလိုပိုပင် ထိုအချင်းအရာများကို ဝမ်းနည်းသောမျက်နှာနှင့် ငေးမိုင်ကြည့်ရှု

၇၀ ❖

ခါ ရှိနေခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်၌ကား အားလုံးပင် အိပ်ရာမှနိုးကြပြီဖြစ်၍
ငင်းတိုမှာ ကျယ်ပြန့်သော ရေပြင်ကိုလည်းကောင်း၊ လွတ်လပ်
သော လေပြေကိုလည်းကောင်း၊ အာရုံပြုမိကြသောအခါ
အတိုင်းမသိဝမ်းသာလျက်ရှိကြကုန်၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့
လည်း ရှေ့တွင် မည်သို့မည်ပုံပြုလုပ်ရမည်ကို နှိုးနှောလျက်ရှိ
ရာ ဆာဟင်နရီက “ကိုင်း . . . ရောက်လိုရာရောက်ပေါ့ဗျာ
ကွာတာမိန်း။ အခုမှဖြင့် မထူးတော့ပါဘူး။ အခုအချိန်အထိ
အသက်နဲ့ကိုယ် အိုးစားမကွဲခဲ့တာဘဲ ကျေးဇူးတင်ရဦးမယ်။
ဒါထက် ကျုပ်တို့မှာ ဘာများစားစရာရှိကြသေးသလဲ၊ ဝမ်းဟာ
လိုက်တာဗျာ” ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း မီးကင်၍ထား
သော ငှက်သားအနည်းငယ်ကိုပင် မြိန်ရှက်စွာ စားကြကုန်၏။

ကျွန်ုပ်တို့ပတ်လည်၌ကား အထက်ကဖော်ပြခဲ့သော
ကျောက်တောင်ကြီးများမှတစ်ပါး ပင်လယ်ရေပြင်သဖွယ်ရှိနေပြီး
လျှင် ကမ်းဟူ၍ မတွေ့မြင်ရချေ။ ဤသို့ရှိနေစဉ် ကျွန်ုပ်တို့
လက်ဝဲဘက်တွင် ငှက်တစ်အုပ် ပျံသန်းလာသည်ကိုမြင်ရသည်
နှင့် ထိုငှက်မျိုးမှာ ကုန်းနှင့် များစွာမဝေးသော ရေပြင်တွင်ကျက်
စားလေ့ရှိသော ငှက်မျိုးများဖြစ်သည်အတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့သည်
ထိုငှက်အုပ်ပျံသန်းရာနေရာဆီသို့ မှန်းဆခါ လှေကြီးကိုကြီး
စား၍ လှော်ခတ်ကြလေ၏။

မကြာမီ ကံကောင်းထောက်မသည့်အလား လေသည်
ကျွန်ုပ်တို့နောက်မှတိုက်၍လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း စောင့်
တစ်ထည်ကို တက်ဖြင့်ရွက်တိုင်ထူပြီးသော်လှေကိုလေကြောင်း
တလျှောက် လွင့်ပါစေလျက်ရှိကုန်၏။ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်တို့မှာ

အခြေအနေကို ဆွေးနွေးရင်း ဆေးတံများကို သောက်ရန်သတိ
ရကြသည်အတိုင်း ဆေးတံများကိုခရင်း စကားတပြောပြောနှင့်
အေးဆေးစွာ လိုက်ပါသွားကြကုန်သည်။

ဤနည်းအားဖြင့် တစ်နာရီခန့်မျှ လှေကိုလွှင့်မိလေ
သော် ဝ(ဒ်)သည် လမ်းစဉ်တစ်လျှောက် အရပ်လေးမျက်နှာသို့
ငင်း၏ရေတပ်မှန်ပြောင်းကြီးနှင့် အစဉ်ကြည့်ရှုရှာဖွေလျက်ရှိ
ရာမှ “ကမ်း မြင်ရပြီဗျို့” ဟု အားပါးတရ အော်လိုက်သဖြင့်
ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးမှာ အားပါးတရဖြစ်ကြရလေ၏။

“ဒီဟာတွင်ဘယ်ကမလဲဗျာ၊ မျှော်စင်လိုလို ဘာလိုလို
တောင် မြင်ရတယ် . . .”

“ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ”

တခဏမျှကြာပြန်သော် ဝ(ဒ်)သည် ကျွန်ုပ်တို့ဆီသို့
ရွက်တိုက်၍လာသော လှေတစ်စင်းကိုပင် မြင်ရကြောင်းဖြင့်
ပြောပြလေရာ ဝ(ဒ်)ပြောသည်မှာ မှန်ကန်ကြောင်း တွေ့ရလေ
သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မကြာမီပင် အလွန်ပေးလံ
သောအရပ်မှ လှေငယ်တစ်စင်းကို ကျွန်ုပ်တို့အလွတ်မျက်လုံး
များနှင့် မြင်ရသောကြောင့်တည်း။

ဆယ်မိနစ်ခန့်မျှ ကြာလတ်သော် လှေငယ်သည်
ကျွန်ုပ်တို့အား ကောင်းစွာမြင်ရသည့်လက္ခဏာဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့
ဆီသို့ဦးတည်ခါ ရွက်ကုန်ဖွင့်လျက်လာနေသည်ကို မြင်ရလေ
၏။ တခဏမျှကြာသောအခါ လှေငယ်သည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့်
တစ်တစ်ရာခန့်အကွာသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်၍ လှေပေါ်တွင်
သော လူများကိုပင် အတော်အတန်သံကွဲစွာမြင်ရပြီဖြစ်ရာ
ငင်းတို့မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်

ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

ထိုသူများမှာ ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့ပင် ဖြူဆွတ်သော အသားရှိကြကုန်၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့မှာ အချင်းချင်းတစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်ခါ အတန်ကြာစကား မပြောနိုင်ဘဲ ကြက်သေသေလျက်ရှိကြပြီးနောက်၊ ကျွန်ုပ်မှာ ထ၍ပင် ခုန်ရလှမတက် ဝမ်းမြောက်မိ၏။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ပင် အာဖရိကတိုက်၏ အလယ်၌ လူဖြူတစ်မျိုးရှိကြောင်းနှင့် ကောလာဟလသတင်းများကို ကြားရခဲ့ဖူးရာ ထိုသတင်းမှန်မမှန်ကို စုံစမ်းရန် ဤမျှလောက် အသက်ကိုစွန့်၍ ခဲယဉ်းစွာ လာခဲ့ရသည်မှာ လာရကူးနပ်ပေါ့ဟု ကျွန်ုပ်တို့ ၃ ဦးသားတို့ မှာ တစ်ယောက်လက်ကိုတစ်ယောက် အားပါးတရ ဆွဲကိုင်မိကြသေးသည်။

ထူးဆန်းသော လူတစ်မျိုး

လှေကလေးသည် တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာပြီဖြစ်၍ လှေထဲ၌ပါသော ယောက်ျားမှာ အထူးတလည်လှပသည်ဟု မဆိုနိုင်သော်လည်း အတော်ပင်တောင့်တင်းသော ကိုယ်ဟန် အနေအထားရှိ၍ ဖျတ်လတ်သော မျက်နှာအမူအရာရှိပြီးလျှင် ဆံပင်မှာ ခပ်မည်းမည်းအရောင်ရှိလေသည်။ ဝတ်ထားသည့် အင်္ကျီမှာ အညိုရောင်ဖြစ်၍ “ဖလန်နှင့်” ကဲ့သို့ ပျော့ပြောင်း၏။ သို့သော် အင်္ကျီတွင် လက်မပါချေ။

ခါးဝတ်မှာ စကော့တလန်ပြည်သားများ ဝတ်သော ဂါဝန်တိုပုံသဏ္ဌာန်ရှိ၍ အင်္ကျီနှင့် တစ်သားတည်းတစ်ရောင်

တည်းဖြစ်လေသည်။ ခြေများတွင် ခြေနင်းဟူ၍ မရှိချေ။ ထိုသူ၏ လက်ယာဘက်လက်မောင်းနှင့် လက်ဝဲဘက်ခြေကျင်းဝတ်တွင် ဝါသောအရောင်ရှိသော သတ္တုကွင်းများကို မြင်ရလေရာ ငင်းတို့မှာ ရွှေဖြစ်ဟန်လက္ခဏာရှိလေသည်။ မိန်းကလေး၏ မျက်နှာမှာကား သနားကမားရှိ၍ ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ ရိုင်းစိုင်းခြင်း၊ ရှက်ခြင်းလက္ခဏာများကိုဆောင်လျက်ရှိသော မျက်လုံးများရှိသည်။ မျက်လုံးကြီးများမှာ မည်းနက်တောက်ပပြီးလျှင် ဆံပင်မှာ ညို၍ ခပ်ကောက်ကောက်ရှိလေသည်။

အဝတ်အစားမှာ ယောက်ျားဝတ်သော အဝတ်နှင့် အရောင်အသွေးတူလျက် ကုလားမများဝတ်သော ‘ဆာဒီ’ ကဲ့သို့ ရှိလေရာ လက်ဝဲဘက်ပခုံးတွင် လက်ကတော့ထိုး၍ထားသည်။ ထက်ယာဘက်တွင်ကား ရင်သားများအထက်ပိုင်းနှင့်လက်မောင်းတစ်ခုလုံးမှာ တစုံတရာ ဖုံးအုပ်ခြင်းမရှိချေ။ မိန်းကလေးမှာ အရွယ်ကောင်း ရုပ်ချောဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် မိန်းကလေးအား အတော်ပင်အာရုံစိုက်လျက်ရှိကြရာ ၈(၁)မှာ ဤနေရာမျိုးတွင် ခါးသနာထုံသူဖြစ်သည့်အတိုင်း အကဲဆုံးဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ ထိုသူနှစ်ယောက်အား အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်လျက်ရှိကြကုန်ရာ သူတို့ကလည်း ကျွန်ုပ်တို့အား အံ့အားသင့်စွာနှင့် ပြန်လည်ကြည့်ရှုလျက်ရှိကြလေသည်။ ယောက်ျားသည် အံ့သြခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်းတို့ကြောင့် လှေကိုကျွန်ုပ်တို့အနီးသို့မချဉ်းကပ်ဘဲ ဝေ့ခါဝေ့ခါ လှော်ခတ်လျက်ရှိလေရာ မောင်းစွာအသံကြားလောက်သည့်နေရာသို့ရောက်သည်နှင့် အပြိုင်နက် သူတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့အား ဘာသာတစ်မျိုးဖြင့် အဆင်အတံဆက်ဆက်လေသည်။

၎င်းအသံမှာချိုသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့နားမလည်ချေ။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က 'အင်္ဂလိပ်' 'ပြင်သစ်' 'လက်တင်' 'ဂျာမန်' 'ဇူးလူး' 'ဒတ်(ချ)' 'စစ်တူး' 'ကူးကူးယားနား' စသော လူရိုင်းဘာသာမကျန် ပြန်၍ဟစ်အော်နှုတ်ဆက်သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ပြောဆိုနှုတ်ဆက်သော ဘာသာရပ်များကို နားလည်ဟန်မရှိဘဲ၊ တွေဝေကြည့်ရှုလျက်သာရှိလေ၏။ မိန်းကလေးမှာ ကျွန်ုပ်တို့အား တစ်ယောက်စီကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ ဂွ(ဒ်) အလှည့်သို့ရောက်သောအခါ ဂွ(ဒ်)မှာ မျက်မှန်ဝိုင်းကလေးတစ်ဘက်ထပ်ထားသော မျက်လုံးမှ မျက်ခုံးတစ်ဘက်ကိုပင့်နှိုးပြလိုက်သေးသည်။

အတန်ကြာလတ်သော် ယောက်ျားသည် ကျွန်ုပ်တို့နှုတ်ဆက်သော ဘာသာစကားများကို တစုံတရာနားမလည်ဘဲ စိတ်ပျက်လာဟန်ဖြင့် လှေကိုကမ်းဘက်သို့ပြန်၍ကွေ့ပြီးလျှင် ရွက်ကိုဖွင့်လေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့လှေဦးနှင့်တည့်တည့် ရောက်လာသောအခါ ယောက်ျားသည် ရွက်ဖွင့်ရာတွင် အလုပ်မလုပ်လျက်ရှိစဉ် မိန်းကလေးသည် ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ တစ်ချက်လှမ်း၍ကြည့်လိုက်၏။ ထိုအခါ ဂွ(ဒ်)သည် ၎င်းလက်ကိုယူခါ မိန်းကလေးအား ဖလှိုင်းကစ်(စ)ပေးလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ တစ်ခါဖြင့် ခက်ချေပြီဟု အောက်မေ့ခါ ကြောက်ရွံ့လျက်ရှိစဉ် မိန်းကလေးမှာ ဂွ(ဒ်)ကိုကြည့်ပြီးလျှင် စိတ်ဆိုးရမည့်အစား မျက်နှာထားခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် ယောက်ျားမမြင်စေရန် လှေပြသွားသည်ကို မြင်ရသောအခါမှ ကျွန်ုပ်တို့မှာ အပူလုံးကြီးသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ဆာဟင်နရီဘက်သို့လှည့်၍ "ဘယ်နှုန်း

လဲ ဟင်နရီ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ။ ကျုပ်တို့အပေါ်မှာ သူတို့က မိတ်ဆွေလိုပဲ သဘောထားမလား၊ ရန်သူလိုပဲ သဘောထားမလား မပြောတတ်ဘူး . . ."

ရီ။။ "နို့ပေမယ့် သူတို့ပြောတဲ့စကား ကျုပ်တို့နားမလည်တာခက်တယ် . . ."

ကျွန်ုပ်။။ "ဒီမှာ ဂွ(ဒ်) အရှိသားပဲဗျ၊ သူက စကားပြန်လုပ်မှာပေါ့၊ လှေပေါ်က မိန်းကလေးတောင် သူအသိအကျွမ်းဖွဲ့လိုက်ပြီးပါပြီကော . . ."

ရီ။။ "အင်း . . . ဟုတ်သားပဲ"

ဂွ(ဒ်)သည် ဤအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ တစုံတရာထင်မြင်ချက်မပေးချေ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့ဝန်စည်စလယ်များထားရာမှ ၎င်း၏ သံဖြူသေတ္တာအနက်ကလေးကို ထုတ်ယူလျက်ရှိလေသည်။ ထိုသေတ္တာကလေးမှာ ကျွန်ုပ်တို့ခရီးတစ်လျှောက်၌ အမြဲတစေပါခဲ့သော သူပိုင်ပစ္စည်းဖြစ်ရာ အတွင်း၌ မည်သည့်အရာများ ပါရှိသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့မသိရသော်လည်း သေတ္တာအနက်ကလေးမှာ တစ်နေ့နေ့၌ များစွာအသုံးဝင်မည့်အကြောင်းကိုကား ပြောပြဘူး၏။ ထိုအခါ ဆာဟင်နရီက ဂွ(ဒ်)အား . . .

"ကိုယ့်လူ အရေးထဲ ဘာများလုပ်ဦးမလို့လဲဗျာ"

"အဝတ်လဲမှာပေါ့ဗျ၊ တိုင်းသစ်ပြည်သစ်ကိုရောက်လာပြီဟာ ဒီအဝတ်အစားနဲ့ တော်နိုင်ရောလား . . ."

ဂွ(ဒ်)သည် ဝတ်၍ထားသော ၎င်း၏ဟောင်းနွမ်းကြေစွဲနေသည့် ရုပ်အင်္ကျီကို ကျွန်ုပ်တို့အားပြပြီးနောက် ၎င်း၏ဗုတ်ဆိတ်မွေးနှင့် ဆံပင်များကို အယ်လ်ဖ်ဆီအား ကောင်းစွာပြ

ပြင်၍ပေးစေသည်။ ထို့နောက် ဂွ(ဒ်)၏အကြံပေးချက်အတိုင်း
ကျွန်ုပ်တို့သည် ရွက်ကိုရုပ်သိမ်းပြီးနောက် လှေ၏နံဘေးတွင်
တွယ်ကပ်ခါ ရေများချိုးကြသည်။

လှေပေါ်သို့ရောက်၍ ကျွန်ုပ်တို့လည်း သွေ့ခြောက်သွေ့
ရန် နေပူလှလျက်ရှိကြပြီးလျှင် ရေချိုးရသဖြင့် အတော်ပင်ကို
လက်ပေါ့ပါးလျက်ရှိကြကုန်၏။ ဂွ(ဒ်)သည် သေတ္တာအနက်
ကလေးအတွင်းမှာ စက္ကူအညိုရောင်ဖြင့်ပတ်ထားသော အထူ
ကလေးတစ်ထုပ်ကို ထုတ်ယူလေသည်။

အညိုရောင်စက္ကူအောက်၌ စက္ကူအဖြူဖြင့်လည်း
ကောင်း၊ ထိုအောက်တွင် ရေပါးစက္ကူဖြင့်လည်းကောင်း၊ ရေ
ပတ်ထားသော ရုပ်အင်္ကျီဒီဘီချမှာ လန်ဒန်မြို့ရှိ ပင်မင်းဆိုင်
တစ်ဆိုင်မှ ထိုနေ့ပင်ယူ၍လာသကဲ့သို့ သစ်လွင်လတ်ဆတ်စွာ
ရှိနေသည်။ ၎င်းနောက် အခြားပစ္စည်းများကိုထုတ်ပြန်ရာ ၎င်း
တို့မှာ ဘုရင့်ရေတပ်မတော်မှ ကပ္ပတိန်အဝတ်အစားတစ်စုံဖြစ်
၍ ထောက်များ၊ ကြေးဝါစာလုံးများ၊ ပန်းပွားများ၊ ပြောင်လက်
သော ကြယ်သီးများအပြင် ဓားတစ်ချောင်း၊ ဖော့ဦးထုပ်တစ်လုံး
နှင့် သားရေပြောင် ဘွတ်ဘိနပ်တစ်ရုံ ခြေအိတ်တစ်စုံတို့ ဖြစ်
လေသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ ခင်ဗျားဒီဟာတွေ ဝတ်မလို့လား။”

“ဝတ်မလို့ ထုတ်တာပေါ့ဗျ၊ လူဆိုတာ တစ်ယောက်နဲ့
တစ်ယောက်တွေ့ရင်တွေ့ချင်း အဝတ်အစားကို အကဲခတ်
တယ်နော်၊ ပြီးတော့ သူတို့နိုင်ငံက မိန်းကလေးတွေလည်း
အများကြီးရှိမယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်တို့အထဲက အနည်းဆုံးတစ်

ဆက်တော့ လှလှပပ ဝတ်စားသွားရလိမ့်မယ်...”

ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဂွ(ဒ်)ပြောသော စကားများကို ဆင်ခြေ
စောက်တော့ဘဲ ရုပ်အင်္ကျီအောက်တွင် သံကိုယ်ကြပ်အင်္ကျီခံ၍
ဆက်ရန်သာ သတိပေးရာ ပထမ၌ ဂွ(ဒ်)သည် ၎င်း၏ရုပ်အင်္ကျီ
ကိုခွန်းပေလိမ့်မည်ဟု ငြင်းဆန်လျက်ရှိသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့
အတန်တန် တိုက်တွန်းသောအခါ သဘောတူရလေ၏။

ဂွ(ဒ်)သည် အဝတ်အစားများကို ပြည့်စုံစွာဝတ်ဆင်
ပြီးသောအခါ အမ်စလိုပိုမှာ ဂွ(ဒ်)အား အံ့သြသောမျက်နှာဖြင့်
ကြည့်ခါ ဦးခေါင်းတညိတ်တညိတ်နှင့် ကြည့်နေလေရာ အယ်လ်
ဆီမှာမူကား ဂွ(ဒ်)၏လှပသပ်သပ်ခြင်းကို အမျိုးမျိုးချီးကျူး
ချက်ရှိလေသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဆာဟင်နရီတို့အဖို့မှာမူကား
အထွေအထူး ဝတ်ဆင်ရန်မရှိချေ။ သံကိုယ်ကြပ်အင်္ကျီများကို
အောက်ခံထားပြီးလျှင် အမဲပစ်အဝတ်အစားတစ်စုံစီပါသဖြင့်
၎င်းတို့ကို ဝတ်ဆင်ကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင်မှာ
ဆက်ကြီးရင့်ပြီဖြစ်၍ ထိုအဝတ်အစားနှင့်များစွာ လိုက်လျော
ညီမဟုတ်သော်လည်း ဆာဟင်နရီမှာမူကား ၎င်း၏အရပ်ကြီး
နှင့်လိုက်အောင် ကြီးမားသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ရှိသဖြင့်
ထိုအဝတ်အစားများနှင့်ပင် လွန်စွာခန့်ညားတင့်တယ်လှပ
သည်။

အယ်လ်ဖီဆီမှာ ၎င်း၏မှတ်ဆိတ်များကိုသုတ်သင်
သောရာ ကိုယ်ကိုမည်သည့်အခါကမျှ အလှအပမပြင်ဘူးသော
အမ်စလိုပိုပင်လျှင် တစ်ကိုယ်လုံးကိုဆီအနည်းငယ်ဖြင့်အရောင်
ချက်လာအောင် ပွတ်သပ်ပြီးနောက် ဆာဟင်နရီပေးသော သံ
ကိုယ်ကြပ်နှင့်ခါးဝတ်ကို ဝတ်ဆင်၏။ ထို့နောက် နဖူးမှကြွေ

တွင်းကို ဆွဲရောင်တောက်အောင် ပွတ်တိုက်ပြီးလျှင် နောက်ဆုံး ပုဆိန်ကြီးကိုပင် အရောင်တင်သေး၏။

ထိုအချိန်များအတွင်း၌ ကျွန်ုပ်တို့မှာ လှေကိုရွက်ကုန် ဖွင့်၍ လွှတ်လိုက်သဖြင့် တစ်နာရီသာသာကြာလတ်သော် မြစ် ဝတစ်ခုဆီမှ လှေပေါင်းများစွာတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ ရှေး ရှုလာလျက်ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း မှန်ပြောင်းဖြင့် ကြည့်လျက်ရှိရာ ထိုလှေများအနက် အကြီးဆုံး လှေကြီးမှာ လှော်တက် ၂၄ တက်မျှ လှော်ခတ်လာလျက် ၎င်း မှာ အကြီးအကဲဖြစ်သူ စီးနင်းလိုက်ပါလာသောလှေ ဖြစ်ဟန်ရှိ ၍ အခြားလှေငယ်များမှာ အရပ်သူ အရပ်သားများပင်ဖြစ်လေ သလော မပြောနိုင်ချေ။

အခြားလှေများမှာ ရွက်လှေများဖြစ်ပြီးလျှင် နီးကပ်၍ လာသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့တွေ့ထင်ချက် မှန်ကန်ကြောင်း သိရ ၏။ လှော်လှေကြီး၏ လှေဦးတွင်ကား အသက်အရွယ်ကြီးရင့် ၍ မုတ်ဆိတ်ဖားလျားရှိသော လူကြီးတစ်ယောက်သည် ခါး တွင် ဓားလွယ်ကြီးကိုတပ်ခါ ခန့်ညားစွာထိုင်၍ လိုက်ပါလာ လေရာ ထိုလူကြီး၏မျက်နှာအသွင်အပြင်မှာ ခန့်ညားရုံမျှမက ကြောက်မက်ဖွယ်ရာလည်း ကောင်းလှပေသည်။

ထိုအချိန်၌ ၈(ဒ်)သည် ကျွန်ုပ်တို့လှေမှာ ကိုက် ၂၀၀ ခန့်ဝေးသော နေရာတစ်ခုတွင် 'ဟစ်ပို' ခေါ်ရေမြင်း (ရေကြွဟု လည်းခေါ်သည်။) များကျက်စားနေသည်ကို ညွှန်ပြလျက် ထို နိုင်ငံသားများလည်း ကျွန်ုပ်တို့၏ တန်ခိုးသတ္တိကိုသိပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့အပေါ်၌ အထင်အမြင်ကြီးစေရန် မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ထိုရေကြွကြီးများကို ပစ်ခတ်ရန် ကျွန်ုပ်တို့အား သွေးဆောင်

သရာ ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း အလွယ်တကူသဘောတူလိုက်မိ ၏။ ဤသို့တူလိုက်ခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့မှားယွင်းကြောင်း နောင် အခါမှ နောင်တရမိလေသည်။

ရေကြွများမှာ အထီးကြီးတစ်ကောင်၊ အမတစ်ကောင် ခြင်္သေ့ကလေးသုံးကောင်ဖြစ်ရာ ဤမျှလောက် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသော ရေသတ္တဝါများသည် အဘယ်ကြောင့် လူများနှင့် အတန်စွာကျက်စားနေရသည်မှာ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည်ဟု ကျွန်ုပ် တွေးမိသေး၏။ လူဖြူတို့၏ လှေများသည် ကျွန်ုပ်တို့ လှေနှင့် ကိုက် ၅၀၀ ခန့်အကွာသို့ ရောက်လာလတ်သော် အဟင်နုရှိသည် 'ရေကြွကလေးသုံးကောင်အနက် အကြီးဆုံး ကောင်ကို ရွေးချယ်ပြီးလျှင် ပစ်လိုက်ရာ ကျည်ဆံသည် ဦး ခေါင်းကိုတည့်တည့်ကြီး ထိမှန်သဖြင့် ချက်ချင်းပင်နှစ်မြုပ် သွားလေရာ သွေးကြောင်းကြီးမှာ ရေပြင်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ ၏။

ကျွန်ုပ်ပစ်သော ကျည်ဆံမှာ ရေကြွမကြီးကိုထိသော် သည်း ချက်ကောင်းကိုမမှန်သဖြင့် လူးလိမ့်လျက်ရှိလေရာ ရေပြင်ကို သွေးချင်းချင်းနီ၍သွားစေသည်။ သို့သော် နောက် တစ်ချက်အားဖြင့် ကိစ္စတုန်း၍သွားလေသည်။ ၈(ဒ်)၏ကျည် ဆံမှာကား ရေကြွအထီးကြီး၏ ဦးခေါင်းကိုလွဲ၍သွားပြီးလျှင် မျက်နှာကိုအတန်ငယ် ထိခိုက်ပွတ်သပ်၍သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ် ၏ ဒုတိယကျည်ဆံထွက်သွားပြီးနောက် ကျွန်ုပ်လည်း လှေများ သို့ကြည့်လိုက်ရာ လူဖြူများသည် သေနတ်ကိုရှေးကမမြင် သူသည့်လက္ခဏာဖြင့် အချို့သံကုန်ဟစ်အော်လျက် အချို့မှာ သည်း နီးရာကမ်းသို့ လှေများကိုလှော်ခတ်ထွက်ပြေးကြကုန်၏။

ရာ မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးပင်လျှင် ၎င်း၏လှေကြီးကိုရပ်တန့်စေပြီး လျှင် ဆုံသြခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ ဒေါသထွက်ခြင်းများဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အား စူးစိုက်ခါကြည့်ရှုလျက်ရှိလေ၏။ ဝှ(ဒ်)၏လက် ချက်ဖြင့် ဒဏ်ရာရသွားသော ရေကြွကြီးသည် ဒဏ်ရာအရှိန် ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ကိုက် ၄၀ ခန့်အကွာတွင် တဝန်းဝန်းပြေး လွှားကူးခတ်လျက်ရှိလေ၏။

လှေများမှာ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် အတော်ပင် နီးကပ်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့အား ရှေးဦးစွာတွေ့သော ယောက်ျားနှင့်မိန်းမ လိုက်ပါလာသောလှေမှာ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် လှေချင်းယှဉ်မတတ်ရုံ စဉ် ဒဏ်ရာရသော ရေကြွကြီးမှာ လှေအနီးတွင် ရုတ်တရက် ပေါ်လာပြီးနောက် ပါးစပ်ကြီးကိုဖြုခါ သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် ထိုလှေကို အတင်းလိုက်လေ၏။ လှေပေါ်မှမိန်းကလေးသည် ငယ်သံပါအောင် ဟစ်အော်လေရာ ယောက်ျားသည်လည်း လှေ ကို ကြို၏ခံတွင်းလွတ်မြောက်ရန် အတင်းလှော်ခတ်လျက်ရှိ လေ၏။ သို့သော် ကြွကြီးမှာ လျင်မြန်လှသဖြင့် လှေကိုနှုတ် သီးဖြင့် အောက်က ကျုံး၍ ပြင်းထန်စွာကော်ခတ်လိုက်သဖြင့် လှေငယ်မှာ မှောက်၍သွားပြီးနောက် ယောက်ျားနှင့်မိန်းမတို့ သည် အသက်ဘေးမှ ချမ်းသာရာရရန် ကူးခတ်လျက်ရှိကြကုန် ၏။

ကြွကြီးသည် ထိုအခါမှ ၎င်းနှင့်အနီးဆုံးဖြစ်သော မိန်းကလေးဆီသို့ ပါးစပ်ကြီးဖြု၍လိုက်လေ၏။ ထိုခဏ၌ ကျွန်ုပ်သည် ကြွ၏ဦးခေါင်းဆီသို့ သေချာစွာချိန်ရွယ်ပြီးလျှင် မိန်းကလေးအား ဟပ်လုမတတ်ဆဲဆဲဖြစ်သော အာဘောင်နီ ကြီးထဲသို့ ကျည်ဆံများကို ပစ်သွင်းလိုက်ရာ ကြွကြီးမှာမလှုပ်

ရှက်နိုင်တော့ဘဲ ရဲရဲနီသော သွေးပွက်များအလယ်တွင် တစ်ခါ တည်း နစ်မြုပ်သွားတော့သည်။ ယောက်ျားမှာ အခြားလှေတစ် စင်းသို့ရောက်အောင်ကူးခတ်သွားပြီးဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့မှာ မိန်းက လေးကိုသာ ကယ်ဆယ်ကြရလေသည်။ မိန်းကလေးသည် ကျွန်ုပ်တို့လှေပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ် ခါ မောဟိုက်လျက်ရှိလေသည်။

ထိုအခါ လှေများသည် တစ်နေရာတွင်စုလျက် လှေ ပေါ်မှလူများမှာလည်း မည်သို့လုပ်ရမည်ကို စည်းစေးတိုင်ပင် ဟန်ဖြင့်ရှိကြကုန်၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့အပေါ်တွင် အထင် မမှားစေရန် ၎င်းတို့အား အချိန်တာရှည်စွာ တိုင်ပင်ခွင့်မပေးဘဲ ကျွန်ုပ်တို့သည် လူဖြူလှေများအနီးသို့ ချည်းကပ်သွားလေ သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဝှ(ဒ်)သည် လှေဦးတွင် မတ်တတ်ရပ်ခါ ဦးထုပ်ကိုချုတ်လျက် ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာနှင့် ထိုလူများအား အရိုအသေပြုသည့် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်ဖြင့် ဦးခေါင်းကို ညိတ်ခါညိတ်ခါ ရှိလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့လာသည်ကိုမြင်လျှင် အချို့လှေများမှာ ထွက်ခွာသွားကြသဖြင့် အချို့သာ ကျန်ရှိ တော့သည်ဖြစ်ရာ လှော်လှေကြီးသည်ကား ကျွန်ုပ်တို့ထံသို့ ရှေ့ရှုလာလျက်ရှိလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့လှေမှာ ဘေးချင်းယှဉ် လျက်ရှိသောအခါ မှတ်ဆိတ်ဖြူကပွတ်နီကြီးသည် ကျွန်ုပ်နှင့် ဆာဟင်နရီကိုလည်းကောင်း၊ အထူးအားဖြင့် လှပခန့်ညားစွာ ဝတ်ထားသော ဝှ(ဒ်)နှင့် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အမ် စလိုပိုကိုလည်းကောင်း၊ မြင်ရလေလျှင် အတော်ပင်ကြောက် ရွံ့သောအမူအရာကို ကျွန်ုပ်တို့အကဲခတ်မိသည်။

ထိုလူကြီးမှာ ကျွန်ုပ်တို့ စောစောက မိန်းကလေးနှင့်

အတူ လှေပေါ်တွင်ပါလာသော လူကဲ့သို့ပင် ဝတ်စားထားသော်လည်း အဝတ်မှာ နှင်းပွင့်ကဲ့သို့ဖြူဆွတ်သောအရောင်ရှိပြီးလျှင် ပန်းရောင်နှင့် အနားသပ်ထား၏။ ခါးဝတ်မှာလည်း အဖြူရောင်ဖြစ်လေသည်။ လှေခတ်သမားများမှာမူ ခါးဝတ်သာရှိလျက် အထက်ပိုင်းတွင် အဝတ်အစားမပါချေ။

၇(ဒ်)သည် မျက်နှာကို ချိုသာနိုင်သမျှချိုသာစွာထားခါ ဦးထုပ်ကိုချွတ်ပြီးနောက် “အဆွေတော်ကျန်းမာပါ၏လော” ဟု ကြည်လင်ပြတ်သားသော အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါမှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးလည်း၎င်း၏လက်ယာဘက်လက်နှစ်ချောင်းကို နှုတ်ခမ်းတွင် ဆွေမျှတင်ထားပြီးနောက်မှ လက်ကိုချလိုက်ရာ ၎င်းအထိမ်းအမှတ်မှာ ကျွန်ုပ်တို့အားပြန်၍ နှုတ်ဆက်သော အထိမ်းအမှတ်ဖြစ်ဟန် လက္ခဏာရှိသည်။ ထို့နောက် ချိုသာသောမျက်နှာနှင့် တစုံတရာကိုပြောလေရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့က ၎င်းပြောသောစကားကို နားမလည်ကြောင်းဖြင့် တုန့်ပြန်လိုက်လေသည်။

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘာသာအမျိုးမျိုးဖြင့် စမ်းသပ်မြှောဆိုသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ပြောသည်ကို နားမလည်ကြောင်း သိရသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ပါးစပ်ကို ဟ၊ကာ လက်ညှိုးဖြင့် ထိုးပြခြင်း၊ ဝမ်းဗိုက်ကို ပွတ်သပ်ခြင်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းကိုပြရ၏။ ထိုအခါ မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့အား ဆိပ်ကမ်းသို့ညွှန်ပြလေရာ ကျွန်ုပ်တို့လည်း လှေကိုမြစ်ဆိပ်ဆီသို့ လှော်ခတ်ကြကုန်၏။ မိနစ် ၂၀ ခန့် လှော်ခတ်မိသော် ကျွန်ုပ်တို့လှေစုမှာ မြစ်ဆိပ်သို့ရောက်ပြီဖြစ်၍ ကမ်းပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်တို့အား လာရောက်ကြည့်ရှုသူများ

ဖြင့် ပြည့်နက်လျက်ရှိကြကုန်ရာ ထိုသူတို့၏အသားများမှာ ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့ဖြူပြီး အထူးအားဖြင့် မိန်းကလေးများမှာ ဖြူရုံအပြင် အလွန်ပင်လှပနူးညံ့သော အသားအရေများရှိကြလေသည်။

ကျောက်လှေခါးမြို့တော်ကြီး

လူဖြူလှေများ စုံဆင်းလာသော မြစ်ကြီးမှာ ကျွန်ုပ်တို့မျှောပါလျက်ရှိသော ရေအိုင်ကြီးထဲသို့ စီးဆင်းလာလေရာ ကျွန်ုပ်တို့လည်း မြစ်ကြောင်းကို ဆန်တက်လျက် သွားရပြီးနောက် ကိုက် ၅၀၀ ခန့်ဆန်တက်မိသောအခါ ကျောက်ကမ်းပါးကြီးတစ်ခုသို့ ရောက်လာခဲ့ကြ၏။ ထိုကမ်းပါးကြီးမှာ ပေ ၂၀၀ ခန့်အမြင့်ရှိ၍ ၎င်းထိပ်တွင် လေးထောင့်ပုံအဆောက်အဦတစ်ခုတည်ရှိရာ ၎င်းအဆောက်အဦမှာလည်း ကျောက်ကမ်းပါးမှ နှမ်းဖတ်ကျောက် မျိုးကဲ့သို့ပင် အညိုရောင်ကျောက်တစ်မျိုးဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသည်။ အဆောက်အဦမှာ သုံးမျက်နှာတွင် လေးထောင့်ပုံသဏ္ဌာန်ရှိ၍ အခြားတစ်မျက်နှာ၌မူ အလွန်မြင့်သော တံခါးတစ်ခု တပ်ဆင်ထားလေသည်။ (ထိုအဆောက်အဦမှာ အမြွှာဘုရင်မများ၏ စံနန်းတော်ကြီးဖြစ်ကြောင်း နောက်မှသိရလေသည်။)

နန်းတော်၏ နောက်ဘက်တွင် မြို့သည် တစ်ဖြည်းဖြည်းမြင့်တက်သွားပြီးလျှင် ကျောက်ဖြူဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသည့် အတော်မြင့်သော အဆောက်အဦတစ်ခုရှိသည်။ ၎င်းမှာ ဝိုင်းသောပုံသဏ္ဌာန်ရှိပြီးလျှင် အမိုးမှာ ရွှေဖြင့်ပြီးလျက်ရှိ၏။

၎င်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ရေအိုင်ကြီးထဲတွင်ရှိနေစဉ်က မှန်ပြောင်းဖြင့် ၈(၁)မြင်ရသော အဆောက်အဦကြီးပေတည်း။

၎င်းမှာ နေမင်းကိုပူဇော်ပသသောနေရာ “သူရိယ တန်ဆောင်းကြီး” ဟုခေါ်တွင်လေသည်။ ထိုအဆောက်အဦကြီးနှစ်ခုမှတစ်ပါး အခြားအဆောက်အဦမှန်သမျှတို့မှာ နီသောကျောက်မျိုးဖြင့် လေးထောင့်ပုံအကွက်ကျကျဆောက်လုပ်ထားရာ လမ်းများမှာလည်း အဆောက်အဦများကဲ့သို့ပင် အကွက်ကျပြီးလျှင် ညီညွတ်သပ်ယပ်ပါပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့၌ကား နန်းတော်သို့တက်သည့် ကျောက်ကမ်းပါးရံတွင် တည်ဆောက်ထားသော “ကျောက်စောင်းတန်းကြီးရှိရာ ထိုစောင်းတန်းကြီး၏ ဆောက်လုပ်ထားပုံနှင့် လှပဆန်းကြယ်ပုံတို့မှာ အံ့ဩလောက်ပါပေသည်။

ကျောက်သားပကတိဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော ထိုကျောက်စောင်းတန်းကြီးမှာ တံတိုင်းတစ်ခုမှ အခြားတံတိုင်းတစ်ခုသို့ ၆၅ ပေကျယ်ဝန်း၍ အလယ်တွင် ခေတ္တနားနေရန် စင်္ကြံအထစ်တစ်ထစ်ရှိရာ အထက်စောင်းတန်းနှင့် အောက်စောင်းတန်းနှစ်ခုတို့အား အောက်မှ ကျောက်ကိုဆစ်၍ထားသောပေါင်းကူးကြီးဖြင့် ခံထားလေသည်။ အထက်စောင်းတန်းနှင့် အောက်စောင်းတန်းတို့တွင် အမြင့် ၈ လက်မခန့်မြင့်သည့် လှေကားထစ်ပေါင်း ၁၂၅ ထစ်စီရှိလေသည်။ ဤမျှလောက်လှပဆန်းကျယ်၍ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော ကျောက်စောင်းတန်းကြီးမျိုးကို ကမ္ဘာပေါ်ရှိ အခြားအရပ်ဒေသများတွင် မည်သည့်နေရာတွင်မျှ ကျွန်ုပ်တို့မတွေ့ မမြင်ဘူးချေ။ အံ့ဖွယ်လိလိ စောင်းတန်းကြီးပါပေတည်း။

ကျောက်လှေကားကြီးမှာ ကြီးကျယ် ခမ်းနားသလောက် ၎င်းကိုဆောက်လုပ်ရာတွင်လည်း ရာဇဝင်တွင်ခဲ့ကြောင်းကို နောက်မှကျွန်ုပ်တို့သိရှိရလေသည်။ ကျောက်စောင်းတန်းကြီး၏ ရာဇဝင်ကား အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်လေသည်။

၄ ကြိမ်တိုင်တိုင် ဆောက်လုပ်ရာ၌ ပြိုကျပျက်ပြီးနောက် ဘုရင်အဆက်ဆက် ဆက်လက်မဆောက်ပုံတော့ဘဲ နှစ်ပေါင်း ၃၀၀ ခန့် ကြာမြင့်ခဲ့လေသည်။ တစ်နေ့သ၌ ထိုအချိန်တွင်စိုးစံလျက်ရှိသော ဘုရင်ကြီး၏ရှေ့မှောက်သို့ အလွန်နာမည်ကျော်သော ‘ရယ်ဒီမာ’ ခေါ် ဗိသုကာဆရာကလေးတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာ၏။ ထိုသူက ကျောက်လှေကားကြီးကို ဆောက်လုပ်ရာတွင် အကယ်၍ အထမမြောက်ခဲ့လျှင် ဘုရင့်နန်းတော်ရှိရာ တောင်စောင်းမှ ၎င်းအားပစ်ချရန်နှင့် အကယ်၍ အထမြောက်အောင်မြင်ခဲ့သော် ဘုရင့်သမီးတော်နှင့် လက်ဆက်ရန် ကတိထားကြ၏။

ဆောက်လုပ်ရမည့်အချိန်မှာ ၅ နှစ်မျှ ကန့်သတ်ထား၍ ထိုအတွင်းတွင် ဗိသုကာကလေးအလိုရှိသော ကိရိယာတန်ဆာပလာ၊ ဝတ္ထုပစ္စည်း၊ လူအင်အားမှစ၍ ဘုရင်မင်းမြတ်က အလိုရှိသလောက်ပေးရန် ၅ နှစ်စေ့မြောက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် ထိုအဆောက်အဦကြီးကို ဘုရင့်အား အပြီးသတ်အပ်ရန်ဖြစ်လေသည်။ ဤကတိအရ တဖြည်းဖြည်းဆောက်လုပ်လေသော် ကျောက်ပေါင်းကူးကြီးမှာ ၃ ကြိမ်တိုင်တိုင် ပြိုကျသဖြင့် ဗိသုကာကလေးသည် စိတ်ကိုလျှော့ပြီးနောက် တတိယအကြိမ် ပြိုကျသောနေ့၌ နောက်တစ်နေ့တွင် မိမိကိုယ်ကို မိမိသတ်

၍သေတော့မည်ဟု စိတ်ကူးထား၏။

ထိုနေ့ည၌ ‘ရယ်ဒီမာ’ သည် အလွန်ထူးဆန်းသော အိပ်မက်တစ်ခုကို မြင်မက်ရာ အိပ်မက်ထဲတွင် အလွန်လှပသော မိန်းမတစ်ယောက် ပေါ်လာပြီးလျှင်၊ ရယ်ဒီမာ၏ နဖူးကို ကိုင်ကာ “အသင်လူသား စိတ်မပျက်လင့်၊ ဤပုံစံအတိုင်းတည်ဆောက်လော့” ဟုပြောသဖြင့် ရယ်ဒီမာသည် ကျောက်ပေါင်းကူးကြီးကိုကြည့်လိုက်ရာ အပြီးသတ်နေသော ကျောက်လှေကားကြီးကို အိပ်မက်ထဲတွင်မြင်ရလေသည်။ ထို့နောက် လှေသော မိန်းမလည်း ကွယ်ပျောက်၍သွားလေသည်။

ရယ်ဒီမာသည် အိပ်မက်ထဲတွင် မြင်ရသည့်အတိုင်း ပုံစံကိုပြင်ဆင်ကာ နောက်တစ်နေ့မှစ၍ ဆောက်လုပ်လေရာ ကျောက်လှေကားကြီးသည် ဤအကြိမ်တွင် ကောင်းစွာအထမြောက်၍သွားလေ၏။ ၅ နှစ်စေ့ရောက်သောနေ့၌ ရယ်ဒီမာသည် ဘုရင့်သမီးတော်ကိုလက်ဆွဲကာ ထိုအံ့မခန်းလီလိရှိသော ကျောက်လှေကားကြီးကို ကြီးကျယ်သော အခမ်းအနားဖြင့်ပွင့်လှစ်ပြီးလျှင် နောက်ဆုံးတွင် မင်းသမီး၏ အနွယ်တော်အားဖြင့် ဘုရင်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်မြို့ကိုတည်လျက် ‘ဇူဗွင်ဒီ’ ဟု မင်းမျိုးမင်းဆက် အမည်ပေး၍အုပ်စိုးခဲ့ရာ ထိုမင်း၏ အနွယ်တော်မှ ဆင်းသက်ပြီးလျှင် လက်ရှိစိုးစံလျက်ရှိသော အမြွှာညီအစ်မတို့တိုင် ရောက်ခဲ့လေသည်။

ရယ်ဒီမာဘုရင်သည် သူ၏ကိုယ်စား ရုပ်တုတစ်ခုကိုလည်းကောင်း၊ အိပ်မက်ထဲတွင်မြင်ရသော နတ်သမီး၏ရုပ်တုကိုလည်းကောင်း၊ ဖော်ပြရန် ဘုရင်၏နဖူးကို နတ်သမီးကစမ်းသပ်ကိုင်တွယ်နေပုံ ရုပ်လုံးကိုထုလုပ်စေပြီးသော် နောင်ဘုရင်

အဆက်ဆက် အမှတ်တရရှိစေရန်နှင့် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော ကျောက်လှေကားကြီး၏ ရာဇဝင်ကိုပါ နောင်လာနောက်သားများ သိရှိစေရန် နန်းတော်တွင်းတွင် ထားရှိစေခဲ့သည်။

(ဤကား ကျောက်လှေကားကြီး၏ ရာဇဝင်အတိုချုပ်ပေတည်း။)

လှော်တက် ၂၄ စင်းဖြင့်လှော်ခတ်သော ကျွန်ုပ်တို့၏ လှေကြီးသည် ကျောက်လှေကားကြီးခြေရင်းတွင် ဆိုက်ကပ်နေရာ ကျွန်ုပ်တို့လှေနှင့် အခြားလှေများလည်း ၎င်း၏နမူနာအတိုင်း ကျောက်လှေကားအနီးတွင် အသီးသီးဆိုက်ကပ်ကြလေ၏။ မှတ်ဆိတ်ဖြူလျက်ရှိသော လှေဦးစီးလမ်းပြအဘိုးကြီးသည် လှေမှဆင်း၍ ကမ်းသို့တက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့အား လက်နှစ်ချောင်းကို နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် ခေတ္တတင်ထားပြီးနောက် ခရီးဦးကြိုပြုလေရာ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဦးခေါင်းကိုညွှတ်ခါ တုန့်ပြန်လိုက်ရလေသည်။

ထို့နောက် အခြားလှေများမှ လူများအား ထွက်ခွာသွားရန် အမိန့်ပေးရာ ထိုသူများလည်း ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။ လှေမှ နောက်ဆုံးတက်လာသူမှာ ရေကြို၏ရန်မှ ကျွန်ုပ်တို့ကယ်ဆယ်လိုက်သော မိန်းကလေးဖြစ်၍ ၎င်း၏အဖော်ယောက်ျားသည် မိန်းကလေးအား စောင့်ဆိုင်းခေါ်ငင်လျက်ရှိ၏။ မိန်းကလေးသည် ထွက်ခွာသွားခါနီးတွင် ကျွန်ုပ်အား ကျေးဇူးတင်သောအထိမ်းအမှတ်ဖြင့် ကျွန်ုပ်၏လက်ကို လာရောက်နှမ်းရှုံ့လေသည်။ မိန်းကလေးမှာ ထိုအခါတွင် ကျွန်ုပ်တို့အား အကြောက်ပြေပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏လက်ကို နမ်းရှုံးပြီးသော် ဝ(ဒ်)ဘက်သို့လှည့်၍ ဝ(ဒ်)၏လက်ကိုနှမ်းရှုံ့မည်ပြုစဉ်

၎င်း၏ယောက်ျားအဖော်သည် မိန်းကလေးအား ဆွဲခေါ်သွားလေသည်။

လှေခတ်သမားသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ဝန်စည်စလယ်များနှင့် အိုးခွက်များကို လှေပေါ်သယ်ယူပြီးလျှင် ကျောက်လှေကားကြီးပေါ်သို့ တက်သွားကြကုန်ရာ လမ်းပြအဘိုးကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့အား လက်တက်သို့ ကွေ့ခေါ်သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း သေနတ်ကိုယ်စီလွယ်ခါ ၎င်းနောက်မှ လိုက်ပါသွားရကုန်သည်။ အတန်ငယ်သွားမိလတ်သော် အဆောက်အဦတစ်ခုသို့ ရောက်လာကြ၍ အခန်းကြီးတစ်ခုအတွင်းရှိ စားပွဲတစ်လုံးတွင် စားသောက်ဖွယ် အမျိုးမျိုးပြင်ဆင်ထားရာ ဤသို့ပြင်ဆင်ထားခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ဖြစ်ဟန် လက္ခဏာရှိလေသည်။

လမ်းပြအဘိုးကြီးသည် စားသောက်ရန်အထိမ်းအမှတ်ကို ပြလိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့မှာ အူနှင့်ဟောင်းလောင်းရှိနေကြပြီဖြစ်၍ ဒုတိယအကြိမ် ထပ်၍ပြောရန် မစောင့်ဆိုင်းနိုင်တော့ဘဲ မြိန်ရှက်စွာစားသောက်ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့အား ကျွေးမွေးသော အစားအစာများမှာ သစ်ရွက်တစ်မျိုးနှင့် လိပ်၍ကြော်ထားသော ဆိတ်၏အသားများ၊ သဘောမဲ့လာနှင့်တူသည့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ၊ ပေါင်မုန့်များနှင့် အလွန်ကောင်းသောအရက်များ ဖြစ်လေသည်။ ဆိတ်သားကြော်များမှာ လန်းဆန်းသော ဟင်းသီးဟင်းရွက်များဖြင့် ရောစပ်ထားသဖြင့် လွန်စွာအရသာရှိလှသည်။

အရက်မှာလည်း အနံ့အရသာနှင့်ပြည့်စုံလျက် 'ဘရန်ဒီ' နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့အား တိရစ္ဆာန်၏ဦးချိုများနှင့် တိုက်လေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့စားပွဲထိုင်လျက်ရှိစဉ်

သနားကမားမျက်နှာရှိသော မိန်းကလေးနှစ်ယောက်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့အား ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ပြုလျက်ရှိကြရာ ၎င်းတို့ဝတ်သောအဝတ်မှာလည်း ကျွန်ုပ်တို့ရှေးဦးစွာ လှေပေါ်တွင်တွေ့လိုက်ရသော မိန်းကလေးကဲ့သို့ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ အကြမ်းအားဖြင့်ဆိုသော် ခါးဝတ်မှတစ်ပါး အောက်ခံကိုယ်ကြပ်အင်္ကျီနှင့် အပေါ်ကိုယ်ရုံတို့မှာ အိန္ဒိယတိုင်းသူများ ဝတ်ဆင်ပုံနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူပြီးလျှင် ၎င်းတို့၏အမျိုးသားအဝတ်အစားဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

မိန်းမများ၏ ကိုယ်ရုံအနားပတ်တွင် စိပြီးအဖြူသက်သက်သော်လည်းကောင်း၊ အရောင်နှင့်သော်လည်းကောင်း ရှိလေရာ အဖြူရောင်မှာ လက်မထပ်ရသေးသော အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ပန်းရောင်ဖြင့် အနားသတ်ထားခြင်းမှာ လက်ထပ်ပြီး တရားစင်မယားအဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ အနားပတ်ကို တွန့်၍ထားခြင်းမှာ မယားငယ်၊ သို့မဟုတ် ဒုတိယ မယားအဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ အနားပတ်အနက်မှာ မုဆိုးမအဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း အထိမ်းအမှတ်အားဖြင့် နောင်သိရလေသည်။ လက်ယာဘက် တစ်တောင်ဆစ်အထက်နားတွင် အထက်နားနှင့် လက်ဝဲဘက်ခြေ (ဒူးအောက်အနီး) များတွင် ဝတ်ဆင်ထားသော ရွှေပြားပတ်များမှာ သူတို့၏ဖြူဖွေးနူးညံ့သောအသားနှင့် များစွာလိုက်လျောပေသည်။ ယောက်ျားများတွင်လည်း ဤရွှေပြားပတ်များကို ဝတ်ဆင်ထားရာ ရာထူးရာခံရှိသူတို့မှာ လည်ပင်းတွင် ရွှေကြိုးများ တပ်ဆင်ထားလေသည်။

အစားအစာများ စားသောက်ကြပြီးနောက် လမ်းပြ

အဘိုးကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ သေနတ်များကို အံ့သြသောမျှလုံးများဖြင့် နီးကပ်စွာကြည့်ရှုလျက်ရှိသည်။ ၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်တို့အထဲတွင် ၅(၆)မှာ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည်ဟုထင်မှတ်သည့် အလျောက် ၎င်းအားအရိုအသေပြုကာ ကျွန်ုပ်တို့အား တံခါးတစ်ခုမှ ကျောက်လှေကားကြီးခြေရင်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားထားသည်။ ကျောက်လှေကား ခြေရင်းတွင်ကား အလွန်ကြီးမားသော ကျောက်ခြင်္သေ့ကြီးနှစ်ကောင်ကို တစ်ဘက်စီထားရှိရာ ကျွန်ုပ်တို့မှာ အနက်ရောင်ကျောက်တုံးတစ်တုံးထဲမှ တစ်တုံးမှ အဆက်အစပ်မရှိဘဲ ထုလုပ်ထားသောလက်ရာမှာ အံ့သြစွာ မကုန်နိုင်အောင် ရှိချေသည်။

၎င်းမှာ ကျောက်လှေကားကြီးကို ဖန်တီးဆောက်လုပ်ခဲ့သူ ရယ်ဒီမာဘုရင်၏ လက်ရာပင်ဖြစ်လေသည်။ ထိုဘုရင်ကိုယ်တိုင်မှာ ဗိသုကာကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်အတိုင်းအခြားသော လက်ရာများကိုလည်း နောင်တွေ့မြင်ကြရသေးသည်ဖြစ်ရာ ကျောက်ကိုထုလုပ်ထားသည့်အတတ်တွင် ကမ္ဘာပေါ်တွင် ပြိုင်ဘက်ကင်းလောက်အောင် ထူးခြားပေကြောင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင် ချီးမွမ်းမိသည်။ ၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ကျောက်လှေကားကြီးမှ တက်သွားရသည်။ အယ်လ်ဖုံဆီမှာ အမှတ်မဲ့လိုက်ပါလာသော်လည်း အမ်စလိုပိုကမူ ဤကျောက်လှေကားကြီးမှာ လူသားများဆောက်လုပ်ခြင်းမဖြစ်နိုင်၊ လူသားမဟုတ်သော ကောင်းကင်ဘုံသားများ ဆောက်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ၎င်း၏ထင်မြင်ချက်ကို ကျွန်ုပ်အားပြောပြသေးသည်။

လှေကားထစ်ပေါင်း ၁၂၅ ထစ်တက်မိလတ်သော်

ကျွန်ုပ်တို့လည်း ပေါင်းကူးနှစ်ခုဆုံရာ စင်္ကြံသစ်တလင်းရောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်၍ ဆေတ္တုမျှအပန်းဖြေလျက်ရှိရာ ထိုနေရာမှ ရေအိုင်ကြီးကို အနားသတ်ကာ ဆောက်လုပ်ထားသည့် လှေသော မြို့ကြီး၏ ရှုမျှော်ခင်းကို ကောင်းစွာမြင်ရသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့လည်း တောင်ကမ်းပါးယံရှိ ကျောက်လှေခါးထားကြီး ဒုတိယအထပ်ကို တက်ကြလေရာ လှေကားဆုံးသော အခါ စင်္ကြံနံရံလေးတစ်ခုသို့ ရောက်လာ၍ တံခါး ၃ ပေါက်ကို တွေ့ရှိရလေသည်။

တံခါးပေါက် ၃ ပေါက်အနက် ၂ ပေါက်မှာ နန်းတော်ကိုပတ်ပြီးလျှင် မြို့ဘက်သို့သွားသော လမ်းမကြီးများနှင့် ဆက်သွယ်လျက် တိုင်းသူပြည်သားများသည် မြစ်ဆိပ်သို့ဖြတ်သန်းသွားလာနိုင်လေသည်။ မှန်နှင့် တံခါးပေါက်များမှာ ထုထည်ကြီးမားသော ကြေးဝါဖြင့်ပြုလုပ်ထား၍အရေးအကြောင်းရှိက ကောင်းစွာခုခံနိုင်လောက်အောင် တောင့်တင်းခိုင်မာပေသည်။

တတိယတံခါးပေါက်မှာ နန်းတော်သို့ သွားရာလမ်းဖြစ်၍ ကျောက်နက်ဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော လှေကားထစ် ၁၀ ထစ်မျှ တက်မိသောအခါ နန်းတော်မြို့ရိုးရှိ တံခါးပေါက်တစ်ခုသို့ ရောက်လေသည်။ မြို့ရိုးကြီးမှာကား ပေ ၄၀ ခန့်မြင့်ပြီးလျှင် ကျောက်တုံးများကို တစ်ခုနှင့်တစ်ခုထပ်ခါ ကျောက်ကို ဆစ်၍ အတွင်းဘက်သို့ ခပ်ကွေးကွေးဆောက်လုပ်ထားသဖြင့် မည်သည့်အပြင်ရန်သူမျှ ဝင်ရောက်နိုင်မည်မဟုတ်ချေ။ ထိုမြို့ရိုးတံခါးရှိရာသို့ လမ်းပြအဘိုးကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့အား ခေါ်သွားလေ၏။

တံခါးရွက်ကြီးမှာ အလွန်ထူထဲသည့်ပြင် ကြေးဝါပြာကြီးကိုလည်း အပြင်မှကပ်၍ထားသေး၏။ တံခါးပေါက်မှာ ပိတ်ထားသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ရောက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် ပွင့်၍သွားပြီးလျှင် အစောင့်စစ်သားတစ်ယောက်သည် လုံစွပ်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသော သုံးမြောင့်သွားလုံကြီးဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အချိန်ရွယ်လေ၏။

စစ်သားမှာ ခါးဝတ်၏အထက်နှင့် ရင်နှင့်ကျောက်သံချပ်ကာ အင်္ကျီသဖွယ် ကျစ်လစ်မာချောသော ရေကြုံ၏အောက်ကို ချုပ်လုပ်၍ထားသော သားရေကိုယ်ကြပ်အင်္ကျီတစ်မျိုးကို ဝတ်ဆင်ထားပြီးလျှင် ကြွရေဒိုင်းတို့ ကိုင်ထားလေသည်။ ခါးပတ်မှ တန်းလန်းကျလျက်ရှိသော ဓားမှာ လက်ကိုင်နှင့်ဓားသွား၏ပန်းတွင် ရွှေဖြင့်ပြုလုပ်ထားသည်ဖြစ်ရကား၊ သာသနာပြုဆရာကြီး မစ္စတာ မက္ကင်ဇီအိမ်တွင် ကျွန်ုပ်တို့မြင်ခဲ့သော ဓားနှင့် တသဝေမတိမ်းအောင် တူညီလှပေသည်။

လမ်းပြအဘိုးကြီးသည် စစ်သားကို အထိမ်းအမှတ်စကားတစ်ခွန်းပြောလိုက်သည်နှင့် စစ်သားလည်း လှံရိုးကို သမံတလင်းပေါ်တွင် ဒိုင်းခနဲ ဆောင့်၍ချလိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့လူစုအား ဝင်ရန်လက်ပြလေသည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် နန်းတော်၏ ဥယျာဉ်တော်အတွင်းသို့ ရောက်လာခဲ့ကြပြီဖြစ်၍ ထိုဥယျာဉ်ကလေးမှာ စတုရန်းကိုက် ၄၀ ခန့်ရှိလေရာ နံဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် ညီညာစွာစိုက်ပျိုးထားအပ်သော ပန်းပင်ပုကလေးများနှင့် ဆန်းကြယ်သော နွယ်များမှာ အရောင်အမျိုးမျိုးရှိသော ပန်းပွင့်များဖြင့် ဝေဝေဆာဆာရှိနေကြကုန်၏။

အထူးသဖြင့် ပန်းပွင့်များမှာ ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ အဆန်းကြယ်ဖြစ်ပေ၏။ ဥယျာဉ်အလယ်၌ လူသွားလမ်းလေးတစ်ခုရှိရာ ထိုလမ်းကလေးမှာ ကျောက်စရစ်အစား ရေအိုင်တွင်းမှ ရသော ဂုံးခွံနှင့် ကနုကမာခွံများကို ခင်းထားလေသည်။ ထိုလမ်းတလျှောက်မှ လာခဲ့ကြရပြီးလျှင် အလွန်ထူထဲသော အမွလာတစ်ခုဖြင့်ကာထားသော ဘဲဥပုံသဏ္ဌာန်ရှိ မုခ်ပေါက်သို့ ရောက်လာကြလေ၏။ ထိုမုခ်ပေါက်မှဝင်၍ လာခဲ့သော အခါ ကျွန်ုပ်တို့လည်း နန်းဦးဆောင်၏အခန်းမကြီးသို့ ရောက်ခဲ့ကြလေပြီ။

နန်းတော်အနီးမကြီးမှကား အတိုင်းတိုင်းအပြည်ပြည်တွင် ကျွန်ုပ်တို့တွေ့မြင်ခဲ့ဖူးသော အခန်းကြီးများထက် အဆဆါင်းများစွာ ခမ်းနားကြီးကျယ်ပါပေ၏။ အလျားအားဖြင့် ပေ ၁၅၀ ခန့်ရှည်ပြီးလျှင်၊ ပေ ၈၀ ခန့်ကျယ်ဝန်းလေရာ အမိုးရှည်ကြီးမှာ အလယ် “ခေါင်” မှ နံဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်သို့ လေးတိုင်းသဏ္ဌာန်ညွတ်ခါ ကျဆင်းလျက် မာချောသော အသားတစ်မျိုးကို အလွန်နု၍လှပသော ပန်းနွယ်ပန်းခက်တို့ဖြင့် ထူလုပ်ထား၏။ နံဘေးအကာနှင့် ပေ ၂၀ ခန့်ဝေးသောနေရာများ၌ကား ပန်းဆစ်၍ထားသောကျောက်နက်တိုင်များသည် ခန်းမကြီးတလျှောက် စီတန်းလျက်ရှိ၏။

အခန်းကြီးအဆုံး၌ကား ကျောက်ပြားအနက်ချပ်ကြီးကို နောက်ခံထားလျက် လူ၏ တစ်ဝက်ခန့်အရွယ်ရှိသော ကျောက်ရုပ်များကို မြင်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့မှာ အံ့သြခြင်းထက် လက်ရာကို ချီးကျူးခြင်းက ပိုလျက်ရှိလေသည်။ ယောက်ျားရုပ်မှာ ခန့်ထည်ဝါသော မျက်နှာပေါက်ရှိပြီးလျှင်

ညောင်စောင်းတစ်ခုပေါ်၌ အိပ်ပျော်လျက်ရှိလေရာ မိန်းမရုပ်သည် ယောက်ျားနဖူးကိုလက်ဝါးဖြင့် တင်လျက်ရှိ၏။ ထုလုပ်ထားသော ကျောက်မှာ အလွန်စင်ကြယ်သော ကျောက်ဖြူများဖြစ်၍ ထုလုပ်ထားပုံမှာလည်း အသက်ဝင်လှသည်ဖြစ်ရာ မိန်းမ၏မျက်နှာလှပပုံ၊ ဆံပင်ကောက်ကလေးများက မျက်နှာအထက်ပိုင်းကို ဖုံးအုပ်နေပုံ၊ ကိုယ်ဟန် ကန့်ကလျရရှိပုံ၊ အချိုးအစားကျနပုံတို့ကို ပေါင်းစပ်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ထိုကျောက်ရုပ်များကို မြင်ရုံနှင့်ကြက်သီးမွေးညှင်းများထမိ၏။

မိန်းမ၏မျက်နှာမှာ ပြုံးမယောင်ယောင်ရှိသော်လည်း လွန်စွာပင် လှငြိမ်းချမ်းလျှင် ထိုပြုံးရယ်ခြင်း၌ပင် နူးညံ့သိမ်မွေ့လှသောအချစ်၏ အရိပ်အရောင် ပေါ်လွင်လျက်ရှိသည်ဟု မှတ်ထင်ရလေသည်။ ယောက်ျားရုပ်မှာ အိပ်ပျော်နေပုံဖြစ်၍ အပြစ်ကင်းစင်သော လက္ခဏာကိုလည်းကောင်း၊ မိန်းမရုပ်မှာ နူးညံ့သော မေတ္တာဓာတ်၏အဋ္ဌေအသက်ကိုလည်းကောင်း၊ စာဖြင့်ရေးထားဘိသကဲ့သို့ အသီးသီးဖော်ပြလျက်ရှိကုန်ရာ အချိန်ကြာမြင့်စွာ ကြည့်လေလေ အဓိပ္ပါယ်ပေါက်လေလေဖြစ်ရကား အရပ်များ၌ ဝိညာဉ်များပင်ရှိလေသလော အောက်မေ့မိ၏။ ထိုကျောက်ရုပ်များမှာ ကျွန်ုပ်တို့အထက်က ရေးသားဖော်ပြခဲ့သော “ရယ်ဒီမာ” ဘုရင်စိုးစံစဉ်က ၎င်း၏အဖြစ်အပျက်များကို ၎င်းကိုယ်တိုင် ထုလုပ်ထားခဲ့သော အံ့မခန်းလိလိ လက်ရာများပေတည်း။

ခန်းမကြီး၏ အလယ်တစ်နေရာ၌ အမြတ်တနိုးထားရှိသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုရှိသေး၏။ ၎င်းမှာ ကလေးများလက်

အင်ကုလားထိုင်ကလေးလောက်ကြီး၍ ၎င်းပုံသဏ္ဌာန်နှင့်ခပ်ဆင်ဆင်ထူသော ကျောက်နက်တုံးကြီးတစ်ခုရှိရာ ၎င်းမှာ “ဇူဗွင်ဒီ” လူမျိုးတို့ကိုးကွယ်သည့် နေဗိမာန်မှပုံ၍ကျလာသည်ဟုအယူရှိပြီးလျှင် တိုင်းပြည်နှင့်တကွ ဘုရင်အဆက်ဆက်အမြတ်တနိုးထားခဲ့သော ကျောက်တုံးကြီးဖြစ်လေသည်။ ထိုကျောက်တုံးကြီးနှင့်ပတ်သက်သော “ဇူဗွင်ဒီ” လူမျိုးများ၏ ထူးဆန်းသောအယူတစ်ခုရှိရာ အကယ်၍ ထိုကျောက်တုံးကြီးသည် အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာကွဲ၍သွားချေအံ့ . . .

၎င်းတို့၏ “မိလိုဆီ” မြို့ကြီးကို နိုင်ငံခြားသားများ အုပ်စိုးတော့မည်ဟု အဆိုရှိလေသည်။ အလွန်မာချောသော ကျောက်နက်သားဖြစ်သည့်ပြင် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှလည်း အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာကွဲနိုင်မည်မဟုတ်သဖြင့် နောင်အခွန်ရှည်စွာ တည်ရှိနေဦးမည်ဖြစ်ရကား ‘ဇူဗွင်ဒီ’ လူမျိုးများမှာ ထိုအတွက်နှင့် ပတ်သက်၍ တစုံတရာကြောင့်ကျ စိုးရိမ်ရန်မရှိချေ။

အခန်း၏ အခြားဘက်အဆုံးတွင်ကား စင်မြင့်တစ်ခုရှိရာ ထိုအပေါ်တွင် မွေးရှည်ကော်ဇောကြီးများ ခင်းထားလေသည်။ ၎င်း၏အလယ်တည့်တည့်တွင် ရွှေသားပကတိဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ခမ်းနားထည်ဝါလှသည့် ကုလားထိုင်ကြီးနှစ်လုံးသည် ယှဉ်တွဲလျက်ထားရှိသည်ဖြစ်ရာ ၎င်းတို့မှာ ဘုရင်မနှစ်ပါးစံနေသည့် ရာဇပလ္လင်များဖြစ်လေသည်။ နောက်မှီတွင် နေ၏ပုံသဏ္ဌာန်ကိုလည်းကောင်း၊ ခြေထောက်များတွင် ဝပ်၍နေသော ခြင်္သေ့၏ပုံသဏ္ဌာန်ကိုလည်းကောင်း ရွှေသားဖြင့်ပြုလုပ်ထားလေသည်။ ရာဇပလ္လင်များမှာ အခြားကျောက်မျက်ရွှေများဖြင့် ဆင်ယင်ထားခြင်းမရှိသော်လည်း ခြင်္သေ့နှစ်ကောင်၏

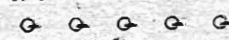
မျက်လုံးများမှာ ဥဿဖုရားကျောက်များ တပ်ဆင်ထား၏။ အခန်းမကြီးတွင် အလင်းရောင်ရစေရန် ရှေးပြတိုက်ကြီးများ တွင် ထားလေ့ရှိသော ကောင်းကင်လေသာ ပြတင်းပေါက် ကလေးများစွာဖြင့် တပ်ဆင်ထားရှိလေသည်။ မှန်ဟူ၍ကား မမြင်ရချေ။ မှန်မှာ ၎င်းတို့တိုင်းပြည်တွင် ရှိဟန်လက္ခဏာမရှိ ချေ။

ရာဇပလ္လင်များ၏ ဝဲယာနှစ်ဘက်တွင် သစ်သားကု လားထိုင်ကြီးများပေါ်တွင် အသက် ၄၀ အရွယ်ခန့်ရှိယောက်ျား များသည် အင်္ကျီဖြူများကိုဝတ်ခါ ထိုင်လျက်ရှိသည်။ အင်္ကျီ အနားပတ်များတွင် အရောင်မျိုးစုံကို ဇာကဲ့သို့ ပန်းပေါက်များ ဖော်ခါ အနားသတ်၍ထားသည်။ ခါးပတ်များတွင်ကား ရွှေ လက်ကိုင်တပ်ခါ ရွှေနားများဖော်၍ထားသော ဓားများကိုချိတ် ထားလေသည်။ ထိုလူများ၏နောက်တွင် ကိုယ်ရံတော်သား များနှင့်တူသူများသည် မတ်တပ်ရပ်လျက်ရှိကြကုန်၏။

အခြားတစ်နေရာတွင် ကုလားထိုင်များဖြင့် သီးခြားစွာ ထိုင်နေသူ ၆ ယောက်လည်းရှိရာ၊ ၎င်းတို့မှာ အရွယ်အားဖြင့် လွန်စွာကြီးရင့်သူများဖြစ်၍ ဖြူ၍ရှည်လျားသော ၎င်းတို့၏ မုတ်ဆိတ်များမှာ လေထဲတွင် တဝဲဝဲရှိ၍နေကုန်သည်။ ၎င်းတို့ ၏ အဝတ်အစားများမှာ အခြားသူများနှင့် မတူချေ။ အလွန် ဖြူဆွတ်သော အင်္ကျီရှည်ကြီးများကို ဝတ်ဆင်ထားရာ အနက် ရောင်ရှိသော နောက်ခံကုလားထိုင်ပေါ်တွင် လွန်စွာပေါ်လွင် လျက်ရှိကုန်သည်။

ရင်ဘတ်တွင် 'နေ' ၏ပုံကို ရွှေချည်ဖြင့်လှပစွာ ရက် လုပ်ထားလေသည်။ ထိုသူ ၆ ယောက်တို့မှာ ၎င်းတို့၏အဝတ်

အစားအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အရွယ်ဝုဒ္ဓိအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ လွန်စွာပင်ခန့်ညားထယ်ဝါလှပေသည်။ ၎င်းတို့အထဲမှ တစ် ယောက်သောသူမှာ အရပ်အမြင့်ဆုံးဖြစ်၍ အသက်မှာလည်း ၈၀ ထက်နည်းမည်မဟုတ်ချေ။ ထိုလူကြီး၏ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီး မှာ ခါးသို့ရောက်လုနီးပါး ရှည်လျားလျက် မျက်လုံးများမှာ လည်း ကြည်လင်အေးမြသော အသွင်ကိုဆောင်ပြီးလျှင် ထင် ရှား၍ ပြတ်သားသော ရုပ်လက္ခဏာရှိလေသည်။ အခြားသူများ မှာ ဦးခေါင်းတွင် တစ်စုံတရာပုံအပုံထားခြင်းမရှိသော်လည်း ၎င်းမှာကား ရွှေဖြင့်ရက်လုပ်ထားသည့် ဦးထုပ်ဝိုင်းပုံသဏ္ဌာန် ဦးခေါင်းဆောင်း 'တစ်ခုကို ဆောင်း၍ထားသည်။ ထိုသူမှာ တိုင်းပြည်၏ သာသနာ့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဖြစ်ပြီးလျှင် နန်းတွင်းတွင် အရေးပါအရာရောက်သော 'အဝွန်' ဆိုသူ ဘုန်းကြီးအိုကြီးဖြစ် ကြောင်း နောင် သိရှိရလေသည်။

အခြားဘုရင်မများ

ကျွန်ုပ်တို့ ဝင်လာသောအခါ ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့် တကွ၊ အခြားသူအားလုံးပါ မတ်တပ်ရပ်ပြီးလျှင် ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့သောအမူအရာဖြင့် ဦးခေါင်းကိုညွှတ်၍ အရိုအသေပြု ပြီးနောက် လက်ချောင်းနှစ်ချောင်းကို နှုတ်ခမ်းဖြင့်ကပ်ခါ နှုတ် ချမ်းဆက်သကြလေရာ ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း ၎င်းတို့ကို အတု လိုက်ခါ ရိုသေစွာပြန်လည်နှုတ်ဆက်ကြလေသည်။ ၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ပေးသော ကုလားထိုင်များပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ ၁ ယောက်မှာ ထိုင်ကြလေရာ အမဲစလိုပုံနှင့် အယ်လ်ဖုံဆီတို့က

ကျွန်ုပ်တို့၏နောက်မှ ရပ်၍နေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ထိုင်မိလျှင် ထိုင်မိချင်းလိုလိုပင် လက်ဘက်ဆီမှ ခရာမှုတ်သံကိုကြားရပြီး လျှင် လက်ဝဲဆီမှလည်း ကြားရပြန်လေသည်။ ခရာသံစသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လူတစ်ယောက်သည် ဆင်စွယ်ဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော လှံတန်ကိုကိုင်ခါ လက်ယာဘက်ရာဇပလ္လင်အနီးတွင် ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် ၎င်းတို့ဘာသာစကားဖြင့်ပြောကြားလေရာ အခန်းတွင်းရှိလူအားလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိကြကုန်၏။

၎င်းပြောသောစကားကို ကျွန်ုပ်တို့နားမလည်သော်လည်း စကားဆုံးခါနီးတွင် ‘နယ်လီသာ’ ‘နယ်လီသာ’ ‘နယ်လီသာ’ ဟု ၃ ကြိမ်ထပ်၍ အော်သည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။ ထိုသူဝင်သွားသောအခါ ထိုသူကဲ့သို့ပင်လက်ဝဲဘက်ရာဇပလ္လင်အနီး၌ အခြားလှံတန်ကိုင်တစ်ယောက် ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် ယခင်ကကဲ့သို့ စကားအနည်းငယ်ပြောကြားပြီးနောက်၊ ပြီးဆုံးခါနီးတွင် ‘ဆိုရေး’ ‘ဆိုရေး’ ‘ဆိုရေး’ ဟူ၍ ၃ ကြိမ်ဟစ်အော်ပြန်လေသည်။

ထိုသူနှစ်ယောက် ဝင်သွားသည့်အခါ ပလ္လင်များ၏ လက်ယာဘက်နှင့် လက်ဝဲဘက်မှခပ်ပေါက်ဆီမှ ခြေသံများကို ကြားရပြီးလျှင် စစ်ဝတ်တန်ဆာ ပြည့်စုံစွာဝတ်ဆင်ထားသော စစ်သား ၂၀ စီ တစ်ဘက်တစ်ချက်မှ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် ရာဇပလ္လင် ၂ ခုနောက်တွင် စီတန်းခါ ရပ်လျက်ရှိနေကြကုန်သည်။ ဤသို့ရပ်မိသောအခါ ၎င်းတို့၏လှံကြီးများကို ကျောက်သမံတလင်းပေါ်သို့ တပြိုင်နက်ဆောင်၍ ချလိုက်ကြရာ ‘အုံး’ ခနဲမြည်ဟီးသော အသံကြီးမှာ နန်းတော်

ခန်းမကြီးအတွင်းတွင် ပဲ့တင်ထပ်၍ သွားလေသည်။ ထို့နောက် ခရာမှုတ်သံများကို လက်ဝဲ လက်ယာနှစ်ဘက်လုံးမှ တပြိုင်နက်ကြားရပြီးလျှင် ထိုအခါ၌ ဘုရင်မနှစ်ပါးသည် ထွက်စံသခဲရာ အခန်းတွင်းရှိလူအားလုံးမှာ ဘုရင်မများအား ဦးညွှတ်၍ အရိုအသေပြုကြသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း အတူ လိုက်၍ ပြုကြရသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ အသက် ၆၀ မျှရှိခဲ့ပြီဖြစ်၍ မိန်းမချောမိန်းမလှများကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ တွေ့မြင်ခဲ့ဖူးပြီဖြစ်ရာ မိန်းမများ၏ ရူပါရုံသည် ကျွန်ုပ်၏စိတ်ကို မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ဆွဲဆောင်၍မရဟု ထင်မှတ်ခဲ့သည်။ သို့သော် ထိုအမြှာညီအစ်မ၏ ရုပ်အဆင်းကိုမြင်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်၏ထင်မြင်ချက်မှာ မှားယွင်းကြောင်း သိရသည်။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်တို့၏ ချစ်ချင်စဖွယ်ကောင်းသောအလှမှာ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် စာဖြင့်ရေး၍မပြနိုင်ပါ။ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ အရွယ်အားဖြင့် ၂၅ နှစ်ခန့်ရှိပြီဖြစ်၍ အရပ်မြင့်ပြီးလျှင် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်အားဖြင့် အချိုးအစားကျနလှပေသည်။ သို့သော် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်ကား လုံးလုံးမတူလှပေ။

‘နယ်လီသာ’ မှာ အပြစ်အနာအဆာမရှိအောင် အဆင်ပြေသော မျက်နှာရှိ၍ နူးညံ့သိမ်မွေ့ခြင်းမှာ အလှတည်းဟူသော ရုပ်ရည်နှင့်ရောစပ်ခါ ရှိနေလေသည်။ ဆံပင်မှာ ရွှေဆောင်တောက်ပြီးလျှင် အခွေကလေးများဖြစ်ခါ ဆင်စွယ်နှင့်တူသည့် နဖူးပြင်ကို တစ်ပိုင်းတစ်စ ဖုံးအုပ်လျက်ရှိလေရာ ၎င်း၏အောက်တွင်ကား မဲမှောင်ကြည်လင်သော မျက်လုံးကြီးများမှာ ရှည်ကော့သော မျက်တောင်ဖြင့် တန်ဆာဆင်လျက်မဟာအန်

လှသော အသွေးအရောင်များ ထွက်၍နေတိသကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရလေသည်။ အခြားသော ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းများကို တစ်ခုစီ ကျွန်ုပ်မဖော်ပြနိုင်ချေ။

သို့သော် နှုတ်ခမ်းနှင့် ပါးစပ်နေပုံကိုကားဖော်ပြရပေမည်။ ပါးစပ်နေပုံမှာ ဖူးစာနတ်ကိုင်သော လေးကိုင်းသဖွယ် ခပ်ကွေးယောင်ယောင်ရှိနေ၍ နှုတ်ခမ်းကလေး၏ နီမြန်းခြင်း၊ ပါးလျခြင်း၊ နူးညံ့ပြောင်းအိခြင်းတို့မှာ ပန်းနုရောင်ရှိသော မိုးတိမ်ပြင်ကို ငွေရောင်ခြည်ဖြင့် အနားသပ်၍ထားသကဲ့သို့ ထုံးစံအတိုင်း လက်ယာဘက်လက်မောင်းနှင့် ရင်အထက်ပိုင်းကို လှစ်၍ထားသဖြင့် ဖြူစင်ပြောင်အိသော အသားမှာ လက်နှင့်မျှ အထိမခံသော ဖယောင်းကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရလေသည်။

‘နယ်လီသာ’ မှာ ကျောက်မျက်ရွှေဟူ၍ တစုံတရာဝတ်ဆင်ထားခြင်းမရှိသော်လည်း ကျောရှင်းသော လည်တိုင်ဖြူလေးကို မြွေရုပ်ပုံသဏ္ဌာန်ရှိသော ရွှေသွယ်ပြောင်းကလေးဖြင့် ရစ်ပတ်လျက်ရှိလေသည်။ ၎င်း၏ လှပသောရုပ်အဆင်းမှ ထူးဆန်းသော အချက်တစ်ချက်ကို ကျွန်ုပ်အကဲခတ်မိသလောက် ဖော်ပြရမည်ဆိုသော် မျက်လုံးနှင့်ပါးစပ်ကို ပေါင်းစပ်၍ ကြည့်သောအခါ တည်ကြည်ခြင်း၊ ကြင်နာသနားတတ်ခြင်း စသော ဂုဏ်များကို တွေ့မြင်နိုင်လေသည်။

ဘုရင်မ ‘ဆိုရေး’ မှာကား နယ်သာလီနှင့် ရုပ်ရည်ချင်း ဆင်လျက် ဆံပင်မှာ အတွန့်အခွေများဖြစ်၍နေသော်လည်း အနည်းငယ် ကြမ်းတမ်းပြီးလျှင် မည်းနက်သော အရောင်အဆင်းရှိသည်။ အသားရောင်မှာ ခပ်ဝါဝါရှိပြီးလျှင် မျက်လုံးကြီးများမှာ မည်းနက်၍တပ်မက်ခြင်း၊ ဒေါသကြီးခြင်း၊ ဝန်တိုခြင်း

အရိပ်အရောင်များကို ဆောင်လျက်ရှိလေသည်။

ပါးစပ်မှာ ခပ်ကွေးကွေးရှိသော်လည်း အတွင်းစိတ်ကို ရုတ်တရက် မဖွင့်တတ်ဘဲ ဖုံးဖိတတ်သော အမူအရာရှိသည့် ပါးစပ်မျိုးဖြစ်လေသည်။ အဝတ်အစားမှာ နယ်လီသာကဲ့သို့ပင် ရွှေချည်များကို အနားသတ်နှင့် ပန်းဖော်၍ထားသော နှင်းပွင့်ရောင်၊ နူးညံ့ဖြူစွတ်သည့် အဝတ်များကို ဝတ်ထားရာ ညီအစ်မနှစ်ယောက်တို့၏ ရုပ်ဆင်းသဏ္ဌာန်မှာ ယောက်ျားများကိုမဆိုထားဘဲ ခိန်းမအချင်းချင်းပင် ငေးမောကြည့်လောက်အောင် လှပတင့်တယ်ကြပါပေသည်။

‘နယ်လီသာ’သည် လက်ယာဘက် ရာဇပလ္လင်သို့ လည်းကောင်း၊ ‘ဆိုရေး’မှာ လက်ဝဲဘက် ရာဇပလ္လင်သို့လည်းကောင်း၊ အသီးသီးသွားရောက်ကြကုန်ရာ ဘုရင်မများမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ဥရောပတိုက်သူများပင်မဟုတ်စေကာမူ လူယဉ်များ၏ အမူအရာမျှမက ထီးနန်းဆုန်းလျက် ကိုယ်ဟန်အနေအထား၏ သိမ်မွေ့မှု၊ ကြည့်ရှုပုံ၏ ယဉ်ကျေးမှု၊ ထီးသူနန်းသားများအလယ်တွင် တင့်တယ်မှုတို့မှာ ချီးကျူး၍မကုန်နိုင်အောင်ပင် ရှိပေ၏။ အထူးအားဖြင့် သူတို့၏ ကြည်လင်အေးမြသော မျက်လုံးများမှာ တစ်ကြိမ်မျှပြီးရယ်လိုက်ခြင်းတို့ပင်လျှင် ယောက်ျားများအား သူတို့အလိုသို့လိုက်ပါအောင် သွေးဆောင်နိုင်မည့်သတ္တိထူးများရှိကြောင်း ယုံမှားဖွယ်မရှိချေ။ မည်သည့် ယောက်ျားမျိုး မဆို ၎င်းတို့၏အချစ်ကို ရယူနိုင်မည်ဆိုပါက အသက်ကိုပင် စွန့်မည်မလွဲတည်း။

ကျွန်ုပ်တို့လူစုရှေ့သို့ ဖြတ်သွားသောအခါ ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံးပင် ကျွန်ုပ်တို့အား မသိမသာ စောင့်ငဲ့ကြည့်ရှု

သွားရာ အမဲစလိုပို၏ ထွားကြိုင်းနက်ကြွတ်သော ကိုယ်ကြီးကို မြင်ရသောအခါ တွန့်ခနဲဖြစ်၍ ထိတ်လန့်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ ထိုအခါ အမဲစလိုပိုသည် ပုဆိန်ကြီးကို မြှောက်ခါ အရိုအသေပြုလုပ်သေး၏။ ထို့နောက် ရေတပ်ကပ္ပတိန်၏ ဝတ်စုံကို ဝတ်၍ထားသော ၄(ဒ်)ကိုလည်းကောင်း၊ ထိုနောက်ဆုံးတွင် ဆာဟင်နရီဘက်သို့ ရောက်၍သွား၏။

ထိုအခါ၌ ဆာဟင်နရီကာတစ်(စ)မှာ ပြတင်းပေါက်တစ်ခုမှ အလင်းရောင်ကို နံဘေးတိုက်ရပ်၍နေရကား ၎င်း၏ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် မှတ်ဆိတ်ကြီးသည် အမှောင်ခံသောအလင်းတွင်ပို၍ ထင်ရှားလျက် ၎င်း၏တောင့်တင်းကြံ့ခိုင်သော ကိုယ်ကြီးမှာ အရပ်အမောင်းထွားကြိုင်းသော သူတို့အလယ်၌ပင် ပိုမိုထွားကြိုင်းသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရ၏။ ဆာဟင်နရီသည် မျက်လုံးပြာကြီးများကို လှန်၍အကြည့်နှင့် နယ်လီသာနှင့်မျက်လုံးချင်းဆိုင်မိကြရာ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အလှဆုံးသော မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် အခန့်ညားဆုံးသော ယောက်ျားတစ်ယောက်တို့ မျက်လုံးချင်းဆိုင်၍ ကြည့်ရှုသည်ကို ပထမအကြိမ် မြင်လိုက်ရလေ၏။

ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် နယ်လီသာဘုရင်မအား စေ့စပ်စပ်ကြည့်လိုက်မိရာ ဖြူဖွေးသော ၎င်း၏မျက်နှာမှ သွေးကြောစိမ်းကလေးများပင် သွေးရောင်လျှမ်း၍သွားသည်ကိုလည်းကောင်း၊ မို့မောက်သောရင်အုံမှာ ပို၍မို့မောက်ခါ လှိုင်းထ၍သွားသကဲ့သို့လည်းကောင်း မှတ်ထင်လိုက်ရ၏။ ထိုအခိုက်အတန့်၌ ကျွန်ုပ်မှာ အခြားအကြောင်းများကိုပင် သတိမပြုလျော့ခါ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်မသိ ဖျန်းခနဲကြက်သီး

ထမိ၏။ နယ်လီသာ၏ ဝိုင်းစက်သော ပါးပြင် ၂ ခုမှာ ပန်းနုရောင်မှ နှင်းဆီသွေးသို့ဖြန်းခနဲ ပြောင်း၍သွားပြီးလျှင် ငန်း၏လည်တိုင်နှင့်တူသော လည်တန်ကလေးကို အခြားဘက်သို့ လှည့်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း ဆာဟင်နရီဘက်သို့ လှည့်၍ ကြည့်လိုက်မိသေးရာ ဆာဟင်နရီ၏မျက်နှာမှာလည်း ဘုရင်မကဲ့သို့ပင် သွေးရောင်လွှမ်းသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

မိန်းမများ၏အလှသည်ကား လျှပ်စစ်ပန်းတို့၏ အလှနှင့်တူလှပေသည်။ လျှပ်စစ်ပန်းမှထွက်လာသော မိုးကြိုးလက်နက်သည် လူများအား သေအောင် ဖျက်ဆီးစေနိုင်သော သတ္တိရှိသကဲ့သို့ မိန်းမများ၏အလှသည်လည်း ယောက်ျားများအား ဖျက်ဆီးစေနိုင်သည် မဟုတ်ပါလော။ ထိုအကြောင်းများကို တွေးမိလျှင် ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ထဲက ညည်းတွားရင်း ဦးခေါင်းကို ရမ်းမိသေးသည်။

ဆာဟင်နရီနှင့် ဘုရင်မတို့ မျက်လုံးချင်းဆိုင်ခြင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ တွေးတောခြင်းမှာ ၆ စက္ကန့်လောက်သာ အချိန်ကြာသဖြင့် ဘုရင်မများသည် ရာဇပလ္လင်တွင် အသီးသီးထိုင်မိကြသောအခါ 'ဆိုရေး'က ကျွန်ုပ်တို့အား ထိုင်ရန် အချက်ပြလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်တို့လည်း အသီးသီးထိုင်ကြရလေသည်။

ထိုအခါ နန်းရင်ပြင်တစ်ခုလုံးသည် ဆိတ်ငြိမ်လျက်ရှိလေရာ နန်းတွင်းသားများအထဲမှ ကျွန်ုပ်တို့အားလမ်းပြခေါ်ဆောင်ခဲ့သော လှေဦးစီးအဘိုးကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့ကယ်ဆယ်ခဲ့သော မိန်းကလေး၏လက်ကိုဆွဲ၍ နန်းရင်ပြင်သို့ခေါ်ခဲ့ပြီးလျှင် ဘုရင်မများအား ဦးညွှတ်အရိုအသေပြုပြီးနောက် ၎င်းတို့ဘာ

သာစကားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာဘက်သို့ လက်ညှိုးညွှန်ကာ ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့် ပြောကြားလျက်ရှိရကား ဘုရင်မများသည် ကျွန်ုပ်တို့၏အဖြစ်အပျက်များကို စိတ်ဝင်စားကာ နားထောင်လျက်ရှိကြကုန်သည်။

ကျွန်ုပ်မှာ ၎င်းတို့ဘာသာစကားကို နားမလည်သော်လည်း အဘိုးကြီးပြောသော မျက်နှာအရိပ်အကဲကိုလည်း ကောင်း၊ ခြေဟန်လက်ဟန်ကိုလည်းကောင်း၊ ကြည့်ရှုခြင်းအားဖြင့် ကောင်းစွာရိပ်မိလေသည်။ ထို့နောက် ရေအိုင်ကြီးသို့ ကျွန်ုပ်တို့လှေနှင့် ထူးဆန်းစွာရောက်ရှိလာပုံ၊ ကျွန်ုပ်တို့က ဆီးကြိုပုံ၊ ကျွန်ုပ်တို့အား နောက်ဆုံးခေါ်ဆောင်လာပုံနှင့် ရေကြွများကို ကျွန်ုပ်တို့သေနတ်များဖြင့် ပစ်သတ်ပုံမှစ၍ မိန်းကလေးကို ကယ်ဆယ်ပုံတို့ကိုပါ အစီအစဉ်အတိုင်း ပြောဆိုလျှောက်ထားဟန်ရှိလေသည်။

ရေကြွများကို ကျွန်ုပ်တို့သေနတ်များဖြင့် ပစ်သတ်ပုံအခန်းသို့ရောက်သောအခါ ဝတ်လုံဖြူကြီးများကို ဝတ်ထားသော ဘုန်းကြီးများထံမှလည်းကောင်း၊ အချို့နန်းတွင်းသားများထံမှလည်းကောင်း ဆူဆူညူညူအသံများကို ကြားရလေသည်။ ဘုရင်မများမှာ ကျွန်ုပ်တို့သေနတ်များကို ညွှန်ပြသောအခါ ယခင်ကထက် စိတ်ပါဝင်စားဟန်ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့ မကြာမကြာလှည့်၍ကြည့်ကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ နောင်သိရသည်မှာ ဇူဗွင်ဒီအဆက်အနွယ်မှာ နေကိုကိုးကွယ်သူများဖြစ်သည်ဖြစ်၍ ရေကြွကိုလည်း အမြတ်တနိုးထားကြလေသည်။

အချိန်အခါကိုလိုက်၍ တခါတရံ ရေကြွအမြောက်အမြားကိုသတ်ပြီးလျှင် ၎င်းတို့၏အရေကို စစ်ဝတ်တန်ဆာချုပ်

အပ်ခြင်းများကို ပြုလုပ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ပစ်သတ်ခဲ့သော ခြေမိသားစုမှာ မြစ်ဆိပ်တွင် အမြတ်တနိုးမွေးမြူထားသော ဆိုကျေးသော ကြွများဖြစ်ရာ ဘုန်းကြီး ၆ ပါးက နံနက်တိုင်း အလှည့်ကျ အစာကျွေးရလေသည်။ သို့ဖြစ်ရကား လူဖြူများအား ကျွန်ုပ်တို့အပေါ်တွင် အထင်အမြင်ကြီးစေရန် ကြံများကို အတတ်ညီစမ်းခဲ့ခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ လုံးဝမှားခဲ့ချေပြီ။

လမ်းပြအဘိုးကြီး လျှောက်တင်ပြီးသောအခါ ဘုန်းကြီး ၆ ပါးအနက် ဂိုဏ်းချုပ်ဘုန်းကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့အား မိန်းမိန်းကြည့်ခါ အတော်ပင်ရှည်လျားစွာ ပြောဆိုလေရာ အကယ်၍သာ ၎င်းတို့၏ဘာသာစကားကို ကျွန်ုပ်တို့နားလည်မိက ကျွန်ုပ်တို့မှာ ကြွများကို သေနတ်နှင့်ပစ်သတ်သည့်အတွက် ၎င်းတို့ဘာသာကို စော်ကားရာရောက်သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့အား အရှင်လတ်လတ် မီးရှို့သတ်ရန်ဖြစ်ကြောင်း ဆုံးလည်မည်ဖြစ်လေသည်။ ထိုအခါ ဆိုရေးဘုရင်မသည် အလွန်သာယာလှသောအသံဖြင့် ပြန်ပြောရာ ၎င်းမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ဘုန်းကြီးအား ထောက်ခံရာရောက်သကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရ၏။ အကယ်၍ကြောင့်ဆိုသော် နယ်လီသာသည် အမူအရာတစ်မျိုးကြောင်းလျက် ၎င်း၏သာယာသောအသံကို အနည်းငယ်မျှဖြင့် အင်ပြီးလျှင် ၎င်းတို့အားအတိုက်အခံပြောလျက် ရှိလေသည်။ ဤတွင်မျှမကသေး နန်းတွင်းသားများထံမှ အရွယ်အားဖြင့် မြင့်စွာမကြီးသေးသော သူတစ်ယောက်အား မိမိဘက်မှ အကူအညီတောင်းနေဟန် လက္ခဏာရှိသည်။ ထိုသူမှာ တိုင်းပြည်အတွင်း အကြီးဆုံးသောအမတ်ကြီး “နာစတာ” ဆိုသူ ဖြစ်လေသည်။

နယ်လီသာသည် ဆာဟင်နရီအား လက်ဦးတွေ့မြင်စဉ်က အမူအရာကို ကျွန်ုပ်တို့မြင်သကဲ့သို့ အမတ်ကြီး နာစတာလည်းမြင်လိုက်ပေရာ ထိုအခါက ၎င်းမှာ နှုတ်ခမ်းများကိုတင်ကြပ်စွာကိုက်၍ထားပြီးလျှင် ၎င်း၏ ဓားပေါ်သို့ပင် လက်များကို အသင့်တင်ထားသည်ကို ကျွန်ုပ်မြင်မိသည်။ နာစတာမှာအခြားသူများမဟုတ်၊ နယ်လီသာ၏မေတ္တာကို ခံယူရန် ယုံကြည်ကိုးစားနေသူဖြစ်ကြောင်း နောင်ကျွန်ုပ်တို့ သိရှိရလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ နာစတာသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏အဆိုကို ထောက်ခံလျက်ရှိရာ ဆိုရေးဘုရင်မမှာ ဒူးနှစ်ဘက်ပေါ်တွင် တကောင်ဆစ်များကိုတင်ခါ မေးထောက်ရင်း နာစတာအားပြုံး၍ ကြည့်နေလေသည်။

ထိုအခါ နယ်လီသာသည် လွန်စွာစိတ်ဆိုးပုံရလျက် ၎င်း၏ပါးလေးနှစ်ဘက်မှာ နှင်းဆီပန်းကဲ့သို့ နီမြန်း၍လာပြီးလျှင် ကြည်လင်သော မျက်လုံးများမှာလည်း မီးများထွက်လာသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။ ဘုရင်မမှာ အတန်ငယ်ဒေါသထွက်လာသည့်ဟန်ရှိသဖြင့် မသိမသာ ဤကဲ့သို့ ရုပ်ပြောင်း၍သွားသည်ကိုပင် ကျွန်ုပ်မှာတစ်မျိုးတမည်လှပသည်ဟု မှတ်ထင်မိသေးသည်။

ထို့နောက် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး “အဝွန်း” အား ယခင်ကထက် စိတ်အားထက်သန်စွာ လေးစားသော လေသံဖြင့် ပြောလေရာ ဦးခေါင်းညိတ်လျက်ရှိနေလေသည်။ ဆိုရေးမှာကား အချက်ကောင်းကြုံလေပြီဟူသော အဓိပ္ပါယ်ပါသည့် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ပြုံးရယ်ခြင်းနှင့် ပြုံးရယ်လျက်ရှိသည်။ ထိုခဏ၌ နယ်လီသာသည် ရုတ်တရက်လက်ပြလိုက်ရာ ခရာ

မှတ်သံကြားရပြီးနောက် အခန်းကွင်းရှိလူများသည် အသီးသီး ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့လူစုနှင့်အစောင့်အိမ်သားများမှာမူကား မသွားရန်အထိမ်းအမှတ်ကို မြင်ရသဖြင့် ညွှန်ရစ်ခဲ့ကြရလေသည်။

အားလုံးထွက်သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ချည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သောအခါ နယ်လီသာသည် ကျွန်ုပ်တို့အား ခြေပြလက်ပြအားဖြင့် စိတ်အားထက်သန်စွာ မေးမြန်းလေရာ ကျွန်ုပ်တို့မည်သည့်အရပ်မှလာသနည်းဟု ဆိုလိုဟန်လက္ခဏာရှိလေသည်။ ဤသို့မေးမြန်းသည်ကို ရိပ်မိစေခါမှ၊ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဘုရင်မနားလည်အောင် ပြန်ပြောနိုင်ရန် ခဲယဉ်းလှ၏။ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်မှာ ခိတ်ထဲမှ မှတ်စုစာအုပ်ကလေးနှင့် ခိတ်တစ်ချောင်းပါသဖြင့် ခိတ်ကူးရ၍လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့လှေမှာ တောင်များအောက်ရှိ ချိုဏ်ခေါင်းကြီးတလျှောက်မှ မျောပါလာပြီးနောက် ရေအိုင်ကြီးသို့ ရောက်လာပုံများကို ကျွန်ုပ်တတ်နိုင်သလောက် ပုံကြမ်းများရေးဆွဲပြရာ နယ်လီသာသည် ကျွန်ုပ်ရေးပြသည်ကို နှစ်သိမ့်နားလည်ဟန်ဖြင့်၊ ၎င်း၏ဖြူဖွေးသော လက်ကလေးနှစ်ဘက်ကို ပွတ်သပ်ကာ ရှိနေလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်လက်မှ ခဲတံကိုယူပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့အား လက်နှစ်ဘက်ကိုဆန့်တန်းခါ ကြိုဆိုနေသော ၎င်း၏ရုပ်ကိုလည်းကောင်း၊ ရေကြွများကို ကျွန်ုပ်တို့က သေနတ်နှင့်ပစ်သတ်ပုံကိုလည်းကောင်း၊ ဂိုဏ်းချုပ်ဘုန်းကြီး “အဝွန်း” ကကျွန်ုပ်တို့အား မီးပုံကြီးထဲသို့ ခရင်းခွကြီးတစ်ချောင်းဖြင့် အတင်းထိုးနေပုံကိုလည်းကောင်း ရေးဆွဲပြလေသည်။ နောက်ဆုံးရေးဆွဲ

ပြသောပုံကို မြင်ရသောအခါ အနည်းငယ်မျက်နှာပျက်သွားရာ ဘုရင်မသည် အတန်ငယ်ပြုံးလျက် ဂိုဏ်းချုပ်ဘုန်းကြီး၏ဘေး ရန်မှ ဆာဟင်နရီ၏ပခုံးပေါ်သို့ လက်တစ်ဘက်စီတင်ခါ ၎င်း တို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်က စားလွှတ်များဖြင့် ခုခံကာကွယ်နေ သောပုံကို နောက်ဆုံးရေးဆွဲပြသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ ပြုံးနိုင် ရယ်နိုင်ရှိတော့သည်။

ဤသို့ နယ်လီသက် ပုံကြမ်းများ ရေးဆွဲနေစဉ် “ဆိုရေး”သည် ကျွန်ုပ်တို့အား တစ်ဦးစီအကဲခတ်လျက်ရှိလေ ရာ၊ ဆာဟင်နရီကိုမူ အထူးသဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်ရှုသည်ကိုမြင် ရ၏။ နယ်လီသားရေးဆွဲသော ပုံကြမ်းများကိုလည်း ဦးခေါင်း ကိုညိတ်၍သဘောတူကြောင်း ပြလေသည်။ ၎င်းနောက် နေ၏ ပုံကိုရေးဆွဲပြီးလျှင် နေရာမှ ထလေရာ နောက်တစ်နေ့တွေ့ဆုံ ဦးမည်ဟူသော အဓိပ္ပါယ်ဖြစ်ဟန်လက္ခဏာရှိ၏။ နယ်လီသား သည် ဆာဟင်နရီဘက်သို့ လက်ကိုဆန့်တန်းပေးရာ ဆာဟင် နရီက ယဉ်ကျေးသော အမူအရာဖြင့် ရိုသေစွာခူးထောက်ပြီး လျှင် ဘုရင်မ၏လက်ကို နှမ်းရှုပ်လေ၏။

ထိုအချိန်၌ ဝ(ဒ်)မှာ ဆိုရေး၏မျက်နှာကိုအပြတ်မခံ ဘဲ ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာမှ ဆိုရေးက ၎င်း၏လက်ကို ဆန့်တန်း ပေးသောအခါ ဆာဟင်နရီက ပြုလုပ်သည့်အတိုင်းလိုက်၍ လုပ်သည်။ ဆိုရေးမှာ ဝ(ဒ်)အား ၎င်း၏လက်ကိုဆန့်တန်းပေး ရသော်လည်း ၎င်း၏မျက်လုံးများမှာမူ ဆာဟင်နရီအပေါ်၌သာ ကျရောက်လျက်ရှိနေခဲ့လေသည်။

နယ်လီသားသည် အစောင့်အရှောက် ကိုယ်ရံတော်များ အနက် အကြီးအကဲနှင့်တူသူတစ်ယောက်အား တစုံတရာအမိန့်

ပေးပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့လူစုဘက်သို့လှည့်၍ ဦးခေါင်းကိုညင် သာစွာညိတ်ခါ ပြုံးရယ်နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် အတွင်းအဆောင် သို့ ဝင်သွားရာ “ဆိုရေး” နှင့်တွက် ကိုယ်ရံတော်အခြွေအရံအား လုံးပါ ၎င်းနောက်မှ လိုက်ပါသွားကြကုန်၏။

၎င်းနောက် ဘုရင်မအမိန့်ပေးခဲ့သော ကိုယ်ရံတော် များသည် ဦးခေါင်းကိုညိတ်၍ လေးနက်စွာအရိုအသေပြုပြီး သော် ကျွန်ုပ်တို့အား နန်းတော်၏အတွင်းခန်းများ အဆောင် ကူးများမှဖြတ်ခါ ခေါ်ဆောင်သွားလေရာ နောက်ဆုံးအခန်း တစ်ခန်းသို့ ရောက်လာခဲ့ကြလေ၏။ ထိုအခန်း၏အလယ်၌ တိရစ္ဆာန်ဦးချိုများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော စားပွဲတစ်လုံးရှိသဖြင့်၊ ၎င်းစားပွဲပေါ်၌ကား စားသောက်ဖွယ်ရာ သစ်သီးများကိုလည်း ကောင်း၊ မွေးကြိုင်သောအနံ့ထွက်သည့် ပန်းများကိုလည်း ကောင်း၊ တင်ထားလေသည်။ ထို့ပြင် အရက်များကိုလည်း နှုတ်ခမ်းအလုပ်ပိတ်ထားသော အိုးများဖြင့်ထည့်ထားလေရာ သောက်ရန်ထားသော ခွက်များမှာ ရွှေကွပ်၍ထားသော ဆင် ခွယ်ခွက်များဖြစ်လေသည်။

သစ်သီးများမှာ လွန်စွာပင် ချိုမြိန်သော အရသာရှိ၍ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ကိုယ်စီကိုယ်ငှစားကြပြီးလျှင် ဝိုင်အရက်ကို လည်း အနည်းငယ်စီမျှသောက်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ခရီး ပန်း၍လာကြသူများဖြစ်သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့က အိပ်လိုကြ ပြီဖြစ်ကြောင်း အထိမ်းအမှတ်ဖြင့်ပြောရာ အစောင့်သည် ကျွန်ုပ် တို့အား အိပ်ရာများရှိရာ အခန်းများသို့ ခေါ်သွားလေ၏။ အခန်းတစ်ခန်း၌ ကျွန်ုပ်နှင့်ဝ(ဒ်)သည်လည်းကောင်း၊ အခြား အခန်းတွင် ဆာဟင်နရီနှင့် အယ်လ်ဖုံဆီသည်လည်းကောင်း

၁၁၈ ❖ အနုပညာ

အိပ်ရန်ပြင်ဆင်ကြကုန်ရာ အမိစလိုပိုအတွက်ကား အကြောင်းရှိက အသင့်ရှိစေရန် ကျွန်ုပ်တို့၏ ခြေရင်းရှိ ခန်းမကြီး၌အိပ်သည်။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် သံကိုယ်ကြပ်အင်္ကျီမှတစ်ပါး အခြားအပေါ်ဝတ်အင်္ကျီများကို ချွတ်လိုက်ပြီးလျှင် နူးညံ့သော အဝတ်အစားများခင်းထားသည့် ကုတင်များပေါ်သို့ လှဲလိုက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ အနီးမှ ဂွ(ဒ်)၏ အသံကိုကြားလေသည်။

“အိုင်ဆေး . . . ကွာတာမိန်း၊ မျက်လုံးကို ခင်ဗျာသေသေချာချာ သတိပြုလိုက်မိရဲ့လား။”

“ဘာမျက်လုံးလဲ ဂွ(ဒ်)ရဲ့”

“ဘုရင်မ မျက်လုံးလေ”

“ဆိုရေးကိုပြောတာလား။”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့မျက်လုံးပေါ့”

“ဘာဖြစ်သလဲ၊ အင်မတန် ကြည်လင်တောက်ပတဲ့ မျက်လုံးကြီးတွေပဲ၊ လှပါ့မှာ နှစ်ယောက်စလုံးပဲ လှကြပါစေရဲ့”

အသံမှာ ဆိတ်ငြိမ်၍သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ အိပ်ပျော်တော့မည်ကဲ့သို့ ခပ်မေ့မေ့ဖြစ်သွားပြန်ရာ ဂွ(ဒ်)မှာ မအိပ်သေးဘဲ ၎င်း၏အသံကိုကြားရပြန်သည်။

“မျက်လုံးတွင်ဘယ်ဟုတ်မလဲ ကွာတာမိန်းရဲ့၊ လက်မောင်းသားကလေးကော သတိထားလိုက်မိသေးရဲ့လား။”

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ “တော်ဗျာအိပ်မှာအိပ်စမ်းပါ၊ ကျုပ်တော့အိပ်ချင်ပြီဟု” ဟု စိတ်ထွက်လာသဖြင့် ခေါင်းအုံးနှင့်ပေါက်လိုက်မှ ဂွ(ဒ်)မှာငြိမ်သွားလေသည်။

ထို့နောက် ဂွ(ဒ်)မှာ စိတ်ကူးယဉ်၍နေသလော့ မပြောတတ်ချေ။ ကျွန်ုပ်မှာမူကား ခရီးကလည်းပန်း၊ ကိုယ်လက်များမှာလည်း ညောင်းညာသည့်ပြင်၊ ဝိုင်းအရက်ကလည်း တရိရိဖမ်းလာပြီဖြစ်၍ မကြာမီ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

❖ ❖ ❖ ❖ ❖

ရွှေခင်ဒုခင်ကြီး

ကျွန်ုပ်တို့အကြောင်းကို ဤနေရာတွင် ခေတ္တမျှ ပြည်ဖုံးကားချထားပြီးနောက် “ဇူဗွင်ဒီ” လူမျိုးနှင့်တကွ ၎င်းတို့၏အဆက်အနွယ်အကြောင်းကို ကျွန်ုပ်သိသလောက် အနည်းငယ်မျှ ရေးသားဖော်ပြပေးအံ့။ ‘ဇူ’မှာ အဝါရောင်ဟု အဓိပ္ပါယ်ရ၍ ‘ဗွင်ဒီ’ မှာ နေရာ၊ သို့မဟုတ် တိုင်းပြည်ဟု အဓိပ္ပါယ်ရရှိလေသည်။ ဤသို့အမည်တွင်ခြင်းမှာ တိုင်းပြည်တွင် ယခင်က ရွှေအမြောက်အမြား တွေ့ခဲ့ဖူးသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ရောက်သွားသောအခါ၌ပင်မြို့နှင့်တစ်နေ့ခရီးလောက် ခေးသော ရွှေတွင်းများတွင် ၆ အောင်စမှ ၇ ပေါင်အထိ ရွှေဘုံး၊ ရွှေခဲကြီးများကို ရရှိသေးကြောင်း ကြားသိရလေသည်။

အချို့မြို့စွန့်မြို့များ၌ပင် တောင်ခြေရင်းများ၌ ရွှေခဲကြာများကို တွေ့ရဖူးလေသည်။ အကျယ်အဝန်းမှာ ပြင်သစ်နိုင်ငံလောက် ကျယ်ဝန်းပြီးလျှင် နိုင်ငံ၏ပုံသဏ္ဌာန်မှာ ဘီဥပုံရှိ၍ နံဘေးပတ်လည်တွင် လူများမကျော်ဖြတ်နိုင်သော တောင်ကြီးများ၊ ဆူးချုံနှင့် သစ်တောကြီးများ ဝိုင်းရံလျက်ရှိသည်။ နိုင်ငံတစ်ခုလုံးမှာ ကျွန်ုပ်တို့၏တွက်ချက်ခြင်းအရ ပင်လယ်ရေပြင်မှ ပေပေါင်း ၉၀၀၀ ခန့်မြင့်သော ကုန်းမြင့်တစ်ခုဖြစ်

လေသည်။ ကျောက်မီးသွေးမှာ နေရာတိုင်းတွင် တွေ့ရသော ကျောက်ဖြူမျိုး၊ ကျောက်နက်မျိုး၊ ကျောက်ပြာမျိုးမှစ၍ အရောင်မျိုးစုံထွက်သော ကျောက်များပေါများလေသည်။

လူများမှာ အမျိုးမြင့်သောသူများက အလွန်ဖြူသော အသားရှိပြီးလျှင် သာမန် လယ်ယာစိုက်ပျိုးစားသူ၊ ဆင်းရဲသားတို့မှာ ထိုလူဖြူမျိုးများလောက် မဖြူချေ။ သို့သော် ၎င်းတို့၏ အာဖရိကတိုက်ရှိ နီဂရိုးခေါ် ကပ္ပလီများနှင့် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ဆက်စပ်၍မရချေ။ အသားအရေတွင်လည်းကောင်း၊ ပန်းသဏ္ဌာန်တွင်လည်းကောင်း၊ အချိုးအစားတွင်လည်းကောင်း၊ အကျင့်စာရိတ္တတွင်လည်းကောင်း၊ အတော်အထက်တန်းကျသော လူတစ်မျိုးဖြစ်လေသည်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် လူမျိုးကြီး ၁၀ မျိုးမျှ ရှေးရာဇဝင်အရအားဖြင့် ပျောက်ဆုံးလေသည်ဟု ကျွန်ုပ်ကြားသိရဖူးရာ ဇူဗွင်ဒီများမှာ တစ်မျိုးအပိုအဝင်ပင်ဖြစ်မည်လော မပြောနိုင်ချေ။ ဤကိစ္စမှာ ကျွန်ုပ်ထင်ဦးခေါင်းကောင်းသူများအတွက် ချန်လှပ်ထားခဲ့ရပေမည်။

အာဖရိကတိုက် အရှေ့ဘက်ကမ်းရိုးတန်းတွင် အာရပ်လူမျိုးများနေထိုင်ရာ ၎င်းတို့နှင့် တစ်ခါ ကျွန်ုပ်ရှိနေစဉ်က အာရေဗျပုံပြင်တစ်ခုကို ကြားဖူးရာ ၎င်းမှာလွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းနှစ်ထောင်လောက်က နေနှင့်မီးကိုကိုးကွယ်သော ကမ္ဘာလှည့်ပါရှင်းလူမျိုး လူတစ်အုပ်သည် အာဖရိကတိုက် အရှေ့ဘက်ကမ်းခြေသို့ ရောက်ရှိလာရာ မူလရှိနှင့်သော အာရေဗျလူမျိုးတို့နှင့် ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားကြလေသည်။ ထို့နောက် ထိုပါရှင်းလူမျိုးတို့သည် အာရပ်လူမျိုးများနေထိုင်သော တိုင်းပြည်ကိုကျော်ဖြတ်၍ အာဖရိကတိုက်အတွင်းဘက်သို့ ဝင်သွားရာ ထိုလူများ

အား ထိုအချိန်မှစ၍ မတွေ့ရတော့ကြောင်းနှင့် အဆုံးသတ်လေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ဇူဗွင်ဒီများမှာ ပါရှင်းများ၏ အဆက်အနွယ်ပင်လောဟု ယူဆရန်ရှိလေသည်။ ၎င်းပြင် ပါရှားပြည်သို့ ကျွန်ုပ်သွားရောက်ခဲ့စဉ်က ပါရှင်းလူမျိုးများ၏ အပြုအမူအနေအထိုင်များကို အတော်အတန်လေ့လာသိရှိခဲ့ရာ 'ဇူဗွင်ဒီ'များနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ အထက်ပါ အာရေဗျပုံပြင်မှာ မှန်မမှန်ကို တပ်အပ်မသိရသေးသော်လည်း လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ၇၀၀ ခန့်က ပါရှင်းပင်လယ်ကွေ့အရပ်များတွင် နေထိုင်၍ အာဖရိကတိုက် အရှေ့ကမ်းရိုးတန်းသို့ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်လာသော ပါရှင်းလူတစ်အုပ်မှာ အမှန်ပင်ရှိခဲ့လေသည်။ ၎င်းထက်ခိုင်လုံသော သက်သေခံမှာ အာဖရိကတိုက် အရှေ့ကမ်းရိုးတန်းရှိ ကီလဝါ (KILWA)မြို့တွင် ပါရှင်းလူမျိုးသင်္ချိုင်းရာ အရိုးအိုးများကို ယနေ့တိုင်တွေ့ရှိရခြင်းပင်တည်း။

၀ ၀ ၀ ၀ ၀

နေဗိမာန်ဘုရားရှိခိုးကျောင်း

ကျွန်ုပ်အိပ်ရာမှ နိုးသောအချိန်မှာ နောက်တစ်နေ့နံနက် ၈ နာရီခွဲပင်ရှိခဲ့လေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ခရီးပန်းသဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ အစာဝသဖြင့်တစ်ကြောင်း ၁၂ နာရီလုံးလုံး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်၍ပျော်ခဲ့ကြသည်။ ၈(၁)မှာလည်း နိုးပြီဖြစ်၍ ၎င်း၏မျက်မှန်ဝိုင်းကလေးကိုပင် တလက်လက်မြင်ရသည်။

ထိုအချိန်တွင် လက်ပါးစေတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် ရေချိုးရန်ခေါ်သွားရာ ကျွန်ုပ်တို့လည်း လိုက်ပါသွား

ရသည်။ ရေချိုးခန်းမှာ ကျောက်ဖြူဖြင့်ကာရံထားသော အခန်းတစ်ခန်းဖြစ်ရာ အခန်း၏အလယ်တွင်ကား ကြည်လင်အေးမြသော ရေမြောင်းကြီးသည် ချောင်းကလေးတစ်ခုသဖွယ် စီးလျက်ရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျောက်စက်ကဲ့သို့အေးမြလှသောရေကို ချိုးကြရ၏။ အခန်းတွင်းသို့ ပြန်ရောက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့လည်း အဝတ်အစားများကို ဝတ်ပြီးသော် အခြားလက်ပါးစေတစ်ယောက် ခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါသွားရပြန်ရာ ထမင်းစားခန်းတစ်ခုသို့ ရောက်လာခဲ့၍ နံနက်စာကို မြိန်ရှက်စွာ စားသောက်ကြရလေသည်။ ဟင်းများမှာ မည်သည့်အသားဟူ၍လည်းကောင်း၊ မည်သည့်အသီးအနှံဟူ၍လည်းကောင်း၊ မည်ကဲ့သို့ ချက်ပြုတ်ထားသည်ဟူ၍လည်းကောင်း ဖော်ပြခြင်းငှားမတတ်နိုင်သော်လည်း ၁၂ နာရီလုံးလုံး အိပ်စက်ခဲ့ပြီးနောက် ရေမှိုးသုံးသပ်ပြီးဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ်တို့၏ဝမ်းဗောင်းများမှာ ဟာလျက်ရှိနေပြီဖြစ်၍ မြိန်မြိန်ရှက်ရှက်စားသောက်ကြလေသည်။ အားအင်ပြည့်တင်းလာပုံကား ပြောဖွယ်ရာမရှိချေ။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် အခန်းများနှင့်တကွ အချို့နေရာများတွင် လှပစွာထားရှိအပ်သော ကျောက်ရုပ်များကိုလည်းကောင်း၊ ပန်းနွယ်ပန်းခက်တို့ဖြင့် ထိုးရက်၍ထားသော ကော်စောကြီးများကိုလည်းကောင်း ကြည့်ရှုလျက်ရှိကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏စိတ်မှာ တစုံတစုဖြစ်တော့မည်ကဲ့သို့ များစွာစိတ်မရွှင်လန်းဘဲ မအိမ်သာရှိနေခဲ့လေသည်။ တခဏမျှကြာလတ်သော် ဘုရင်မ၏ သက်တော်စောင့်များထဲမှ အကြီးအမှူးသည် ကျွန်ုပ်တို့ထံရောက်ရှိပြီးလျှင် ကောင်းစွာ အရိုအသေပြုပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့အား ၎င်းနှင့်အတူလိုက်ခဲ့ရန်ခေါ်လေရာ

ကျွန်ုပ်တို့မှာ နဂိုကပင် စိတ်မအိမ်သာရှိနေသဖြင့် များစွာမလိုက်လိုလှသော်လည်း မလိုက်လျှင်မဖြစ်သည့်အတွက် စိတ်လေးလေးနှင့်ပင် လိုက်ပါသွားကြရကုန်သည်။

နန်းတော်၏ အထွက်တွင် အလွန်ခိုင်ခန့်သော တံခါးနှစ်ထပ်ရှိသည့်နေရာသို့ ရောက်လာကြသောအခါ တံခါးများမှာ ကျွန်ုပ်တို့ရောက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် ပွင့်၍သွားလေ၏။ တံခါးနှစ်တန်မှာ အလယ်၌ ဝေ ၄၀ ခန့်ကျယ်သော ကျုံးဖြင့် ခြားလျက်ရှိရာ အလိုရှိသောအခါ အပေါ်သို့ဆွဲတင်၍ရသော တံတားအရှင်ဖြင့် ခြားလျက်ရှိလေသည်။ ကျုံးတွင်ရေပြည့်ပြီးနောက် တံတားရှင်ကို ဆွဲတင်ထားသောအခါ စစ်တပ်တစ်တပ်ပင်လျှင် ကျုံးကိုကျော်ဖြတ်ခါ နန်းတွင်းသို့ ဖောက်ထွင်းခြင်းငှား တတ်နိုင်မည်မဟုတ်ချေ။

တံခါးကြီးများမှာလည်း ခိုင်ခန့်ထူထဲသော ကြေးဝါအစရှိသည့် သတ္တုမျိုးများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားလေသည်။ ‘တံတားရှင်’ ကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ကြပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ကျုံးပြင်တံခါးဝသို့ရောက်သောအခါ အလွန်သာယာလှပသော မြို့၏ရှုမျှော်ခင်းနှင့်တကွ နန်းတော်မှ မြို့လယ်တောင်ထိပ်ရှိ ‘နေမင်းဗိမာန်’ ခေါ် နေကိုပူဇော်ပသသည့်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ သွားရာလမ်းမကြီးကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ထိုလမ်းမကြီးမှာ တစ်ဘက်မှတစ်ဘက်သို့ ပေတစ်ရာခန့်ကျယ်ပြန့်လေရာ ဝဲယာတစ်ဘက်တချက်တွင်ကား အရွယ်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အမြင့်အားဖြင့်လည်းကောင်း တူညီစွာအနီရောင်ကျောက်ဖြင့် တစ်ထပ်ချင်းဆောက်လုပ်ထားသော တိုက်များသည် မျက်စိတဆုံးစိတန်းလျက်ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဤမျှလောက်လှပသော မြို့ကြီး၏ ကြီးကျယ်ခမ်းနားပုံကို ငေးမောကာ တွေ့ဝေကြည့်ရှုလျက်ရှိစဉ် မြင်းဖြူနစ်ကောင်စီ 'က'လျက်ရှိသော ရထားလေးစီးသည် ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ ဆိုက်ရောက်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ အံ့သြသည်ထက် ပို၍အံ့သြမိကြ၏။ မြင်းရထားများမှာ သစ်သားဘီးနှစ်ဘီးစီသာ တပ်သော ရထားများဖြစ်၍ ရထားတစ်စီးလျှင် ရထားမောင်းသူအပြင် ထိုင်ရန်နေရာ ၃ ခုစီပါရှိလေသည်။ ရထား ၄ စီးမှာ အစဉ်လိုက်ဆိုက်လျက်ရှိလေရာ ပထမနှင့် စတုတ္ထ ရထားများတွင်သာ အစောင့်များပါရှိ၍ ဒုတိယနှင့် တတိယရထားများတွင် မောင်းသူသာပါရှိလေသည်။

ကိုယ်ရံတော်တပ်မှူးသည် ကျွန်ုပ်တို့အား လူမပါသော ဒုတိယနှင့်တတိယရထားများပေါ်သို့တက်စေရာ ဒုတိယရထားပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်နှင့် အယ်ဖုံဆီသည်လည်းကောင်း၊ တတိယရထားတွင် ဆာဟင်နရီ၊ ဂွ(ဒ်)နှင့် အမ်စလိုပိုတို့သည်လည်းကောင်း စီးနင်းလိုက်ပါသွားကြရ၏။ မြင်းကြီးများမှာ ကြီးမားထွားကြွင်းသလောက် လျင်မြန်ကြကုန်ရာ ရထားများမှာ လေထဲတွင် ပျံ့ဝဲ၍သွားသကဲ့သို့ အဟုန်ပြင်းစွာဖြင့် မောင်းနှင်သွားကြကုန်၏။ အယ်လ်ဖုံဆီမှာ ကြောက်ရွံ့လှပြီဖြစ်၍ ရထားဆောင့်လိုက်တိုင်း ဆောင့်လိုက်တိုင်း အလန့်တကြား ဟစ်အော်ခါ အပြင်သို့ထွက်မကျစေရန် ကျွန်ုပ်၏လက်မောင်းကို မြဲမြဲစွာကိုင်ထားလေ၏။ အချိန်အတော်ကြာ သွားမိလတ်သော် ကျွန်ုပ်တို့လည်း နေဗိမာန်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ ရောက်လာခဲ့ကြလေသည်။

‘နေဗိမာန်’ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၏အကြောင်းကို

အနည်းငယ်မျှ ရေးသားဖော်ပြပေးအံ့။

‘ဗုဒ္ဓဒီ’ လူမျိုးများနေထိုင်သော ‘မိလိုဆီ’ မြို့တော်ကြီးအလယ်ရှိ တောင်ကုန်းထိပ်တွင် ကျောက်သားပကတိဖြင့် နေကြာပွင့်ပုံသဏ္ဌာန် ဆောက်လုပ်ထားသော ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးရှိရာ ၎င်းမှာအမြင့်ပေ ၄၀၀ ခန့်မြင့်၍ အလယ်တွင် စက်ဝိုင်းသဏ္ဌာန်ခန်းမကြီးရှိ၏။ အပြင်မှအဆောင် ၁၂ ဆောင်တို့သည် ကြာငုံလိုပိုင်းရံလျက်ရှိလေသည်။ ကျောက်သားမှာ အဖြူရောင်ဖြစ်ရုံမျှမက အရောင်တင်၍လည်းထားဆေးသဖြင့် တိမ်ပြာနောက်ခံပေါ်တွင် နှင်းပွင့်များဖုံးလျက်ရှိသော တောင်ကြီးသဖွယ် ပေါ်လွင်ထင်ရှားလျက်ရှိ၏။

ကြာပန်းသည် နေရောင်ခြည်နှင့် တွေ့သောအခါ စွင့်စွင့်ကားကားပွင့်သကဲ့သို့ ထိုအထိမ်းအမှတ်ကိုယူပြီး ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှ အပြင်ဆောင် ၁၂ ဆောင်တို့၏ တံခါးများသည်လည်းကောင်း၊ အခန်းမကြီးသည်လည်းကောင်း၊ အမိုးပေါ်သို့ နေရောင်ခြည်ကျရောက်သည့်အချိန် (တစ်နာရီခန့်)မျှသာ ဖွင့်၍ထားရာ တစ်နေ့လျှင် ၂၄ နာရီရှိသည့်အနက် ၁ နာရီသာ ဖွင့်ပြီးလျှင် ၂၄ နာရီပိတ်၍ထားလေသည်။

ဤဖွင့်ထားသော ၁ နာရီအတွင်း၌ကား ဆိုင်ရာဘုန်းတော်ကြီးများသည် ဂိုဏ်းချုပ်ဘုန်းကြီးခေါင်းဆောင်ခါ ဆုတောင်းခြင်း၊ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ခြင်း၊ ယဇ်ပူဇော်ခြင်းအမှုများကို ပြုကြကုန်၏။ အမိုး၏အနားသတ်များမှာ အပြားခတ်ထားသော ရွှေဖြင့်ပြီးလျက် အမိုး၏အလယ်တွင် အပေါက်ကြီးတစ်ပေါက်ရှိရာ ထိုအပေါက်မှ နေမွန်းတည့်အချိန် နေရောင်ဝင်၍လာသောအခါမှသာ အထက်ပါ ဆုတောင်းခြင်း၊ ရွတ်ဖတ်

သရဇ္ဈာယ်ခြင်း၊ ယဇ်ပူဇော်ခြင်းအမှုများကို ပြုလုပ်ကြလေသည်။

ထိုယဇ်ပူဇော်ရာ အလယ်ခန်းမကြီး၏ မြောက်ဘက်နှင့်တောင်ဘက်ရှိ အဆောင်များ၌ကား အထွတ်အမြတ်ထားသော နေရောင်ကိုမျက်နှာမူကာ လူ၏အရွယ်ခန့် နတ်သမီးရုပ် (၁၀) ရုပ်ကိုတွေ့ရ၏။ ထိုအရုပ်များမှာလည်း အလွန်ချောမော နုထွတ်သော ကျောက်ဖြူဖြင့် ထုလုပ်ထားရာ မျက်နှာကို အတောင်ပုံနှစ်ဘက်ဖြင့်ယှက်ခါ ခပ်ဝှက်ဝှက်နေပုံဖြစ်လေသည်။ ထုလုပ်ပုံလက်ရာမှာကား အနုစိတ်ခြင်း၌ ပြေပြစ်လှပေသည်။ ခန်းမကြီး၏ ကြမ်းပြင်မှာ တပြင်လုံးကျောက်ဖြူဖြင့်ခင်းထားသော်လည်း အရှေ့ဘက်ပိုင်းတွင်မူကား ကြေးဝါဖြင့်ခင်းထားလေသည်။

ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၏ အပြင်ဆောင်တစ်ဆောင် အဝင်ဝတွင် ကိုယ်ရံတော်စစ်သားတစ်ယောက်သည် ဘုန်းကြီးတစ်ပါးအမိန့်ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အားဆီးကြိုခါ အတွင်းသို့ခေါ်သွားသည်။ ထိုအဆောင်တွင်းတွင် နာရီဝက်ခန့်မျှ စောင့်ဆိုင်းနေရသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ရှေ့တွင်မည်သို့မည်ပုံဖြစ်မည်ကို စိတ်မကူးတတ်အောင် ရှိနေကြကုန်၏။ ထိုအချိန်အတွင်း၌ ဘုန်းကြီးများ၊ နန်းတော်သူနန်းတော်သားများ၊ ကိုယ်ရံတော်စစ်သားများမှာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးအတွင်းတွင် လူးလာခပ်လျက်ရှိကြရာ ၎င်းတို့သာမဟုတ် မြို့သူမြို့သားများလည်း ထိုမှဤမှ တဖွဲဖွဲရောက်လာခါ အခန်းမကြီးအတွင်းသို့ ဝင်လျက်ရှိကြကုန်၏။

၁၂ နာရီထိုးသည်နှင့်တပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်တို့အားပထမ

ခေါ်ဆောင်ခဲ့သော ကိုယ်ရံတော်တပ်မှူးသည် ကျွန်ုပ်တို့ ၅ ယောက်အား အပြင်ဆောင်မှ အခန်းမကြီးအတွင်းသို့ သွင်း၍ သွားလေရာ ကျွန်ုပ်တို့မှာ မည်သည့်ဘေးအန္တရာယ်ကျရောက်မည်လည်းမသိ၊ အကယ်၍ သိစေကာမူ မည်သို့လည်း တတ်နိုင်မည်မဟုတ်ရကား အယ်လ်ဖုံဆီမှတပါး ကျွန်ုပ်တို့လေးဦးမှာ မျက်နှာခပ်တည်တည်နှင့်ပင် ထိုသူခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါသွားရလေသည်။ အခန်းကြီးအတွင်းတွင်ကား ရှေ့ပိုင်းတွင် ဘုန်းကြီးများ၊ နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားများအဆောက်ကိုင်များ၊ လက်ပါးစေ ကိုယ်ရံတော်များရှိရာ နောက်ပိုင်းတွင်မူ အရပ်သူအရပ်သားတို့မှာ တိုးဝှေ့ကြိတ်ခဲခါ ရပ်လျက်ရှိကြကုန်၏။

ထိုလူထုအကြား ကျဉ်းမြောင်းသော မင်းလမ်းကလေးတစ်လျှောက်မှ ကျွန်ုပ်တို့အားခေါ်ဆောင်သွားရာ အခန်းကြီးအရှေ့အစွန်းရှိ ကြေးဝါပြားကြီးခင်းထားသောနေရာသို့ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့အားရပ်စေသည်။ ရှေ့နှင့် နံဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်၌ နတ်သမီးရုပ်များအနီးတွင် ကြိုးဖြင့်တား၍ ထားသဖြင့် ပရိသတ်များသည် ထိုကြိုးဝိုင်းအပြင်၌သာ မတ်တပ်ရပ်လျက်ရှိကြကုန်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့တည့်တည့် ကြေးဝါပြားကြီးခင်းထားသည့်နေရာအဆုံးတွင်ကား ကြေးဦးထုပ်ဝိုင်းကြီးကို ဆောင်၍ထားသော ဂိုဏ်းချုပ်ဘုန်းကြီးသည် အခြားဘုန်းကြီးများခြံရံလျက် ရွှေကရားကြီးများကိုကိုင်လျက်ရှိကြလေသည်။ ဂိုဏ်းချုပ်ဘုန်းကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့အား တစ်ဦးစီ စိမ်းစိမ်းကြည့်လျက်ရှိရာ ပရိသတ်များမှာလည်း ကျွန်ုပ်တို့ကိုကြည့်ခါ အချင်းချင်းတီးတိုးပြောဆိုလျက် ရှိရကား အခန်းကြီးတစ်ခု

လုံးမှာ တီးတိုးသံများဖြင့် တအုပ်အုပ်တသံသံ ရှိနေလေသည်။

ဘုရင်မ နယ်လီသာသည် ကျွန်ုပ်၏မှတ်စုစာအုပ်ပေါ်တွင် ပုံကြမ်းများရေးဆွဲပြစဉ်က ၎င်းတို့ညီအစ်မသည် ဆာဟင် နရီအတွက် မည်သည့်ဘေးရန်မျိုးကိုမဆို ဓားလွတ်ဖြင့် ကာကွယ်မည့်ပုံကို ရေးဆွဲပြဖူးရာ ကျွန်ုပ်မှာ ထိုအကြောင်းကို အမှတ်ရသည်နှင့် ဘုရင်မများအား အခန်းတွင်းတွင် ကြည့်ရှုရှာဖွေသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့၏လက်ယာဘက်၌ကားကွက်လပ်တစ်ခုကျန်ရှိနေသဖြင့် ထိုနေရာမှာ ဘုရင်မများအတွက် သီးသန့်ထားခြင်းပေလောဟု တွေးမိလေသည်။

ဤသို့ တွေး၍မှမဆုံးမီ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ခရာမှုတ်သံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရပြီးလျှင် လက်ယာဘက်အဆောင်မှကူးသော တံခါးပွင့်လာပြီးနောက် ဘုရင်မများသည် အခန်းတွင်းသို့ နောက်ပါခြေရံသင်းပင်းမျိုး၏ရှေ့မှ ဣန္ဒြေရစ္စာ ဝင်ရောက်လာကြကုန်၏။ ဘုရင်မများနောက်၌ကား လှံတန်ကိုင်ကိုယ်ရံတော်စစ်သားများတည်း။ ဘုရင်မ ၂ ပါးအား လ၊ခြမ်းသဖွယ်ပိုင်းရံထား၏။ ဘုရင်မများနှင့်အတူ ခုံညားသော လူကြီးတစ်ယောက်ကိုလည်း မြင်ရပေရာ ထိုသူမှာ အခြားသူမဟုတ် နယ်လီသာ၏ မေတ္တာရေကို သုံးဆောင်သောက်ချိုးရန် စောင့်ဆိုင်းနေသည်ဆိုသော အမတ်ကြီး 'နာစတာ'ပင် ဖြစ်လေသည်။

နေရာတွင် ဘုရင်မများထိုင်မိကြသောအခါ အခြားခရာမှုတ်သံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ပြီးနောက် ပရိသတ်မှာ မီးကို ရေဖြင့်ငြိမ်းလိုက်ဘိသကဲ့သို့ ဆိတ်ငြိမ်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် နယ်လီသာနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံမိသည်နှင့်တပြိုင်နက် နယ်လီသာသည် ၎င်း၏လည်တိုင်ကလေးကိုနဲ့ခါ ခေါင်းကို

ခပ်ငဲ့ငဲ့ မသိမသာ လှုပ်၍ပြလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ပထမတွင် ကောင်းစွာနားမလည်သော်လည်း နယ်လီသာသည် ထိုအထိမ်းအမှတ်ကို ၂ ကြိမ် ၃ ကြိမ်မျှ ထပ်မံ၍ပြပြန်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ရပ်နေသော ကြေးဝါပြားကြီးပေါ်မှ နောက်သို့ခပ်ဆုတ်ဆုတ်ရပ်စေလိုကြောင်း အထိမ်းအမှတ်ဟု ရိပ်မိသိရှိလေသည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် မိမိကိုယ်တိုင် တရွေ့ရွေ့နောက်သို့ဆုတ်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏တစ်ဘက်တွင်ကပ်၍နေသော ဆာဟင်နရီနှင့် အိမ်စလိပိုတို့ကိုလည်း ပထမ နူးလူးဘာသာဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဒုတိယ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်လည်းကောင်း၊ တီးတိုးပြောကြားလိုက်ရာ ၎င်းတို့လည်းကျွန်ုပ်၏အပြုအမူကိုလိုက်ပြီးလျှင် တဖြည်းဖြည်းနောက်သို့ ဆုတ်ကြ၏။ ဆာဟင်နရီက ဝွ(ဒ်)ကို တီးတိုးပြောပြန်ရာ၊ ဝွ(ဒ်)က တဖန် အယ်လ်ပုံဆီကို ပြောကြားလေသည်။ ကျွန်ုပ်က သတိပေးသည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့ ၅ ဦးတို့သည် တစ်ခါရွေ့လျှင် တစ်လက်မစီခန့်မျှ တရွေ့ရွေ့ ရွေ့လျက်ရှိရကား ကျွန်ုပ်တို့၏အပြုအမူကို ဘုရင်မများမှတစ်ပါး မည်သူမျှ မရိပ်မိကြချေ။

ကျွန်ုပ်မှာ နယ်လီသာနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံမိပြန်ရာ ဘုရင်မသည် ကျွန်ုပ်တို့အပြုအမူကို သိမြင်ပြီဖြစ်ဟန်နှင့် ဦးခေါင်းကို ညင်သာစွာညိတ်၍ပြ၏။ ထိုအခါ၌ကား ကျွန်ုပ်တို့ခြေဖျားများသာလျှင် ကြေးဝါပြားပေါ်သို့ နင်းဟန်ပြုကာ ရှိနေကြပြီဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ်တို့၏မျက်လုံးများမှာ ဣန္ဒြေမပျက် ရှေ့တည့်တည့်သို့ ကြည့်နေကြသည်ဖြစ်၍ ဟန်ကောင်းလှသည်အတွက်သာ အခြားသူများ မရိပ်မိ မသိရှိခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကျောင်းကြီး၏ ခေါင်မိုးတွင် အပေါက်တစ်ခု၏ကန်

ကြောင်း ရေးသားဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်ရာ ထိုအပေါက်၏အောက်
တည့်တည့်တွင်ကား ပလ္လင်အမြင့်တစ်ခုပေါ်တွင် ရွှေကြာမှူးကြီး
တစ်ခုရှိ၍ ၎င်း၏အချပ်လွှာများမှာ ရွှေကိုအပြားခတ်၍ ပြုလုပ်
ထားလေသည်။ ထိုအချိန်တွင်ကား နေသည် မွန်းတည့်ပြီဖြစ်၍
ကျွန်ုပ်တို့၏ဦးခေါင်းနှင့်တည့်တည့်ပေါ်သို့ ရောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်
ရာ နေရောင်ခြည်များမှာ ကောင်းကင်ပေါက်မှ ကျောင်းဆောင်
တွင်းသို့ တိုး၍ဝင်လာလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ထူး
ဆန်းသော အချင်းအရာများကို မြင်ရလေသည်။ ကောင်းကင်
ပေါက်မှ တိုးဝင်လာသောနေရောင်ခြည်သည့် ကြာငုံပေါ်သို့
တည့်တည့်ကြီးကျရောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ရွှေပြားခတ်၍
ထားသော ပွင့်ချပ်လွှာများည် ပကတိကြာပန်းကဲ့သို့ တဖြည်း
ဖြည်း ‘ဟ’၍လာပြီးလျှင် အတွင်းမှ အပြာရောင်မီးတောက်
ကလေး ထွက်ပေါ်လာလေ၏။ ဇူဇင်ဒီလူမျိုးများ အထွတ်
အမြတ်ထား၍ ကိုးကွယ်သော မီးပေတည်း။

ကျွန်ုပ်သည် နာရီကိုကြည့်လိုက်ရာ ၁၂ နာရီနှင့်
မိနစ်မျှရှိပြီဖြစ်၍ ဂိုဏ်းချုပ်ဘုန်းကြီးသည် လက်နှစ်ဘက်ကို
ရှေ့သို့ဆန်းတန်းကာ ကြာငုံအတွင်းမှ မီးကိုလည်းကောင်း၊
ကောင်းကင်ပေါက်မှ ထိုးဝင်လာသော နေရောင်ခြည်ကိုလည်း
ကောင်းကြည့်ခါ “အို . . . အရှင်နေမင်း၊ အရှင်သည် ကျွန်ုပ်
တို့၏ဖခင်ပေတည်း။ ကျွန်ုပ်တို့အား အသက်ကိုပေးသော
အရှင်နေမင်း အရှင်သည် အမှောင်ထုကိုပယ်ခွင်း၍ ကျွန်ုပ်တို့
အား အလင်းရောင်ကိုပေး၏။ ယခုကား အချိန်တော်ပြီဖြစ်ပါ
၍ အရှင်၏မိမိန် ဤနေရာသို့ ဆင်းသက်တော်မူပါလော့။
ကျွန်ုပ်တို့ပူဇော်သည်ကို ခံယူတော်မူပါလော့ . . .” ဟု မျက်

ဆုံးများကို မှိတ်ခါ ဟစ်အော်လျက်ရှိရာ ကျောက်နံရံပေါ်တွင်
အစုံတခုကို ကိုင်လိုက်၏။

ထိုအခါ နယ်လီသာ၏မျက်လုံးများမှာ ကျွန်ုပ်တို့ခြေ
ဆောက်များရှိရာသို့ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာမှ ကျွန်ုပ်
တို့သည် “အလို” ဟုအော်ကာ နောက်သို့လန်ထ၍ခုန်လိုက်ကြ
၏။ အကြောင်းမူကား ကျွန်ုပ်တို့ ယခင်က ရပ်ခဲ့သော ကြေးဝါ
ခြားကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့သို့ မိုးကြိုးသံနှင့်တူသော အသံကြီး
ဖြင့် ဂျိန်းခနဲမည်ခါ လျှော၍သွားလေရာ ၎င်း၏အောက်၌ကား
ဆင်ခြေလျှောကျ၍ ကျဉ်းမြောင်းနိမ့်ဆင်းသွားသော တွင်းကြီး
တစ်တွင်းရှိ၏။ တွင်းကြီးမှာ အလွန်နက်လှ၍ အောက်ဆုံးတွင်
အား အခိုးအလျှံများဖြင့် တဟုန်းဟုန်းတောက်နေသော မီးများ
ကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့မြင်ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ တပြိုင်တည်း
အောက်သို့ခုန်လိုက်ကြသဖြင့် လွတ်၍သွားသော်လည်း အယ်လ်
နိုဆီမှာမူ အကြောက်လွန်၍နေသည့်ပြင် သတိကင်းမဲ့သူတစ်
ယောက်လည်းဖြစ်ရကား ခြေတစ်ဘက်မှာ တွင်းထဲသို့ ချော်၍
သွားရာ ဆာဟင်နရီကသာ နောက်သို့ ဆောင့်၍မဆွဲလိုက်ပါ။
နက်လှစွာသော မီးတွင်းကြီးထဲသို့ ကျ၍သွားမည်ကား မလွဲ
တည်း။

ထိုအချိန်တွင် ပရိသတ်များသည်လည်း ထိုမှဤမှ
ပြေးလွှားကာ ရုတ်ရုတ်ယက်ယက် ဖြစ်သွားစဉ် ကျွန်ုပ်တို့လေး
ဦးသည် နောက်သို့အတန်ငယ်ဆုတ်ခါ ကျောချင်းကပ်လိုက်
ကြရာ အယ်လ်နိုဆီမှာမူ ကျွန်ုပ်တို့၏ခြေများအောက်တွင်
ဝပ်ခါ ခိုလှုံလျက်ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ နန်းတော်မှ ထွက်လာ
စတည်းကပင် သေနတ်များကို သိမ်းဆည်းထားလိုက်ပြီးဖြစ်

သော်လည်း ခါးတွင် ခြောက်လုံးပြူးများ ကိုယ်စီကျန်ရှိသေး၏။ လူဖြူများကား ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်များ၏ အကြောင်းကို မသိကြသေးချေ။

အစ်စလိုပို၏ လက်တွင်းလည်း အကြောင်းရင်းအကယ်ပင် အားကိုးလောက်သည့် ပုဆိန်ကြီးရှိသေးသည်။ ထိုအခါ ဘုန်းကြီးများသည် ၎င်းတို့၏ဝတ်လုံဖြူကြီးများအောက်တွင် ဝက်ထားသော ဓားကိုဆွဲထုတ်ခါ အစ်လိုပို၏ လက်တွင်းများသည် ယုန်ငယ်နောက်သို့ လိုက်သကဲ့သို့ ဓားလွှတ်များကိုကိုင်ခါ ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ ပြေးလာကြကုန်၏။ ကျွန်ုပ်တို့လက်မမြန်လျှင်ကား ကိစ္စချောပေတော့မည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့လူစုရှိရာသို့ ရှေးဦးစွာခုန်၍ဝင်လာသော အရပ်မြင့်မြင့်ဘုန်းကြီးသည် ယိမ်းယိုင်ခါ ကြမ်းပေါ်သို့ကျသွားပြီးလျှင် လဲကျသွားတတ်၍ ကိုယ်ကိုမဟန်နိုင်ဘဲ ကျွန်ုပ်တို့အား ယဇ်ပူဇော်ရန်ပြင်ဆင်ထားသော မီးတွင်းကြီးထဲသို့ ညှမ်းပြန်၍ကျသွားလေ၏။

မီးတွင်းကြီးထဲသို့ ကျသွားရာတွင် အော်ဟစ်လိုက်သောဘုန်းကြီး၏အသံသည် ကျွန်ုပ်၏သေနတ်သံနှင့်အညီ အခန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို ပဲ့တင်ထပ်၍သွားစေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့ထံ ပြေးဝင်လာသော ဘုန်းကြီးများသည် ခပ်တုတန်ဖြစ်၍ သွားရာ 'ဆိုရေး' သည် တစ်တရာဟစ်အော်အံ့ပေးလိုက်သဖြင့် ဘုန်းကြီးများသာမက အချို့သော ကိုယ်တော်များနှင့် စစ်သားများပါ ကျွန်ုပ်တို့အား တံတိုင်းသို့ပိုင်းရံလျက်ရှိကြကုန်၏။ သို့သော် ၎င်းတို့အနက် မည်သူ့ကျွန်ုပ်တို့အနီးသို့ မချဉ်းကပ်ဝံ့ချေ။

ဟစ်အော်သံများ အတန်ငယ်တိတ်ဆိတ်သွားသော

အခါ ဂိုဏ်းချုပ်ဘုန်းကြီးသည် ဘုရင်မများဘက်သို့ လက်နှစ်ဆက်ကိုဆန့်တန်းခါ "ယဇ်ပူဇော်ခြင်းအမှုကို ဆက်လက်၍ပြုကြကုန်။ ဤတစ်ပြည်သားများသည် ကျွန်ုပ်တို့အား စော်ကားမဟုတ်တုန်လော။ အို . . . ရေမြေသခင် ဘုရင်မနှစ်ပါးတို့ ၎င်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်သည့် ဘုရင်မပီပီ အသင်တို့၏ အကာအကွယ်ကို ထိုသူစိမ်းများအပေါ်သို့ အလျင်အမြန်ပစ်ချသော။ ထိုတစ်ပြည်သားများသည် ကျွန်ုပ်တို့အမြတ်တနိုးထားသော ရေကြွများကို ၎င်းတို့၏ ဝရဇိန် လက်နက်တစ်မျိုးဖြင့် ချီတက်ခဲ့ကြပြီ မဟုတ်ပါလော။

"ယခု ကျွန်ုပ်တို့မျက်မှောက်တွင်ပင် ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ဝင် ဆရာတော်ဘုန်းတော်ကြီးအား ဝရဇိန်လက်နက်ဖြင့် ပစ်ခတ်ခါ ယဇ်ပူဇော်ရာ မီးတွင်းကြီးထဲသို့ ကျစေခဲ့သည်မဟုတ်ပါလော။ ဘုရားသခင်၏အလိုတော်ကို ငြင်းဆန်၍ဖြစ်မည်သာ။ ထိုတစ်ပြည်သားများအား ယဇ်ပူဇော်မြဲ ပူဇော်ကြကုန်သော . . . " ဟု ကျယ်လောင်စွာ ဟစ်အော်လေသည်။

ထိုအခါ ဆိုရေးသည် တည်ငြိမ်လေးနက်သော အသံဖြင့် အေးဆေးစွာ အောက်ပါအတိုင်းပြန်၍ပြောလေသည်။

"အို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး . . . အဂ္ဂုန်း၊ သင်သည် အသင်၏အလိုဆန္ဒအတိုင်းပြောခြင်းဖြစ်သည်။ အသင်၏စကားအား မှန်လေစွာ၊ သို့သော် ဘုရားသခင်၏အလိုတော်ကို အသင်မသိလျှင် ဆန့်ကျင်၍နေသည်မဟုတ်ပါလော့၊ ကောင်းကင်သို့ အသင်ကြည့်ဦးလော့၊ နေမွန်းတည့်ချိန်သည် ယခုလွန်၍သွားပြီ မဟုတ်ပါလော။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကံတရားအတိုင်း အသင်အထံမှ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးကို ယနေ့အဖို့ ယဇ်ပူဇော်၍ပြီးပြီ။

မဟုတ်ပါလော့ . . .”

ဤကဲ့သို့ပြောလိုက်ရာ ပရိသတ်မှာ ဆိုရေးဘုရင်မ၏ စကားကို နားဝင်သွားသည့် လက္ခဏာဖြင့် ဟစ်အော်ခါကောင်းချီးဩဘာပေးကြလေ၏။ ထို့နောက် ဘုရင်မသည် ဆက်လက်၍ ပြောပြန်၏။

“တဖန် စဉ်းစားဦးလော့၊ ထိုလူများသည် မည်သူဖြစ်သနည်း၊ ၎င်းတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ရေအိုင်ကြီးပေါ်တွင် မျောလာသော သူစိမ်းများမဟုတ်ပါလော့၊ ၎င်းတို့ကို မည်သူမှ ဆောင်ခဲ့သနည်း။ မည်သည့်အရပ်က လာကြသနည်း။ ထိုသူများမှာ နေမင်း၏ အစေခံမဟုတ်ဟု အသင်မည်သို့သိလေသနည်း။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အိမ်ရှင်ဖြစ်၍ ထိုသူများသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ဧည့်သည်တော်များမဟုတ်ပါလော့။ ကျွန်ုပ်တို့၏အိမ်အနယ်သည် ဧည့်သည်တော်များအား ဤကဲ့သို့ မီးတွင်းကြီးထဲသို့ ပစ်ချကြချေမည်လော . . .”

“အဝွန်း . . . အသင်၏အပြုအမူသည် ရှက်ဖွယ်လိမ့်ဖြစ်ပေ၏။ အိမ်ရှင်သည် ဧည့်သည်များအား အခွင့်အရေးပေးရန် ဝတ္တရားရှိ၏။ အိမ်ရှင်သည် ဧည့်သည်၏ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်၍ ၎င်းအား နူးညံ့သက်သာသော အိပ်ရာခန်းနားကို ပေးသင့်၏။ စားသောက်ရန်အစားအစာကို ပေးသင့်၏။ ယခုကား အသင်ပေးသော အိပ်ရာမှာ နက်လှစွာသော မီးတွင်းကြီးဖြစ်၍ အသင်ပေးသောအစားအစာမှာ မီးတောက်မီးလျှံများသာဖြစ်၏။ အသင်၏အပြုအမူသည် ရှယ်ဖွယ်လိမ့်မဟုတ်တန်လော့ . . .”

ဆိုရေးဘုရင်မသည် မိမိပြောလိုက်သော စကားများ

မှာ ပရိသတ်၏စိတ်ကို မည်မျှလောက် ထိခိုက်သွားမည်ကို အကဲခတ်ရန် ခေတ္တမျှ ရပ်ဆိုင်းလျက်ရှိလေ၏။ ဘုရင်မပြောလိုက်သော စကားများမှာ အဓိပ္ပါယ်ပေါ်လွင်၍ နက်နဲသိမ်မွေ့လှသည်ပြင် မျက်နှာအနေအထားနှင့် ပြောဆိုပုံမှာလည်း အမူပါလှသည်ဖြစ်၍ ပရိသတ်များမှာ ဘုရင်မပြောသောစကားကို နားဝင်၍သွားပြီဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်အကဲခတ်မိလိုက်၏။ သို့ဖြစ်၍ ဘုရင်မ သည် ဆက်လက်၍ “အသင်တို့ ဘုရင်မများအတွက် လမ်းဖယ်၍ပေးကြလော့၊ ဧည့်သည်တော်များအတွက် လမ်းရှင်း၍ပေးကြလော့” ဟု ဟစ်အော်ပြောဆိုလေ၏။

ထိုအခါ ဂိုဏ်းချုပ်ဘုန်းကြီးသည် အသွားများကြိတ်ခါ . . .

“မဖယ်လျှင် အသို့ပြုအံ့နည်း အို . . . ဘုရင်မ”

“မဖယ်လျှင် ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်ရံတော်တပ်သား ၅၀ ဖြင့် အသင်တို့၏ ကိုယ်ကာယများကို ခုတ်ပိုင်းခါ လမ်းရှင်း၍သွားရအံ့ . . .”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် ပရိသတ်များအား အကူအညီတောင်းလိုဟန် လက္ခဏာဖြင့် ပရိသတ်များဘက်သို့လှည့်လေသည်။ သို့သော် . . . ပရိသတ်များမှာ မိမိဘက်သို့မပါကြောင်း သိရသောအခါ လက်လျှော့လိုက်တော့၏။ ထိုအခါ “နယ်လီသာ” သည် ချိုမြိန်လေးနက်လှသောအသံဖြင့် “အဝွန်း သတိထားဦးလော့၊ ညီမတော် အမိန့်ရှိသည်အတိုင်း ဤတစ်ပြည်သားများသည် နေမင်း၏လူများမဟုတ်ဟု မဆိုနိုင်။ ၎င်းတို့မှာ ကျွန်ုပ်တို့၏ဘာသာစကားကို မပြောနိုင်သဖြင့် တတ်မြောက်သောအချိန် ကျရောက်မှသာလျှင် ဤကိစ္စကို စီရင်ရ

၁၃၆ ❖ **အိမ်ထောင်ရေး**

လျှင် မသင့်ပါလော။ မစစ်ဆေးဘဲနှင့် စီရင်သောအမှုရှိပါသလော။ သို့ဖြစ်၍ တစ်ပြည်သားများသည် ကျွန်ုပ်တို့ဘာသာစကားများကို ကောင်းစွာတတ်မြောက်နားလည်လာသော အခါမှသာ သူတို့အား စစ်ဆေးရန် မသင့်ပါလော...” ဟု ပြောသောအခါ ဂိုဏ်းချုပ်ဘုန်းကြီးသည် မလွဲသာ လွဲသာဖြင့် လမ်းဖယ်၍ပေးလေ၏။ ထိုအခါ ဘုရင်မများသည် အခန်းမကြီးမှ ၎င်းတို့အဆောင်သို့ ကူးဝင်သွားလေရာ ကျွန်ုပ်တို့မှာလည်း အစောင့်စစ်သားများ ခြံရံခါ အပြင်သို့ထွက်ခဲ့နိုင်လေသည်။

၀ ၀ ၀ ၀ ၀

သေးအန္တရာယ်များသန်းလာခြင်း

ကျွန်ုပ်တို့အား ယဇ်ပူဇော်ရန်ကြံသော ဂိုဏ်းချုပ်ဘုန်းကြီးနှင့် ၎င်း၏တပည့်လက်သားများရန်မှ ကင်းလွတ်ကြခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့မှာ အတော်ပင်စိတ်လျက်ပျော်ရွှင်စွာရှိကြကုန်၏။ ဘုရင်မများနှင့်တကွ နန်းတွင်းသူနန်းတွင်းသားများသည် ကျွန်ုပ်အား အတော်ပင် “မျက်နှာသာ” ပေးခဲ့ရာ တိုင်းသူပြည်သားများပင် ကျွန်ုပ်တို့ထံလာရောက်ခါ ကျွန်ုပ်တို့၏ အဝတ်အစားများကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ သေနတ်များကိုလည်းကောင်း ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုမေးမြန်းကြရာ ကျွန်ုပ်တို့က သူတို့နားလည်နိုင်သလောက် နားလည်စေရန် ကြိမ်ဖန်ဖြေကြားရကုန်၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ နာရီနှင့် စက္ကူ၊ ခဲတံများကိုပင် အဆန်းတကြယ် ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုမေးမြန်းကြလေသည်။

တစ်နေ့သ၌ အမေးအမြန်းတူသော လူ ၄-၅ ယောက်တို့သည် ၈(၁)၏ သင်္ဘောကပ္ပတိန်အဝတ်အစားများကို ဆုံသြ

စွာကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုရုံမျှမက ချုပ်လုပ်ပုံတို့ကိုကြည့်ပြီးလျှင် အတိုင်းအထွာများပင် ယူကြ၏။ နောင်များမကြာမီ အမတ်ကြီးတစ်ဦး၏ ညစာစားပွဲတစ်ခုတွင် လူငယ် ၄-၅ ယောက်တို့မှာ အင်္ဂလိပ်သင်္ဘောကပ္ပတိန်များကဲ့သို့ ယူနီဖောင်းကို ကိုးရီးစားယားဝတ်၍လာကြသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့်ဆာဟင်နရီတို့မှာ ရယ်မောကြရသေးသည်။ ၈(၁)မှာမူကား တရှူးရှူး တရှားရှားဖြစ်ခါ စိတ်ဆိုး၍မဆုံးနိုင်အောင် ရှိလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ “ဇူဗင်ဒီ” များ၏ဘာသာစကားကို နေ့စဉ်ပင် လေ့လာလျက်ရှိကြရာ အထူးသဖြင့် နံနက်ခင်းနှင့် နေ့လယ်တွင် စာနှင့်စကားများကို အပြင်းအထန်သင်အံ့လေကျက်လျက် ညနေခင်းများတွင်မူ မြင်းစီးခြင်း၊ အမဲလိုက်ခြင်း အစရှိသော ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားပျော်ပါးမှုများဖြင့် အချိန်များကို ကုန်စေသည်။ ညဉ့်ဦးယံအချိန်များတွင် နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားတို့နှင့် ရောနှောပြီးလျှင် တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်လျှင် ၂ ကြိမ် ၃ ကြိမ်မျှ ဘုရင်မများနှင့်အတူ ညစာစားသောက်ရ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် ဘုရင်မများနှင့် ရောနှောပြောဆိုကာ အတော်ပင် ရင်းနှီးသောအခြေအနေသို့ ရောက်ခဲ့၍ ဘုရင်မများ၏ အသွားအလာအနေအထိုင်ကို ယခင်ကထက် နီးကပ်စွာ အကဲခတ်နိုင်ခဲ့လေသည်။

အထူးအားဖြင့် နယ်လီသာမှာ ဖြောင့်မတ်တည်ကြည်၍ သနားဂရုဏာရှိတတ်သော စိတ်ရှိပြီးလျှင် အပြုအမူအနေအထိုင်တို့မှာလည်း လွန်စွာရိုးသားလျက် ကျွန်ုပ်တွေ့ဖူးသမျှ ခိန်းမများတွင် အရိုးဆုံး၊ အလှဆုံးဖြစ်လေသည်။

၃ လခန့်မျှကြာလတ်သော် ကျွန်ုပ်တို့မှာ “ဇူဗင်ဒီ” များ

၏စကားကို ကောင်းစွာပြောနိုင်ဆုံးနိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ လူဖြူများနှင့် အလွယ်တကူ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံနိုင်ကြကုန်၏။ သို့သော် ဤအတောအတွင်း၌ ဆာဟင်နရီနှင့် နယ်လီသာတို့မှာ တစ်စတစ်စ ရင်းနှီးရာမှ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မေတ္တာသက်ရောက်သည့် အခြေအနေသို့ပင် ဆိုက်ရောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ဆိုရေးနှင့် မျက်နှာကြောမတည့်ခဲ့ကြသည်ဖြစ်၍ ဤမီးပွားသည် တစ်နေ့တွင် မုချလောင်ပေတော့မည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့မှာ ရှေ့ရေးကိုမြင် တွေးခါ စိုးရိမ်မိ၏။ ညစာစားပွဲများတွင် ကျွန်ုပ်တို့မှာ နယ်လီ သာနှင့် စကားလက်ဆုံကျလျက်ရှိနေစဉ်အခါ၌ ဆိုရေးသည် ကျွန်ုပ်တို့အား တစေတစောင်းကြည့်ခါ အကဲခတ်လျက် တစ်ခွန်းတလေမျှသာ ဝင်၍ပြောဖော်ရ၏။

ဤသို့ ပြောပြန်ပါလည်း မရယ်ချင်ရယ်ချင်နှင့် ရယ်ရ လျက် မပြုံးချင်ပြုံးချင်နှင့် ပြုံးရသည်ဖြစ်ရာ ၎င်း၏ပြုံးရယ် ခြင်းမှာ အဆီအနှစ်မရှိသော ပြုံးရယ်ခြင်းဖြစ်၍ ကြည်လင်အေး မြခြင်း အလျဉ်းမရှိဘဲ ညှိမှောင်သောတိမ်တောင်တိမ်လိပ်များ အတွင်းမှဝင်းခနဲလျှပ်ပြက်လိုက်သကဲ့သို့သာရှိချေ၏။ သို့သော် ၅(၁)မှာမူ ဆိုရေး၏အနားသို့ရောက်လျှင် ရုတ်တရက် မခွာနိုင် ဘဲ မျက်မှန်ဝိုင်းကလေးအတွင်းမှသာ ရွမ်းရွမ်းစားစား ကြည့်ရ ၍ နေတတ်လေသည်။

၅(၁)အတွက်ကား ဆိုရေးသည် နတ်သမီးတမျှဖြစ် သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့မှာမူ ၎င်းအား ခြင်္သေ့မကဲ့သို့ မှတ်ယူမိ သည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ၎င်းအား မသိမသာ အကဲခတ်လျက်ရှိ သည်ဖြစ်ရာ 'ဆိုရေး'သည် ဆာဟင်နရီနှင့် နယ်လီသာတို့ အရောတဝင်နေခြင်းကိုပင် မကြည့်ရက်နိုင်ဖြစ်နေသည်ကို မြင်

ရသဖြင့် ၎င်းမှာ ဆာဟင်နရီအား အတွင်းကြိတ် တစ်ဘက် သတ် မေတ္တာသက်ဝင်ခါ နယ်လီသာအပေါ်တွင် ဝန်တိုမမေ့ယ စိတ်များ မွေးမြူလျက်ရှိကြောင်း ထင်ရှားစွာသိရသည်။

မာနကြီးသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ အတွင်းစိတ်ကို တပ်အပ်သေချာသိရန်ကား ခဲယဉ်းသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့မှာ တစ်သက်ပတ်လုံး ဆင်ပစ်မုဆိုးအဖြစ်ဖြင့် အသက်မွေးမြူလာ ခဲ့ရာ မြက်ခြောက်ကိုကြည့်ရုံမျှနှင့် လေတိုက်နေသည့်အရပ်ကို ပြောနိုင်သော ဆင်ပစ်မုဆိုးသည် အခြားလူသာမန်တို့ မမြင်နိုင် သည့် သေးငယ်သော အရာကလေးများကိုပင် မြင်နိုင်လေ သည်။ ကျွန်ုပ်တို့သွားရမည့်ခရီးမှာ ကြည်လင်ပြီး ပြာလုံသော ကောင်းကင်နှင့်တူလေရာ မိုးတိမ်ကလေးများကား အနီး၍လာ ချေပြီ။ ဤကား ပထမ ဘေးအန္တရာယ်တည်း။

ဒုတိယ ဘေးအန္တရာယ်ကား အောက်ပါအတိုင်းဖြစ် လေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအဝန်း ကြီးပျားသော ဘုန်းကြီးများ၏ ဘေးမဲ့လွှတ်ထားသော ရေကြွများကို ပစ်ခတ် သတ်ဖြတ်ခဲ့ရာ အဝန်းသည် ကျွန်ုပ်တို့အပေါ်တွင် မိတ်ဆွေ ဟန်ဆောင်၍နေရသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့အပေါ်တွင် အကြိတ် အခဲကျေမည်မဟုတ်ချေ။ ကျွန်ုပ်တို့မရောက်မီက ဘုန်းကြီးများ သည် တန်ခိုးအာဏာဖြင့် လွှမ်းမိုးလျက်ရှိခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်တို့ရောက် လာသည်မှစ၍ ၎င်းတို့၏တန်ခိုးအာဏာများသည် မေးမှိန် သကဲ့သို့ ရှိခဲ့၏။

ဆာဟင်နရီသည် မှန်လုပ်သောနည်းကိုပြခြင်း၊ ပြက္ခ ဒိန်ဖြင့် နေ့၊ လ၊ ရက်များ မှတ်သားပုံ၊ နေ့၊ လ၊ နက္ခတ်တာ ရာများပေါ်လာပုံကိုပြခြင်း၊ ရေခွေးငွေ့ဖြင့်သွားသည် စက်

ထေးတစ်ခုကို ပုံစံအဖြစ်ပြုလုပ်ပြသခြင်း စသည်တို့ဖြင့် တိုင်သူပြည်သားများအား အတော်ပင်ဗဟုသုတတိုးစေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ အစွမ်းသတ္တိကို မြင်ကြရသောအခါ ဇုဗွင်ဒီများသည် ကျွန်ုပ်တို့အပေါ်တွင် အထင်အမြင်ကြီးခဲ့ခါ ဘုန်းကြီးများအပေါ်၌ ယခင်က ယုံကြည်ကိုးစားခဲ့သောစိတ် ဓာတ်များသည် တဖြည်းဖြည်းလျော့ပါး၍ လာခဲ့သည်။

ထို့ပြင်လည်း ဘုရင်မများကိုယ်တိုင် ကျွန်ုပ်တို့အပေါ် တွင် ဦးစားပေးရုံမျှမက ကျွန်ုပ်တို့သုံးယောက်အား ကိုယ်ရံ တော်ဗိုလ်မှူးများအဖြစ် ခန့်ထားခဲ့ရာ ယခင်က တိုင်းပြည်အုပ် ချုပ်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ ဘုန်းကြီးများကို တိုင်ပင်ခဲ့ရာမှ ယခုအခါ ကျွန်ုပ်တို့အား ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောဆိုတိုင်ပင်သဖြင့် ဂိုဏ်းချုပ် ကြီးနှင့်တကွ အခြားဘုန်းကြီးများပါ ကျွန်ုပ်တို့အပေါ်တွင် ရန် ညှိုးသိုမည်မလွဲတည်း။ ဤသည်တို့ကားဒုတိယဘေးအန္တရာယ် ဖြစ်၏။

ဤမျှဖြင့်မပြီးသေးချေ။ တတိယဘေးအန္တရာယ်က လည်း ရှိချေသေးသည်။ ၎င်းမှာ အခြားမဟုတ် စစ်ဗိုလ်များ နှင့် အမတ်များကို အုပ်ချုပ်နေသူ အမတ်ကြီး 'နာစတာ' ၏ ဘေးအန္တရာယ်ဖြစ်လေသည်။ နာစတာသည် ယခင်က 'နယ် လီသာ' ၏ မေတ္တာပန်းကို ဆွတ်လှမ်းရန် ကြံစည်လျက်ရှိခဲ့ရာ ယခုအခါ နယ်လီသာသည် နာစတာအား ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ ၎င်း၏မေတ္တာပန်းအညွန့်အတက်မှာ ဆာဟင်နရီဘက်သို့သာ လှည့်၍ညွှတ်ပြောင်းခါ ရှိနေခဲ့ပြီဖြစ်ရကား နာစတာမှာ ဤ အကြောင်းကို ကောင်းစွာရိပ်မိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ 'နာစတာ' သည် အစ်ကိုမပိုင်သဖြင့် ညီမကို

'ချိုင့်' လိုသောသဘောဖြင့် 'ဆိုရေး' ဘက်သို့လှည့်ပြန်သည်။ သို့ သော် ဆိုရေးမှာ ဖျတ်လတ်ပါးနပ်လှသော မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း အမတ်ကြီး၏ပြောင်းလဲလွယ်သောမေတ္တာကို တုန်ပြန်ခြင်းမပြုချေ။ သို့ဖြစ်ရကား နာစတာမှာ အားကိုးအား ထားပြုရန် တစ်ခုသာကျန်တော့သည်။ ၎င်းအားကိုးသည်ကား အခြားမဟုတ်၊ မိမိအုပ်ချုပ်နေသော လူရိုင်း ၃၀၀၀ ခန့်ပင်ရှိ သည့် ဓားတပ်ပင် ဖြစ်ချေသည်။ ဤကား တတိယ ဘေး အန္တရာယ်ပေတည်း။

နယ်လီသာနှင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ စကားပြောရာတွင် နန်း ရင်ပြင်တွင် ပြောဆိုသည်မှတစ်ပါး ထီးသံနန်းသံမပါဘဲ အရပ် သူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ပြောဆိုတတ်လေရာ ကျွန်ုပ်တို့မှာလည်း ၎င်းတို့၏ဘာသာစကားကို အတော်ပင်အလေ့အကျင့်ရပြီဖြစ်၍ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အလွယ်တကူဆက်ဆံနိုင်ကြပြီဖြစ်လေသည်။ တိုင်းပြည်ထုံးစံအရ တစ်နှစ်လျှင်တစ်ကြိမ်ကျ လွန်ခဲ့သည့် ၁၂ လအတွင်း ထုတ်ပြန်ခဲ့သော စည်းကမ်းဥပဒေများကို ဘုရင်မ များကိုယ်တိုင် မင်းခမ်းမင်းနားများဖြင့် လက်မှတ်ရေးထိုးအ တည်ပြုသော ပွဲသဘင်ကို ဆင်ယင်ကျင်းပမြဲဖြစ်ရာ ထိုပွဲမှာ နီးကပ်လာပြီဖြစ်၍ နာစတာသည် မိမိအတွင်းကြိတ်ကြစည်၍ မရကြောင်းကိုသိသောအခါ ထိုအခမ်းအနား၌ ပရိသတ်ဗိုလ်ပုံ အလယ်တွင် ဘုရင်မ၏မေတ္တာကို အတိအလင်းတောင်းခံရန် ကြံစည်လျက်ရှိကြောင်းဖြင့် နယ်လီသာသည် ကျွန်ုပ်တို့အား လျှို့ဝှက်စွာပြောပြလေသည်။

ထိုပွဲနေ့မတိုင်မီည၌တွင် ညစာစားပွဲတွင် အထက်ပါ စကားများကို ကျွန်ုပ်တို့အား ပြောပြခြင်းဖြစ်ရာ ဘုရင်မမှာ

အရေးကြီးသကဲ့သို့ ဟန်ဆောင်ကာရှိနေသော်လည်း ပြောသောအသံမှာ တုန်တုန်ယင်ယင်ရှိနေသဖြင့် ၎င်း၏စိတ်မှာ အတော်ပင်ထိခိုက်လျက်ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က “ဒီလိုဆိုရင် နာစတာရဲမေးခွန်းကို ဘယ်လိုလုပ်ဖြေမလဲ ဘုရင်မ” ဟု အရဲစွန့်၍မေးလိုက်ရာ နယ်လီသာသည် စိတ်ရှုပ်လှသော အမူအရာဖြင့် “ဘယ်လိုဖြေရမည်ဆိုတာကို မသိသေးပါဘူး ကွာတာမိန်း၊ ပြီးတော့ သူက အမတ်ကြီးသာ မဟုတ်ဘူး။ လူ ၃၀၀၀ ရှိတဲ့တပ်ကို အုပ်ချုပ်နေရတဲ့ စစ်ဗိုလ်ကြီးဖြစ်လေတော့ ဒီစစ်တပ်အားကိုးနဲ့ ကျုပ်မေတ္တာကို အတင်းတောင်းခံနေတော့တာပဲ...” ဟု ပြောဆိုကာ ဆာဟင်နရီအား တစ်ချက်မျှ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်သေးသည်။

စားပွဲမှ ထခဲ့ပြီးနောက် အခြားတစ်ခန်းဘက်သို့ ရောက်သောအခါ ဆာဟင်နရီသည် ကျွန်ုပ်၏လက်ကိုဆွဲပြီး နောက် “ကွာတာမိန်း... ကျုပ်ကိုခပ်မြန်မြန် အကြံပေးစမ်းပါဗျာ၊ ကျုပ် နယ်လီသာကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ မေတ္တာရှိနေပြီ၊ နို့ပေမယ့် အခုထက်ထိ သူ့ကိုတစ်ခါမျှ ဖွင့်မပြောရသေးဘူး။ ကျုပ်တော့ ခင်ဗျားကို အားကိုးပဲ၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်မယ်”

“ဒါဖြင့် ဒီကနေ့ည ခင်ဗျားအရဲစွန့်ရင်စွန့် မစွန့်ရင် ဒီအခွင့်အရေးကို ခင်ဗျားဘယ်တော့မှ ရတော့မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်လိုစွန့်နည်း စွန့်ရမှာလဲဗျာ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“ဧည့်ခန်းကျတော့ သူ့အနားကပ်ပြီး ဒီကနေ့ည နန်းရင်ပြင်ခန်းမကြီးအစွန်က “ရယ်ဒီမာ” ကျောက်ရုပ်နားကို ည ၁၂ နာရီလာခဲ့ပါလို့ ချိန်းလိုက်”

“ဖြစ်ပါ့မလား ကွာတာမိန်း၊ ကျုပ်ချိန်းလိုက်လို့ လာမှလာပါ့မလားဗျာ...”

“တယ်ခက်တဲ့လူပဲ... သူကလည်း ခင်ဗျားကို မေတ္တာရှိနေပြီဟာ ဘာပြုလို့မလာဘဲ နေရမှာလဲဗျာ၊ သွားချေ၊ မြန်မြန်... တော်တော်ကြား အတွင်းဆောင်ဝင်သွားလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ တစ်ခုပြောလိုက်ပါပေရဲ့နော်၊ အနားရောက်လို့မှ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း မချိန်းဝံ့ရင် ခင်ဗျားတော့ တစ်သက်လုံးရှေ့ပဲ ရှေ့ပဲ မှတ်လိုက်တော့...”

ညီမပေါက်၏သီချင်းသံ

ဧည့်ခန်းသို့ ရောက်သောအခါ နယ်လီသာသည် ရွှေကွပ်၍ထားသော ဆင်စွယ်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင်ထိုင်ခါ တစုံတရာကိုလေးနက်စွာ စဉ်းစားနေဟန်ဖြင့် ရှိလေရာ ၎င်းနှင့်မနီးမဝေး၌ကား ဝှ(ဒ်)သည် ဆိုရေးအား စကားတစ်လုံးနှစ်လုံး သွင်းလျက်ရှိလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် အကြံတစ်ခုရသည်နှင့် ဆိုရေးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်ခါ ဦးခေါင်းညိတ်၍ အရိအသေပြုပြီးနောက် “စောင်းနှင့်တွဲ၍ သီဆိုသောအသံကို ကျွန်ုပ်တစ်ကြိမ် ကြားဖူးရာ၊ နားထောင်၍ မငြီးအောင် ရှိလှပါတော့သည် ဘုရင်မ” ဟု အရဲစွန့်၍ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆိုရေးသည် သွားကလေးများပေါ်အောင် ပြုံးရယ်လိုက်ပြီးနောက် -

“ကျုပ်... သည်လောက်ဘဲ အသံကောင်းသလား ကွာတာမိန်းရဲ့...”

“ကျွန်ုပ်ပြောတာ နည်းတောင် နည်းပါသေးသည်။”

၁၄၄ ❖ အနုပညာ

ဘုရင်မ၏အသံမှာ နားထောင်၍ မငြီးအောင် သာယာလှပါသည်။

“ကိုင်း... ကိုင်း... သည်လောက်တောင် မြှောက်ပင့်နေပြီဟာ ဆိုပြရမှာပေါ့။ နားထောင်... နားထောင်”

ဆိုရေးသည် နံရံတွင်ကပ်ထားသော စောင်းတစ်လင်ကိုယူခါ ကြိုးများကို ညီစပြုပြီးလျှင် အောက်ပါအဓိပ္ပါယ်များပါရှိသည့် သီချင်းသွားကို စောင်းတီးရင်း ငြီးတွားသီဆိုနေရာ အသံမှာ ညဉ့်ငှက်ကလေး၏အသံကဲ့သို့ သာယာလှသည်အပြင် တီးခတ်သော စောင်းသံနှင့်လည်း ကိုက်ညီလိုက်လေလှပေ၏။ သီချင်းမှာ အဓိပ္ပါယ်ပါရုံမျှမက သီဆိုပုံမှာလည်း အညှ၊ အဟဲ၊ အလှိုက်၊ အလဲ တို့ဖြင့် စိတ်ပါလက်ပါ သီဆိုသည်ဖြစ်ရကား ကြည်လင်အေးမြလှသော တေးသံမှာ ကျွန်ုပ်မြှောက်ပင့်သလောက် ကျွန်ုပ်၏အနားတွင်းသို့ ဆုပ်၍သွင်းလိုက်သကဲ့သို့ အကြောအချင်းများသို့တိုင်အောင် စိမ့်၍သွားလေ၏။ ၅(၆)မှာ ပါးစပ်ကိုဟခါ မျက်မှန်ဝိုင်းကလေးအောက်မှ မျက်လုံးတစ်ဘက်ကို တဖျတ်ဖျတ်ခတ်လျက်ရှိလေသည်။

သီချင်းသွား၏ အဓိပ္ပါယ်မှာ ကျွန်ုပ်ဘာသာပြန်၍ နားလည်သလောက် အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်လေသည်။

“ငှက်ကလေးများသည် အတောင်ကို တဖျတ်ဖျတ်ခတ်လျက်လည်းကောင်း၊ ယင်ကောင်များသည် တဝီဝီအော်မြည်၍လည်းကောင်း၊ အလင်းရောင်ရှိရာသို့ တခဏမျှလာကြပြီးနောက် မှောင်ထဲသို့ပြန်၍ဝင်ကာ ပျောက်ကွယ်၍သွားကြကုန်၏။ ထိုနည်းအတူ ကျွန်ုပ်တို့သွားရာ သံသရာခရီးလမ်း၌လည်း လူများသည် အသက်ဝိညာဉ်ရှိရာသို့ တခဏမျှလာကြပြီးလျှင်

မှောင်ထဲသို့ပင် ပျောက်ကွယ်၍သွားကြကုန်၏။

“ငှက်ကလေးတစ်ကောင်သည် အတောင်တဖျတ်ဖျတ်ခတ်ခါ နေရောင်ခြည်ထိုးသော ကောင်းကင်တွင် ပျံသန်းလာ၏။ သို့သော် မုဆိုးက ပစ်ခတ်လိုက်သောအခါ မြေပြင်သို့ကျရသကဲ့သို့ ထိုနည်းအတူ ချစ်ခြင်းမေတ္တာသည်လည်း တခဏမျှ ပျော်ရွှင်ခြင်းကို ခံစားရပြီးလျှင် ပြီးရယ်ခြင်းသည် ငြီးတွားခြင်း၌ အဆုံးသတ်ရလေသည်။”

“နွေအခါ တိုက်ခတ်သော မုန်တိုင်းသည် ပန်းပွင့်များကို ၎င်း၏အဟုန်ဖြင့် လွင့်စင်စေရာ တန်ခိုးအာဏာတည်းဟူသော ဓားသည်လည်း ကျွန်ုပ်တို့အား သွေးချင်းချင်းနီသော လမ်းကြောင်းမှ သေမင်းထံသို့ ပို့ဆောင်၏။

“နွေအခါ လွတ်မြောက်၍ ဆောင်းဦးပေါက်ရာသီသို့ ရောက်လတ်သော် သစ်ပင်များမှ သစ်ရွက်များကို ချွေချသကဲ့သို့ တန်ခိုးအာဏာသည်လည်း ဒုက္ခဝေဒနာနှင့် မျက်ရည်ပေါက်များကို ချွေချလေသည်။ သေမင်းသည်သာလျှင် လူအား လုံးအား အောင်နိုင်သူပေတည်း။”

ဒုတိယပိုဒ်အဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်လည်း ဆာဟင်နရီအား မျက်စပစ်၍ “ဟေ့လူ ဘာပိုင်နေတာလဲ၊ ပြောပါတော့လား” ဟု ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်မှ ဆာဟင်နရီလည်း ကျွန်ုပ်ပြောခဲ့သည်ကို သတိရလေသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းတို့ပြောသောဘက်သို့ နားစွင့်၍ထောင်မိ၏။

ဆာဟင်နရီက “နယ်လီသာ... ကျုပ်တော့ ဒီနေ့ည အင်မတန်အရေးကြီးတဲ့စကားတစ်ခွန်းပြောစမ်းပါရစေ၊ ကျုပ်နဲ့ ခဏတွေ့ဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ဆာဟင်နရီရယ်၊ ဘုရင်မဆိုတာ ခြားလူရိုးရိုးနဲ့ တူတာမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်တော့မှ တစ်ယောက်တည်း နေရိုးထုံးစံမရှိဘူး။ သူတို့ကလည်း ဘယ်တော့မှအလှမပေးဘူး...”

“နားထောင်စမ်းပါ နယ်လီသာရဲ့၊ ဒီကနေ့ သန်းကောင်ယံအချိန်မှာ ရယ်ဒီမာကျောက်ရုပ်နားကို လာခဲ့ပါ တံခါးဖွင့်ဖို့ စကားဝှက်ကို ကျုပ်သိပြီးပြီ၊ တံခါးစောင့် စစ်သားကို စိုးရိမ်စရာမရှိဘူး။ ပြီးတော့ ကွာတာမိန်းရော၊ အမ်စလိုကြီးရော ဟိုနေရာက စောင့်ရှောက်နေလိမ့်မယ်”

“သိပ်ခက်တာပဲနော်... ဘုရင်မလုပ်နေပြန်တော့လို့ အို... ပြောနေဖို့အချိန်မရှိဘူး နယ်လီသာ”

နောက်ဆုံး၌ နယ်လီသာသည် ဦးခေါင်းကို ညင်သာစွာညိတ်ပြီးလျှင် ဆာဟင်နရီ၏အလိုအတိုင်း လာခဲ့ပါမည် အကြောင်းနှင့်ပြောဆိုခါ အတွင်းဆောင်သို့ ဝင်သွားလေသည်။

နယ်လီသာနှင့်ဆာဟင်နရီ

ထိုည သန်းခေါင်ယံအချိန်၌ ကျွန်ုပ်၊ ဆာဟင်နရီနှင့် အမ်စလိုပိုတို့သည် တိတ်တဆိတ်ထွက်ခဲ့ကြရာ ညဉ့်မှာ လွန်စွာ တိတ်ဆိတ်သဖြင့် “ဗိုလို့ဆီ” မြို့ကြီးတစ်မြို့လုံးမှာ ဝိညာဉ်ကြွင်း မဲ့သကဲ့သို့ ရှိလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အခန်းမှ ရာပေလွှင့်ရှိရာ ခန်းမကြီးသို့ အဆောင်ကူးများဖြင့် ဆက်သွယ်လျက်ရှိရာ ခန်းမကြီးအဝင်ဝဌ်ကား လှံကိုင်သော စစ်သားတစ်ယောက် စောင့်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ညဉ့်အချိန်တွင် ထိုအခန်းမကြီးသို့

ဝင်ရန် စကားဝှက်ကိုလည်းကောင်း၊ အထိမ်းအမှတ်ကိုလည်း ကောင်း၊ ရှေးမဆွေကပင် သိရှိအောင်ပြုလုပ်ထားပြီး ဖြစ်သည့် အတိုင်း အစောင့်အားပြောဆိုလက်ပြလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်တို့အား လုံးမှာ ဘုရင်ကိုယ်ရံတော်မှူးများဖြစ်သည့်ပြင် အထိမ်းအမှတ် ပြခြင်းတွင်လည်း မှန်ကန်သည်ဖြစ်၍ အစောင့်သည် တံခါးကို ခွင့်ပေးလေသည်။

အတွင်းသို့ရောက်သောအခါ ညဉ့်၏တိတ်ဆိတ်ခြင်း မှာ အပြင်ထက်ပင် လွန်ကဲလျက် ကျောက်ခင်းပေါ်၌ တစ်လှမ်းချင်းမျှ ဖြည်းဖြည်းစွာ နင်း၍သွားသော ကျွန်ုပ်တို့၏ခြေသံများ ဝင်လျှင် မြင့်မားသော နံဆေးကျောက်နံရံကြီးများမှ ပဲ့တင်ထပ်၍လာသေးသည်။ လမှာ လပြည့်ဖြစ်၍ ကြည်လင်သော လရောင်များသည် ကျောက်နံရံကြီး၏ ကောင်းကင်ပေါက်များမှ အခန်းတွင်းသို့ ထိုးဝင်ခါ ကြမ်းခင်း၍ထားသော ကျောက်ပြားများပေါ်သို့ ငွေချောင်းကြီးများကို ထိုးသွင်းထားဘိသကဲ့သို့ ကျရောက်လျက်ရှိသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ဖြတ်သွားသောအခါများ၌ကား လရောင်ဖြင့် ဝိုးဝါးထင်သော လူရိပ်များမှာ မကောင်းဆိုးဝါးများသွား၍ နေသကဲ့သို့ ရှိချေသည်။ အခန်းအဆုံးသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ချိန်းဆို၍ထားသော “ရယ်ဒီမာ” ကျောက်ရုပ်ရှိသောနေရာသို့ ရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ မှောင်ရိပ်များအသီးသီးခိုခါ ရှိနေကြကုန်၏။ လရောင်အစင်းကြီးတစ်စင်းသည် ဖြူဖွေးသော ကျောက်ရုပ်များ၏မျက်နှာပေါ်သို့ ထင်လင်းစွာကျ ရောက်လျက်ရှိလေရာ ကျောက်ရုပ်များမှာ ကျောက်ရုပ်နှင့်မသို့ဘဲ ငွေဖြင့်သွန်းလုပ်ထားသော အရုပ်များနှင့်တူပြီးလျှင် အနီး

ပတ်ဝန်းကျင်၌ပင် ထိုအရပ်များမှ အရောင်ဟပ်ခါ အတန်ငယ်
လင်းလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဆာဟင်
တို့သည် ကျောက်ရုပ်အနီးရှိထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ကပ်လျက်
ရှိကြရာ အမ်စလိုပိုမှာ မနီးမဝေးတွင် ပုဆိန်ကြီးကိုမှီ၍ရပ်
လေသည်။ မည်မျှလောက်ကြာအောင် စောင့်ဆိုင်းနေသည်ကို
တပ်အပ်မသိချေ။ သို့သော် . . . ကျွန်ုပ်မှာ တခဏမျှ မှေးခွဲ
အိပ်ပျော်သွားသေးသည်ဟု မှတ်လိုက်မိသည်။

ထိုခဏတွင် ဆာဟင်နုရီ၏ ပြင်းစွာအသက်ရှူသံ
ကြားလိုက်ရပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ခပ်ဝေးဝေးမှ အသံတစ်
ခုကို အတွင်းဆောင်သို့ ဝင်သော တံခါးတစ်ခုဆီမှ မကွဲမပြား
ကြားလိုက်ရသည်။ သေချာစွာ နားထောင်သောအခါ ထိုအသံ
မှာ ခြေကိုခပ်ဖြည်းဖြည်းနင်းလာသော အသံဖြစ်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်
တို့ရှိရာသို့ လာနေကြောင်းကြားရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အချင်းချင်း
လက်ကုတ်လိုက်မိသေး၏။ ထိုခဏတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် အသံ
ကြားရာသို့ စူးစိုက်ကြည့်နေရာ ဖြူသောအဝတ်ကိုခြုံ၍ထား
သော မိန်းမတစ်ယောက်၏ပုံသဏ္ဌာန်သည် လရောင်ထိုးဝင်
နေသည့် နေရာများကို ကျော်ဖြတ်ခါ ကျွန်ုပ်တို့ထံသို့ လာ
သည်ကိုတွေ့မြင်ရလေ၏။ မကြာမီ နယ်လီသာသည်ကျွန်ုပ်တို့
ရှေ့တွင်ရပ်လျက်ရှိလေရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဦးခေါင်းကိုညွှတ်ခါ
အရိုအသေပြုလိုက်သည်။ အမ်စလိုပိုပင်လျှင် ပုဆိန်ကြီးကို
မြှောက်၍ ဦးညွှတ်လိုက်လေသည်။

နယ်လီသာရပ်၍နေသော နေရာမှာ ကျောက်ရုပ်
အရောင်ဟပ်၍နေသောနေရာဖြစ်၍ အမှောင်ထဲတွင် အတော်
အတန်လင်းလျက်ရှိရကား ဖြူဖွေးသော လက်ကလေးနှစ်ဘက်

တို့ ကြွကြွရွရွရှိသော ရင်အုံပေါ်သို့လည်းကောင်း၊ ဦးခေါင်းပေါ်
တွင် ပန်းဖောက်သော ဇာပုဝါကို မခိုတရုံတင်လျက်လည်း
ကောင်း၊ ရပ်လျက်ရှိရာ ဤအကြိမ်သည် ဘုရင်မအားအနီးကပ်
ဆုံးမြင်ရသောအချိန်ဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ်မှာ အရွယ်လွန်ပြီကိုမျှ
သတိမထားမိဘဲ ငယ်မူပြန်သော စိတ်များပင် ဝင်၍လာမိသေး
သည်။ နယ်လီသာ၏အလှမှာ လူတို့၏ “အလှ” ကိုကျော်လွန်
ခါ လူမဟုတ်သော နတ်တို့၏ “အလှ” ဖြင့် နတ်သမီးတမျှ လှပ
ပါပေသည်။

နယ်လီသာသည် တီးတိုးသံဖြင့် “ကိုင်း . . . နောက်
ဆုံးတော့ ကျုပ်ရောက်လာရပြီ ဆာဟင်နုရီ၊ နို့ပေမယ့် လွယ်
လွယ်ကူကူ လာခဲ့ရတယ်များတော့ မထင်နဲ့နော်၊ ဘုန်းကြီးတွေ
ကလည်း ကျုပ်ကိုစောင့်နေတာပဲ။ ညီမတော် ဆိုရေးကလည်း
ကျုပ်အရိပ်အကဲကြည့်နေတာပဲ၊ အို . . . ကုန်ကုန်ပြောမယ်၊
ကျုပ်အသက်ကိုစောင့်နေတဲ့ သက်တော်စောင့်တွေတောင်
သူတို့သူလျှို့ချည်းပဲ။ ပြီးတော့ “နာစတာ” ဆိုတဲ့ကောင်ကြီးက
တော့ ပြောစရာမရှိဘူး။ ကျုပ်ကိုမရရင် ရူးများရူးမလားမပြော
တတ်ဘူး။ ထို့ . . . ဒီကောင်ကြီးများတော့ ပြောရင်းဆိုရင်း
နုလုံးနာလွန်းလို့၊ နို့ပေမယ့် ကျုပ်ဟာ ဘုရင်မပါဆာဟင်နုရီ
ရယ်၊ ကျုပ်မှာ တန်ခိုးအာဏာရှိသင့်သလောက်တော့ ရှိမိသေး
တယ်။ အင်း . . . ကျုပ်မေတ္တာကဲ့ပဲ သူရမလား၊ သူ့ခေါင်းကို
ပဲ ကျုပ်ရမလား ကြည့်ကြဦးမှာပဲ . . .”

ဘုရင်မသည် နောက်ဆုံးပြောသော စကားများကို
တစ်လုံးချင်းမျှ အူလိုက်သံလိုက် ရှိက်ခါပြောပြီးလျှင် ရှိုက်ရာနေ
အားယူခါ မပြုံးချင်ပြုံးချင် ပြုံး၍ပြောလိုက်ပြီးနောက် ဆက်

လက်၍ . . .

“ဘယ်လို တိုင်းပြည်နဲ့ဆိုင်တဲ့ကိစ္စများကို ပြောချင်လို့ ကျုပ်ကိုခေါ်တာလဲ ဆာဟင်နရီရဲ့။ ဆာဟင်နရီတို့မှာတော့ အင်မတန်ဉာဏ်အမျှော်အမြင်နဲ့ပြည်စုံတဲ့ တိုင်းကြီးပြည်ကြီးက လာကြတာမို့ ကျုပ်ရော ကျုပ်တိုင်းပြည်ကလူများရော ကောင်းစားအောင် အမျိုးမျိုးအကြံဉာဏ်ပေးနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကျုပ်ဟာ ဘုရင်မတစ်ယောက်ဖြစ်လျက်နဲ့ အခုလိုလာပြီး အတွေ့ခံတာပါ . . .”

စကားပြော၍ ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ အနီးတွင်နေရန် မသင့်လျော်ဟု ထင်သည့်အတိုင်း ရှောင်၍သွားရာ နယ်လီသာက အဝေးသို့မသွားရန် တောင်းပန်သဖြင့် ၅ ကိုက်ခန့်စေးသော နေရာမှောင်ရိပ်တစ်ခုတွင် ရပ်နေရလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ သူတို့အချင်းချင်းပြောသော တီးတိုးစကားများကို ကျွန်ုပ်မှာ မကြားလိုသော်လည်း ဆက်လက်၍ ကြားလိုက်ရပြန်လေ၏။

ဆာဟင်နရီက “နယ်လီသာ ပြောတာတွေလည်း ဟုတ်ပါရဲ့ နယ်လီသာရဲ့ . . . နို့ပေမယ့် အခုည ကျုပ်ပြောလိုတဲ့ကိစ္စဟာ တိုင်းရေးပြည်ရေးနဲ့ စပ်ဆိုင်တဲ့ကိစ္စတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ နယ်လီသာ အပြစ်ပေးရင်လည်း ခံရပါတော့မယ်၊ ကျုပ်ဟာ နယ်လီသာကို မေတ္တာမှန်နဲ့ တကယ်ချစ်နေပါပြီ နယ်လီသာရဲ့” ဟု ဆာဟင်နရီမှာ လူရိုးကြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း ဒဲ့ဒိုးပြော၍ချလိုက်သည်။

နယ်လီသာ၏မျက်နှာမှာ ပထမတွင် ရှက်သွေးမွန်၍ သွားသော မျက်နှာမျိုးသို့ ပြောင်းသွားပြီးနောက် ဆာဟင်နရီ

အားတစ်ချက်မော်၍ကြည့်လိုက်ရာ ကြည့်သောမျက်နှာ၏မျက်လုံးများမှာပင် အချစ်၏အရိပ်အရောင်ကို မြင်နိုင်လေသည်။ နယ်လီသာသည် မေတ္တာခိုးမေတ္တာငွေတို့ဖြင့် ဖုံးအုပ်လျက်ရှိနေသော မျက်နှာဖြင့် ဆာဟင်နရီကိုမော်၍ကြည့်ခါ . . .

“ဒီကို မေတ္တာရှိကြောင်းပြောတယ်နော်၊ နို့ပေမယ့် ဆာဟင်နရီဟာ မုသားမပါဘဲ အမှန်ကိပ်ပြောသလားဆိုတာ ကျုပ်ဘယ်နှယ်လုပ် သိနိုင်ပါ့မလဲ၊ မောင်တို့တိုင်းကြီးပြည်ကြီးနဲ့စာရင် ကျုပ်တို့တတွေဟာ အရိုင်းအစိုင်းသာဖြစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ တစ်ခုက မောင့်မှာ ကျုပ်ကလွဲလို့ တခြားမေတ္တာရှိနေတဲ့ မိန်းမဘဲရှိလေသလား၊ တစ်ပြည်သားကို မေတ္တာရှိတယ်ဆိုတာ အခက်သားကလား မောင်ရဲ့၊ ကျုပ်ကို ငြီးငွေ့လို့ ကိုယ့်ရပ်ဌာနီကို ပြန်သွားရင် အသည်းကျွမ်းပြီးသေရုံသာ ရှိတော့မယ်မောင်ရယ်။ ပြီးတော့ ယောက်ျားဆိုတာ သူတို့ချစ်လို့အားရ ခုဖြင့် အနားကမခွာခဲ့တာတွေကို သတိမရတော့ပဲ ယောက်ျားဆိုတဲ့အတိုင်း ဖောက်ပြားတတ်တာတွေက များဆိုပါကလား။ ဘယ်နှယ်လဲမောင် မဟုတ်ဘူးလား . . .”

“အချစ်ပြောတဲ့စကားလည်း ဟုတ်ပါတယ်။ နို့ပေမယ့် မောင်အတွက်ဆိုရင် မောင်ဟာ ဒီအသက်ဒီအရွယ်သာရောက်လာရော၊ မိန်းမဆိုတာ ဘယ်မိန်းမကိုမှ ချစ်ကြိုက်တဲ့မျက်လုံးနဲ့ မကြည့်ဘူးရိုးမှန်ပါတယ်။ သူတို့ကိုချစ်ဖို့ဝေးလို့ ဂရုတောင်မစိုက်ခဲ့ပါဘူး။ အခု နမအပေါ်မှာ ချစ်မိတဲ့မေတ္တာကတော့ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ အသည်းအူထဲက ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ မေတ္တာမို့ မြင်စကတည်းက ချစ်တယ်၊ အခုလည်း ချစ်တယ်။ နောင်ကိုလည်း ချစ်မယ်၊ သေသည်အထိ ချစ်မယ်။ ပြီးတော့ နောင်ဘဝ

ထူးတောင် . . .

“အို တော်ပါတော့၊ သည်လောက်ပြောရင် နားလည်ပါပြီ . . .”

(ကျောက်ရုပ်များကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလျက်) “ဟဲ့ ကျောက်ရုပ်တွေကြည့်စမ်း နယ်လီသာ၊ နတ်သမီးကလေးက နဖူးကို လက်နှင့်ကိုင်လိုက်တော့ ရယ်ဒီမာဘုရင်မကလေးမှာ သူ့စိတ်ကိုသူမပိုင်တော့ဘဲ နတ်သမီးဆွဲငင်ရာလိုက်သွားရတဲ့ အတိုင်း မောင့်စိတ်ဟာလည်း အခု မောင်မပိုင်တော့ဘဲ နှမ လက်ထဲကို ရောက်နေပါပြီ၊ ဘယ်နှယ်လဲ နှမရယ်။ မောင် ဒီထက်ပိုပြီး နှုတ်နဲ့မပြောနိုင်တော့ပါဘူး။ ကျုပ်အသက်ကို နှမ ပိုင်နေပါပြီ . . .”

ထိုအခါ နယ်လီသာသည် မျက်နှာကို ခပ်လွဲလွဲထား ခါ တစ်ယောက်တည်း ညည်းညူပြောဆိုဘိသကဲ့သို့ “ညော် မိန်းမ . . . မိန်းမ . . . ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကိုယ် အုပ်ချုပ်ပြီး ဘုရင်မလုပ်နေတဲ့မိန်းမတောင် ကိုယ်ချစ်တဲ့လူတွေမှဖြင့် သူတို့ သဘောကို လိုက်လျောရတာပဲနော် . . .” ဟု ပြောလိုက်သော အခါ သူတို့နှစ်ဦးမှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ယခင်က ထက် နီးကပ်၍သွားလေသည်။

ထို့နောက် ဆာဟင်နရီသည် နယ်လီသားအား မျက်နှာချင်းကပ်၍ တစုံတရာပြောဆိုပြုလုပ်လိုက်သည်ကိုလည်း ကောင်း၊ နယ်လီသာက ဆာဟင်နရီ၏ ရွှေရောင်တောက်သော ဆံပင်ကို ညာဘက်လက်ကလေးဖြင့် ဖယ်ရှားခါ နဖူးပြင်ကို တစ်ကြိမ်မျှ နမ်းရှုံ့လိုက်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ မြင်လိုက်ရ သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ထိုနေရာ၌ မတ်တပ်ရပ်၍မနေနိုင်တော့ဘဲ

စိတ်ပြေလက်ပျောက် စကားပြောရန် အမဲစလိုပိုရှိရာသို့ လာခဲ့ လေ၏။

အမဲစလိုပိုသည် ဆာဟင်နရီဘက်သို့ မေးငေါ့ပြီး နောက် “မည်သို့နည်းအရင်၊ ကျွန်ုပ်တို့အရှင်ကြီးမှာ မိန်းမယူ ရန်အကြံနှင့် ဤမိန်းမဖြူဘုရင်မကို နမ်းလား ရှုံ့လားပြုလုပ်၍ အချိန်ဖြုန်းနေခြင်းလော။ ကျွန်ုပ်တို့တိုင်းပြည်၌မူ ဤမျှလောက် နမ်းရှုံ့အချိန်ဖြုန်းရန်မလို၊ နွားမ ၁၀ ကောင်ပေးနိုင်သူမှာ မိန်းမ တစ်ယောက် ချက်ချင်းရနိုင်ပါသည်” ဟုပြောသောအခါ ကျွန်ုပ် မှာ ရယ်ချင်လှသည်ဖြစ်၍ အသံမထွက်စေရန် မိမိပါးစပ်ကိုပင် လက်ဝါးဖြင့်အုပ်၍ ထားရသေး၏။

နယ်လီသာသည် ဆာဟင်နရီ၏ ခြေရင်းတွင် ဒူး ထောက်ခါ “ကျွန်ုပ်နယ်လီသာသည် ဘုရင်မပင်ဖြစ်လင့်ကစား ဤတစ်ပြည်သား ဆာဟင်နရီအား ကျွန်ုပ်တို့မျိုးရိုးအစဉ်အလာ ကိုဖျက်၍ တိုင်းသူပြည်သားများ၏ မျက်နှာကိုလည်းကောင်း၊ ရာဇပလ္လင်၏ မျက်နှာကိုလည်းကောင်း မထောက်ထားဘဲ ချစ် ကြိုက်မိပြီကား အမှန်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏အချစ်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ကိုးကွယ်သည့် နေဗိမာန်မှ နေမင်းနှင့်တကွ ကျောက်တုံးအနက် ကြီးကိုပါ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ယခုသစ္စာပြုပါသည်” ဟု ရွတ်ဆို လေသည်။

ထို့နောက် တခဏမျှကြာလတ်သော် ဆာဟင်နရီနှင့် နယ်လီသာတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ ရောက်လာကြကုန်၏။ ဆာဟင်နရီမှာ ကျွန်ုပ်တို့အပေါ်တွင် စိတ်မလုံသည့်မျက်နှာဖြင့် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း အမူအရာရှိလေရာ နယ်လီသာမှာမူ ရွှေရောင် ခြည်နှင့်တူသော လရောင်များကို ချီးကျူးခါ စကားဟောလျက်

ရှိလေသည်။ ၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်အား “အသင် ကွာတာမိန်းမှာ ကျွန်ုပ်မောင်တော်၏ မိတ်ဆွေကြီးဖြစ်၍ ချစ်ခင်လေးစားပါသည်” ဟု ကျွန်ုပ်၏လက်ကို ဆွဲ၍နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် အမ်စလိုပို၏ ပုဆိန်သွားကို လက်ဖျားကလေးများဖြင့် စမ်းသပ်ခါ . . .

“အင်း . . . ဒီနေ့ညကိစ္စကတော့ ဒီပုဆိန်ကြီးများ သုံးကြရဦးမလား မသိရသေးဘူး” ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ပြောသကဲ့သို့ ပြောဆိုရာ ကျွန်ုပ်မှာ ဆိုလိုရင်းအဓိပ္ပာယ်ကိုနားလည်သဖြင့် တွန့်ခနဲဖြစ်သွားမိသေး၏။ နယ်လီသာသည် ဆာဟင်နရီ၏ မျက်နှာကို ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့ ခပ်ပြုံးပြုံးလှည့်၍ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် အိပ်မက်ထဲတွင် ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်ရသော နတ်သမီးကဲ့သို့ မှောင်ရိပ်ဘက်တွင် တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်၍သွားလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့အခန်းသို့ ချောမောစွာ ပြန်ရောက်လာကြသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ ရုတ်တရက် အိပ်မပျော်နိုင်သေးဘဲ မျက်လုံးများကြောင်ခါ အိပ်ရာပေါ်တွင် လူးလွန်လျက်ရှိသည်နှင့် ဆာဟင်နရီက “ဘယ်နှယ်လဲ ကွာတာမိန်း၊ အိပ်မပျော်သေးဘူးလား”

“ဟုတ်တယ် . . . မပျော်သေးဘူး”

“ခင်ဗျား ဘာတွေများ လျှောက်စဉ်းစားနေသလဲ”

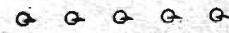
“ကျုပ်စဉ်းစားတာက ခင်ဗျားမှာတော့ ဘုရင်မနဲ့တွေ့ရလို့ ကျေနပ်နေပြီ။ နို့ပေမယ့် ဒီမီးဟာ ဘယ်အထိလောင်ဦးမယ်ဆိုတာ မသိဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း ကျုပ်လည်းရောက်တတ်ရာရာ လျှောက်ပြီး စဉ်းစားနေတယ် . . .”

“အခုမှတော့ စဉ်းစားမနေနဲ့တော့လေဗျာ၊ နောင်ခါ

လာ နောင်ခါဈေးပေါ့ . . .”

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်တို့လည်း စကားလက်စဖြတ်ပြီး လျှင် အတန်ကြာသောအခါ အသီးသီးအိပ်ပျော်ကြလေ၏။

နံနက်လင်း၍ ၇(ဒ်)အား ယမန်နေ့ညက အဖြစ်အပျက်များကို ပြောပြသောအခါ ၇(ဒ်)မှာ ဝမ်းမြောက်၍မဆုံးနိုင်အောင် ရှိလေ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့က ဤကိစ္စကိုမည်သူအားမျှ မသိစေဘဲ၊ အထူးအားဖြင့် ဆိုရေး၏နားသို့ မပေါက်ကြားစေရန် လျှို့ဝှက်၍ထားရမည်ဟု ၇(ဒ်)အား ပြင်းပြင်းထန်ထန် သတိပေး၍ ထားရသည်။

အမတ်ကြီးနာမက

နောက်တစ်နေ့သည်ကား တိုင်းပြည်တွင် လွန်ခဲ့သော ၁၂ လအတွင်းက စီရင်ဆုံးဖြတ်ခဲ့သော ဥပဒေများကို ဘုရင်မများ လက်မှတ်ရေးထိုးအတည်ပြုသည့် အခမ်းအနားကြီးရှိသဖြင့် နန်းရင်ပြင်တွင် မင်းပရိသတ်များ အစုံအညီ တက်ရောက်လျက်ရှိကုန်၏။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဘုရင့်ကိုယ်ရံတော်တပ်မှူးများဖြစ်သည့်အတိုင်း ဆိုင်ရာအဝတ်တန်ဆာများကို စုံလင်စွာဝတ်ပြီးလျှင် တက်ရောက်ကြရလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့အသီးသီး ဘုရင်မများရှေ့သို့ ရောက်ကြသောအခါ ဦးညွှတ်အရိုအသေပြုကြသည်။ ဆာဟင်နရီမှာ အနည်းငယ်နောက်ကျသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့နောက်မှ ဘုရင်မများအား ဦးညွှတ်သောအခါ နယ်လီသာသည် မျက်နှာကိုတည့်တည့်ထားကာ ပြန်၍နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် အခြားဘက်သို့လှည့်

သွား၏။ ထိုအချင်းအရာများကို မြင်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်လည်း “ဪ... မိန်းမ... မိန်းမ အင်မတန်တတ်နိုင်တဲ့ မိန်းမမျိုး၊ အင်မတန် မာယာများတဲ့ မိန်းမမျိုးလို့ ဒါကြောင့်ဆိုရိုး စကားရှိတာကလား...” ဟု ယမန်နေ့ညက အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်၍သတိရမိသဖြင့် ဝမ်းထဲက ပြုံးမိသေး၏။

နန်းရင်ပြင်မှာ နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားများဖြင့် ပြည့်နက်လျက် စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး “နာစတာ” သည် ထိုမင်းပရိသတ် စုံညီသော ဗိုလ်ပုံအလယ်တွင် နယ်လီသာ၏မေတ္တာကို အတိအလင်း တောင်းခံလိမ့်မည်ဟူသော သတင်းအတွက် ဤကဲ့သို့ စည်ကားခြင်းဖြစ်ကြောင်း နောင်သိရှိရလေသည်။ အမတ်ကြီးမှာ မိမိတို့အဆောင်အယောင်များနှင့်တကွ အဝတ်အစားအရောင်မျိုးစုံဝတ်ဆင်ထားသော နောက်လိုက်ကိုယ်စီဖြင့် ဘုရင်မများအနီးတွင် ခြံရံလျက်ရှိလေသည်။ ၎င်းတို့အထဲတွင် စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနာစတာမှာ အကြီးအမှူးဖြစ်သည့်အတိုင်း အလယ်တွင်ရပ်လျက် ၎င်း၏မည်းနက်သော မှတ်ဆိတ်ကြီးကို သပ်ခါခပ်ခါ ရှိနေသည်။

ဥပဒေဆိုင်ရာ အရာရှိကြီးသည် ၁၂ လ အတွင်းက စီရင်ခဲ့သော ဥပဒေထုံးတမ်းများကို ဖတ်ပြပြီးနောက် တစ်ခုပြီးလျှင် တစ်ကြိမ်လက်မှတ်ရေးထိုးရန် ဘုရင်မများအား တင်ဆက်ရသည်။ ထိုအခါ ဘုရင်မများက လက်မှတ်ရေးထိုးကြလေသည်။ ထိုဥပဒေများထဲတွင် နောက်ဆုံးတင်ပြသောဥပဒေမှာ ကျွန်ုပ်တို့တစ်ပြည်သားသုံးယောက်အား သူကောင်းမြောက်ခါ ဘုရင်မ၏ကိုယ်ရံတော်စစ်တပ်တွင် တပ်မှူးများ၏ရာထူးကို ခန့်အပ်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ထိုအခါ ဥပဒေအတည်ပြုခြင်း

များ ပြီးစီးပြီဖြစ်၍ ခရာမှုတ်သံကို ကြားရပြီးလျှင် ခရာသံတိတ်သည်နှင့်တပြိုင်နက် စစ်သားအားလုံးတို့သည် အရှိအသေပြုသည့်အထိမ်းအမှတ်ဖြစ်ဖြင့် လုံများကို ကျောက်များပေါ်သို့ တပြိုင်နက်ချလိုက်ရာ “ဆုံး” ခနဲမြည်ဟီးသော အသံကြီးမှာ နန်းရင်ပြင်တစ်ခုလုံး ပဲ့တင်ထပ်၍ သွားစေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦးအား ရာထူးခန့်အပ်သည့် အပိုဒ်သို့ ကျရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် မျက်ချင်းဆိုင်ဘက်၌ရှိသော အမတ်ကြီးများမှာ ကျွန်ုပ်တို့အား တစေတစောင်းမျက်မှောင်ကုပ်၍ကြည့်ပြီးလျှင် အချင်းချင်းတီးတိုးပြောဆိုသည်ကိုပင် မြင်လိုက်ရသေးသည်။ တခဏမျှ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိစဉ် “နာစတာ” သည် အပြင်သို့ အနည်းငယ်ထွက်လာပြီးနောက် ဘုရင်မနစ်ပါးအား ဦးညွှတ်အရှိအသေပြုခါ စကားအနည်းငယ်မျှပြောရန် တောင်းပန်လေသည်။

ထိုအခါ နယ်လီသာ၏မျက်နှာမှာ ကြောင့်ကျစိုးရိမ်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားပြီးနောက် အခြားသူများရိပ်မိမည်စိုးသဖြင့် ရုတ်တရက် မျက်နှာကိုပြောင်း၍ပစ်လိုက်ပြီးလျှင် “ကျွန်ုပ်နှင့်တကွ တိုင်းပြည်ကပါ အားကိုးသော စစ်ဗိုလ်ကြီးနာစတာ၊ အသင်ပြောဆိုရန်ရှိက ပြောလော့...” ဟု ကြင်လင်အေးမြသောအသံဖြင့် ပြောလေသည်။

ထိုအခါ နာစတာသည် တစုံတရာသွယ်ဝိုက်၍မနေဘဲ မိမိသည် နယ်လီသာ၏ “လက်” (ချစ်ခြင်းမေတ္တာ) ကို အလိုရှိပါကြောင်းဖြင့် ဒဲ့ဒိုးပြောချလိုက်လေသည်။ ဘုရင်မမှာ တစုံတရာပြန်၍မပြောနိုင်မီ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး “အဂ္ဂန်း” က အကယ်၍ နယ်လီသာသည် နာစတာနှင့် ထိမ်းမြားလက်ထပ်ကတိုင်

ပြည်ကြီးမှာ လွန်စွာဝပြောသာယာရှိမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ နာစတာ
မှာ ဇဗ္ဗင်ဒီနှင့် ဆက်စပ်လျက်ရှိသော တောတောင်ထူထပ်သည့်
တောင်ပေါ်နယ်ကို အုပ်ချုပ်သော “တောင်ပေါ်ဘုရင်”တစ်ပါး
ဖြစ်သည့်အတိုင်း နယ်နှစ်နယ်ကို ရွှေလမ်းငွေလမ်းသွယ်ခါ ဤ
လက်ထပ်ခြင်းအားဖြင့် ဆက်စပ်မိလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့်
တကွ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနာစတာ၏ ရဲရင့်သောဂုဏ်ပုဒ်များကို
ချီးကျူးပြောဆိုလျက်ရှိလေသည်။ ထိုကဲ့သို့ ပြောဆိုနေသည့်
အခါတွင် နယ်လီသာမှာ ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့်ပင် ဟန်ဆောင်၍နား
ထောင်နေရသော်လည်း ထိုပြုံးရယ်ခြင်း၏အောက်တွင်ကား
ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်းတို့၏အရိပ်လက္ခဏာ
များသည် ပေါ်လွင်လျက်ရှိလေ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး စကားဆုံးသောအခါ နယ်လီသာသည်
ပြန်ကြားဖြေဆိုတော့မည်ရှိစဉ် လက်ဝဲဘက်၌ရှိနေသော ဆိုရေး
ဘုရင်မသည် ကျစ်လစ်စူးရှသောအသံဖြင့် . . .

“အစ်မတော် နယ်လီသာ၊ ယခု အစ်မတော်ဖြေမည့်
စကားများမှာ လွန်စွာအရေးကြီးပါ၍ စဉ်းစဉ်းစားစားဖြေဆို
တော်မူပါ။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ရာဇပလ္လင်သည် အစ်မတော်ဖြေဆို
မည့်စကားများပေါ်တွင် တည်လျက်ရှိပါသည်” ဟု ပြောလိုက်
လေသည်။

နယ်လီသာသည် ညီမတော်ဆိုရေးအား ပြန်လည်
ပြောဆိုခြင်း မပြုချေ။ ထို့နောက် နယ်လီသာသည် စစ်ဗိုလ်
ကြီး နာစတာဘက်သို့လှည့်ခါ တည်ကြည်လေးနက်သော
အသံဖြင့် . . .

“စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနာစတာ . . . ကျွန်ုပ်၏ နံချာသော

မေတ္တာကို အသင်ကဲ့သို့ ရဲရင့်သော စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက တောင်း
ခံသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်မှာ ဂုဏ်ရှိပါ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဂုဏ်ယူမိ
ပါ၏။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအဝွန်းကလည်း နေဗိမာန်ကိုတိုင်တည်ခါ
နာစတာနှင့်လက်ထပ်လျှင် သာယာမည့်အကြောင်း ကောင်းချီး
ဩဘာပေးသည့်အတွက်လည်း ကျွန်ုပ်ဂုဏ်ယူမိပါ၏။ ကျေး
ဇူးလည်းတင်ပါ၏။ အသင်တို့၏ စကားများကို ကျွန်ုပ်လေး
နက်စွာ စဉ်းစားပါမည်။ သို့သော် ယခုလက်ငင်းအချိန်အခါ
၌မူ ကျွန်ုပ်မှာ လက်ထပ်လိုသောစိတ် အလျဉ်းမရှိသေးပါ။
အသင်နာစတာ . . . အသင်အား နောက်ထပ်ကျေးဇူးတင်ပါ
၏” ဟု စကားကို အဆုံးသတ်ပြီးလျှင် နေရာမှထလေသည်။

နာစတာမှာ သိသိသာသာ မျက်နှာညှိုး၍သွားသော်
လည်း ဣန္ဒြေဆည်လျက် . . .

“ကျေးဇူးတင်ပါသည် . . . ဘုရင်မ၊ ဘုရင်မ၏စကား
များကို ကျွန်ုပ်၏အသည်းနှလုံးတွင် စွဲမှတ်ထားပါမည်။ ထို့
အပြင် အခြားအခွင့်တစ်ခု တောင်းဆိုလိုသည်မှာ ဘုရင်မသည်
ကျွန်ုပ်၏မေးခွန်းမှ အခါနှင့်အချို့ခွဲခြား၍ အကြောင်းမပြန်
သမျှအချိန်အထိ ကျွန်ုပ်၏ယုတ်ညံ့သော တောင်ပေါ်စခန်းသို့
ပြန်၍နေရန် အခွင့်ပြုပါလော့။ ထို့ပြင် အခြားအကြောင်းတစ်ခု
ကား ဘုရင်မသည် ကျွန်ုပ်တို့ နံချာရိုင်းစိုင်းသည့် တောင်ပေါ်
သို့ အလည်အပတ်လာစေလိုပါသည်။ ဤသို့လာသော အခါ
လည်း ဘုရင်မ သူကောင်းမြောက်ထားသော တစ်ပြည်သား
ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေကြီးများကိုပါ တခါတည်းခေါ်ခွဲရန်မမေ့ပါ
လေနှင့်။ ကျွန်ုပ်တို့နေရာမှာ မြို့ကြီးပြကြီးများကဲ့သို့ စည်ပင်
သာယာသောနေရာဖြစ်၍ ကြမ်းတမ်းလှပါသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ

တောင်ပေါ်သားများဖြစ်သည့်အတိုင်း ဓားခုတ်အရာတွင် ကျွမ်းကျင်သည်ဟု နာမည်ရသော ကျွန်ုပ်၏လူ ၃၀၀၀ ရှိသည့် 'ဓားတပ်ကြီးက ဘုရင်မအား ဆီးကြိုပါလိမ့်မည်'ဟု ပြောလေသည်။

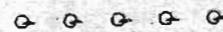
ဤစကားများသည်ကား ပုန်ကန်မည်ဟုအတိအလင်း ပြောသော စကားများပေတည်း နာစတာပြောပြီးနောက် နန်းရင်ပြင်တစ်ခုလုံးမှာ ယခင်ကထက် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိလေ၏။

နယ်လီသာသည် ရဲရင့်တည်ကြည်သော မျက်နှာဖြင့် "ကျွန်ုပ်ဆက်ဆက်လာခဲ့မည် နာစတာ စောင့်၍သာနေပေလော့ ကျွန်ုပ်လာသောအခါ ဤတစ်ပြည်သား သူစိမ်းများကိုလည်း ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ခေါ်လာခဲ့အံ့၊ တောင်ပေါ်သားများသည် အသင်အား 'ဘုရင်'ဟုခေါ်ခါ ချီးမြှောက်သကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်အားလည်း "ဘုရင်မ"ဟုခေါ်ခါ ချီးမြှောက်သူများလည်းရှိသည်။ အသင်၌ တစ်ယောက် ကျွန်ုပ်၌ ၂ ယောက်ရှိသည်။ အသင်လူများနှင့် ကျွန်ုပ်လူများ ထိုအခါတွင် မည်သူကပို၍လှပသည် မည်သူက ပို၍ သန်စွမ်းသည်ကို တွေ့ရအံ့၊ ကျွန်ုပ်မကြာမီလာမည် နာစတာစိတ်ချလော့"ဟု တုန့်ပြန်ပြောဆိုလေသည်။

ထိုအချိန်၌ ခရာမူတ်သံကြားရပြီးလျှင် ဘုရင်မများသည် အခြွေအရံများဖြင့် ခြံရံခါ အတွင်းဆောင်သို့ ဝင်သွားလေရာ နန်းရင်ပြင်တစ်ခုလုံးမှာ ငြိမ်သက်လျက်ရှိရာမှ တီးတိုးသံများဖြင့် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ဖြစ်၍ သွားလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့လည်း ညီလာခံမပြန်လာခဲ့ကြရာ ကျွန်ုပ်တို့စိတ်များမှာ အလေးများကို ဆွဲ၍ထားဘိသကဲ့သို့ ထိုင်းမိုင်းလေးလံလျက်ရှိကြကုန်၏။ နေ့များသည် တဖြည်းဖြည်းကုန်

လွန်၍သွားလေရာ ထိုအတောအတွင်း၌ ဆာဟင်နရီသည် နယ်လီသာနှင့် တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်မျှ တွေ့ဆုံသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့မှာ ထိုအကြောင်းအရာများကို မည်သူ့အားမျှ အသိမပေးဘဲ လျှို့ဝှက်၍ထားကြလေသည်။ သို့သော် မည်မျှပင် ဖုံးဖိ၍ထားစေကာမူ အပုပ်နံ့တို့မည်သည် တစ်နေ့နေ့၌ ပေါ်မြဲဓမ္မတာဖြစ်သည့်အတိုင်း ဆာဟင်နရီနှင့် နယ်လီသာတို့၏ ကူးလူးဆက်ဆံမှုတို့မှာ တဖြည်းဖြည်းအနံ့ထွက်၍ လာခဲ့လေ၏။

‘ဆိုရေး’ ဘုရင်မ

လူတို့၌ မွေးသည်မှ သေသည်အထိ သွားရာလမ်းကြောင်းသည် ကောင်းကင်ပြင်နှင့်တူသည်ဖြစ်ရာ၊ ကောင်းကင်သည် ကြည်လင်ပြာလှသောအရောင်ဖြင့် စိတ်ကြည်နူးစဖွယ် ဖြစ်သော်လည်း တခါတရံတွင်ကား ညိုမှိုင်းသော တိမ်တောင်တိမ်လိပ်များ တက်၍လာတတ်၏။ တခါတရံ မုန်တိုင်းများပင် ဆင်၍လာတတ်ရာ၊ တခါတရံလည်း ထိုအကြားမှ လျှပ်နွယ် လျှပ်ပန်းများ ပြက်၍လာတတ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အဖို့မှာကား ကောင်းကင်တွင် မိုးသားများတက်၍ လာချေပြီ။ ပထမတက်၍လာသော တိမ်တောင်တိမ်လိပ်များသည်ကား ဆာဟင်နရီအား “ဆိုရေး” ဘုရင်မက တစ်ဘက်သတ်မေတ္တာရှိ၍ ခြင်းပေတည်း။

တစ်နေ့သ၌ ဆာဟင်နရီနှင့် ကျွန်ုပ်သည် အခန်းတွင်း၌ထိုင်ခါ ဆေးတံများသောက်ရင်း စကားစမည်ပြောဆိုလျက်ရှိရာ၊ နန်းတော်ကြီးမှ သံတမန်တစ်ယောက် ရောက်လာ၍ ဆာ

တစ်စောင်ကိုပေးလေ၏။ ထိုအခါ ၈(ခံ)မရှိချေ။ ၎င်းတို့
ယောက်တည်း တောလည်ထွက်သွားသောနေ့ဖြစ်လေသည်။
ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဇူဗွင်ဒီဘာသာဖြင့် ရေးထားသောစာများကို
အတော်အတန် ဖတ်နိုင်ပြီဖြစ်၍ တတ်အားသမျှ ကြိုးစားဖတ်
ကြရာ အောက်ပါအတိုင်းတွေ့ရလေသည်။

“ကိုယ်ရံတော်မိုလ်ချုပ် အင်ကျူဘာ” သည်
ဆိုရေးဘုရင်မ၏ အတွင်းဆောင်သို့ ယခုစာယူလာ
သူနှင့်အတူလိုက် ခဲ့ရန် အမိန့်ရှိလိုက်သည်။

ဘုရင်မဆိုရေးအမိန့်တော်

(အင်ကျူဘာ ဟူသောအမည်မှာ ဆာဟင်နရီအား
ကျွန်ုပ်တို့ပြောထားသည့်အတိုင်း တိုင်းရင်းဘာသာဖြင့် စစ်မိုလ်
အမည်ပေးထားသော နာမည်ဖြစ်သည်)

ဆာဟင်နရီသည် ဆေးတံကိုပါးစပ်မှ ဖြုတ်လိုက်ပြီး
နောက်၊ “အမိန့်တော်ဆိုပါလားဗျ၊ ကျုပ်တို့များ အမိန့်တွေတာ
တွေနဲ့ ဆင့်နေပါပြီကော...”

“မဆင့်ဘဲ နေပါမလားလေ... ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့
ဟာ သူတို့ခန့်ထားတဲ့ အရာရှိတွေ ဖြစ်နေမှကိုးဗျ...”

“နို့ပေမယ့် ကျုပ်မသွားချင်ဘူးဗျာ ကွာတာမိန်း
ကျုပ်အတွက်သွားလိုက်စမ်းပါ”

“အလို... ဟုတ်ပဲဟုတ်ချေသေးရဲ့... မသွားနိုင်
ပေါင်ဗျာ၊ ကျုပ်က ဒဏ်ရာရပြီးတဲ့ ဆင်တစ်ကောင်နဲ့ ရင်ဆိုင်
ချင်သေးတယ်၊ ဒီမိန်းမနဲ့များ စကားမပြောချင်လိုက်တာ”

“ကိုင်းလေ... ဒါဖြင့်လည်း ကျုပ်ဝဲသွားရတာပေါ့
ဆာဟင်နရီသည် စာယူလာသော သံတမန်နှင့်အတူ

ဆိုက်ပါသွားလေရာ ၄၅ မိနစ်ကြာမှ ပြန်ရောက်လာလေသည်။
ဆိုရေးဘုရင်မ၏ အရက်တစ်ခွက်ကို တောင်း၍သောက်ပြီးလျှင်
“ဆိုရေး” နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ပုံကို ကျွန်ုပ်အား အတိအကျပြောပြပါ
ကြောင်း။ (တစ်စုံတယောက်သောသူသည် ဆိုရေးဘုရင်မ၏
အခန်းတွင် ဆာဟင်နရီနှင့်တွေ့ဆုံပုံကို ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှု
ပါက ယခုအောက်တွင် ရေးသားထားသည့်အတိုင်း တွေ့ရပေ
မည်)

ဘုရင်မ“ဆိုရေး”သည် မိမိအခန်းတွင်ကမ္မလာများဖြင့်
လွှမ်းထားသော ညောင်စောင်းတစ်ခုပေါ်တွင်ထိုင်ကာ စောင်း
တီးရင်း သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ညည်းညူလျက်ရှိရာမှ ဆာဟင်နရီ
ဝင်လာသည်ကို မသိသကဲ့သို့ခပ်အေးအေးပင်ရှိနေခဲ့လေသည်။
ဆိုရေးဘုရင်မမှ မြင်ဟန်ပြုလျက်...

“ဪ... ကြွလာမှကိုး... ကျုပ်က နယ်လီသာ
ကိစ္စနဲ့များ မအားမလပ်ဖြစ်နေသလားလို့... ” ဟုပြောဆို
နှုတ်ဆက်ရာ၊ ဆာဟင်နရီသည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပြောဘဲ
ဦးညွတ်၍ အရှိအသေပြုလိုက်လေသည်။

“မိုလ်မျိုးကြီးကို ကျုပ်စကားပြောချင်နေတာ ကြာလှ
ပြီ။ ထိုင်ပါ... ထိုင်ပါ” ဟု ပြောကာ မိမိထိုင်နေသော
ညောင်စောင်းတွင်ပင် နေရာပေးလေသည်။ ညောင်စောင်းမှာ
ကျဉ်းမြောင်းလှသဖြင့် ဆာဟင်နရီမှာ ဘုရင်မနှင့် အသားချင်း
ထိလှမတတ်ထိုင်ရလေရာ၊ ထိုအခါမှ ဆာဟင်နရီသည် ဆိုရေး
၏အလှကို နီးနီးကပ်ကပ် တွေ့မြင်ရလေသည်။ ဆိုရေးမှာ
နယ်လီသာကို မမီဟုဆိုရသော်လည်း “ဆိုရေး” ၏အလှမှာ
တစ်မျိုးတမည်အားဖြင့် ချောမောလှပပါပေ၏။ မိန်းမများ၏

အလှကို နှစ်မျိုးနှစ်စားခွဲခြားလျက် ရိုးသားစင်ကြယ်သော အရာဖြင့် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ခြင်းကို နောက်ခံထား၍ လှသော အလှမျိုးဟူ၍လည်းကောင်း၊ စင်ကြယ်ရိုးသားသော အမူအရာပင်မရှိစေကာမူ ယောက်ျားများ၏ တဏှာရာဂစိတ်ကို ဆောင်လျက် တပ်မက်နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော အလှမျိုးဟူ၍လည်းကောင်းရှိရာ “ဆိုရေး” မှာ ဒုတိယအမျိုးအစားတွင် ပါဝင်ထိုက်ပေသည်။

တင်းကြပ်သော ပန်းနုရောင် ပိုးကိုယ်ကြပ်အင်္ကျီမှာ အတွင်းမှ အသားဖူး အသားဆိုင်တို့ကို ဖုံးကွယ်ရုံသာ ဖုံးကွယ်၍ ထားသလောက် အမိုအမောက်၊ အရှိုက်အဟိုက်တို့သည် ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ပေါ်ပေါက်လျက်ရှိလေ၏။ ညာဘက်လက်မောင်းနှင့် ရင်၏အထက်ပိုင်းမှာ တိုင်းပြည်ခလေထုံးခံအတိုင်း ဗလာဟင်းလင်းရှိလေရာ ဖယောင်းဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော တောင်ကမူအဆွယ်၌ ဆင်စွယ်ကိုတပ်၍ထားသည်နှင့်တူ၏။ နုထွတ်၍ အလယ်တွင် ပန်းသီးမှည့်ကဲ့သို့ရှိနေသော ပါးပြင်များ၊ နီမြန်းသော နှုတ်ခမ်းများနှင့် ခပ်မှေးမှေးရှိနေသော မျက်လုံးများမှာ ယောက်ျားတို့၏ စိတ်အာရုံကို မြူချိုဖိတ်ခေါ်နေသည့်အသွင်ကို ဆောင်လျက်ရှိ၏။

“အင်ကျူဘာ . . .”

“အမိန့်ကို နာခံနေပါသည် . . .”

“အို . . . သည့်လောက် ရင်းရင်းနှီးနှီး ဖြစ်နေပြီဟာ ထီးသုံးနန်းသုံးတွေ လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ အင်ကျူဘာရဲ့။” နေပါဦး ကမ္ဘာပေါ်မှာ တန်ခိုးအာဏာရှိရင် ဘာမဆိုပြီးနိုင်တယ်နော်၊ အဲဒီ တန်ခိုးအာဏာကို မလိုချင်ဘူးလား . . .”

“ဘယ်သူမဆို လိုချင်ပါတယ် ဘုရင်မ . . .”

“လိုချင်ရင် ရစေမယ်ပေါ့၊ ပြီးတော့ ပစ္စည်းဥစ္စာကော”

“ပစ္စည်းဥစ္စာဆိုတာလည်း မလိုချင်တဲ့လူ မရှိပါဘူး၊ လိုချင်ကြပါတယ် ဘုရင်မ”

“ကောင်းပြီ ကောင်းပြီ၊ ဒါလည်း ရစေမယ်။ နို့ပြီးတော့ အလှကိုကော မလိုချင်ဘူးလား . . .”

ထိုအခါ ဆာဟင်နရီမှာ ရုတ်တရက် မည်သို့ပြန်၍ဖြေမည်ကို မသိသဖြင့် ခေတ္တမျှငေးမောတွေဝေလျက်ရှိလေရာ ဆိုရေးမှာမူ မိမိ၏ကိုယ်ကို ဆာဟင်နရီဘက်သို့ ခပ်မိုမိုပြုလုပ်ကာရှိလေ၏။ ပြောင်းအိသောအသားများမှာ ဆာဟင်နရီနှင့် ဆီလျက် မည်းနက်သော ဆံပင်ခွေကလေးများပင် ပန်းပေါင်းခြင်ထုံ၍ထားသည့် ဆီမွှေးနံ့ကလေးများကိုဆောင်ခါ ဆာဟင်နရီမှာ နူးညံ့သော အတွေ့အထိများနှင့်တကွ ဘုရင်မ၏ကိုယ်မှ ထွက်သော မွှေးကြိုင်သောအနံ့အသက်များကိုပါ ရှူရှိုက်ရလျက်ရှိနေရကား မိန်းမများ၏ ဆွဲငင်သောဓာတ်သည် ထိုခဏ၌ ဆာဟင်နရီအား အစွမ်းကုန်ရစ်ပတ်ခါ စိတ်ညှို့ခြင်းခံရသော သူကဲ့သို့ ရှိနေလေသည်။

ထိုအခါ ဆိုရေးသည် အသံကို ယခင်ကထက် နူးညံ့စွာ ထားလျက် နာမကိုမျှ မခေါ်တော့ဘဲ “ဘယ်နှယ်လဲ မောင်မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ကိုလည်း ရစေမယ်၊ ထီးနန်းစည်းစိမ်ကိုရပြီး တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်တဲ့ ဘုရင်အဖြစ်ကိုလည်း ရောက်စေမယ်။ အို အခုမှဖြင့် မထူးတော့ပါဘူး ပြောလက်စနဲ့ ပြောတော့မယ်။ ဘုရင်မဟာလေ အခုအသက်အရွယ်တိုင်ရော ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ဖူးဘူး။ အခု မောင်နဲ့တွေ့တော့မှ တစ်ခါတည်း

မိန်းမတို့ ကြွေကွဲကို မငဲ့ကွက်နိုင်ဘဲ ဖွင့်ပြောတာသာ ကြည့်
တော့ မောင် . . .”

ဆာဟင်နရီသည် အိပ်ရာမှ လန့်၍နိုးသွားဘိသကဲ့သို့
ဖျတ်ခနဲဖြစ်၍သွားလေ၏။ ဘုရင်မဆိုရေးသည် ဆက်လက်၍
“နေဦး . . . နေဦး . . . ပြောဦးမယ်။ ဟောဒီ မိန်းမ၊ ဟောဒီ
က တိုင်းပြည်၊ ဟောဒီက သရဖူနဲ့ ရာဇပလ္လင်ကို မောင်ခြေရင်
ရောက်အောင် ပို့နေပြီနော်။ ဒါနဲ့မှ မောင်ငြင်းဆန်ရင်တော့
မတတ်နိုင်ဘူး။ ဘယ်နှယ်လဲမောင် ဖြေစမ်းပါ။ ကျုပ်အကြိုက်
ကို ဖြေပြီး ကျုပ်နားထဲစိမ့်ဝင်သွားတဲ့အဖြေကို ကြားချင်လှပါ
ပြီမောင်” စသည်ဖြင့် ကိုယ်ချင်းထိထားပြီးနောက် ကန့်ကရ
မေးလေသည်။

ဆာဟင်နရီသည် မူးမိုက်မတတ်ဖြစ်သွားရာမှ ရုတ်တ
ရက် သတိရလာဘိသကဲ့သို့ ညောင်စောင်းပေါ်မှထခါ ကိုယ်
ကိုမတ်မတ်ရပ်လိုက်ပြီးနောက် “ဘုရင်မ . . . အဘယ်သို့အမိန့်
ရှိပါသနည်း။ ကျွန်ုပ်သည် ဘုရင်မ၏အစစ်မတော် နယ်လီသာ
ကိုသာ ချစ်မြတ်နိုးပါသည်။ နယ်လီသာမှတပါး မည်သည့်
မိန်းမကိုမှ အလိုမရှိပါ . . .”

ထိုအခါ ဆိုရေးသည် ဖျတ်ခနဲ မတ်တတ်ရပ်လိုက်
သဖြင့် ဆာဟင်နရီသည် ဦးညွှတ်၍ အရိုအသေပြုလိုက်သေး
သည်။ ဘုရင်မ၏မျက်နှာမှာ သွေးမရှိသကဲ့သို့ ဖြူဖတ်ဖြူရောင်
ဖြစ်၍သွားပြီးလျှင် မျက်လုံးများမှာလည်း ဒေါသအဟုန်ဖြင့်
အနိုးအလျှံများ ထွက်၍နေဘိသကဲ့သို့ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ
တောက်ပလျက်ရှိလေသည်။

ဆိုရေး၏ မျက်လုံးများသည် ညောင်စောင်း၏တစ်

ဘက်တွင်ရှိသော စားပွဲတစ်လုံးပေါ်၌တင်ထားသည့် ဓားတစ်
ချောင်းဆီသို့ ရောက်၍သွားပြီးလျှင် ဓားကိုတစ်လှည့် ဆာဟင်
နရီ၏ မျက်နှာကိုတစ်လှည့် ကြည့်လိုက်သေး၏။ ထို့နောက်
ဆာဟင်နရီအား တံခါးပေါက်ဆီသို့ လက်ညှိုးညွှန်ခါ ခြင်္သေ့
ဟောက်လိုက်သကဲ့သို့ ပြင်းထန်လှသောအသံဖြင့် “သွား” ဟု
တစ်ခွန်းတည်းအမိန့်ပေးလိုက်ရာ ဆာဟင်နရီလည်း အိပ်မက်
ဓက်ရာမှ နိုး၍လွှတ်လိုက်သောသူကဲ့သို့ အခန်းထဲမှ ဒယ်မိန်း
ဒယိုင် ထွက်လာခဲ့လေသတည်း။

အထက်ပါအကြောင်းများကို ဆာဟင်နရီသည်ကျွန်ုပ်
အား အတိအလင်းပြောပြပြီးနောက် အရက်တစ်ခွက်ကိုထပ်၍
စောင်းပြန်၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ဦးခေါင်းကိုရမ်းလျက် “ဒီကိစ္စ
အေးနေလို့မဖြစ်ဘူး ဆာဟင်နရီ ကျုပ်တို့ နယ်လီသာကိုချက်
ချင်းသွားပြောရမယ်။ ကျုပ်တို့ကိုယ်တိုင် သွားပြောရမယ်။ ဒီနေ့
ည ဘုရင်မရဲ့ အိပ်ဖန်စောင့် ဝိုက်ရံတော်တပ်မှာ ဗိုလ်မှူးဘယ်
သူ ကျသလဲ”

“ဂွ(ဒ်) အလှည့်ပေါ့”

“ဒါဖြင့် တော်သေးရဲ့ဗျို့ ဒီကနေ့ညအဖို့တော့ ဘုရင်မ
ကိုချောင်းပြီး လုပ်ကြံဖို့ မဖြစ်နိုင်သေးဘူး။ ဆိုရေးဟာ အခုလို
ပုံတော့ မနေဘူးနော်။ သူ့အစစ်မသူ အခွင့်အခါရတဲ့တစ်နေ့မှာ
သတ်ပြီးသားပဲ။ နေပါဦး ဒီအကြောင်းတွေ ဂွ(ဒ်)ကိုပြောလို့
တော်ပါ့မလား”

“တော်မယ် မထင်သေးပါဘူးဗျာ၊ သူက ဆိုရေးကို
အသေအလဲ မေတ္တာမရှိလို့ သူလည်း ကျုပ်တို့မပြောတော့
မကြာခင်သိမှာပါပဲ . . .”

“ကျုပ်ပြောတာကြည့်သာနေ ဆိုရေးဟာ နာစတာနဲ့ ပေါင်းပြီး နိုင်ငံကိုလုပ်ကြံမယ်ဆိုတာ ဒိဋ္ဌပဲ။ အလို ဟိုမှာ ကြည့်စမ်းဟဲ့။ မြင်းစီးသမားနှစ်ယောက် ဆိုရေးနေတဲ့နန်းတော် ဆောင်ဘက်က ထွက်သွားပါကလား...”

ကျွန်ုပ်သည် ဆိုရေး၏လက်ဝဲဆောင်ဘက်မှ ထွက် သွားသော မြင်းစီးသမားနှစ်ယောက်ကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရ သဖြင့် အပေါ်ထပ် လေသာဆောင်သို့တက်ပြီးလျှင် မှန်ပြောင်း ဖြင့် ကြည့်ရှုကြရာ မြင်းစီးသမား နှစ်ယောက်အနက် တစ် ယောက်သည် နေဗိမာန် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဘက်သို့လည်း ကောင်း၊ အခြားတစ်ယောက်မှာ မြောက်ဘက်မြို့တံခါးမှထွက် ခါ နာစတာ၏နယ်ပယ်ရှိရာ မြောက်ဘက်တောင်တန်းများဆီ သို့လည်းကောင်း မြင်းများကို ဒုန်းစိုင်းသွားသည်ကို မြင်ကြရ လေသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ ကွာတာမိန်း၊ ဘယ်လိုသဘောရ သလဲ”

“ဘယ်လိုသဘောရရမှာလဲ ဟိုဘက်ကို သွားတဲ့ မြင်းစီးတမန်က ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကိုသွားပြီး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ တိုင်ပင်တာပေါ့ဗျ။ ဟို မြောက်ဘက်ကိုသွားတာက နာစတာဆီ ကို လွှတ်လိုက်တာပေါ့ အရှင်းသားဘဲ”

“အင်း... တစ်ခါဖြင့် ခက်ကြပြီဗျို့။”

“အခုမှဖြင့် ခက်မနေနဲ့တော့လေ။ ကိုင်း ကိုင်း... အချိန်ကုန်ခံနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ နယ်လီသာဆီကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သွားမယ်...”

ဘုရင်မရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်လည်းအကျိုး အကြောင်းကို တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့်ပြောပြရာ နယ်လီသာ၏

ချက်နှာမှာ ညီမတော်အပေါ်တွင် ဒေါသမွန်ခါ တစ်မျိုးတမည် ပြောင်း၍သွားသကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရလေသည်။

“ဒီအတိုင်း အမှန်ပဲလား ဗိုလ်မှူးကြီးကွာတာမိန်း”

“မှန်ပါသည်ဘုရင်မ ညီမတော်ဆိုရေးသည် ဂိုဏ်းချုပ် ထံနှင့် နာစတာတို့ထံ ခြွေမြန်တော်များ လွှတ်သည်ကို ထောက် သဖြင့် မကြာမီ ၎င်းတို့၏အကူအညီဖြင့် ပုန်ကန်သောင်းကြမ်း ရန် အကြောင်းရှိပါသည်။”

“ကောင်းပြီ... ကောင်းပြီ သိရစေမပေါ့၊ သူ့မှာ အကြံရှိရင် ကိုယ့်မှာလည်း အကြံရှိတာပဲ။ သူ့ဘက်ကို ပါမယ့် လူရှိရင် ကိုယ့်ဘက်ကိုပါမယ့် လူလည်း ရှိတာပေါ့၊ ဗိုလ်မှူးကြီး တလောင်တံခဏပေးစမ်း...”

နယ်လီသာသည် စာရွက်ပေါ်တွင် ကလောင်တံဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာကို ရေးခြစ်ပြီးလျှင် အခြားဘက်ဆောင်မှ လက် ထောက်ကိုယ်ရံတော် ဗိုလ်မှူးကလေးတစ်ယောက်ကို အခေါ် ခိုင်းရာ မကြာမီပင် “ကာရာ” ဆိုသူ လက်ထောက်ဗိုလ်မှူး ကလေးသည် ဦးညွှတ်၍ အရိုအသေပြုခါ ဘုရင်မရှေ့တွင် ရပ်လျက်ရှိလေသည်။

“ဒီ စာရွက်ကိုယူသွား ကာရာ... ဒီအပေါ်မှာ ကျုပ် အမိန့်ပါတယ်။ ဆိုရေးအခန်းက တံခါးပေါက်အားလုံးကို စောင့်ပေစေ၊ ဘယ်သူမှ မဝင်စေနဲ့၊ ဘယ်သူမှလည်း မထွက် စေနဲ့ ကြားလား...”

“အမိန့်ကို နာခံလျက်ရှိပါသည် ဘုရင်မ...”

“ကိုင်း မြန်မြန်သွားပေတော့...”

ဗိုလ်မှူး “ကာရာ” ထွက်သွားလျှင် နယ်လီသာသည်

ဆာဟင်နရီကိုခေါ်စေရာ မကြာမီ ဆာဟင်နရီလည်း ရောက်လာလေ၏။ သို့သော် ဆိုရေး၏ အဆောင်သို့စေလွှတ်လိုက်သော လက်ထောက်ဗိုလ်မှူးကားရာသည် တခဏခြင်းပင် ပြန်၍ရောက်လာပြီးနောက် ညီမတော်ဆိုရေးသည် အဆောင်တော်၌ မရှိတော့ဘဲ နေဗိမာန်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ ထွက်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားလာ၏။

သို့ဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦးသည် မည်သို့မည်ပုံကြံစည်ပြုလုပ်ရမည်ကို အကြမ်းဖျဉ်း တိုင်ပင်ကြပြီးသော် နယ်လီသာသည် မြို့အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင်နေသော ရွာအုပ်၊ ရွာခေါင်းများထံသို့ ရွာသားများကို အသင့်စုရုံးထားရန် အမိန့်များကို ခြေမြန်တော်များလွှတ်၍ ပို့စေ၏။ ထိုည၌ပင် အတော်ဝေးသောအရပ်၌နေသော စစ်ဗိုလ်များ မြို့အုပ်မြို့ချုပ်များထံသို့ အမိန့်စာချွန်များကိုပို့ရန် မြင်းစီးကျော် ၂၀ ကို စီစဉ်ထားပြီးလျှင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့လည်းကောင်း၊ နာစတာ၏တောင်ပေါ်နယ်ပယ်များသို့လည်းကောင်း၊ သူလျှိုများကို အသီးသီးစေလွှတ်ရန် နန်းတွင်းမှယူကြည့်စိတ်ချရသော အပါးတော်မြဲများ၊ ကိုယ်ရံတော်ဗိုလ်မှူးများ၊ စစ်ဗိုလ်ချုပ်များနှင့် တိုင်ပင်ခါ ပြင်ဆင်ကြရလေ၏။ နယ်လီသာသည် ထိုအခါတွင် လွန်စွာဖျတ်လတ်သော အမူအရာပြုလျက်ရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ အံ့သြမိသေး၏။

ကျွန်ုပ်တို့အခန်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ (၈)နာရီပင် ထိုးခဲ့လေပြီ။ ထိုအခါ ဂွ(ဒ်)မှာ အမဲလိုက်ရာမှ ပြန်ရောက်လာပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဂွ(ဒ်)အား အကျိုးအကြောင်းများကို ပြန်ပြောလျက်ရှိကြကုန်၏။ ထို့နောက် ညစာကို ခပ်သုတ်သုတ်

စားကြပြီးလျှင် ထိုညအဖို့ စိုးရိမ်ရန်မရှိသေးသဖြင့် ဂွ(ဒ်)သည် စစ်ဗိုလ်အဝတ်အစားများကိုဝတ်ခါ အလုပ်ဝတ္တရားအတိုင်း ထွက်သွားသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့လည်း အိပ်ရာဝင်လေ၏။ သို့သော် အိပ်ရာသို့မဝင်မီ ဆာဟင်နရီသည် အမဲစလိုပိုကိုခေါ်ပြီးလျှင် ထိုညအဖို့ နယ်လီသာ၏အခန်းကို ဂရုစိုက်၍ စောင့်ရှောက်ရန်မှာကြားရာ အမဲစလိုပိုလည်း တစ်စုံတစ်ရာပြန်၍ မပြောဘဲ ပုဆိန်ကြီးကိုထမ်းခါ နန်းတော်ခန်းမကြီးဘက်သို့ ထွက်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်စိတ်တွင် တခဏမျှသာ အိပ်ပျော်သွားသကဲ့သို့ မှတ်ထင်ပြီးလျှင် တစ်စုံတစ်ခုသောအသံကြောင့် အိပ်ရာမှလန်နိုးရာ အမဲစလိုပိုသည် ကျွန်ုပ်အနီး၌ ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“အသို့နည်း... အမဲစလိုပို၊ ကျွန်ုပ်အိပ်နေသည်ကို အဘယ်ကြောင့် လာရောက်နှောင့်ယှက်ဘိသနည်း...”

“ကျွန်ုပ် မနှောင့်ယှက်ပါအရှင်၊ အရေးကြီးသောစကား တစ်ခွန်း အရှင်အား ပြောရန်ရှိပါသည်...”

“ပြောလော့...”

ထိုအခါ အမဲစလိုပိုသည် မိမိသည် ဘုရင်မအား လျှို့ဝှက်စွာ စောင့်ရှောက်ရန် ဒုတိယအပြင်ခန်းရှိ ကျောက်တိုင်တစ်တိုင်နောက်တွင် ပုန်းအောင်းနေကြောင်း၊ ဂွ(ဒ်)သည် ပထမအခန်း၌ရှိနေ၍ အစောင့်စစ်သားတစ်ယောက်သည် ထိုအခန်း၏အဝင်ဝ ကန့်လန့်ကာရှေ့၌ စောင့်နေကြောင်း၊ ထို့နောက် ဂွ(ဒ်)နှင့်စစ်သားတို့အလစ်တွင် မိမိသည် ပထမအခန်းသို့ဝင်၍ ပုန်းအောင်းနေခဲ့ကြောင်း၊ နာရီပေါင်းအတော်ကြာ၍ နန်း

၁၇၂ ❖ အမေ့အမှတ်

တော်ကြီးတစ်ခုလုံးသည် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိစဉ် ပုံသဏ္ဌာန် တစ်ခုသည် ပထမအခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်ကို မြင်ရကြောင်း၊ တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာသောအခါ ထိုပုံသဏ္ဌာန်သည် မိန်းမ တစ်ယောက်၏ ပုံသဏ္ဌာန်ဖြစ်၍ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းကို စွဲ ကိုင်လျက်ရှိသည်ကိုမြင်ရကြောင်း၊ အခန်း၏အဝေးဆုံးသော ထောင့်၌ နယ်လီသာသည် ရွှေဖြင့်ပြီးသော ကုတင်ပေါ်တွင် အိပ်ပျော်လျက်ရှိရာ ဓားမြှောင်ကိုကိုင်သော မိန်းမသည် ထို ကုတင်ရှိရာသို့ ခြေဖျားထောက်ခါ တရွေ့ရွေ့သွားနေသည်ကို မြင်ရကြောင်း...

ထိုမိန်းမနောက်မှ ဂွ(ဒ်)သည် ချောင်းမြောင်းလိုက်ပါ ရာ ဂွ(ဒ်)နောက်မှ မိမိလည်းလိုက်ပါသွားကြောင်း၊ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ချောင်းမြောင်းလိုက်ပါသွားကြသည်ကို မသိကြ ကြောင်း၊ ကုတင်အနီးသို့ရောက်သောအခါ ထိုမိန်းမပုံသဏ္ဌာန် သည် ကုတင်နှင့်လက်တစ်လှမ်းမျှသာ ဝေးသောနေရာသို့ ရောက်လျှင် ဂွ(ဒ်)သည် ထိုမိန်းမ၏ လက်ကိုဖမ်းလိုက်ရာ၊ မိန်းမသည် ရှေ့သို့မတိုးဘဲ၊ မိမိ၏လက်ကို နောက်မှဆုပ်ကိုင် ဖမ်းထားသောသူကို တအားပြန်၍ ဓားနှင့်ထိုးလိုက်ကြောင်း၊ သို့သော် ဂွ(ဒ်)၏အောက်ခံသံကိုယ်ကြပ်အင်္ကျီကိုသာ ထိုသံ ကြားရပြီးလျှင် ဓားကျိုး၍သွားကြောင်း...

မိန်းမသည် ဂွ(ဒ်)ဘက်သို့လှည့်လိုက်၍ ခေါင်းမြီးခြုံ ပွင့်သွားသည်နှင့်တပြိုင်နက် နှစ်ဦးစလုံးပင် အံ့အားသင့်လျက် ရှိနေကြကြောင်း၊ ထိုမိန်းမမှာ အခြားသူမဟုတ် ဆိုရေးဘုရင်မ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဆိုရေးသည် ပါးစပ်ရှေ့တွင် လက်ညှိုးတစ်ချောင်း ကိုထောင်ခါ ဂွ(ဒ်)အား အထိမ်းအမှတ်ပြပြီးလျှင် အပြင်ခန်းသို့

လျှင်မြန်စွာထွက်သွားရာ ဂွ(ဒ်)လည်း ၎င်းနောက်မှ လိုက်ပါ သွားကြောင်း...

ထိုအခါ၌ မိမိမှာ ကျောက်တိုင်တစ်တိုင်နောက်တွင် ကပ်၍ပုန်းနေလိုက်ရကြောင်း၊ ဒုတိယအခန်းသို့ရောက်သော အခါ ဆိုရေးဘုရင်မသည် အစိမ်းသူရဲကဲ့သို့ မှောင်ထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားရာ ဂွ(ဒ်)သာလျှင် ကျန်ရစ်တော့ကြောင်းဖြင့် စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောပြလေ၏။

ကျွန်ုပ်က ဤအချင်းအရာများသည် အမှန်ပင်လော၊ သို့တည်းမဟုတ် အိပ်မက်ပင်ဖြစ်လေသလောဟု မေးမြန်းသော အခါ အမိစလိုပိုသည် လက်လေးသစ်ခန့်ရှိ ဓားသွားတစ် ချောင်းကို ၎င်း၏ခါးဝတ်ထဲမှထုတ်၍ “အရှင်ကြည့်လော့ ဤ ဓားသွားသည် ကျိုး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဘုရင်မ၏ဓားသွားဖြစ် ပါသည်အရှင်” ဟု ပြောသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ အံ့သြခြင်းမက အံ့သြမိလေ၏။

ဆိုရေးကစစ်ကြည့်ခြင်း

နောက်တစ်နေ့၌ကား ညီလာခံသဘင်တွင် မင်းပေါင်း စုံလင်လျက်ရှိလေရာ၊ တိုင်းရေးပြည်ရေးအကြောင်းများ၊ အခွန် ဘဏ္ဍာတော်အကြောင်းများကို ဆွေးနွေးလျက် ရှိကြလေသည်။ လက်ဝဲဘက်ရာဇပလ္လင်၌ကား မည်သူမျှမရှိဘဲ လွတ်လပ်လျက် ရှိလေသည်။

မှူးကြီးမတ်ကြီးများနှင့်တကွ နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်း သားများမှာ တိုင်းပြည်ဘဏ္ဍာရေးအကြောင်းကို ပြောဆိုလျက်

ရှိကြသော်လည်း ၎င်းတို့မှာ တစ်စုံတစ်ရာကို ကြောင့်ကြစိုးရိမ် ဟန်ဖြင့် မသာမယာသော မျက်နှာများရှိကြကုန်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ မှာ ကျွန်ုပ်တို့အတွက်ထားသော နေရာများတွင် အသီးသီးရစ် လျက်ရှိကြကုန်ရာ၊ တခဏမျှ ကြာလတ်သော် နှုန်းတော်အပြင် မှ “ဆိုရေး... ဆိုရေး... ဟု ဟစ်အော်ခါ အနီးသို့ချဉ်းကပ် လာသော လူအုပ်ကြီးအသံကို ကြားရပြီးလျှင်၊ ခန်းမကြီးမှ ဝေါက်ကန်လန်ကာ ပွင့်သွားပြီးနောက် ဆိုရေးဘုရင်မကိုယ် တိုင် ဗဟိုခန်းမကြီးသို့ ခန့်ညားစွာ ဝင်လာလေ၏။

၎င်း၏ရှေ့၌ကား ဂိုဏ်းချုပ်ဘုန်းကြီး အဂ္ဂန်းသည် လည်းကောင်း၊ ၎င်း၏ နံဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်မှ အခြား ဂိုဏ်းထောက်ဘုန်းကြီးများသည်လည်းကောင်း၊ ၎င်း၏နောက် မှ အချို့မှူးမတ်များသည်လည်းကောင်း၊ နောက်ဆုံးမှ ကိုယ်ရံ တော်စစ်သားတစ်စုသည်လည်းကောင်း၊ အခမ်းအနားဖြင့် ဝင် လာခြင်းဖြစ်လေသည်။ ဆိုရေးမှာ ယခင်ကကဲ့သို့ပင် ဗိုလ်ရုံး ရာတွင် ဝတ်စားမြဲဖြစ်သော လူပုနူးညံ့သည့် ဝိုးထည်များကို မဝတ်ဘဲ အရောင်တောက်လျက်ရှိသော ငွေဖြင့်ပြုလုပ်သော လုံတစ်ချောင်းကို ကိုင်ထား၏။ ကျောက်တုံးအနက်ကြီး တင် ထားသောနေရာသို့ရောက်သောအခါ ဆိုရေးသည် ကျောက်တုံး ပေါ် လက်တစ်ဘက်တင်ပြီးနောက် “ကျွန်ုပ် နှုတ်ဆက်ပါသည် အစ်မတော်” ဟု ဟစ်အော်လိုက်ရာ နယ်လီသာကလည်း “ကျွန်ုပ်ကလည်း ပြန်၍ နှုတ်ဆက်ပါသည် ညီမတော် ကျွန်ုပ် ရှိရာသို့ လာခဲ့ပါလော့... အသင်အား ဘေးအန္တရာယ်မဖြစ် စေရပါ” ဟု ပြန်လည်နှုတ်ဆက်လေသည်။

ထိုအခါ ဆိုရေးသည် နယ်လီသာထံသို့ ရောက်အောင်

လာခဲ့ပြီးလျှင် ခက်ထန်သောမျက်နှာဖြင့် ရာဇပလ္လင်ရှေ့တွင် ရပ်လျက် “အစ်မတော်နယ်လီသာ ကျွန်ုပ်သည် အသင်အား တစ်ခွန်းတည်းသောမေးခွန်းကို မေးအံ့၊ ကျွန်ုပ်နှင့်တကွ ဇူဗွင်ဒီ တိုင်းသူပြည်သားများအတွက် ဖြေရှင်းလော့... အသင်သည် ဤတစ်ပြည်သား ဝံပုလွေကြီးအား လက်ထပ်ထိမ်းမြားပြီး နောက် ဤရာဇပလ္လင်တွင် ယှဉ်တွဲစိုးစံရန် ကြံစည်သည်မဟုတ် ပါလော့” ဟု ဆာဟင်နရီအား လှံသွားဖြင့် ညွှန်ပြလေ၏။ ထိုအခါ ဆာဟင်နရီသည် ဆိုရေး၏မျက်နှာကို တည့်တည့် ကြည့်လျက် “အို... ဘုရင်မ ယမန်နေ့က ကျွန်ုပ်ကိုခေါ်သော အမည်မှာ ဝံပုလွေမဟုတ်ပါ၊ အခြားအမည်ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါ လော့” ဟု ကျယ်လောင်စွာပြန်၍ပြောလိုက်မိသေး၏။

နယ်လီသာသည် မိမိတို့အတွင်းရေးများ ပေါ်ပေါက် ခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်းသိရခါ ရာဇပလ္လင်ပေါ်မှ ဆင်းသက်ခါ နန်းရင် ပြင်တွင် စုရုံးလျက်ရှိသော ပရိသတ်များအား ချို့သာလှစွာသော မျက်နှာဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကြည်လင်အေးမြလှသော မျက်လုံး များဖြင့်လည်းကောင်း၊ လှည့်လည်ကြည့်ရှုရာ ပရိသတ်များမှာ ဘုရင်မ၏ အမူပါလှသော မျက်နှာအမူအရာကိုမြင်ရုံမျှနှင့် မိမိတို့ပြုလုပ်ရမည့်အလုပ်ကို ရုတ်တရက်သတိမေ့ပြီးလျှင် ၎င်း တို့၏မျက်နှာကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်ရှုခါ ရှိနေကြကုန်၏။

ထိုအခါ နယ်လီသာသည် မိမိ၏လက်မောင်းတွင် ဝတ်ဆင်ထားသော ရွှေပြားကိုဖြုတ်ယူပြီးလျှင် ဆာဟင်နရီ အားရှုထောက်စေ၍ လည်ပင်းကိုလက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ပတ်ပေး ပြီးနောက် ဆာဟင်နရီ၏နဖူးကို တစ်ချက်မျှ ယုယစွာနမ်းရှုပ် လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ပရိသတ်များသည် စိတ်ညှို့ထားခြင်းကို

ခံရဘိသကဲ့သို့ ဤအချင်းအရာများကို မလုပ်မယုတ်ကြည့်ကြရာ နယ်လီသာသည် ကြည်လင်အေးမြသောအသံဖြင့်...

“ညီမတော်ဆိုရေးနှင့်တကွ မျိုးကြီးမတ်ရာ သေနတ်ပတ်များ၊ ဘုန်းတော်ကြီးများ၊ တိုင်းသူပြည်သားများ၊ ကျွန်ုပ်ပြောသည်ကို နားဆင်ပါလော့... ကျွန်ုပ်သည် အသင်တို့အားလုံးရှေ့၌ ကျွန်ုပ်တို့၏ကိုယ်ရံတော် ဗိုလ်မှူးကြီးအား ကျွန်ုပ်၏မေတ္တာကို အပ်နှင်းသောအားဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ရွှေလက်ပတ်ကို ပေးအပ်ပါ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဘုရင်မတစ်ပါးဖြစ်သည့်အတိုင်း မည်သည့်ယောက်ျားကိုမဆို ကျွန်ုပ်စိတ်သဘောအတိုင်း လွတ်လပ်စွာရွေးကောက်နိုင်ပါသလော။ ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်၏မေတ္တာကို အောင်မြင်စွာရယူပြီဖြစ်ပါ၍ ထိုမေတ္တာနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်သည်လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ရာပေလွှင့်သည်လည်းကောင်း ကျွန်ုပ်၌ရှိသမျှ ပစ္စည်းဘဏ္ဍာရတနာရွှေငွေများသည်လည်းကောင်း၊ ထိုသူပိုင်ဖြစ်ပါပြီ။ ထိုသူသည် သာမညမဟုတ်ပါ။ အမတ်ကြီးတစ်ဦးပင် ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံမှ မည်သူ့ထက်မဆို ကာယဗလအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဉာဏဗလအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ထူးကဲသောလွန်သူဖြစ်သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား ကျွန်ုပ်၏အရှင်သခင်အဖြစ် ရွေးချယ်လိုက်ပါပြီ...”ဟု ပြောဆိုလေသည်။

ထို့နောက် နယ်လီသာသည် ဆာဟင်နရီ၏လက်ကို ဆွဲကာ မတ်တပ်ရပ်စေလျက် ပရိသတ်ဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်ခါ ချိုသာလှသောမျက်နှာဖြင့် တခဏမျှ ရပ်လျက်ရှိလေရာ ဆာဟင်နရီ၏ ယောက်ျားပီသ၍ ခန့်ညားလှသော အသွင်အပြင်ကိုလည်းကောင်း၊ နယ်လီသာ၏ ချိုသာသောမျက်နှာကို

လည်းကောင်း၊ နှစ်ယောက်တွဲ၍ ပေါင်းစပ်တွေ့မြင်ကြရသည်ဖြစ်ရကား ပရိသတ်များသည် နန်းရင်ပြင်တစ်ခုလုံး ပဲ့တင်ထပ်မျှ ကောင်းချီးဩဘာပေးကြကုန်သည်။

သို့သော် ဩဘာသံ ငြိမ်သွားသည်နှင့်တပြိုင်နက် ဆိုရေးသည် ကျယ်လောင်စူးရှသောအသံဖြင့်...

“အသင် နယ်လီသာ... အသင်လုပ်လိုတိုင်း ဆိုရေးဘုရင်မသည် ငြိမ်နေမည်ထင်သလော။ ကျွန်ုပ်သည် အသင်၏ချစ်လင်၊ ဤယုတ်ညံ့သော တစ်ပြည်သားအား ကျွန်ုပ်တို့ဘေးဘိုးဘီဘင်မှ ဆက်ခံစိုးစံခဲ့သည့် ရာပေလွှင့်ပေါ်တွင် ဘုရင်အဖြစ်တင်မြှောက်သည်ကို ကြည့်၍နေမည်ထင်သလော။ ကျွန်ုပ်အသက်နှင့်ကိုယ် မြဲသမျှကာလပတ်လုံး၊ ကျွန်ုပ်၏နောက်မှလူတစ်ယောက်သည် လှံတစ်ချောင်းနှင့် လိုက်နိုင်သမျှ ကာလပတ်လုံး ကျွန်ုပ်သည် ကြည့်၍မနေ ငြိမ်၍မနေ။ ယခုသော် အသင်၏ချစ်လင် ဤပုလွေကြီးနှင့်တကွ သူ၏နောက်ပါ နောက်လိုက်များကိုပါ ကျွန်ုပ်လက်သို့ပေးအပ်လော့။ မပေးအပ်က စစ်ပြုအံ့၊ စစ်ပြိုင်အံ့။ အသင်၏ လက်ထပ်မင်္ဂလာအခမ်းအနားသို့ သွားရာလမ်းကြောင်းတွင် မီးဟုန်းဟုန်းတောက်၍နေသော အသင်၏မြို့တော်ကို မြင်ရအံ့။ ချောင်းစီး၍နေသော သွေးများကို အသင်တွေ့ရအံ့။ အသင်၏အနားတွင် အိုးမဲ့ အိမ်မဲ့ လင်မဲ့ သားမဲ့ဖြစ်သော ဒုက္ခသည်တို့၏ ငိုကြွေးသံတို့ဖြင့် ဆူညံ၍သွားစေအံ့။ အသင့်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ဘေးဘိုးဘီဘင်အဆက်အနွယ်တော်ဖြစ်သော ‘ရယ်ဒီဇာ’ ဘုရင်၏ အရှက်တော်ကား ကွဲခဲ့ချေပြီ။ သို့ဖြစ်၍ အသင်၏ကိုယ်တိုင် ဆုတ်ဖို့ခါ အသင့်အား ကျောက်လှေကားထိပ်မှ ပစ်ချအံ့၊ ငိုလိ

ချုပ်ကြီးကျွန်ုပ်တို့မှလွဲ၍ ကျန်တစ်ပြည်သားများအား နေမိမိမာန် ကျောင်းဆောင်တွင် အရှင်လတ်လတ် ကြိုးဆွဲချ၍သတ်အံ့”

ဤနေရာသို့ရောက်လျှင် ဆိုရေးသည် ရှေ့သို့မဆက် နိုင်တော့ဘဲ ရင်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာ ဆို၍နေဟန်ဖြင့် ရပ်တန့် ၍နေရလေရာ ပရိသတ်များထဲမှ “ဟင်း” ချလိုက်သောအသံ ကြီးကိုပင် ကြားလိုက်ရ၏။ ထိုအခါ နယ်လီသာသည် အေးမြ သောအသံဖြင့် “ညီမတော် ကျွန်ုပ်သည် အသင်နှင့်တူဘက်၍ မပြောလို။ အသင်သည် စစ်ပြုငြားအံ့၊ ကျွန်ုပ်လည်း ပြုရန် အသင့်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်၏လက်ချောင်းများသည် နူးညံ့ပျော့ပျောင်း သလောက် အသင်၏စစ်သားများလည်မျိုကို ဖျစ်ညှစ်သော အခါ ဖယောင်းမှ သံချောင်းကဲ့သို့ ပြောင်းလဲသွားကြောင်း အသင်သိရအံ့။ ကျွန်ုပ် ဝမ်းနည်းမိသည်မှာ အသင့်အတွက်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ပြည်သူပြည်သားများအတွက်သာဖြစ်၏။ မနေ့ကပင် အသင်က ဝံပုလွေကြီးခေါ်သော ကျွန်ုပ်၏အရှင်ထံမှ သူ၏ မေတ္တာကို လှယူရန် ကြံစည်သေးသည် မဟုတ်ပါလော။ (ဤ နေရာတွင် ပရိသတ်များက သက်ပြင်းချလိုက်ပြန်၏။) ထို့ပြင် ယမန်နေ့ညက အသင်သည် ကျွန်ုပ်အိပ်ခန်းသို့ တိတ်တဆိတ် ဝင်ရောက်ခါ ကျွန်ုပ်အားသတ်ရန် ကြံစည်သေးသည်မဟုတ် ပါလော...”

ထိုအခါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအဝွန်းနှင့်တကွ အခြားဘုန်း ကြီးများကပါ “ဒီဟာ မုသားပြောတာ ဒီဟာမုသားပြောတာ” ဟု တပြိုင်နက်အော်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်လည်း ရှေ့သို့အနည်းငယ် တိုးသွားပြီးလျှင် အိတ်ထဲတွင်ထည့်၍ထားသော ဓားကျိုးအပိုင် ကလေးကို မြှောက်၍ပြပြီးနောက် “မုသားပြောတာ မဟုတ်ဘူး”

အမှန်ကိုပြောတာ။ ဟောဒီ ဓားကျိုးကိုကြည့်ကြစမ်း” ဟု ဟစ် အော်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ဝွ(ဒ်)သည်လည်း ရှေ့သို့တက်လာပြန်ပြီး လျှင် “ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ယမန်နေ့ညက ဘုရင်မ၏အခန်းရှေ့ တွင် အိပ်ဖန်စောင့်ဗိုလ်မှူးအဖြစ်ဖြင့် ရှိနေခဲ့သဖြင့် ဘုရင်မ ဆိုရေးအား နယ်လီသာ၏အိပ်ရာအနီးတွင် တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်ုပ်က ဖမ်းဆီးလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်ကိုဓားနှင့်ထိုးရာ ကျွန်ုပ် ၏သံကိုယ်ကြပ်အကျိုးကို ထိုးမိသဖြင့် ဓားကျိုး၍ကျန်ရစ်ခဲ့ပါ သည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ပြောဆိုသော စကားများသည် မှန် စာန်သည်” ဟုဆိုပြန်၏။ ပရိသတ်များသည် ဖြူဖတ်ဖြူရော်ရှိ နေသော ဆိုရေး၏မျက်နှာကိုကြည့်ခါ အချင်းချင်းတီးတိုးပြော ဆိုခါ ရှိနေကြကုန်သည်။

ဆိုရေးသည် ငွေလှံတံကိုမြှောက်ခါ “စစ်တိုက်မယ် ... စစ်တိုက်မယ် ... စစ်တိုက်မယ်” ဟု သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် အော်ဟစ်ပြီးလျှင် “အောင်မြင်ခြင်းနှင့် ဂုဏ်ရှိခြင်းကို အလိုရှိ တ ကျွန်ုပ်နောက်သို့ လိုက်ကြလော့” ဟု နောက်ဆုံးကြွေးကြော် ပြီးနောက် နန်းရင်ပြင်မှထွက်သွားလေ၏။ ထိုအခါ ပရိသတ် များသည် ရုတ်ရုတ်ရက်ရက်ဖြစ်ခါ လူအများသည် နယ်လီသာ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ကြရာ အနည်းအကျဉ်းသာလျှင် ဆိုရေး နောက်သို့ လိုက်ပါသွားလေသည်။

ဤသို့ရှိစဉ် နယ်လီသာ၏ လက်ထောက်ကိုယ်ရံ တော် ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက်သည် ဆိုရေး၏စစ်သားများဘက် သို့လိုက်ပါရန် ကျွန်ုပ်တို့လူအုပ်ထဲမှ လျင်မြန်စွာ ပြေးသွားရာ အိမ်စလိုပိုသည် ထိုသူနောက်သို့ အခြားသူများလိုက်မည့်စိုး

သဖြင့် ထိုသူ၏လက်ကို လျင်မြန်စွာဆွဲထားလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ကိုယ်ရံတော်ဗိုလ်မှူးသည် ဓားအိမ်မှဓားကို ဆွဲထုတ်ပြီးနောက် အမ်စလိုပိုကို ထိုးခုတ်လေသည်။

သို့သော် အမ်စလိုပိုသည် ၎င်း၏ဓားချက်များကို ကျင်လည်စွာတိမ်းရှောင်ပြီးနောက် နောက်ဆုံးတွင်ဇူးလူးလူရိုင်းများထုံးစံအတိုင်း စစ်ပွဲ၏ကြွေးကြော်သံကြီးများကို နန်းရင်ဖြင့် တစ်ခုလုံး သိမ့်အိမ်တုန်၍သွားမတက် ကျယ်လောင်စွာဟစ်အော်လျက် ပုဆိန်ကြီးကိုလေထဲတွင် နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်မျှ ရှမ်းပြီးနောက် ထိုသူ၏ဦးခေါင်းအလယ်ကို ထက်ခြမ်းခွဲ၍လိုက်လေ၏။ သွေးများသည် ကျောက်ပြားများပေါ်တွင် ချင်းချင်းနီ၍သွားလေရာ ဤသည်ကား ရှေ့တွင်ကျွန်ုပ်တို့တိုက်မည့် စစ်ပွဲ၏ ပွဲဦးထွက်ပင်ဖြစ်လေတော့သတည်း။

ကျွန်ုပ်သည် နန်းတော်တံခါးများကိုပိတ်ရန် ချက်ချင်းပင် အမိန့်ပေးလိုက်ရာ ဆိုရေးမှာ ၎င်း၏ဘက်တော်သားများစစ်သားများနှင့်အတူ ထွက်သွားခဲ့ပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏အမိန့်မှာ နောက်ကျခဲ့ချေပြီ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဆိုရေးဘက်မှအရေးကြီးသော သူတစ်ယောက်ကို ဖမ်းဆီးရမိလိုက်သေး၏။ ၎င်းသည်ကား အခြားသူမဟုတ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအဝွန်းပင်ဖြစ်လေသည်။

ထို့နောက်နက် အခြားအရေးကြီးသော အချင်းအရာတစ်ခု ဖြစ်ပျက်သေးသည်။ ၎င်းမှာ အခြားမဟုတ် ကျွန်ုပ်တို့၏ထမင်းချက် အယ်လ်ဖုံဆီသည် အမ်စလိုပိုနှင့် ကတောက်ကဆတ် စကားများပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ထံမှ ထွက်ပြေးသွားခြင်းဖြစ်လေသည်။ အယ်လ်ဖုံဆီသည် ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာ နေဗိမာန်

ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဘက်သို့ တိတ်တဆိတ်ထွက်ပြေးရာ လမ်းတွင် ဆိုရေး၏စစ်သည်တော်များနှင့်တွေ့၍ ခေါ်သွားကြောင်း၊ ၎င်းအား ဆိုရေးသည် ကောင်းစွာပြုစုထားကြောင်း သိရှိရသည်။

ဇူဗွင်ဒီတိုင်းသူပြည်သားများသည် ကျွန်ုပ်တို့အပေါ်တွင် ဆိုရေးက မကောင်းပြောဆိုခြင်းများကို မနှစ်သက်ချေ။ ဆိုရေး၏စကားများကို အများအားဖြင့် ဘုန်းကြီးများသာ ယုံကြည်ကြလေသည်။ သို့ဖြစ်ရကား အယ်လ်ဖုံဆီကို ရမိပြီးနောက် ဆိုရေး၏အကြံမှာ တစ်ပြည်သားများထံမှ တစ်ယောက်သောသူသည် ၎င်း၏တရားမှန်ကန်ကြောင်းကို သိသည့်အတိုင်း အဖော်များထဲမှ ခွဲထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် ၎င်းဘက်သို့လိုက်ပါလာကြောင်းဖြင့် မိမိ၏ဘက်သို့ လူအများပါဝင်စေရန်တနည်းအားဖြင့် လှည့်ဖျားသွေးဆောင်မည့်အကြံ ဖြစ်လေသည်။ (ဤအကြောင်းကို ကျွန်ုပ်တို့ နောက်မှသိရှိရလေသည်။)

နောက်တစ်နေ့၌ကား မြို့တစ်မြို့လုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်ခါ ခြေမြန်တော်များသည် အရပ်လေးမျက်နှာသို့ သွားကြတုန်လျက် စစ်သေနာပတိများ စစ်ဗိုလ်ကြီးများနှင့်တကွ၊ စစ်ကြပ်စစ်မှူးတို့ပါ မိမိတို့စစ်သားများ အား စစ်ဆင်ရေးအတွက် ဆိုမှဤမှ သွားလာပြင်ဆင်လျက်ရှိကြသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာလည်း အတွင်းဆောင်တွင် ဘုရင်မနှင့်တိုင်ပင်ခါ များစွာအလုပ်များလျက်ရှိကြကုန်၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့လည်း စစ်ပွဲတွင် ချားစွာ အသုံးကျမည်ဖြစ်သော သေနတ်များ ခဲယမ်းမီးကျောက်များကို ပြင်ဆင်လျက်ရှိကြကုန်ရာ၊ အမ်စလိုပိုမှာ ၎င်း၏ပုဆိန်ကြီးကိုသာ ထက်သည်ထက်အောင် သွေးလျက်ရှိသော

တည်း။

မိမိပွဲအထွက်ပြင်ဆင်ကြခြင်း

ဂိုဏ်းချုပ်ဘုန်းကြီး “အဂ္ဂန်း” ကို မိမိလိုက်ခြင်းမှာ ဆာဟင်နရီအတွက်ကံကောင်းထောက်မခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်က အဂ္ဂန်းအား အကျဉ်းချထားရန်အကြံပေးရာ၊ ဆာဟင်နရီကမူကား ကျွန်ုပ်တို့အတွက် အသုံးဝင်မည့်သူတစ်ယောက် မဟုတ်သဖြင့် လွတ်ပစ်လိုက်ရန် ပြောလေသည်။ ထိုအခါ နယ်လီသာသည် ဦးခေါင်းကိုရမ်းလျက် ဆာဟင်နရီအား ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်ခါ ဤလူသည် အခြားသူများအတွက် အသုံးမဝင်သော်လည်း မိမိတို့နှစ်ဦးအတွက် အသုံးဝင်မည့်သူဖြစ်ကြောင်း ပြောပြန်ရာ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်တို့မှာကောင်းစွာရိပ်မိကြလေသည်။ ဇူဗွင်ဒီနန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားများ၏ ဓလေ့ထုံးစံအရ ဘုရင်နှင့် မှူးမတ်ကြီးများမှာ နန်းတော်အတွင်းရှိ ဘုရားရှိခိုးဆောင်တွင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဘုန်းကြီးသာလျှင် လက်ထပ်ပေးနိုင်လေသည်။

ဆာဟင်နရီသည် ယခုတစ်ပတ်အတွင်း၌ပင်၊ မိမိ၏ စစ်တပ်များအား ခေါင်းဆောင်ခါ စစ်တိုက်ထွက်ရတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ စစ်ပွဲတို့မည်သည် ရှုံးမည်နိုင်မည် သေမည် ရှင်မည် မသိရသဖြင့် စစ်ပြေပြင်သို့မထွက်မီ တိုင်းပြည်ထုံးစံဓလေ့အတိုင်း လက်ထပ်သွားရမည်ဖြစ်ကြောင်းကို နယ်လီသာသည် ကျွန်ုပ်အားပြောဆိုရာတွင် မျက်ရည်ပေါက်များပင်ကျ၍ လာရာ၏။ သို့သော်လက်ထပ်မည့်ဆဲဆဲ၌ ဆာဟင်နရီသည်တစ်ပြည်

သားဖြစ်သဖြင့် လက်မထပ်နိုင်ကြောင်းဖြင့် “အဂ္ဂန်း” သည်ငြင်းပယ်လျက်ရှိလေသည်။

နယ်လီသာ ကမူကား မိမိမှာ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်သူ ဘုရင်မတစ်ပါးဖြစ်သည့်အတိုင်း မိမိရွေးချယ်သူမှာ မည်သူပင် ဖြစ်စေ လက်ထပ်ထိမ်းမြားပေးရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိ၏အမိန့်သည် ဘုန်းကြီးများသာမက တိုင်းပြည်အတွင်း အသက်ရှိနေသူမှန်သမျှအပေါ်တွင် တည်ရမည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် အပြင်းအထန် ပြောဆိုလျက်ရှိလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့က “အဂ္ဂန်း” အား ဘုရင်မ အလိုသို့လိုက်ရန် အမျိုးမျိုးသွေးဆောင်လျက်ရှိရာ အဂ္ဂန်းမှာ ခေါင်းမာမြဲမာ၍သာ နေလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ ဒေါသထွက်လျက် “ဒါဖြင့်လည်း သတ်လိုက်တာပဲ အေးပါတယ် ဘုရင်မ . . .”

“သတ်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဂိုဏ်းချုပ်ဘုန်းကြီးကို သတ်ရိုးထုံးစံမရှိဘူး . . .”

“ဒါဖြင့် ထောင်ချထားပေတော့ . . .”

“ထောင်ချထားရင်လည်း သူ့တပည့်လက်သားတွေက ကျိန်ဆဲကြမယ်၊ ကျိန်ဆဲရင် ကောင်းကင်က ကြယ်တွေဟာ ကျုပ်တို့ မိလိုဆီမြို့ပေါ် ကြွေကျလာလိမ့်မယ်လို့ အယူရှိကြတယ်။ ဒီလိုလည်း မဖြစ်သေးဘူး . . .”

“ဒါဖြင့်လဲ . . .”

(စကားမဆုံးမီ) “ဪ . . . ကျုပ်ဉာဏ်ရပြီ သူ့ကို အစာငတ်ထားရင် ကျုပ်တို့ ဥပဒေလည်း လွတ်တယ်၊ ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်၊ ဒီအကြံအကောင်းဆုံးပဲ၊ သင့်လောက်ခေါင်းမာတဲ့ဘုန်းကြီး သိစေမပေါ့၊ အစာမစားဘဲ သင့် . . .”

ဘယ်နှစ်ရက် ဆက်ပြီးခေါင်းမာနိုင်မလဲ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့...”

၎င်းနောက် ဘုရင်မသည် ဆိုင်ရာအရာရှိများအား အဂ္ဂန်းကို အစားအစာမပေးဘဲထားရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

ထိုသည့်အဂ္ဂန်းကား ခေါင်းမာနိုင်တော့ဘဲ လက်ထပ်ပေးရန် သဘောတူညီလိုက်ရာ၊ နောက်တစ်နေ့၌ပင် လက်ထပ်ပွဲမှာ နန်းတော်တွင်းရှိ ကျောင်းဆောင်တွင် ပရိသတ်အနည်းငယ်မျှနှင့်ပင် အထမြောက်၍သွားလေသည်။ အခမ်းအနား၌ ဆာဟင်နရီသည် စစ်ဗိုလ်ချုပ်အဝတ်အစား အပြည့်အစုံဖြင့်လည်းကောင်း၊ နယ်လီသာမှာ အတွန့်အချိပ် အသွေးအရောင်မပါ၊ နှင်းပွင့်တမျှ ဆွတ်ပါးလွှာလှသောအဝတ်များကို ဝတ်ဆင်လျက်လည်းကောင်း၊ တစ်ယောက်လက်ကိုတစ်ယောက်ဆွဲခါ ရှိနေကြကုန်ရာ သတို့သား၏ ခန့်ညားထယ်ဝါခြင်း၊ သတို့သမီး၏ တင့်တယ်လှပကျက်သရေရှိလှခြင်းတို့ကို ပေါင်းစပ်ကြည့်လိုက်သောအခါ၊ ကျွန်ုပ်မှာ ဤမျှလောက်အဆင်ပြေသောစုံတွဲကို ဤအကြိမ်ပထမ မြင်ရခြင်းဖြစ်သည်ဟု အမှတ်ထားမိပါသည်။

အခမ်းအနားအပြီးသတ်၌ သတို့သမီးက ဇူဗွင်ဒီဘာသာဖြင့် “အရှင်သည် နေဗိမာန်ကို သက်သေထား၍ အကျွန်မကလွဲ၍ အခြားမိန်းမတစ်ယောက်တစ်လေကိုမျှ လက်မထပ်တော့ပါ...” ဆိုသောအခါ သတို့သားက “ဤအတိုင်း ကျွန်ုပ်သစ္စာဆိုပါ၏” ဟုပြန်ပြောလေသည်။ ဆာဟင်နရီကမူ သစ္စာဆိုပြီးသည့်အဆုံးသတ်၌ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့လှည့်၍ “တစ်ယောက်တည်း တော်ပါပြီဗျာ...” ဟု အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်

“ကွန့်” လိုက်သေး၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်မှစ၍ ကျွန်ုပ်တို့မှာ စစ်ပွဲအတွက် အပြင်းအထန် ပြင်ဆင်လျက်ရှိကြကုန်ရာ ဆာဟင်နရီနှင့်နယ်လီသာတို့မှာ နန်းတွင်းရေးကိစ္စများကို စီမံခန့်ခွဲလျက် ကျွန်ုပ်နှင့် ဝ(ဒ်)မှာကား လက်အောက်စစ်ဗိုလ်များဖြင့် တိုင်ပင်ကာ ဆိုင်ရာမြေပုံများကို ရေးဆွဲခြင်း၊ တပ်သားများကို ခွဲခြား၍ပေးခြင်း၊ သူလျှိုများထံမှ သတင်းစကားများကို ရေးမှတ်ခြင်း စသည်တို့ဖြင့် အလုပ်များကြရလေသည်။

ဘုရင်မ၏ တမန်တော်များသည်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ နယ်ပယ်များမှလည်းကောင်း၊ ဆင်ခြေဖုံးရွာများမှလည်းကောင်း၊ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာကြပြီဖြစ်ရကား ၎င်းတို့နှင့် ခရီးမနှောင်းပင် လက်နက်ကိုင် စစ်သားများသည်လည်း တဖြည်းဖြည်းစုရုံးရောက်လာကြကုန်၏။ သို့ဖြစ်၍ ရက်ပေါင်းအနည်းငယ်အတွင်း၌ပင် ကျွန်ုပ်တို့ဘက်မှ အင်အားသည် ခြေလျင်စစ်သား ၄၀၀၀၀ နှင့် မြင်းစီးစစ်သား ၂၀၀၀၀ ခန့်မျှ ရှိခဲ့လေပြီ။ ဆိုရေးမှာ နိုင်ငံဝန်ထမ်း အမြဲတမ်းစစ်တပ်မှ စစ်သားထက်ဝက်နီးပါးမျှကို သွေးဆောင်ခေါ်ငင်သွားသေးရာ ဗုလကရှိရင်းစွဲ အမြဲတမ်းစစ်သားများမှာ မည်မျှလောက်များပြားမည်ကိုမူ ခန့်မှန်းကြည့်နိုင်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့အင်အားမှာ ဤမျှကြီးမားသည်မှန်သော်လည်း သူလျှိုများထံမှ သတင်းအရအားဖြင့် ဆိုရေးဘက်တွင်မူ ကျွန်ုပ်တို့ထက်ပင် စစ်သားများပြားကြောင်းကြားသိရသည်။ ဆိုရေးသည် ကျွန်ုပ်တို့နေထိုင်ရာ “မိလိုဆီ”မြို့တော်နှင့် မိုင် ၁၂၀ မျှဝေးသော “မာစကျူနား”မြို့တွင် အလုံးအရင်းနှင့် ရှိနေ

၏။ ထိုမြို့အနီးမှရွာများမှာ ဆိုရေးဘက်သို့ပါဝင်ကြကုန်လျက် စစ်ဗိုလ်နာစတာသည်လည်း တောင်ပေါ်သားစစ်သား ၂၅,၀၀၀ ကိုအုပ်ချုပ်ခါ ဆိုရေးအား အင်အားဖြည့်စွက်ပြန်လေသည်။

ထိုစစ်တပ်မှာ သတ္တိကောင်းခြင်း၊ အတိုက်အခိုက်ကွင်းလည်းတို့၌ နိုင်ငံတွင်ပထမစွဲခဲ့သော စစ်တပ်ဖြစ်လေသည်။ ထို့ပြင် “ဘယ်လူရာ” ဆိုသူအမတ်ကြီးသည်လည်း မြင်းစီးသူရဲ ၁၂၀၀၀ ဖြင့် ပါဝင်ကူညီဦးမည်ဖြစ်ရာ ဆိုရေး၏အင်အားမှာ စုစုပေါင်းအားဖြင့် လူ ၁၀၀,၀၀၀ ထက် နည်းမည်မဟုတ်ပေ။

ထို့ပြင်လည်း ဆိုရေးသည် ထိုစစ်တပ်ကြီးကို ခေါင်းဆောင်၍ ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာ မိလိဆီမြို့တော်သို့ ချီတက်လာတော့မည်ဟူသော သတင်းကို ကြားသိရသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့အတွက် ပထမ အရေးကြီးဆုံးအချက်မှာ မည်သည့်အရပ် မည်သည့်နေရာတွင် တွေ့ဆုံတိုက်ခိုက်ရန်ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဝ(ဒ်)က “အိမ်ကစောင့်၍တိုက်ခိုက်ခြင်း” ထက် “အိမ်မှထွက်၍တိုက်ခိုက်ခြင်း” ကို သဘောကျကြောင်း အကြံပေးလေရာ ဆာဟင်နရီနှင့် နယ်လီသာတို့ကလည်း သဘောတူကြလေသည်။

နယ်လီသာသည် နိုင်ငံ၏မြေပုံကို ယူခဲ့စေ၍ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ရန်သူစစ်တပ်အကွာအဝေးကို နှိုင်းချိန်ကြည့်ရှုကြရာ အလွန်ကောင်းသောနေရာတစ်ခုကို တွေ့ကရှိကြလေသည်။ ထိုနေရာမှာ “ဆိုရေး” နေသော “မာစကျူနာ” မြို့မှ မိုင်ပေါင်း ၃၀ မျှလည်းကောင်း ကျွန်ုပ်တို့နေရာမှ မိုင် ၉၀ မျှလည်းကောင်း ဝေးကွာ၍ တောင်ကြားလမ်းတစ်ခုဖြစ်လေသည်။ ထိုတောင်ကြားမှာ အလျားနှစ်မိုင်ခွဲမျှရှိ၍ တစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် တောင်

ပူစာများရှိရာ ထိုတောင်ပူစာများမှာလည်း အတော်အတန်မြင့်၍ သစ်တောများဖြင့် ဖုံးအုပ်လျက်ရှိ၏။

နယ်လီသာသည် ထိုနေရာကို လက်ဖြင့်ထောက်၍ “ဤနေရာသည် ဆိုရေး၏စစ်တပ်ကို တိုက်ခိုက်ရန်အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါသည်အရှင်။ ဤနေရာမှ တိုက်ခိုက်လျှင် ဆိုရေး၏စစ်တပ်သည် လေမုန်တိုင်း၏ရှေ့သို့ရောက်သော မြူမှုများကဲ့သို့ လွင့်ပါးသွားပါလိမ့်မည်...” ဟု ပြောလေရာ ဆာဟင်နရီသည် တစ်စုံတစ်ရာပြန်၍မပြောဘဲ ဣန္ဒြေနှင့်သာရှိနေလေ၏။ ထိုနေရာမှာ မြို့ကြီးနှစ်မြို့၏စပ်ကြားတွင် အရေးအကြီးဆုံးသောနေရာဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုတောင်ကြားလမ်းကို အလျှင်ဦးအောင် စီးနင်းတိုက်ခိုက်ပါက ဆိုရေး၏စစ်တပ်မှာ ကျွန်ုပ်တို့စစ်တပ်အား မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ဖောက်ထွင်းနိုင်မည်မဟုတ်ချေ။ နယ်လီသာမှာ မိန်းမတို့ ပရိယာယ်၌သာ မဟုတ်၊ စစ်ချီစစ်တက်ပရိယာယ်၌လည်း အမြော်အမြင်ရှိပါပေသည်ဟု ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ထဲက ချီးမွမ်းမိသေးသည်။

ဆာဟင်နရီမှာ လွန်စွာပင်စကားနည်းပြီးလျှင် စိတ်ကူးထုတ်လျက်ရှိလေရာ အမ်စလိုပိုမှာမူကား ပုဆိန်ကြီးကို တဖြဲဖြဲသွေးလျက်ပင်ရှိလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့စစ်တပ်ကြီးမှာ မြို့အပြင်ရှိလွင်ပြင်တွင် စုရုံးလျက် ထိုညတွင်ပင် ထွက်ကြရမည်ဖြစ်ရာ ပထမ စစ်တပ်များကို ဝ(ဒ်)နှင့် အမ်စလိုပိုတို့က ကြီးကြပ်လိုက်ပါကြရမည်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဆာဟင်နရီတို့မှာ နောက်နှစ်ရက်ကြာသောမှ ကျန်စစ်တပ်များနှင့် အတူလိုက်ပါရန် စီစဉ်ထားလေသည်။

စစ်တပ်ကြီးမထွက်မီ ညနေစောင်းတွင် နယ်လီသာ

သည် မြင်းကိုစီးလျက် စစ်တပ်တစ်တပ်မှ တစ်တပ်တစ်တပ်သို့ စစ်ဗိုလ်များနှင့်တကွ စစ်သားများကိုပါ မိမိစစ်တပ်မှ စစ်သားအားလုံးတို့၏ ရဲရင့်သောသတ္တိ၊ ရန်သူနှင့်တွေ့က မဆုတ်မနစ်တိုက်ခိုက်မည့်သတ္တိများကို အားကိုးယုံကြည်ကြောင်း၊ ရန်သူများကို အစွမ်းကုန်ချေမှုန်းပြီးနောက် အောင်ပန်းဆွတ်ခူးခါတိုင်းပြည်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာမည်ဟု မြော်လင့်ကြောင်းများကို သာမန်နှုတ်ဖျားဖြင့်သာမဟုတ်ဘဲ စိတ်ထဲတွင်ရှိသမျှ လိုက်လိုက်လှဲလှဲ ပြောဆိုလေရာ စစ်သားများက မြေတုန်လှုပ်သကဲ့သို့ ကောင်းချီးဩဘာ ပေးကြလေသည်။ ထိုညတွင်ပင် ပထမအစုမှာချီတက်သွားကြရသည်။ မြို့တွင်ကား နယ်လီသာအားစောင့်ရှောက်ရန် လူ ၁၀၀၀ ခန့်ကို ကိုယ်ရံတော်စစ်တပ်အဖြစ် ထားခဲ့သည်။

နောက်နှစ်ရက်မျှကြာသောအခါ ကျွန်ုပ်နှင့်ဆာဟင် နရီအုပ်ချုပ်သော စစ်တပ်များမှာ ထွက်ခွာသွားရမည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်နှင့်ဆာဟင်နရီတို့သည် မြင်းတစ်စီးစီဖြင့် တပ်ဦးမှန်၍ လာခဲ့ရာ နယ်လီသာကိုယ်တိုင် အလွန်လှပသော “နေခြည်ရောင်” ခေါ် မြင်းဖြူကြီးတစ်ကောင်ကိုစီးခါ ကျွန်ုပ်တို့ဘေးမှ လိုက်ပါခါ မြို့တံခါးအထိ လိုက်၍ပို့၏။ မြို့တံခါးသို့ရောက်သောအခါ နယ်လီသာသည် ကျွန်ုပ်အား “စစ်သူကြီးမာကုမာဇန်... ကျွန်ုပ်နှုတ်ဆက်ပါ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အသင်၏ဉာဏ်ပညာကိုလည်းကောင်း၊ ကြံရည်ဖန်ရည်ကိုလည်းကောင်း၊ ကောင်းစွာယုံကြည်သည့်အတိုင်း အသင်၏သတ္တိ၊ အသင်၏စစ်ပရိယာယ်ကျွမ်းကျင်မှုတို့သည် ကျွန်ုပ်နှင့်တကွ ကျွန်ုပ်၏တိုင်းသူပြည်သားများကိုပါ ဆိုရေး၏ဘေးရန်အပေါင်းမှ ကယ်

တင်နိုင်ပါစေသတည်း” နှုတ်ခွန်းဆက်သရာ ကျွန်ုပ်က ဦးညွှတ်အရိုအသေပြုလိုက်၏။

(မာကုမာဇန် ဟူသောအမည်မှာ အာဖရိကတိုက်တွင် လူရိုင်းများက ကျွန်ုပ်အား လက်ဖြောင့်သော ဆင်ပစ်မှဆိုးဟု ခေါ်သောအမည်ဖြစ်၍ ဆာဟင်နရီက ကျွန်ုပ်အားရင်းနှီးစွာခေါ်ခြင်းကို လိုက်၍ ခေါ်ခြင်းဖြစ်လေသည်။)

ထို့နောက် ဆာဟင်နရီဘက်သို့လှည့်ခါ “အိုအရှင်အရှင်အား နှုတ်ဆက်ပါ၏။ အောင်ပန်းဆွတ်ခူးပြီးနောက် ဘုရင်တစ်ဆူအဖြစ်ဖြင့် ပြန်လာတော်မူပါလော့” ဟု နှုတ်ဆက်ပြန်၏။ ဆာဟင်နရီကား တစ်စုံတစ်ရာပြန်၍မပြောချေ။ ၎င်းနောက် နယ်လီသည် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးစလုံးအား “စစ်ပွဲအောင်နိုင်၍ပြန်လာသောအခါ အရှင်တို့အား ကောင်းစွာဆီးကြိုပါမည်။ အရှင်တို့နှစ်ဦးစလုံးအား နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ပါ၏” ဟု ပြောဆိုပြန်ရာ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ပြန်၍နှုတ်ဆက်ခါ စစ်သည်တော်များရှေ့မှ မိမိတို့မြင်းများကို တဖြည်းဖြည်းနှင့်လာခဲ့ကြ၏။ ကိုက်တစ်ရာခန့် ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်လည်း နောက်သို့ပြန်၍လှည့်ကြည့်မိရာ နယ်လီသာမှာ ကျွန်ုပ်တို့အားလက်ပြုလျက်ပင် ရှိနေသေးသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

တစ်မိုင်ခန့်မျှ ဆွဲခွေးမိလေသော် မြင်းစီးစစ်သားတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်တို့နောက်သို့ အမိလိုက်လာရာ ၎င်းလက်မှလည်း နယ်လီသာစီးသော “နေခြည်ရောင်” ခေါ် မြင်းဖြူကြီးကိုဆွဲ၍လာခဲ့သည်။ ထိုသူသည် မြေပေါ်သို့ဆင်းခါ ဆာဟင်နရီအား ဦးညွှတ်အရိုအသေပြုပြီးနောက် “ဘုရင်မ အမိန့်နှင့်

လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဘုရင်မသည် ဤမြင်းကို အရှင်အား လက်ဆောင်အဖြစ်ဖြင့် ပေးအပ်ခြင်းဖြစ်၍ ဤမြင်းဖြူမှာ နိုင်ငံတွင် ပြိုင်ဘက်မရှိအောင် သန်စွမ်းလျင်မြန်လှ၍ ၎င်းအား 'နေခြည်ရောင်' ဟု အမည်ပေးထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဤမြင်းကို သာ စီးနင်းချီတက်တော်မူပါလော့ အရှင် . . . " ဟု ဆို၏။ ဆာဟင်နရီမှာ ပထမ မြင်းချင်းမလဲလိုလှသော်လည်း ကျွန်ုပ်က တိုက်တွန်းသောအခါ 'နေခြည်ရောင်' ပေါ်သို့တက်ခါ မိမိ၏ မြင်းကို စစ်သားလက်သို့ ပေးအပ်လိုက်လေသည်။

နေမွန်းတည့်လတ်သော် ကျွန်ုပ်တို့သည် ပထမသွားနှင့်သော စစ်တပ်နောက်ပိုင်းကို မိလာပြီဖြစ်၍ ဆာဟင်နရီသည် စစ်တပ်အားလုံးကို အုပ်ချုပ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ချီတက်လာရာစစ်လမ်းရှိ ရွာစဉ်တစ်လျှောက်တွင် လူသူဟူ၍ တစ်ယောက်တစ်လေမျှ မတွေ့ရတော့ပဲရှိနေ၏။ ရွာသားများမှာ စစ်တပ်ကြီးနှစ်ခုအလယ်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ကောင်စပ်ကြား၌ မြေစာပင် မဖြစ်လိုကြသဖြင့် စစ်ဘေးမှလွတ်မြောက်မည်ထင်သော နေရာများသို့ သွားရောက်ပုန်းအောင်းနေကြဟန် လက္ခဏာရှိလေသည်။

စက္ကတ္တမြောက်သောနေ့၌ ညနေစောင်းတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် တောင်ကြားလမ်းမှ နှစ်မိုင်ခန့်မျှ ဝေးကွာသောနေရာတစ်ခုတွင် ခေတ္တစခန်းချလျက်ရှိစဉ် ကျွန်ုပ်တို့ဘက်မှ သူလျှို့များသည် တိတ်တဆိတ်ရောက်လာကြပြီးနောက် ဆိုရေးဘုရင်မ၏ စစ်တပ်များသည် ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ အလုံးအရင်းနှင့် ချီတက်လာပြီဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောကြားလေသည်။ ထိုညအဖို့၌ ဆိုရေးစစ်တပ်တို့မှာ တောင်ကြားလမ်းနှင့် ဆယ်မိုင်ခန့်မျှတွင် ခေတ္တ

နားလျက်ရှိကြောင်း သိရ၏။

သို့ဖြစ်ရကား အချိန်သည် အလွန်အရေးကြီးလာပြီဖြစ်၍ နံနက်မိုးမလင်းမီ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်မှ ၁၅၀၀ ရှိမြင်းတပ်တစ်တပ်ကို တောင်ကြားသို့ ဦးစွာရောက်ရှိ အုပ်စီးနိုင်စေရန် ဆလွှတ်လိုက်ရာ ဆိုရေး၏ မြင်းတပ်တစ်တပ်သည် တောင်ကြားသို့ ကျွန်ုပ်တို့မြင်းတပ်ရောက်မဆိုက်ပင် ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်လေသည်။ ထိုတိုက်ပွဲတွင် ရန်သူဘက်မှ ၃၀ ခန့်သေလျက် ရန်သူများသည် ကျဆုံးသောအလောင်းများနှင့်တကွ လူနာများကိုပါ သယ်ဆောင်သွားကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့တပ်မကြီးသည်ကား ညစာစားချိန်တိုင်ရောက်မှ တောင်ကြားလမ်းသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ရာ ထိုအခါမှ စစ်စခန်းမှာ အနေအထားကောင်းလှသည်ဖြစ်၍ နယ်လီသာပြောလိုက်သည့်အတိုင်း မိမိတို့ထက် အင်အားကြီးမားလှသော ရန်သူကိုပင် ကောင်းစွာခုခံနိုင်ကြောင်း ထင်ရှားစွာတွေ့ရှိရလေသည်။ စစ်လမ်းသည် ကျောက်ထူထပ်သော မြေပြင်တွင် တစ်မိုင်ခန့်မျှ ကျယ်ပြန့်လျက် စိမ်းလန်းသော ကုန်းမြေမြင့်ကလေးအထိမြင့်တက်၍သွားပြီးလျှင် ထိုနေရာမှ ချောင်းငယ်ကလေးတစ်ခုသို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် ဆင်ခြေလျှော နိမ့်ဆင်းသွားပြန်၏။ ထိုနေရာသည် အထက်လွင်ပြင်သို့ ခပ်ပြေပြေ မြင့်တက်သွားပြီးလျှင် စိမ်းလန်းသောကုန်းမြင့်ကလေးမှ ချောင်းသို့ တိုင်အောင် မိုင်ဝက်ခန့်ရှိသည်။

ထိုညတွင်ပင် ဆာဟင်နရီသည် နောက်တစ်နေ့တွင် အမှန်တိုက်ခိုက်ရမည့်အကြောင်းကို သိပြီဖြစ်ရကား နေရာချမှတ်ရာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်လေသည်။

အလယ်ဗဟိုတွင် လှံနှင့် ဓား ဒိုင်းများကိုင်ဆောင်သော စစ်သား ၂၀,၀၀၀ ကိုချထား၍ ၎င်းတပ်မကြီးမှာ ကျွန်ုပ်တို့ အလုံးအရင်း၏ ဗဟိုတပ်မကြီးဖြစ်လေသည်။ ၎င်းတပ်မကြီး၏ နောက်တွင်ကား အရံစစ်သား ၅၀၀၀ ထားရှိရာ ထိုစစ်တပ်ကို ရာဇာဓိပတိ ဆိုသူ စစ်ဗိုလ်ကြီးက အုပ်ချုပ်ရလေ၏။ ၎င်းတပ်၏ နောက်တွင်ကား လူ ၃၀၀၀ ပါဝင်သော မြင်းတပ်ရှိရမည်။ ဗဟိုတပ်မကြီးကို ဆာဟင်နရီကိုယ်တိုင် အုပ်ချုပ်လေရာ ထိုတပ်မကြီး၏ လက်ယာဘက်နှင့်လက်ဝဲဘက်တွင် ၇၀၀၀ ရှိသော မြင်းတပ်နှစ်တပ်ကို နှစ်ဘက်ညှပ်၍ အရံတပ်အဖြစ်ဖြင့် ထားရှိရာ ထိုစစ်တပ်များကို ကျွန်ုပ်က အုပ်ချုပ်ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့တွင်ကား လက်ယာဘက်တွင်လူ ၇၅၀၀ ပါဝင်သော လှံကိုင်စစ်သားများဟူ၍ အဆွယ်စစ်တပ် နှစ်တပ်ရှိလေရာ ထိုစစ်တပ်နှစ်တပ်ကို ၅(ဒ်)က အုပ်ချုပ်ရလေသည်။ ၅(ဒ်)အုပ်ချုပ်သော လှံကိုင်စစ်တပ်များ၏ နံဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် အရံအဖြစ်ဖြင့် လူ ၁၅၀၀ စီပါဝင်သော မြင်းတပ်နှစ်တပ်ကိုလည်း ဝဲ-ယာညှပ်၍ အရံတပ်အဖြစ်ဖြင့် ထားရှိသေးသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့၏ အလုံးအရင်းမှာ အတော်ပင်အင်အားကြီးမားလှပေ၏။

ဤနည်းအားဖြင့် စစ်တပ်များကို နေရာချထားပေးပြီးနောက် မကြာမီပင် ဆိုဗေး၏စစ်တပ်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်အရပ်မှ ချီတက်လာရာ ဝှေ့ခါရမ်းခါ မြှောက်၍ လာသော လှံတပ်များသည် ပြီးပြီးပြတ်ပြတ် အရောင်းချင်းယှက်နေကြသည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ထက်အင်အားကြီးမားကြောင်း ထင်ရှားလှ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သူလျှို့များပေးသော သတင်းအရ

ကျွန်ုပ်တို့ဘက်မှ စစ်သားတစ်ယောက်လျှင် ဆိုရေးဘက်မှ စစ်သား သုံးယောက်ရှိကြောင်း ပြောဆိုချက်မှာ မှန်ကန်ကြောင်း ဆုံကြည်လောက်ပေသည်။

ဆိုရေး၏ စစ်သားများသည် အလုံးအရင်းနှင့်ချီတက်လာပြီးလျှင် ၎င်း၏မြင်းတပ်သည်လည်း တစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားရှိနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ကိုတစ်ခါတည်း တိုက်ခိုက်တော့မည်ဟု ထင်မှတ်ရ၏။ သို့သော် မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်မသိ၊ ထိုနေ့အဖို့၌ တစ်စုံတစ်ရာတိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုချေ။ ၎င်းတို့၏စစ်ဆင်ပုံမှာ ကျွန်ုပ်တို့နှင့်များစွာတူပြီးလျှင် ဗဟိုတပ်မကြီးတွင် လူလျှော့၍ထားလျက် အရံတပ်များကို ပိုမိုထားခြင်းတစ်ခုသာ ကွာခြားလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ လက်ယာအစွန်းတပ်စွယ်မှာ ၎င်းတို့၏လက်ဝဲအစွန်းတပ်စွယ်နှင့် ချက်နာချင်းဆိုင်ရှိနေလေရာ ထိုတပ်သားများမှာ အသားမည်းနက်၍ ရိုင်းစိုင်းသောအမူအရာရှိနေပြီးလျှင် ဓားနှင့်ဒိုင်းများကိုသာ ကိုင်စွဲလျက် ရှိနေကြသည်ဖြစ်၍ ထိုတပ်သားများမှာ စစ်တော်၏ တောင်ပေါ်သားနာမည်ကျော် ဓားတပ်သားများ ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်က ၅(ဒ်)အား နောက်တစ်နေ့တွင် ၎င်း၏စစ်တပ်မှာ ထိုလူရိုင်းတပ်နှင့်ရင်ဆိုင်ရမည့်အကြောင်း ပြောပြသောအခါ ၅(ဒ်)မှာ အတော်ပင်ကြောင့်ကြပူပန်ဟန်လက္ခဏာရှိသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် စိုးရိမ်ကြီးစွာ တစ်နေ့လုံးစောင့်ဆိုင်းထုတ်ရှိသော်လည်း ရန်သူဘက်မှ တစ်စုံတစ်ရာ စတင်တိုက်ခိုက်ခြင်းမရှိသဖြင့် အချိန်များသည် ကုန်လွန်၍သွားပြီးနောက် ငါ့ဖြည်းဖြည်းမှောင်၍လာခဲ့သည်။ ညဉ့်အချိန်သို့ရောက်သော်

ချောင်းကမ်းပါးရှိ ဆင်ခြေလျှောက်တစ်လျှောက်ရှိ ရန်သူစစ်တပ်များမှ ထွန်းညှိထားသော မီးရှူးမီးတိုင်များသည် မျက်စိတစ်ဆုံးတည်ရှိလျက် အဝေးသို့တဖြည်းဖြည်းမှိန်၍သွားသော အရောင်များမှာ တမှိတ်တုတ်တုတ်တောက်ပ၍နေသော ကောင်းကင်ကြယ်များနှင့်တူလှသည်။

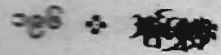
စစ်တပ်နှစ်တပ်စလုံးမှာ ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းဖြင့် လွှမ်းခြုံပုံအုပ်ခါ ညဉ့်နက်လေလေ တိတ်ဆိတ်၍လာလေလေ ဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ်တို့မှာ နောက်တစ်နေ့တွင်တွေ့ဆုံဖြစ်ပျက်မည့်အကြောင်းအရာများကို တွေးတောပူပန်ခါ အိပ်၍မပျော်နိုင်အောင် ရှိနေကြကုန်၏။ စစ်ပွဲကြီးမှာ မည်သူ့ကိုမျှ ချမ်းသာပေးမည့်စစ်ပွဲကြီးမဟုတ်၊ လူထုအင်အားကြီးမားသလောက်အသေအပျောက်လည်း များကြတော့မည့်စစ်ပွဲကြီးကို ရင်ဆိုင်ရတော့အံ့၊ မိန်းမနှစ်ယောက်တို့၏ လင်လှနေသောအချစ်ကိစ္စကိုလည်းကောင်း၊ သူတို့၏တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မနာလို ဝန်တိုသောမသိစိတ်မှလည်းကောင်း စ၍လာခဲ့သောမီးပွားသည် ယခုအခါ ကမ္ဘာမီးလောင်သည့်အခြေအနေသို့ပင် ရောက်ရှိခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ထိုအကြောင်းများကိုတွေးရင် သတိသံဝေဂပင် ရရှိခဲ့သည်။

ကင်းစောင့်စစ်သားများနှင့် စစ်ဗိုလ်များသည် ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့ မီးရောင်များတွင် တစ်ခါတစ်ရံ အကောင်အထည်မရှိသော အရိပ်များကဲ့သို့ပင် ဖြတ်၍သွားသည်ကို မြင်ရလေရာ ကျွန်ုပ်တို့အချင်းချင်းပင် စကားကိုကျယ်စွာမပြောဘဲ တီးတိုးမျှပြောဆိုလျက် ကျွန်ုပ်တို့၏စိတ်များမှ စိုးရိမ်ခြင်း၊ ကြောင့်ကျခြင်းတို့ဖြင့် ဖုံးအုပ်ခါ ခဲများဆွဲ၍ထားဘိသကဲ့သို့ လေးလံထိုင်း

နှိုင်းလျက် ရှိကုန်၏။ ညဉ့်သည် တဖြည်းဖြည်းကုန်လွန်၍သွားခဲ့ရာ အချိန်သည် တစ်နာရီထက်တစ်နာရီ တစ်မိနစ်ထက်တစ်မိနစ် တစ်စက္ကန့်ထက်တစ်စက္ကန့် စစ်ပွဲကြီးသို့ တရွေ့ရွေ့ချဉ်းကပ်၍လာခဲ့ချေပြီ၊ မကြာမီ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုးခြင်း၊ ခုတ်ခြင်း၊ ဖြတ်ခြင်းများဖြင့် သွေးတို့သည် ချောင်းထဲသို့ စီးဆင်းမည်ကို မြင်ရတော့အံ့။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ မိနစ်အနည်းငယ်ခန့် မှေးခနဲဖြစ်သွားပြီးနောက် မိုးလင်း၍လာခဲ့လေသည်။ အမဲစလိုပိုသည် ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာပြီးလျှင် ပုဆိန်ကြီးကိုထောက်လျက် “မာကူ ဓာနေအရှင်ကြီး ကျွန်ုပ်သည် ဤမျှလောက်ကြီးမားသော လူထုနှင့်တိုက်သည့် စစ်ပွဲကို မတွေ့မြင်ဖူးပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ရွာတွင် မကြာမကြာစစ်ပွဲကလေးများကိုကား တိုက်ခဲ့ဖူးပါ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့၏ စစ်ပွဲကလေးများမှာ ယခုတိုက်မည့် စစ်တပ်ကြီးများနှင့်နှိုင်းစာလျှင် ကလေးကစားစရာမျှပင် ရှိပါသည်အရှင်။ သို့သော် မည်ကဲ့သို့တိုက်ခိုက်ကြပါအံ့နည်းအရှင်” ဟုမေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်က အမဲစလိုပိုအား မိမိတို့လုံးဝအောင်နိုင်သည်အထိ သို့မဟုတ် သေသည်အထိ တိုက်ခိုက်ရမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြန်ပြောရသည်။

တခဏမျှ ကြာလတ်သော် ရန်သူစစ်တပ်ကြီး၏ လက်ယာဘက်အဆွယ်မှ ‘ဆိုရေး’ ဟု တခဲနက်ဟစ်အော်လိုက်သောအသံကြီးကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း အသံကြားသောနေရာကို မှန်ပြောင်းဖြင့်ကြည့်ရှုရာ ဆိုရေးဘုရင်မကိုယ်တိုင် သံကိုယ်ကြပ်အင်္ကျီကိုဝတ်ခါ ၎င်း၏ကိုယ်ရံတော်နှင့် ချစ်မျှူးများရှေ့မှ မြင်းတစ်စီးကိုစီးသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ

လေသည်။ စစ်သားများ၏ ဟစ်အော်လိုက်သောအသံများမှာ
တောတောင်များကို သိမ်သိမ်တုန်၍သွားစေရာ ၎င်းမှာစစ်ပွဲကြီး
စမည့် အရိပ်လက္ခဏာပင်ဖြစ်လေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့
လည်း မိမိတို့ဆိုင်ရာ စစ်တပ်များကို အမိန့်ပေးပြီးနောက်
အသင့်စောင့်ဆိုင်းခါ နေကြကုန်သည်။

၀ ၀ ၀ ၀ ၀

တောင်ကြားစစ်ပွဲကြီး

ကျွန်ုပ်တို့အချိန်ကြာမြင့်စွာ စောင့်၍မနေတော့ချေ။
ဆိုရေး၏စစ်တပ်ကြီး ဘေးဆွယ်နှစ်ခုမှ 'ညပ်ကြီးများသဖွယ်'
လူ ၈၀၀၀ ခန့်ရှိ မြင်းတပ်ကြီးနှစ်အုပ်သည် အမြောက်ဝမှပစ်
ဖောက်လွှတ်လိုက်သော မီးခိုးလုံးကြီးများကဲ့သို့ လက်ဝဲလက်ျာ
ညီညာစွာ ရှေ့သို့ထိုးထွက်လာသည်ကို ရှေးဦးစွာ မြင်ရ၏။
မြင်းတပ်ကြီးများမှာ ပထမ၌ ခပ်ဖြည်းဖြည်းပင် မြင်းများကို
နှင်လာကြသော်လည်း၊ ချောင်းသို့မူရောက်မီ ကဆုန်ပေါက်၍
စိုင်းလာကြကုန်၏။ ထိုအချင်းအရာကိုမြင်သောအခါ ဆာဟင်
နရီသည် မိမိ၏ဗဟိုတပ်မကြီးမှလူများ တုန်လှုပ်ချောက်ချား
မည်စိုးသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အား ကျွန်ုပ်တို့၏တပ်မှမြင်းစီးသမား
၅၀၀၀ ကိုစေလွှတ်ရန် အမိန့်ပေးလေသည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏တပ်မှ ၅၀၀၀ သော မြင်းစီးသူရဲ
များသည် စစ်ဗိုလ်ကြီးတစ်ယောက် အုပ်ချုပ်လျက်၊ မြားဦး
သဏ္ဌာန်စီတန်းခါ အလျားလိုက်စီတန်းတက်လာသော ရန်သူ
၏ အထူထပ်ဆုံးသော အလယ်ပိုင်းကို အတင်းပင် ဝင်တိုက်
ခိုက်ရာ၊ စစ်တပ်နှစ်တပ် တွေ့ဆုံသောအသံမှာ ရေခဲပြင်ကို

ပုဆိန်ဖြင့် ခွဲချလိုက်သကဲ့သို့ 'ဟဲ' ခနဲ မြည်ထွက်သွားလေ
သည်။ မြားဦးသဏ္ဌာန်ရှိ ကျွန်ုပ်တို့မြင်းစီးတပ်များသည် နေရာ
မပျက်ဘဲ ရန်သူစစ်တပ်ထဲသို့ စိုက်၍စိုက်၍ဝင်သွားရာ နံဘေး
တစ်ဘက်တစ်ချက်ရှိ ရန်သူများမှာ သင်္ဘောဦးသည် လှိုင်းလုံး
များကို ထွင်းဖောက်တိုက်ခတ်၍ သွားသကဲ့သို့ ရှဲခနဲ ရှဲခနဲဖြစ်
၍သွားသဖြင့် စောင့်၍ကြည့်နေသော ကျွန်ုပ်တို့၏စစ်သားများ
က တခဲနက်ဩဘာပေးကြလေ၏။ တခဏမျှကြာလတ်သော်
ကျွန်ုပ်တို့၏ မြင်းတပ်သည် ပြန်လှည့်လာရာ အပြန်လမ်း၌
လည်း ပြိုကွဲစပြုသော ရန်သူများကို ချမ်းသာမပေးဘဲ
ဘယ်ပြန်ညာပြန် ထိုးခုတ်ပြန်ရကား သစ်ပင်မှသစ်ရွက်များ
ကြွေကျသကဲ့သို့ ရှိကုန်၏။

ထိုအခါ၌ကား စီးသူမပါဘဲ ပြေးလွှားလျက်ရှိသော
မြင်းများ၊ အရောင်တလက်လက်ထွက်သော ဓားလွှတ်များ
အကြားမှ ထွက်ပေါ်လာသော ဟစ်အော်သံများမှာ ဆူညံလျက်
ရှိလေသည်။ ရန်သူ၏မြင်းတပ်ကြီးမှာ ပြိုပျက်သွားခါ ချီတက်
၍လာသော အလယ်တပ်မကြီးနှင့်ပေါင်းလိုက်ရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့
မြင်းတပ်မှာလည်း ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်၍၊ အကျအဆုံး
မှာ များစွာ မပြောပလောက်ချေ။

ထိုအချိန်၌ကား နာစတာ၏ဓားလွှတ်ကိုင် တောင်ပေါ်
သားများသည် ချောင်းကိုကျော်ဖြတ်ခါ ပရွက်ဆိတ်အုံမှ ပရွက်
ဆိတ်များ ထွက်လာဘိသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ တရွရွတက်
၍ လာကြပြီဖြစ်ရကား ဆာဟင်နရီ၏အမိန့်အရ ၁၀၀၀ မျှ
သော မြင်းစီးသမားများကို စေလွှတ်ရပြန်ရာ ကျွန်ုပ်တို့စစ်သား
များမှာ သွေးပူပြီး ရွတ်ရွတ်ချဲ့ချဲ့တိုက်ခိုက်ကြကုန်၏။ သို့သော်

၂ ကြိမ် ၃ ကြိမ်မျှ အတိုက်ခံရလတ်သော် ရန်သူများမှာ ယခင်ကကဲ့သို့ တောင့်တင်း၍မခံဘဲ တပ်လယ်သို့ကျအောင်ဝင်ပြီးသော် မြင်းများကို အောက်မှပင့်၍ လှံနှင့်ထိုးခြင်း၊ မြင်းစီးသူများလိမ့်၍ကျသောအခါ အပေါ်မှနေ၍ ထိုးခုတ်ခြင်း စသည်ဖြင့် တိုက်နည်းကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံပြောင်း၍ တိုက်ခိုက်လေရာ ထိုအကြိမ်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ဘက်မှ မြင်းရေလူပါ များစွာကျဆုံးရလေသည်။ ဂွ(ဒ်)၏လုံတပ်ကြီးမှာ ၃ စုခွဲ၍ထားရာ ထိုအချိန်ကား နာစတာ၏ လူရှိုင်းတပ်ကြီးသည် ဂွ(ဒ်)၏တပ်စုကြီး ၃ စုနှင့်တွေ့ဆုံကြလေပြီ။

ထိုအခါတွင် တပ်မကြီးချင်း တွေ့ဆုံကြပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့လည်း မြင်းပေါ်မှ ကိုယ်ကိုအနည်းငယ်ကြွ၍ ကြည့်လိုက်မိ၏။ ကျွန်ုပ်၏လက်ဝဲဘက် မျက်စိတဆုံးအတွင်း၌ကား ဂွ(ဒ်)၏လုံတပ်သားများသည် လုံများကိုဖြင့်လည်းကောင်း၊ နာစတာ၏ ဓားတပ်များကလည်း ဓားများဖြင့်လည်းကောင်း အပြင်းအထန်ထိုးခုတ်တိုက်ခိုက်လျက် ရှိကြကုန်ရာ ထိုးလိုက်သောလုံများမှလည်းကောင်း၊ ခုတ်လိုက်သော ဓားများမှလည်းကောင်း၊ နေရောင်တွင် ဝင်းခနဲ လက်ခနဲတောက်ပခါ ရှိနေကြကုန်၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ကျွန်ုပ်၏လက်ထာစွန်းအပ်ကိုဂရုစိုက်၍နေရသဖြင့် အခြားဘက်တွင် မည်သို့မည်ပုံရှိနေသည်ကို မသိချေ။ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်တွင်ကား ကျွန်ုပ်တို့လုံတပ်သားများသည် တစ်ခါတစ်ရံ ရှေ့သို့ရောက်ခါ အနိုင်ရလျက် တစ်ခါတစ်ရံလည်း နာစတာ၏ဓားတပ်သားများသည် ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့ဝင်ရောက်ခါ အနိုင်ရလျက် လှေငယ်ကို လှိုင်းလုံးများကစား၍

နေသကဲ့သို့ ရှေ့တိုးနောက်ငင်ဖြစ်ခါ သူတစ်လှည့်ငါတစ်ပြန် ရှိနေကြလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့မြင်းတပ်သားများသည် ဂွ(ဒ်)၏လုံတပ်များနောက်သို့ ရောက်ခဲ့ကြလေပြီ။ နာစတာ၏ ဓားလွတ်ကိုင့် လူမဲကြီးများသည် ဂွ(ဒ်)၏လုံတပ်သုံးတပ်ကို တစ်ကြိမ်ပြီးလျှင်တစ်ကြိမ် ထိုးဝင်ဖောက်ထွင်းရန် ကြံစည်သေး၏။ သို့သော် ကျောက်တောင်ကမ်းပါးကိုလာ၍ တိုက်ခိုက်သော လှိုင်းလုံးများကဲ့သို့ ပြန်၍သာ လိမ့်ဆင်းသွားရလေသည်။ ၄ နာရီမျှ မရပ်မနားဘဲ အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်ကြလေရာ ထိုအချိန်ထိ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ရှုံးလည်းမရှုံးသေး နိုင်လည်းမနိုင်သေးချေ။ ထိုအတောအတွင်း နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ကျွန်ုပ်တို့နဲ့ဘေးရှိ တောများထဲမှ ကျွန်ုပ်တို့အားအလစ်တွင် ပိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ရန် ကြံစည်သော်လည်း မအောင်မြင်ချေ။ ကျွန်ုပ်တို့က တွန်းလှန်လိုက်သည်သာဖြစ်၏။ နာစတာ၏ အင်အားတောင့်တင်းလှသော ဓားတပ်ကြီးသည် ဂွ(ဒ်)၏တပ်ခွဲကြီး ၃ စုကိုထွင်းဖောက်ထိုးဝင်ခြင်းကား မတတ်နိုင်တော့ဘဲ ရှိလေ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့ဘက်မှ အသေအပျောက် မနည်းခဲ့ချေ။ ဂွ(ဒ်)၏စစ်တပ်မှာ သုံးပုံတစ်ပုံမျှ ကျဆုံးခဲ့ပြီဖြစ်၍ နှစ်ပုံမျှသာ ကျန်ရှိတော့သည်။

ဆာဟင်နရီနှင့်အမ်စလိုပိုတို့အုပ်ချုပ်သော ဗဟိုတပ်မကြီးမှာကား အပြင်းထန်ဆုံး တိုက်ခိုက်ရသည်ဖြစ်၍ အကျအဆုံးမှာလည်း ကြောက်ဖွယ်လိလိရှိပေ၏။ သို့သော် နောက်သို့မဆုတ်ရသေးဘဲ နေရာ၌ပင် ရပ်တန့်ခိုင်မြဲစွာ ရှိနေသေး၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏လက်ဝဲအစွန်မှာလည်း ထိုနည်းအတူပင် ဖြစ်လေသည်။

တခဏမျှကြာသော် တိုက်ခိုက်ခြင်းများမှာ ယခင်က
လောက် မသွက်တော့ဘဲ ဆိုရေးစစ်တပ်များပင် နောက်သို့
အတော်အတန် ဆုတ်နေသည်ကိုမြင်ရသဖြင့် ဝမ်းသာအားရ
နေမိ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ထင်မြင်ချက်ကား မှားယွင်းချေပြီ
ဆိုရေးသည် နောက်သို့ အတန်ငယ်ဆုတ်ဟန်ပြုပြီးနောက် ၎င်း
၏ကျန်သမျှသော မြင်းတပ်ကို လူအနည်းစီမျှစီပါဝင်သော
တပ်ခွဲကလေး မြောက်မြားစွာခွဲပြီး စစ်မျက်နှာကို ကျယ်ပြန့်စွာ
ဖွင့်၍ ကျွန်ုပ်ကို တစ်မျက်နှာတစ်လျှောက်ကို တန်ပြန်တိုက်
ခိုက်လေ၏။

ဆိုရေးကိုယ်တိုင် မြင်းတစ်စီးကိုစီးခါ စစ်သားများ
အား အမိန့်ပေးလျက်ရှိလေရာ ၎င်း၏အရောင်ပြောင်လတ်
သော သံကိုယ်ကြပ်အင်္ကျီမှာ နေရောင်တွင် တဖိတ်ဖိတ်တောက်
ပလျက်ရှိလေသည်။ ရန်သူများက ဤသို့စစ်မျက်နှာဖွင့်၍ ပြန်
လည်တိုက်ခိုက်ရာ ကျွန်ုပ်တို့တပ်မကြီးမှ မြင်းတပ်များပင် ရန်
သူ၏ဖိနှိပ်ခြင်းကို တာရှည်စွာမခံနိုင်ဘဲ နောက်သို့ဆုတ်ခါ
ဆုတ်ခါ ရှိနေခဲ့ရကား ကျွန်ုပ်တို့စစ်မျက်နှာမှာ လေးကိုင်း
သဏ္ဌာန်အလယ်တွင် တဖြည်းဖြည်း ညွတ်၍သွားပြီးနောက်
နောက်ဆုံးပေါက်ထွက်သွားလေသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့
တပ်မကြီးနောက်တွင် အရံအဖြစ်ထားရှိနေသည့် “ရဟ” ၏
စစ်သား ၈၀၀၀ တို့သည် ဆိုရေးစစ်တပ်အား မကြောက်မရွံ့
ရွံ့ပျံ့ပျံ့စွာ တွေ့ဆုံကြရာမှ ဆိုရေး၏စစ်တပ်မှာ နောက်သို့
တဖြည်းဖြည်းဆုတ်လျက်ရှိလေသည်။ ရန်သူဘက်မှ ကျဆုံး
ခြင်းမှာလည်း အဆမတန်များလှချေသည်။

ရန်သူ၏ ဆုတ်ခွာခြင်းမှာ အကျအဆုံးများလွန်းခြင်း

ကြောင့်လော... သို့မဟုတ် ပရိယာယ်ပြုခြင်းပင် ဖြစ်လေသ
လော... မပြောနိုင်ချေ။ သို့သော် မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဂွ(ဒ်)
အုပ်ချုပ်သော လုံကိုင်စစ်သားများသည် ရန်သူများအား လိုက်
လံတိုက်ခိုက်သဖြင့် နာစတာ၏ဓားတပ်သည် ဂွ(ဒ်)၏စစ်တပ်
ကို ပြန်၍တိုက်ပြန်ရာ ဂွ(ဒ်)၏တပ်စိတ်ကြီး ၃ ခုမှာ တစ်ခုပြီး
လျှင်တစ်ခု ကွဲပြားလျက်ရှိလေသည်။ ပထမတပ်စိတ်ကြီးမှာ လုံး
လုံးပျက်သွားပြီဖြစ်ရာ ဂွ(ဒ်)သည် မြင်းညှိကြီးတစ်ကောင်ကို
စီးခါ ဒုတိယတပ်စိတ်နှင့်အတူ တိုက်ခိုက်လျက်ရှိသည်ကို မြင်
လိုက်ရသည်။

ခဏမျှကြာလျှင် ဒုတိယတပ်စိတ်လည်း လဲပြို၍သွား
ပြန်သဖြင့် ဂွ(ဒ်)သည်လည်း ကျွန်ုပ်မျက်စိအောက်မှပျောက်
ကွယ်၍သွားလေသည်။ ထို့နောက် ပျက်၍သွားသော တပ်စိတ်
ဆီမှ စီးသူမပါသော မြင်းညှိကြီးတစ်ကောင်သည် ကျွန်ုပ်တို့
ရှေ့မှဖြတ်၍ပြေးရာ ထိုမြင်းမှာ ဂွ(ဒ်)စီးသော မြင်းဖြစ်ကြောင်း
သိသည်နှင့်တပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်သည် ဆိုင်းငံ့၍မနေတော့ဘဲ
ကျွန်ုပ်၏လူတစ်ဝက်ကိုခေါ်ပြီးလျှင် နာစတာ၏ဓားတပ်ကို
တိုက်ခိုက်လေသည်။ ကျွန်ုပ်၏တပ်သားများသည် ရင်ဆိုင်မိ
သမျှသော ရန်သူတို့အား သစ်သားကိုဓားဖြင့် ရွေ့၍ချလိုက်ဘိ
သကဲ့သို့ ဘယ်ပြန်ညာပြန်ခုတ်ခါ ပိုင်းခါရှိနေသော်လည်း ထို
အကြားထဲမှပင် နာစတာ၏ဓားတပ်များမှာ မြေပေါ်သို့ဆင်းခါ
ကျွန်ုပ်တို့၏မြင်းများကို ဓားချွန်များဖြင့်ပင့်၍ ထိုးကာ စီးသူကို
မြေပေါ်သို့ကျစေသည်။

ကျွန်ုပ်၏မြင်းမှာ ရန်သူဓားချွန်ဖြင့် လဲကျသွားလေသော်
ရာ ကျွန်ုပ်လည်း စီးသူမပါသော မြင်းတစ်စီးပေါ်သို့ခုန်တက်

ခါ ဆက်လက်တိုက်ခိုက်လေ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်မှာ ကျွန်ုပ် အုပ်ချုပ်သောတပ်သားများနှင့် ကွဲ၍ ဂွ(ဒ်)၏ ဖရိုဖရဲကျနေသော တပ်သားများအလယ်သို့ ရောက်သွားပြီးလျှင် ကိုယ်လွတ်ရန် ခါ တိုက်ခိုက်လျက်ရှိနေခဲ့လေသည်။ ဤသို့တိုက်ခိုက်နေစဉ် ကျွန်ုပ်လည်း စစ်သားတစ်ယောက်ကို ဝင်၍တိုးမိသဖြင့် လဲကျ သွားရာ ကျွန်ုပ်ရှေ့ မနီးမဝေးတွင် ဒူးထောက်၍လဲနေသော ဂွ(ဒ်)ကို အံ့ဩစွာတွေ့မြင်ရလေသည်။ မျက်မှန်ဝိုင်းကလေး သည် ၎င်း၏မျက်လုံးတစ်ဘက်မှ တစ်လက်လက်နှင့်တော့ထိ ၍ နေသေးသည်။

သို့သော်တာရှည်အံ့ဩ၍မနေနိုင်ချေ။ အရပ်အမောင်း မြင့်မားထွားကျိုင်းလှသော လူမည်းကြီးတစ်ယောက်သည် သွေးတစ်စက်စက်ကျ၍နေသော ဓားကြီးကို ဂွ(ဒ်)အားတစ်ခါ တည်းကိစ္စတုန်းအောင် ဦးခေါင်းပေါ်သို့ တအားမြှောက်လိုက် သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း လူရိုင်းတစ်ယောက်ထံမှ ရ၍ထားသော ဓားဖြင့် ထိုလူမကြီးရှိရာသို့ လျင်မြန်စွာပြေးဝင်ခါ ဓားဦးဖြင့် ထိုးနှစ်လိုက်လေသည်။ သို့သော် လူရိုင်းသည် မသေမိကျွန်ုပ် ၏ နံဘေးသို့ တစ်ချက်တွက်လိုက်နိုင်သေးရာ အကယ်၍ အတွင်းခံ သံကိုယ်ကြပ်အင်္ကျီမရှိခဲ့ပါမူ ကျွန်ုပ်၏နံရိုးများပင် ထက်ပိုင်းဖြတ်၍ သွားနိုင်လောက်သည်။ မပြတ်ပင်မပြတ်စေ ခါမူ ထိခိုက်ခြင်းအရှိန်မှာ ပြင်းထန်လှသည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်မှာ နံဘေးသို့ ယိမ်းယိုင်သွားပြီးလျှင် အလောင်းများပေါ်သို့ သက် မေ့ခါ လဲကျသွားလေသည်။

သတိရသည်နှင့် ကြည့်လိုက်သောအခါ ဂွ(ဒ်)သည် ကျွန်ုပ်အားပွေ့ထူခါ ပြီးရယ်လျက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

နာစတာ၏စစ်တပ်များသည် ချောင်းဆီသို့ ဆုတ်လျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်တို့စစ်သားများက လိုက်လံတိုက်ခိုက်ပြန်သည်။ ချောင်း စပ်သို့ရောက်သောအခါ ရန်သူများမှာ အခြေမပျက်စေရန် ပြန် ၍ “တာစူ” လျက်ရှိကုန်ရာ ဆာဟင်နရီသည် ထိုအခါကို အခွင့် အရေးယူပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့ စစ်တပ်အားလုံးအား တပြိုင်နက် ရှေ့သို့ချီတက်တိုက်ခိုက်ရန် အမိန့်ပေးလေသည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့တိုက်ခိုက်ပုံမှာ ‘ခဲစစ်’ မှ ‘ထိုးစစ်’ သို့ ရုတ်တရက် ကူးပြောင်းခဲ့ပြီးလျှင် ဖရိုဖရဲပြိုကွဲစပြုသော ရန်သူတို့အား လေးဘက်လေးတန်မှ ဝိုင်း၍ ညာသံပေးခါ တဟုန်ထိုးလိုက်၍ တိုက်ခိုက်လေရာ ရန်သူများမှာ တစ်လက်မ ထက်တစ်လက်မ၊ တစ်ပေထက်တစ်ပေ၊ တစ်ကိုက်ထက်တစ် ကိုက်နောက်သို့ဆုတ်ခွာ၍ သွားကြကုန်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဤနည်းဖြင့် ရှေ့သို့တိုး၍ တိုး၍လာခဲ့ရာ ချောင်းအနီးသို့ ရောက်သောအခါ အလွန်ထူးဆန်းသောအချင်းအရာတစ်ခုကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ရန်သူဘက်မှ ဇူဗွင်ဒီစစ်ဗိုလ်ကဲ့သို့ ဝတ်ထားသောလူ တစ်ယောက်သည် ရန်သူစစ်တပ်ဘက်မှထွက်ခါ ကျွန်ုပ်တို့ဆီ သို့ မြင်းတစ်စီးကိုစီး၍ တစ်ယောက်တည်းဒုန်းစိုင်းထွက်လာခဲ့ ပြီးနောက် အနီးသို့ချဉ်းကပ်လာသောအခါမှ ၎င်းမှာ အခြားသူ မဟုတ်၊ ရက်ပေါင်းအတော်ကြာပျောက်ဆုံးနေသော ကျွန်ုပ်တို့ ၏တပည့် အယ်လ်ဖဲဆီဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ စစ်သားများကပင် လူများ၍ တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်မျှ လိုက်လံထိုး ခုတ်သေးရာ အယ်လ်ဖဲဆီမှာ ကံကောင်းထောက်မ၍သာ စစ်သားများ၏ ဓားချက် လှံချက်များမှ လက်မတင်ကလေးမျှ

လွတ်မြောက်လာခဲ့လေသည်။

မြင်းကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆွဲလိုက်သဖြင့် မြင်းပေါ်မှဆင်းမိသောအခါ အယ်လ်ဖ်ဆီမှာ အသက်ကိုမျှ မှန်အောင်မရှူနိုင်ဘဲ တုန်ယင်သောအသံဖြင့် . . .

“အား . . . သခင်ကြီး . . . သခင်ကြီး . . . အားလုံးဘာမှမဖြစ်ကြဘူးနော်။ ဘုရားသခင်ရဲ့ ကျေးဇူးပါပဲခင်ဗျာ။ နိုင်ပြီ . . . နိုင်ပြီ စစ်ပွဲတော့နိုင်ပြီ။ သူတို့တတွေ ပြေးကုန်ကြပြီ။ နို့ပေမယ့် ဘုရင်မကို သူနေတဲ့ မိလို့ဆီမြို့က နန်းတော်မှာ နက်ဖြန်နေအရုဏ်တက်ချိန်မှာ သတ်ဖို့ အားလုံးစီစဉ်ပြီးပြီ သခင်ကြီး . . .”

“ဘာပြောတယ်ကွယ့် . . . အယ်လ်ဖ်ဆီ၊ မင်းဘာပြောနေတာလဲ . . .”

“ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်းပါပဲ ခင်ဗျာ။ တခြားလူဟုတ်ပါရိုးလား၊ ဟို နာစတာဆိုတဲ့ မုတ်ဆိတ်နက် ကောင်ကြီးပေါ့။ ဂိုဏ်းချုပ်ဘုန်းကြီးနဲ့ပေါင်းပြီး ကြံရအောင် သူမနေ့ညက မြို့ကိုထွက်သွားပါပြီကော သခင်ကြီး။ သူတို့အကြံကကျောက်လှေကားကြီးကတက်တဲ့ လှေကားပေါက်ကို တံခါးစောင့်ကတိတ်တဆိတ် ဖွင့်ထားလိမ့်မယ်။ အဲဒီအပေါက်က သူတို့လူစုရော ဘုန်းကြီးတွေရောဝင်ပြီး ဘုရင်မကို လုပ်ကြံမယ် သခင်ကြီး . . .”

“ကိုင်း . . . လာ . . . ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ . . .”

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏လက်အောက်စစ်ဗိုလ်အား စစ်တပ်ကိုအုပ်ထိန်းရန် လွှဲခဲ့ပြီးသော် အယ်လ်ဖ်ဆီအား မြင်းစက်ကို ကျွန်ုပ်မြင်းပေါ်မှလှမ်း၍ဆွဲခါ တုံးလုံးပက်လက်ကျ၍နေ

သော လူသေများ၊ လူနာများပေါ်မှ ဖြတ်ကျော်ခေါ်သွားလေသည်။ ဆာဟင်နရီမှာ နယ်လီသာပေးသော မြင်းဖြူကြီးပေါ်တွင်ထိုင်ခါ ၎င်း၏စစ်ဗိုလ်များခြံရံလျက် နောက်မှစစ်တပ်များကို ရှေ့သို့တက်ရန် အမိန့်ပေးနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဆာဟင်နရီမှာ သွေးစွန်းသော အဝတ်ဖြူတစ်ထည်ကို ဦးခေါင်း၌ပတ်ထားသည်မှတစ်ပါး တခြားတစ်စုံတစ်ရာ မထိခိုက်ချေ။ အမိစလိုမိမှာမူ သွေးများနစ်၍နေသော ပုဆိန်ကြီးကိုကိုင်ခါ ရွှင်လန်းသတ်ဆတ်စွာပင် ဆာဟင်နရီအနီးတွင် ရပ်နေသည်။

‘ဘယ်နှယ်လဲ ကွာတာမိန်း၊ ဘာဖြစ်လာသလဲ။’ ဟိုအကောင်ပုလေး ဘယ်ကပေါ်လာပြန်သလဲ . . .”

“ဘုရင်မကိုသတ်ဖို့ သူတို့ဘက်က ကြံကုန်ကြပြီ ဆာဟင်နရီ။ ဆိုရေးတို့အကြံကို သူကြားပြီး ကျွန်ုပ်တို့ ဘက်ကို ထွက်ပြေးလာတယ် . . .”

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်လည်း အယ်လ်ဖ်ဆီထံမှ ကြားရသည့်အတိုင်း တစ်လုံးမကျန် ပြန်၍ပြောလေသည်။

“နက်ဖြန်နံနက် အရုဏ်တက်ချိန်တဲ့။ အခု နေဝင်ပြီ။ အရုဏ်တက်တာ နံနက် ၄ နာရီပဲရှိတော့တယ်။ ဝေးတဲ့ခရီးက ခိုင်တစ်ရာ။ ကိုင်း . . . ဘယ်နှယ်လုပ်ကြံမလဲ”

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း အကြံတစ်ခုရသည်နှင့် “ခင်ဗျာ မြင်း မမောသေးဘူးမဟုတ်လား . . .”

“မမောသေးပါဘူး . . . အရင်တစ်ကောင်သေလို့ အခုပဲ သူ့ကိုတက်စီးခဲ့ရတယ်။ ခင်ဗျားမြင်းကော . . .”

“အတူတူပဲ . . . ကျုပ်မှာလည်း ပထမတစ်ကောင်သေသွားလို့ အခုပဲ စီးလာခဲ့တယ်။ ကိုင်း . . . ခင်ဗျားမြင်းခေါ်

က ဆင်းပေတော့။ အမ်စလိုပိုကို စီးပေစေ။ သူလည်း အင်မတန် မြင်းစီးကျင်လည်တာပဲ . . .”

“အင်း . . . ကျုပ်တော့ မလိုက်ရတော့ဘူးပေါ့နော်”

“မလိုက်ပါနဲ့ . . . ဆာဟင်နရီ။ ခင်ဗျားဒီမှာမရှိရင် မဖြစ်ဘူး။ ခင်ဗျားကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကြီးကို စစ်သားတွေ မမြင်ရင် အားလျော့ကြလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ ရန်သူ့စစ်တပ်က ဘယ်လိုဆိုတာ စိတ်မချရသေးဘူး . . .”

“ကောင်းပါပြီဗျာ . . . ကျုပ် မလိုက်တော့ပါဘူး။ နယ်လီသာ အသက်ကိုသာ ကယ်ဆယ်ယူကြပါ . . .”

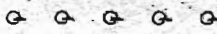
“စိတ်ချပါ . . . ဆာဟင်နရီ။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ အသက်နဲ့လဲပြီး ဆောင်ရွက်ပါ့မယ်။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားတတ်နိုင်ရင် နောက်တစ်နာရီလောက်အကြာမှာ ကျုပ်တို့နောက်ကို မြင်းတပ်သား ၁၀၀၀ လွှတ်လိုက်ပါ . . .”

“ကောင်းပြီ . . .”

“ကျွန်ုပ်နှုတ်ဆက်ပါသည် . . . ဆာဟင်နရီ . . .”

ကျွန်ုပ်သည် ဆာဟင်နရီအား နှုတ်ဆက်ရာ အမ်စလိုပိုကလည်း ပုဆိန်ကြီးစိုမြောက်ခါ ဦးညွှတ်၍နှုတ်ဆက်လေသည်။

ထို့နောက် ဆာဟင်နရီသည် အပြီးသတ်လုဆဲဆဲသော စစ်ပွဲဆီသို့ မြင်းသစ်တစ်စီးကို စီး၍သွားရာ ကျွန်ုပ်တို့လည်း လေးကိုင်းမှပစ်လွှတ်လိုက်သော မြားကဲ့သို့ လျင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် မီလိုဆီမြို့ဘက်သို့ပြန်၍ မြင်းများကို စိုင်း၍လာခဲ့ကြလေသည်။

အမ်စလိုပိုနှင့်နေခြည်ရောင်

ကျွန်ုပ်တို့လည်း ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ဆူညံဟစ်အော်သံများကို လွန်မြောက်ခါ ကုန်းမြင့်ထိပ်သို့ ရောက်၍လာလတ်သော် ထိုအချိန်၌ နေသည်ဝင်လုဆဲဆဲရှိနေပြီဖြစ်၍ ဖျော့တော့သော နေရောင်ခြည်များသည် အပြီးသတ်တိုက်၍နေသော စစ်မြေပြင်ပေါ်သို့ ကျရောက်လျက်ရှိရာ လှံသွားများ ဓားသွားများ၏ ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ အရောင်တို့ကိုပင် ခပ်ဝေးဝေးမှ မြင်ရသေး၏။ သို့သော် ဆူညံသောအသံတို့ကို ခု ခပ်သဲ့သဲ့မျှပင် ကြားရတော့သည်။ အမ်စလိုပိုသည် ဆိတ်ငြိမ်လျက်ရှိရာမှ . . .

“ယနေ့အဖို့ စစ်ပွဲကိုတော့ အောင်ပါပြီအရှင်၊ ဆိုရေး၏တပ်ကြီး ပြေးနေသည်ကို မြင်ရပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် စစ်ပွဲပေါင်းများစွာကို တိုက်ခိုက်ခဲ့ဖူးရာ ကျွန်ုပ်တစ်သက်နှင့်တစ်တိုယ် ယနေ့တိုက်ပွဲသည် အကြီးဆုံးဖြစ်၍ ကြည့်ရှု၍အကောင်းဆုံးသော စစ်ပွဲလည်းဖြစ်ပါသည် . . .”

ကျွန်ုပ်သည် ဦးခေါင်းကိုညိတ်လျက် နယ်လီသာအား ညော်သို့မည်ပုံ ကယ်ဆယ်ရမည်အကြောင်းများကို တိုင်ပင်ပြောဆိုလျက်ရှိလေသည်။

“ခရီးမည်မျှ ဝေးပါသနည်း မာကူမာဇန်အရှင်”

“၉၅ မိုင်ဝေး၏ အမ်စလိုပို”

“ဂိုဏ်းချုပ်ဘုန်းကြီးဆိုသူမှာ ကျွန်ုပ်တို့ရောက်စက ကျွန်ုပ်တို့အား မီးတွင်းကြီးထဲသို့ ပစ်ချရန်ကြံစည်သူ မဟုတ်ပါလော အရှင် . . .”

“ထိုသူပင်ဖြစ်၏ အမ်စလိုပို”

“သို့ဖြစ်လျှင် ထိုသူ၏ဦးခေါင်းနှင့် မုတ်ဆိတ်ကြီးကို ပုဆိန်ဖြင့်ခွဲချရန် နေအရက်မတက်မီ မြို့သို့အရောက် ကျွန်ုပ်တို့ ကြိုးစားသွားပါအံ့”

“ဤမျှဝေးသောခရီးကို ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်နိုင်ပါအံ့လော”

“အခြားမြင်းများ မရောက်နိုင်သော်လည်း ဤမြင်းများ ရောက်နိုင်ပါအံ့။ မြင်းနှင့်မရောက်လျှင် ခြေဖြင့်ရောက်အောင်သွားပါအံ့။ မစိုးရိမ်ပါလင့် အရှင်ကြီး . . .”

နေသည် တဖြည်းဖြည်းဝင်ခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ကံအားလျော်စွာ လသာသောညဉ့်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် လထွက်ကို မျှော်လင့်စောင့်ဆိုင်းရင်း မြင်းများကို နှင်ခဲ့ရာ လမ်းကလည်း ကောင်းသဖြင့် ဝိုးဝါးမျှသော အလင်းရောင်အောက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့မြင်းများမှာ ခရီးအတော်ပေါက်ခဲ့ကြလေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ဖြတ်လမ်းဖြစ်သော တောင်ကမ်းပါး ဆင်ခြေလျှောများကိုဆင်း၍လည်းကောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ ကုန်းမြင့်များကိုတက်၍လည်းကောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံလည်း ကျယ်ပြန့်သော တောင်ကြားလွင်ပြင်ကြီးများကို ဖြတ်၍လည်းကောင်း၊ နှင်ခဲ့ကြရာ တစ်မိုင်ပြီးလျှင်တစ်မိုင် ပေါက်၍လာခဲ့ကြလေ၏။

လထွက်ခဲ့ပြီးနောက် ကြည်လင်အေးမြသော လရောင်အောက်တွင် မြင်းများသည် အားသစ်လောင်း၍ မရပ်မနားပြေးလွှားသွားကြကုန်ရာ ဆိတ်ငြိမ်သော ညဉ့်၏အလယ်တွင် တဖျောက်ဖျောက် တခေါက်ခေါက်ရိုက်ခတ်၍သွားသော ကျွန်ုပ်တို့၏ မြင်းခွာသံများသည် စောင်းကြိုးပေါ်တွင် လက်ကိုဆွဲ၍ သွားသည်နှင့် တူလှပေ၏။ လူမနေသော ရွာများကိုဖြတ်၍

သွားသောအခါများတွင် လူများစွန့်ပစ်၍ထားခဲ့သည့် ဆွေးဟစ်ကောင်တစ်လေသည် ကျွန်ုပ်တို့အား လန့်၍ဟောင်သည်။

လရောင်သည် ညဉ့်နက်လေလေ ထွန်းတောက်၍လာလေလေဖြစ်ရကား ဖြူဖွေးသော ငွေလွင်ပြင်ကြီးအောက်တွင် ကျွန်ုပ်မြင်းနှစ်ကောင်မှာ မရပ်မနားဘဲ လွှားခနဲ လွှားခနဲ ပြေး၍သာ နေခဲ့လေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အမ်စလိုပိုသည် ညိုညိုနိုင်းနိုင်းမြင်ရသော တောတောင်များကို ပုဆိန်နှင့်ညွှန်ပြသည်အပေ ကျွန်ုပ်တို့သည် စကားမပြောဘဲ မြင်းများကိုသာ တွင်တွင်ကြီးနှင်၍ လာခဲ့ကြလေရာ ကျွန်ုပ်၏မြင်းမှာ တဟောဟော ခြည်ခါ အသံထွက်၍လာခဲ့ပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်လည်း ၁၀ မိနစ်ခန့် နားဦးမည့်ဟု အမ်စလိုပိုအား အချက်ပြလိုက်ရာ၊ အမ်စလိုပိုသည် ဧကန်သတ်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ခေတ္တအနားယူရန် မြင်းပေးမှ ခုန်ဆင်းကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာအသက်အရွယ် ကြီးရင့်သည့်ပြင် နေ့လယ်စစ်ပွဲ၌ နံနားတစ်ဘက်တွင် အတွင်းကြေ ကြေ၍သွားသော ဒဏ်ရာကလည်း နာကျင်လှသဖြင့် အမ်စလိုပိုက တွဲ၍ချသောအခါမှ မြင်းပေါ်မှ ဆင်းနိုင်ခဲ့လေသည်။ အချိန်မှာကား ၁၂ နာရီကျော်ကျော်မျှ ရှိခဲ့လေပြီ။

ကျွန်ုပ်တို့မြင်းပေါ်မှဆင်းသောနေရာအနီးတွင် တောင်တန်းပါးမှ စိမ့်၍ကျနေသော စမ်းရေအိုင်ကလေးတစ်ခုရှိသည်နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း မြင်းကို အမ်စလိုပိုအားအပ်ခဲ့ပြီးသော် ရေအိုင်သို့သွား၍ ကြည်လင်အေးမြသောရေကို အဝသောက်ပြီးလျှင် ဦးခေါင်းနှင့်လက်များကို အားပါးတရ ဆေးကြောသုံးသပ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်ပြန်လာသောအခါ အမ်စလိုပိုသည်လည်း ကျွန်ုပ်တို့နည်းတူ သွားရောက်သောက်သုံးပြန်၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့

လည်း မြင်းများကို ရေအိုင်ဆီသို့ ဆွဲခဲ့ပြီးလျှင် ရေကိုတစ်ကျိုက် နှစ်ကျိုက်စီများသာ သောက်စေပြီးနောက် ပြန်၍ဆွဲခဲ့ကြသည်။ အချိန်မှာ ၂ မိနစ်ကျန်သေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ကိုယ်လက် တောင့်တင်းခြင်းမှ ပြေပျောက်စေရန် ထိုမှဤမှ လမ်းလျှောက် ခြင်း၊ မိမိကိုယ်ကို မိမိနှိပ်နယ်ပေးခြင်းများကို ပြုလုပ်သည်။

ကျွန်ုပ်၏မြင်းကိုလည်း ဒူးဆစ်များကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း နှိပ်နယ်၍ပေးလေသည်။ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်လည်း မြင်းကို အသေအချာကြည့်မိရာ ၎င်း၏ဦးခေါင်းမှာ အောက်သို့စိုက် လျက် မျက်လုံးများမှာလည်း အရောင်မတောက်ဘဲ ရှိနေသည် ကို တွေ့ရသဖြင့် များစွာအားမရလှချေ။ သို့သော် နယ်လီသား ၏မြင်း “နေခြည်ရောင်” မှာမူကား ဇောင်းမှထုတ်၍လာသလို သို့ ရွှင်လန်းလတ်ဆတ်စွာပင်ရှိနေသေးသည်။ ထို့ပြင် ၎င်း၏ မျက်လုံးမှာ တောက်ပစွာရှိနေလျက် မိလိုဆီမြို့ဘက်ဆီသို့ တစ်ချက်မျှ ခေါင်းထောင်၍ကြည့်လိုက်သေးရာ တိရစ္ဆာန်တို့ ဖြစ်သော်လည်း ၄၅ မိုင်ခန့် ပြေးရန်ကျန်ရှိသေးကြောင်း သိ လည်ပြီးလျှင် အရှင်သခင်၏ ဝတ္တရားကို သိသကဲ့သို့ရှိ သည်။

အမ်စလိုပိုသည် ကျွန်ုပ်အား မြင်းပေါ်သို့တက်ရန် ညီပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ထိုနေရာမှ ထွက်ခဲ့ကြပြန် သည်။ ၁ မိုင်ခန့်မျှ သွားမိလတ်သော် ငါးမိုင်ခြောက်မိုင်ခန့် ခပ်ပြေပြေတက်၍သွားသော ကုန်းမြေဖြင့်တစ်ခုသို့ တဖြည်း ဖြည်းတက်ကြရသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်၏မြင်းမှာ ထိုအတိုင်း ကြိမ်မျှလဲ၍ကျတော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သေးသည်။ ကုန်းမြင့်သို့ သို့ရောက်၍ အခြားဘက်သို့ ဆင်ခြေလျှောဆင်းသောအခါ

အတော်အတန် သက်သာရာရခဲ့သော်လည်း နောက်ထပ် ၃ မိုင် ခန့် ခပ်သုတ်သုတ်နှင့်မိသောအခါ အမောဆိုက်၍ လာသကဲ့သို့ ပြင်းစွာသော အသက်ရှူသံကိုကြားရလေ၏။ တခဏမျှသွားမိ လတ်သော် မြင်းသည် အတင်းရုန်းကန်ပြီးလျှင် ကိုက် ၃၀၀ ခန့်တရူးရှူး တရဲရဲမြည်လျက် ယခင်ကထက်လျင်မြန်စွာ သွေး ရွေးသွေးတန်းပြေးသွားပြီးနောက် ဦးခေါင်းစိုက်ခါ မြေပေါ်သို့ ထိုးစိုက်လဲကျသွားလေသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ သတိကြီးစွာနှင့်ခုန် လှိမ့်လိုက်သဖြင့်သာ သက်သာရာ ရခဲ့လေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ မြင်းကား အမောဆို၍ စင်းစင်းသေခဲ့ရာလေပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် စကားမပြောနိုင်ဘဲ အမ်စလိုပိုအား စိတ် ချက်စွာကြည့်မိ၏။ သွားရမည့်ခရီးမှာ မိုင် ၂၀ ခန့်လိုသေးသ ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ မြင်းတစ်ကောင်နှင့်ကျန်ရစ်ခဲ့ရကား အချိန်မီ ရောက်နိုင်ရန် မျှော်လင့်ဖွယ်မရှိသော အခြေသို့ ရောက်လျက် ရှိနေချေပြီ . . .

အမ်စလိုပိုသည် မြင်းပေါ်မှခုန်ဆင်းလေသည်။

“ဘာလုပ်မလိုလဲ အမ်စလိုပို”

“ကျွန်ုပ်၏မြင်းပေါ်သို့သာ တက်ပါအရှင် . . . ကျွန်ုပ် အောက်က ပြေး၍လိုက်ပါမည် . . .”

ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်မှာ အမ်စလိုပို၏အပြေးလျင်မြန် ကြောင်း သတိရမိ၏။ အမ်စလိုပိုသည် ကျွန်ုပ်အားပေးချီ၍ မြင်းပေါ်သို့တင်လေရာ၊ ကျွန်ုပ်မှာ မဖြစ်နိုင်သောအရာဟု မှတ် ဆင်မိသော်လည်း အခြားနည်းလမ်းလည်း တစ်စုံတစ်ရာမရှိ သဖြင့် အမ်စလိုပို၏စကားကို နားမထောင်လိုသော်လည်း နောက်ဆုံး နားထောင်ရတော့သည်။

သို့ဖြစ်ရကား တစ်ယောက်သည်မြင်းပေါ်တွင်ထိုင်ခါ
မြင်းကိုစိုင်းလျက်၊ အခြားတစ်ယောက်ကမူကား မြင်း၏နံဘေး
မှ မြင်းနှင့်ယှဉ်၍ပြေးလျက်ရှိလေရာ၊ အမဲစလိုပိုသည် မျက်လုံး
များကို ခပ်မှေးမှေးထားကာ အသက်ကိုမှန်မှန်ရှုရှုရင်း ကျွန်ုပ်၏
နံဘေးမှ ပြေး၍လိုက်ရှာလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ၅ မိုင်ခန့်ရောက်
လျှင်တစ်ကြိမ်မျှ ခေတ္တနားလျက် လာခဲ့ကြရာ၊ အမဲစလိုပိုမှာ
ပါးစပ်ကို အနည်းငယ်ဟခါ အသက်ရှူမှာလည်း ယခင်က
ထက် ပြင်း၍လာခဲ့၏။ သို့သော် အပြေးကိုမလျှော့ဘဲ ကျွန်ုပ်
၏မြင်းကို အမှီပင်လိုက်လျက်ရှိလေရာ ၃ ကြိမ်မျှနားပြီးလတ်
သော် ကျွန်ုပ်က . . .

“အသင် မောပန်းလှချေပြီ။ ရှေ့သို့ ဆက်လက်၍
လိုက်နိုင်ဦးမည်လောသို့တည်းမဟုတ် ကျွန်ုပ်သွားနှင့်၍ အသင်
နောက်မှ လိုက်လာမည်လော” ဟုမေးရာ၊ အမဲစလိုပိုသည်
ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့တွင် ခပ်ညို့ညို့ကလေးမျှမြင်ရသောနေရာကို
ပုဆိန်ဖြင့် ညွှန်ပြလျက် “ထိုမြင်ရသောအရာမှာ နေဗိမာန်
ကျောင်းဆောင်ဖြစ်ပါသည်အရှင် . . . ၎င်းသည် ၅ မိုင်ထက်
ပို၍ မဝေးပါ။ ကျွန်ုပ်ရောက်သော်လည်း ရောက်ရမည်။ သို့
မဟုတ် သေသော်လည်း သေရမည် . . .”

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ပင်ပန်းကြီးစွာ ခရီးဆက်
ကြရပြန်သည်။ ကျန်ခရီး ၅ မိုင်မှာမူကား ပြီးခဲ့သော ခရီးမိုင်
၅၀ ထက်ပင် ဝေးလံလှသည်ဟု ထင်မှတ်မိသည်။ ကျွန်ုပ်ခြေ
သလုံးမှာ အတွင်းမှ လွန်စွာကိုက်ခဲလျက် မြင်းခုန်လိုက်တိုင်း
နာကျင်လှသည်။ ဤမျှသာမဟုတ်သေးချေ၊ တစ်နေ့လုံးလုံး
စစ်ပွဲတွင် တိုက်ခဲ့ရခြင်း၊ အအိပ်ပျက်ခြင်းတို့ဖြင့် မြင်းပေါ်၌ပင်

လိုက်ပါလာခဲ့ရသော်လည်း ကိုယ်လက်များမှာ မလှုပ်ချင်ဘဲ
မောပန်းလှချေသည်။ ကျွန်ုပ်၏လက်ဝဲဘက်နံဘေးတွင် ရရှိခဲ့
သော ဒဏ်ရာမှာလည်း မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်၍လာခဲ့သည်။
နေခြည်ရောင်ပင်လျှင် အမြဲပျားထွက်ခါ မောပန်းသောလက္ခ
ဏာကို ပြရှာသည်။ လေသည် ထူထပ်၍လာပြီးလျှင် ဆီးနှင်း
များသည်လည်း အောက်သို့တဖြည်းဖြည်းကျ၍ မှောင်စပြုလာ
ရာ နေအရုဏ်တက်ရန်အချိန်ကား မဝေးတော့ပြီ။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ မောပန်းလှပြီဖြစ်သော်လည်း ရပ်နား၍
မဖြစ်တော့ပေ၊ နေအရုဏ်မတက်မီရောက်မှသာ ဖြစ်ပေမည်။
နေအရုဏ်တက်ပြီးသည့်နောက် ကိစ္စချောပေတော့မည်။ သို့ဖြစ်
ရကား ကျွန်ုပ်သည်လည်း မြင်းကိုယခင်ကထက် ခပ်သုတ်
သုတ် ကြိုးစား၍နှင်းလေရာ၊ အမဲစလိုပိုမှာလည်း မြင်းကိုမိစေ
ရန် ကြိုးစား၍ပြေးရှာလေသည်။ ဤသို့နှင့်တစ်ကိုက်ပြီးလျှင်
တစ်ကိုက်၊ တစ်ဖာလုံပြီးလျှင် ဖာလုံ၊ တစ်မိုင်ပြီးလျှင်တစ်
မိုင် ကျော်၍လာခဲ့ပြီးလျှင် မိလိုဆီမြို့ကြီးသို့ တဖြည်းဖြည်း
ချဉ်းကပ်၍ လာခဲ့ကြကုန်ရာ နောက်ဆုံးတွင် မြို့ရိုးကြီးများကို
မြင်ကြရလေပြီ။

မကြာမီက ကျွန်ုပ်တို့သည် မြို့တံခါးသို့ ရောက်ရှိခဲ့
ကြပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်လည်း မြို့တံခါးစောင့်အား အထိမ်းအမှတ်
ကိုပြပြီးနောက် “အသင်တံခါးမှူး မြို့တံခါးကိုအမြန်ဖွင့်လော့။
ကျွန်ုပ်တို့တွင် စစ်မြေပြင်မှ အရေးကြီးသော သတင်းများပါ
သည်”

“ဤအချိန်တွင် မြင်းကို သေလှမျောပါးစီး၍လာသူမှာ
မည်သူနည်း၊ အသင်၏နံဘေးတွင် မြင်းကဲ့သို့ လျှာတစ်လစ်

ထွက်နေသူကားမည်သူနည်း...”

“ကျွန်ုပ်ကား စစ်မြေပြင်မှ ရောက်လာသော မာကုဇန် စစ်ဗိုလ်ကြီးဖြစ်သည်။ တံခါးကိုသာ အမြန်ဖွင့်လော့။
တံခါးရွက်ကြီးများသည် နောက်သို့လိမ့်၍သွားအောင်
နောက် ပေါင်းကူးတံတားကြီးသည် တဖြည်းဖြည်းကျ
သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း တံတားပေါ်မှ မြင်းကိုဒုန်းစိုင်း၍ဝင်လာ
ရာ အမ်စလိုပိုလည်း မြင်းနောက်မှ ကပ်၍ပါလာခဲ့လေသည်။
ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် အိပ်ပျော်၍နေသော အိမ်များ
လည်းကောင်း၊ လူမရှိသောလမ်းများကိုလည်းကောင်း ဖြတ်၍
လာကြရာ နောက်ဆုံးဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ ရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်၍
နန်းတော်သို့ရောက်ရန် တစ်မိုင်မျှသာ လိုတော့သည်။

နန်းတော်တံခါးသို့ဆိုက်ရောက်ခြင်း

နန်းတော်တံခါးနှင့် ကိုက် ၅၀ ခန့်သာ ဝေးသော
ရာ၌ ကျွန်ုပ်၏မြင်းသည် တစ်ချက်ဦးခေါင်းစိုက်သွားသဖြင့်
ကျွန်ုပ်လည်း “အသင် နေခြည်ရောင် ကျွန်ုပ်အား ဤကို
၅၀ မျှဝေးသောနေရာသို့ ကြိုးစား၍ဆောင်ပါဦးလော့၊ အသင်
၏ သခင်မအသက်မှာ အသင်၏လျှင်မြန်ခြင်းအပေါ်တွင်တည်
ရှိပါ၏” ဆိုခါ ဧကန်စွာခပ်ဖြည်းဖြည်းပုတ်လိုက်ရာ၊ မြင်းသည်
ကျွန်ုပ်ပြောသောစကားကို နားလည်ဘိသကဲ့သို့ နောက်သို့
လျက်ရှိသောခြေများကိုပင် အနိုင်နိုင် ကျန်ရှိသမျှသောအင်အား
ကလေးဖြင့်ဆွဲ၍ ပြေးပြန်ရှာသည်။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် နန်းတော်တံခါးဝသို့

ရောက်ရှိခဲ့ကြပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်လည်း အထိမ်းအမှတ်ကိုပြု၍
တံခါးမှူးအား တံခါးဖွင့်ရန် ဟစ်အော်ပြောဆိုလေရာ အတွင်း
မှ လူတစ်ယောက်၏အသံကို ကြားရသည်နှင့် ထိုအသံမှာ
ဘုရင်မ ကိုယ်ရံတော်တပ်ဗိုလ်ချုပ်အဖြစ်ဖြင့် ထားခဲ့သော
စစ်ဗိုလ် ‘ကာရာ’ ၏အသံဖြစ်လေသည်။ နောက်ဆုံး၌ ပေါင်း
ကူးတံတားကို ချပေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း မြင်းပေးမဆင်းလိုက်
ရာ ‘နေခြည်ရောင်’ မှာ သခင် သခင်မတို့၏အကျိုးကို အစွမ်း
ကုန် သည်ပိုးရွက်ဆောင်ပြီးပြီဖြစ်၍ ထိုနေရာ၌ပင် အမြဲ
တစီစီထွက်ခါ မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားရှာလေသည်။

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် လဲကျမသွားစေရန် ကျောက်
နှံရံတစ်ခုကိုမို၍ ထားရလေသည်။ တံခါးပွင့်၍သွားသောအခါ
လည်း အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် ‘ကာရာ’ မှတပါး အစောင့်အ
ရှောက်ဟူ၍ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မမြင်ရချေ။ ‘ကာရာ’ ၏အသံ
မှာ တုန်တုန်ယင်ယင်ရှိနေသည်ပြင် အဝတ်များမှာလည်း အချို့
နေရာတွင် စုတ်ပြတ်လျက်ရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်ကမေးမြန်းရာ လွန်
ခဲ့သော နှစ်နှာရီခန့်က ၎င်းမှာအိပ်ပျော်နေစဉ် ကြိုးများဖြင့်
ချည်နှောင်ခြင်းကို ခံရပြီးနောက် ကိုယ်တိုင်ကြိုးစား၍ လွတ်
မြောက်လာသည်မှာ မကြာသေးကြောင်း၊ အခြားတံခါးမှူးများ
နှင့် တံခါးစောင့်များမှာ မည်ကဲ့သို့ဖြစ်သည်ကို မသိရကြောင်း
ပြောပြ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းအားအကျိုးအကြောင်းရေလည်
အောင် ပြောဆိုမနေနိုင်တော့ဘဲ လက်ဆွဲ၍ ခေါ်ခဲ့ပြီးလျှင်
ဥယျာဉ်မှဖြတ်ခါ နန်းတော်ခန်းမကြီးရှိရာသို့ ပြေးခဲ့ကြလေ
သည်။

ပြေးပင်ပြေးရသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့သည် ပင်ပန်းနွမ်း

နယ်လှပြီဖြစ်၍ ခြေများကိုမျှ မသယ်နိုင်အောင် ရှိနေခဲ့ရာ နောက်ဆုံး၌ မပြေးနိုင်တော့ဘဲ တွားရဲသာသာမျှ တွား၍သွား တော့သည်။ နန်းတော်ပထမအခန်း၌လည်းကောင်း၊ ဒုတိယ အခန်း၌လည်းကောင်း အစောင့်အရှောက်များ ရှိမြဲပင်ရှိသော် လည်း လွန်စွာတိတ်ဆိတ်၍နေပြီးလျှင် လူစလူနဟူ၍ မတွေ့ ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ “ငါတို့အရောက်နောက်ကျသဖြင့် ကိစ္စချော ချေပြီ...” ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဘုရင်မ၏ အိပ်ခန်းသို့ဝင် မည်ပြုသောအခါ အခန်းတွင်း၌ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ တွေ့ကြုံ ရတော့အံ့ဟူ၍လည်းကောင်း အောက်မေ့လိုက်၏။

ကန့်လန့်ကာကို ဖယ်လိုက်သောအခါ အတွင်းမှ မီး ရောင်တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း အံ့အား သင့်ခါ ရုတ်တရက် တန့်၍သွား၏။ သို့သော် မီးခွက်ကိုကိုင် နေသူ၏ မျက်နှာကို မီးရောင်၌မြင်ရလေရာ ထိုသူမှာ အခြားသူ မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ နယ်လီသာသခင်မ ‘နယ်လီသာ’ ပင်ဖြစ် လေတော့သတည်း။ ကျွန်ုပ်တို့ ပင်ပန်းကြီးစွာ လာခဲ့ခြင်းကား မည်သို့ပင်ဖြစ် အချိုးနီးမဖြစ်သေးချေ။ လာရကျိုးနပ်ပေပြီ။ နယ်လီသာကို အသက်ရှင်လျက် တွေ့ရသေးသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ မည်မျှ ဝမ်းမြောက်သည်ကို ဤနေရာတွင် စာဖြင့်ရေးခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ပါ။ ဘုရင်မမှာ ကျွန်ုပ်တို့ထက်ပင် ပို၍အံ့အားသင့်ခါ ရှိနေပြီးနောက်...

“ဘယ်သူတွေလဲ... ည အချိန်မတော်ကြီးမှ။ အို ဘယ်လို ဖြစ်လာကြတာလဲ မာကူမာဇန်စစ်ဗိုလ်ကြီး၊ ကျုပ် အတွက် သတင်းဆိုးများပါလာကြသလား...”

“ကျွန်ုပ်တို့ သတင်းဆိုးမပါပါ။ အင်ကျူဘာသည်

ယမန်နေ့ည နေဝင်ချိန်တွင် ဆိုရေး၏စစ်တပ်များကို နိုင်နင်း လျက်ပင် ရှိနေပါသည်။ ယခုအချိန်လောက်တွင် စစ်ပွဲကြီးပြီး လောက်ပါပြီ...”

“ကျုပ်အသိသားပဲ... နိုင်မယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်။ နို့ နေပါဦး၊ ညက နေဝင်ချိန်မှာဆိုတော့ အခုတောင့် မိုးစင်စင် မလင်းသေးဘူး...”

“အဝတ်အစားကို မြန်မြန်လဲတော်မူပါ။ ဘုရင်မလက် ပါးစေ အပျိုတော်များကိုခေါ်ပြီး အသက်ချမ်းသာရာရအောင် ကျွန်ုပ်တို့နောက်ကို ချက်ချင်းလိုက်ခဲ့ပါ...”

ဘုရင်မသည် အဝတ်များကို လျင်မြန်စွာလဲပြီးလျှင် အခြားဘက်ခန်းမှ အပျိုဖော် ၆ ယောက်ကိုချက်ချင်းခေါ်ခဲ့လေ ၏။

“ကျွန်ုပ်တို့နောက်သို့ ဆိတ်ငြိမ်စွာလိုက်ခဲ့ပါ ဘုရင်မ၊ ကျွန်ုပ်တို့ကိုလည်း အစားအစာနှင့် အရက်များကို ပေးဖို့ အမြန် စီမံပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ ၂ ဦးမှာမော်၍ သေလုပါပြီ...”

အစားအစာနှင့် အရက်များ မကြာမီရောက်လာ၍ ကျွန်ုပ်တို့လည်း သရဲသဘက်များကဲ့သို့ စားသောက်ကြလေ သည်။ ၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်လည်းဘုရင်မအားအကျိုးအကြောင်း ကို အကျဉ်းချုပ်မျှပြောပြီးလျှင် အပျိုတော် ၆ ယောက်အနက်မှ လျင်မြန်ဖြတ်လတ်သူ ၂ ယောက်ကို ရွေးချယ်ပြီးလျှင် တိုင်းသူ ဗြည့်သားထံမှ ဘုရင်မအပေါ် သစ္စာစောင့်ထိန်းမည့်သူများကို စေလွှတ်ခေါ်ရန် အကြောင်းပြောကြားရာ ဘုရင်မသည် အပျို တော်နှစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်၍ပေးပြီးလျှင် သွားရောက်ရမည့် သူများ၏အမည်ကိုလည်းကောင်း၊ ၎င်းအမိန့်နှင့် လက်နက်

စွဲကိုင်ခါ အမြန်လာရောက်ကြရမည့်အကြောင်းကိုမှာကြားသွားသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်လည်း ကိုယ်ရံတော်များကားရာအခန်းကလေးများကို ကျောက်လှေကားဘက်သို့ထွက်သော နန်းတော်တံခါးအထိ လိုက်၍ပို့ရန်အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဘုရင်မနှင့် အပျိုတော်များကို ကျောက်လှေကားထိပ် တံခါးပေါက်ဆီသို့ ခေါ်သွားလေရာ ကာရာကိုလည်း ထိုနေရာသို့လိုက်လာရန် မှာကြားလိုက်သည်။ လမ်းတွင် ကျွန်ုပ်က နာစတာနှင့် ဆိုရေးတို့၏ ယုတ်မာသောအကြံများကို အကျဉ်းချုပ်ပြောကြားပြီးလျှင် ယခင် နန်းတော်အတွင်း၌ ကာရာမှတစ်ပါး မည်သည့်အစေခံ မည်သည့် အိပ်မန်စောင့်၊ မည်သည့်ကိုယ်ရံတော်တပ်သားမျှ မရှိတော့ကြောင်း ပြောပြရာ ဘုရင်မမှာ အံ့အားသင့်လျက်ရှိလေသည်။ မြို့ထဲနှင့်တကွ နန်းတော်တွင်း၌ပင် မိမိတို့ဘက်မှ စစ်ရှုံး၍ ဆိုရေး၏စစ်တပ်ကြီးသည် မိလိုဆီမြို့ဘက်သို့ ချီတက်လာပြီဟု ယမန်နေ့ကပင် မမှန်သတင်းဖြစ်ပွားလျက်ရှိကြောင်း ထိုသတင်းကို ယုံကြည်သူများနှင့် မိမိအား မလိုသူများမှာ နန်းတော်တွင်းမှလည်းကောင်း၊ မြို့မှလည်းကောင်း၊ ထွက်ခွာ၍ သွားကြဟန်တူကြောင်းဖြင့် ပြောပြရှာသည်။

ထိုအချိန်မှာ မိုးစင်စင်မလင်းသေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လူစုမှာ နန်းတော်၌ယှဉ်သို့ဖြတ်၍ လာခဲ့ကြရာ ကျွန်ုပ်တို့ရရှိခဲ့သော ဒဏ်ရာမှာ အတွင်းမှ မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်၍လာခဲ့သည်ဖြစ်၍ အိမ်စလိုပိုနှင့် ဘုရင်မတို့မှာ တစ်ခါတစ်ရံကျွန်ုပ်အား ပေးမကူညီကြရကုန်၏။ ဤသို့နှင့် တဖြည်းဖြည်းလာခဲ့ကြရာ ကျွန်ုပ်တို့လည်း တံခါးပေါက်ဆီသို့ရောက်သောအခါ

ကျွန်ုပ်မှာ မိုးကြိုးထိမှန်သကဲ့သို့ အံ့သြ၍သွားမိသည်။

အကြောင်းမူကား အလွန်ထူထဲသော တံခါးကြီးမှာ ထိုနေရာတွင် မရှိတော့ဘဲ ဟင်းလင်းပွင့်ခါ ရှိနေလေ၏။ (အလွန်ကြီးသောတံခါးကြီးကိုဖြတ်၍ ကျောက်လှေကားထိပ်မှ ချောက်ထဲသို့ ပစ်ချထားသည်ကို နောင် ကျွန်ုပ်တို့တွေ့ရှိရလေသည်။) ထိုနေရာမှ ဤသို့အကာအကွယ်မရှိဘဲ ဟင်းလင်းပွင့်လျက်ရှိရာ တံခါးရွက် တပ်ဆင်ထားသော တံခါးဘောင်၏ရှေ့တွင် စားပွဲတစ်လုံးမျှ နေရာကလေးတစ်ခုရှိ၍ ၎င်း၏ရှေ့လှေကား ၁၀ ထစ်မျှ ဆင်းမိသောအခါ ကျောက်လှေကားကြီးကို တွေ့ရမည်ဖြစ်သတည်း။

အိမ်စလိုပိုနှင့် ကျွန်ုပ်မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက်ကြည့်ခါ ရှိနေကြရာ ကျွန်ုပ်က “အသိနည်း အိမ်စလိုပို တံခါးကြီးကား ရန်သူတို့လက်ချက်ဖြင့် မရှိတော့ပြီ၊ မည်သို့ကြံအံ့နည်း” ဟုမေးလိုက်သည်။

ဤသို့မေးခြင်းမှာ အခြားအကြောင်းကြောင့်မဟုတ်၊ နန်းတော်တွင်းသို့ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်ရန်မှာ ဤတံခါးကြီးတစ်ခုသာ အချက်အချက်ဖြစ်၍ အခြားနေရာများတွင် သာမန်မုခ်ပေါက်များမှတစ်ပါး ခုခံကာကွယ်ရန်မရှိချေ။ သို့သော် တံခါးပျက်နှင့်မနီးမဝေးတွင် နန်းတော်မြို့ရိုးကို ပြင်ဆင်ရန်ထားသော ကျောက်တုံးကြီးများရှိရာ ထိုကျောက်တုံးကြီးများဖြင့် တံခါးပျက်နေရာတွင်ဆိုပိတ်ရန် ဘုရင်မက အကြံပေးသည်။ ဘုရင်မ၏အကြံမှာ အသင့်လျော်ဆုံးသော အကြံဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်၌ ကာရာသည် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်၍ အပျိုတော်မိန်းကလေးများနှင့်တကွ ကျောက်တုံးကြီးများကို

သယ်စပြုကြလေသည်။ ကျောက်တုံးကြီးများမှာ အတော်ပင်ကြီး၍ လေးလံသော်လည်း မိန်းကလေးများသည် နှစ်ယောက်သုံးယောက်မျှ ဝိုင်းအုံ့ချီမခါ ကျောက်တုံးများဖြင့် ၆ ပေခန့် ကျယ်သော တံခါးဝကို ဆို့ပိတ်ကြလေသည်။ ထိုအခါ အမိစလိုပိုသည် ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ရောက်လာခါ ဦးခေါင်းကိုညွှတ်လျက် “မာကူမာဇန်အရှင် ကျွန်ုပ်ပြောသည်ကိုနားဆင်ပါလော့။ ကျွန်ုပ်သည် ကျောက်တုံးတံခါးပြီးသည့်တိုင်အောင် ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း ဤကျောက်လှေကားကြီးထိပ်မှ ရန်သူများကို အသက်ပေး၍ ခုခံကာကွယ်ပါအံ့။ သေပြီးသော ကျွန်ုပ်၏ အဆက်အနွယ်ဝိညာဉ်များက ကျွန်ုပ်ထံလာရောက်၍ ဤနေ့သည် ကျွန်ုပ်၏ နောက်ဆုံးနေ့ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြပါပြီ။ ပြောသည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်သည် စစ်သားပီပီ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ သေခြင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ သေခြင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ သခင်များအတွက် ခုခံတိုက်ခိုက်ရင်း သေပါအံ့။ ကျွန်ုပ်ကား ဤမျှခရီးကို ပြေးလွှားခဲ့ရသဖြင့် မောပန်းလှပါပြီ။ မသေမီတရားမျှဝေအောင် အိပ်ရန် ကျွန်ုပ်အားခွင့်ပြုပါလော့” ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ကျောက်ပြားတစ်ချပ်ပေါ်သို့သွား၍ လဲလျောင်းလေရာ လူရိုင်းကြီးမှာ မောပန်းလှပြီဖြစ်၍ တခဏခြင်းတွင်ပင် ခြေပစ်လက်ပစ် အိပ်ပျော်၍သွားလေ၏။

ထိုအချိန်အတွင်း ထုအားဖြင့် ကျောက်ပြားသုံးချပ်စာ အလျားအားဖြင့် ၆ ပေခန့်ရှိသော တံခါးကိုပြုလုပ်ကြကုန်သည်။ မိန်းကလေးများသည် ကျောက်တုံးကြီးများကို သယ်ဆောင်၍ပေးရာ ကာရာနှင့် ဘုရင်မသည် ထိုကျောက်တုံးများကို တဖြည်းဖြည်း ထပ်လျက်ရှိကြကုန်သည်။ ကျွန်ုပ်မှာမူကား

ကျောက်ပြားတစ်ချပ်ပေါ်တွင်ထိုင်ကာ တစ်စုံတစ်ခုဝင်ရောက်ကူညီခြင်းမပြုနိုင်ဘဲ အမိနဲ့ပေးရုံနှင့်သာ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်၍ နေရတော့သည်။

အမိမလိုပို၏စွန့်စားပုံ

အရှေ့လောကဓာတ်မှ အလင်းရောင်သည် တဖြည်းဖြည်း ထွက်လာခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ဆောက်လုပ်လျက်ရှိသော ကျောက်တံခါးမှာကား အမြင့် ၂ ပေသာသာမျှသာ ပြီးစီးခဲ့သေး၏။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျောက်လှေကားကြီးအောက်ဆီမှ လူသံများကို ကြားရသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ လူပေါင်း ၅၀ ခန့် ရှိ လူအုပ်ကြီးသည် ဓားလုံလက်နက်များကိုကိုင်ခါ ကျောက်လှေခါးကြီးခြေရင်းမှ အပေါ်သို့ တက်လာကြသည်ကို မြင်ရ၏။ ဘုရင်မကိုလုပ်ကြံရန် ရန်သူများကား လာရောက်ချေပြီ။ အလယ်ဆင့်သို့ရောက်သောအခါ ရန်သူစစ်သားများသည် ကျွန်ုပ်တို့ပြင်ဆင်နေသည်ကို သိသည့်လက္ခဏာနှင့် ၃-၄ မိနစ်တွင်ဝေရပ်တန့်လျက်ရှိနေကြရာ ထိုအချိန်၌ကား ပိတ်ဆို့လျက်ရှိသော ကျောက်တံခါးမှာ အမြင့် ၃ ပေမျှသာ ပြီးသေးသည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း အမိစလိုပိုကို အိပ်ရာမှနှိုးလေ၏။ အမိစလိုပိုသည် ကိုယ်လက်များကို အညောင်းပြေအောင် ဆန့်တန်းပြီးနောက် ပုဆိန်ကြီးကို ဦးခေါင်းပေါ်သို့မြှောက်ခါ လေထဲတွင် တဝီဝီမြည်သည့်အထိ လွှဲလိုက်ပြီးနောက် “ကျွန်ုပ်အားများ ပြည့်လာပါပြီအရှင်။ မီးခွက်များ မီးတောက်များသည် ငြိမ်းခါနီးတွင် လွန်မင်းစွာတောက်သကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်လည်းလယ်

စဉ်ကအတိုင်း အင်အားများပြည့်၍လာပါသည်။ အိပ်ရေးဝခြင်း နှင့်အရက်တစ်ခွက်သည် ကျွန်ုပ်ကိုအားသစ်လောင်း၍ပေးသကဲ့ သို့ ရှိစေ၍ ကျွန်ုပ်သည် ရန်သူများအား ထူးထူးချွန်ချွန်တိုက် ခိုက်ပါအံ့ . . .”

အမ်စလိုပိုသည် ကျွန်ုပ်တံလာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏လက် ကို ယုယစွာကိုင်ဆွဲပြီးလျှင် “ကျွန်ုပ်သေသော် မသာကို ခမ်းနား စွာ မချဘဲ ကျွန်ုပ်တို့ဇူးလူးလူရိုင်းများထုံးစံအတိုင်း ဇူးလူးနယ် ဘက်သို့မျက်နှာမူခါ အလောင်းကို ထိုင်လျက်ရှိစေပြီးသော် မြေ၌မြှုပ်ပါလော့ . . .” ဟုပြောဆိုနှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ရန်သူ များဘက်သို့ မျက်နှာမူလေ၏။ ထိုအချိန်တွင် ကိုယ်ရံတော် ဗိုလ်မှူးကာရာသည်လည်း ဓားလွတ်ကိုကိုင်ခါ အမ်စလိုပို၏ နံဘေးတွင် ယှဉ်၍ရပ်ခါ ရန်သူများနှင့်ရင်ဆိုင်ရန် အသင့်ရှိလေ သည်။

“အဆွေတို့လာလှည့်ကုန်လော့။ ကျွန်ုပ်တို့ကား တိုက် ခိုက်ရန် အသင့်ရှိနေချေပြီ။ ကျွန်ုပ်ကား အသင်တို့သွေးကို သောက်ရန် ဆာလောင်မွတ်သိပ်လှချေပြီ။ မည်သူသည် ကျွန်ုပ် ၏ပုဆိန်ကို ဆီးကြိုအံ့နည်း။ ကျွန်ုပ်သည် ဇူးလူးနယ်တွင် လူ သတ်ယောက်ျားကြီးတည်း။ မြေမြန်တော်ကြီးတည်း။ ကျွန်ုပ် ၏အမည်မှာ “အမ်စလိုပိုဂတ်”ဖြစ်၍ “အမာဇူ”လူမျိုးများတွင် ပုဆိန်ကိုကိုင်သော ပုဆိန်ရှင်ဖြစ်သည်။ “ချာကာ”၏အဆက် အနွယ်ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်ကား သေခြင်းကိုချစ်သည်။ သေမင်း ကိုစောင့်၍နေသည်။ လာလှည့်ကြကုန်လော့” စသည်ဖြင့် အမ် စလိုပိုသည် လူရိုင်းသီချင်းတစ်ပုဒ်ကို သီဆို၍နေသကဲ့သို့ ပုဆိန်ကြီးကို ဘယ်ညာလွှဲရင်း ကြွေးကြော်လျက်ရှိလေသည်။

လက်နက်ကိုင်စစ်သားများသည် အမ်စလိုပိုရှိရာသို့တစ်ခွက်တည်း ပြေးဝင်လာကြရာ ၎င်းတို့အထဲတွင် စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနာစတာ နှင့် ဂိုဏ်းချုပ်ဘုန်းကြီး အဂ္ဂန်းတို့သည် စစ်သားများကိုခေါင်း ဆောင်လျက်ရှိကြလေသည်။

၎င်းတို့အထဲမှ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ထွားကြိုင်းလှ သော စစ်သားကြီးတစ်ယောက်သည် လှေကားထစ်များကို တက်၍လာပြီးလျှင် လူအုပ်ထဲမှ ရှေ့သို့အတန်ငယ်ထွက်လာပြီး နောက် အမ်စလိုပိုအားရှေးဦးစွာ လုံကြီးဖြင့်ထိုးလိုက်လေသည်။ သို့သော် အမ်စလိုပိုသည် နံဘေးသို့တိမ်းရှောင်လိုက်ပြီးနောက် ထိုသူအား ပုဆိန်ဖြင့် ခုတ်ချလိုက်ရာ လုံကိုင်စစ်သားသည် လှေကားထစ်များပေါ်မှ လိမ့်ကျသွားလေသည်။ အမ်စလိုပို သည် ထိုသူထံမှကျ၍ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဒိုင်ကြီးကိုဆွဲယူထား လိုက်သေးသည်။ ထိုခဏတွင် ကာရာသည် အခြားစစ်သား တစ်ယောက်ကို ခုတ်ချလိုက်လေသည်။

ရန်သူများသည် နောက်သို့ အတန်ငယ်ဆုတ်သွားပြီး လျှင် ယခင်ကကဲ့သို့ တစ်စုတစ်လုံးတည်း မလာတော့ဘဲ တစ် ကြိမ်လျှင် နှစ်ယောက်တစ်တွဲ၊ သုံးယောက်တစ်တွဲမျှ တက်၍ လာကြပြန်ရာ ထိုအကြိမ်များတွင်လည်း ရန်သူတို့မှာ ကာရာ ၏ဓားချက်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ အမ်စလိုပို၏ ပုဆိန်ချက်ဖြင့် လည်းကောင်း မိသွားသည်သာဖြစ်ချေ၏။ သို့သော် ရန်သူတို့ မှာ နောက်သို့မဆုတ်ဘဲ ရှေ့သို့သာ တိုးမြှိုးတိုးလျက်ရှိသည်ဖြစ် ရာ အမ်စလိုပို၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကြီးတွင် နေရာပေါင်း နှစ်ဆယ်ထက်မနည်း ဒဏ်ရာများရရှိလျက် ထိုဒဏ်ရာမှ သွေး များသည် တစ်ကိုယ်လုံး ဖုံးအုပ်စီးဆင်းလျက်ရှိနေခဲ့လေသည်။

သို့သော် ဆာဟင်နရီပေးသော သံကိုယ်ကြပ်အင်္ကျီသည် ၎င်း၏ကိုယ်ကိုကွယ်လျက်လည်းကောင်း၊ ခိုင်းကြီးသည် ဦးခေါင်းကိုကွယ်လျက်လည်းကောင်း၊ ရှိနေသည်ဖြစ်၍သာ ချက်ကောင်းတွင်မထိဘဲ ရှိခဲ့လေသည်။ ကာရာသည်လည်း ၎င်း၏နံဘေးမှ အရှင်ကောင်းကျွန်ပီပီ ရဲဝံ့စွာခုခံလျက်ရှိလေသည်။ အမ်စလိုပိုမှာ ဒဏ်ရာများကို တစ်စုံတစ်ရာ ဂရုမစိုက်ဘဲ မိနစ်ပေါင်းများစွာ ခုခံလျက်ရှိသည်ဖြစ်ရာ လေထဲတွင် ၎င်း၏ဝီခနံ ဝီခနံ မြည်အောင်လွှဲခုတ်လိုက်သော ပုဆိန်ကြီးမှာ လူ၏အသားကို မဆိုထားဘဲ ခိုင်းများ လှံများကိုပင် တိခနဲပြတ်၍ သွားစေသည်။

တခဏမျှကြာလတ်သော် ကာရာ၏ဓားမှာ ထက်ပိုင်းကျိုး၍သွားလေရာ ကာရာသည် တစ်စုံတစ်ရာလက်နက်မပါဘဲ ရန်သူတစ်ယောက်နှင့် ထွေးလုံးလျက်ရှိရာမှ ၁၀ ထစ်မျှရှိသော လှေကားအောက်ဆုံးထစ်သို့ လိမ့်ကျသွားရာ ထိုခဏတွင်ပင် ကာရာ၏ကိုယ်မှာ ရန်သူတို့ဓားချက်ပေါင်းများစွာဖြင့် အပိုင်းပိုင်းပြတ်သွားလေသည်။

ထိုအခါ အမ်စလိုပို၏ မျက်လုံးများသည် ယခင်ကထက် တောက်ပြောင်၍လာသကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရပြီးလျှင် နောက်ထပ်တက်လာသော ရန်သူများအား “သွားလေရောဟဲ့... ဒီတစ်ကောင်၊ လာလေရောဟဲ့... ငါ့ပုဆိန်ချက်...” စသည်ဖြင့် ဟစ်အော်ခါ ဘယ်ပြန်ညာပြန်ခုတ်ပိုင်းလျက်ရှိလေရာ ရန်သူများမှာ တုံးခနဲ တုံးခနဲ လဲကျကာ ရှိနေကုန်သည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ယမန်နေ့ကစစ်ပွဲတွင် ကိုယ်တိုင်ပါဝင်တိုက်ခိုက်ခဲ့သော်လည်း ဤမျှလောက် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း၍ ကြည့်၍

ကောင်သောတိုက်ပွဲကို မတွေ့မမြင်ဘူးခဲ့ချေ။ ရန်သူများမှာလည်း အံ့အားသင့်ခါ အမ်စလိုပို၏ပုဆိန်ချက်ကို ငေးမောကြည့်ရှု၍ နေကြလေ၏။ ထိုအခါတွင်ကား ဘုရင်မတို့ဆောက်လုပ်လျက်ရှိသော ကျောက်တံခါးမှာ အမြင့် ၄ ပေသို့ရောက်ခဲ့ချေပြီ။

အမ်စလိုပိုသည် သွေးတစ်စက်စက် ကျ၍နေသော ကိုယ်မှဒဏ်ရာများကို အနည်းငယ်မျှမထိဘဲ ပုဆိန်ကြီးကို ထောက်ကာ ပြင်းစွာရယ်မောလျက် “လာလှည့်ကြဦးလော့၊ အသင်တို့ကား ယောက်ျားမဟုတ်၊ မိန်းမများသာဖြစ်၏။ လာလှည့်ကြကုန်” ဟု ဟစ်အော်ပြန်လေ၏။ စစ်ဗိုလ်ကြီးနာစတာသည် ၎င်း၏လူများအား ဆက်လက်တိုက်ရန် အမိန့်ပေးပြန်ရာ စစ်သားများမှာ အမိန့်ကိုရုတ်တရက်မနာခံဘဲ ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်း ရှိနေကြလေသည်။ ထိုအခါ အရပ်မြင့်၍ မှတ်ဆိတ်ဖြူသော စစ်သားတစ်ယောက်သည် ၎င်းတို့အထဲမှ ရှေ့သို့ထွက်လာရာ ၎င်းမှာအခြားမဟုတ် အဂ္ဂန်းပင်ဖြစ်လေ၏။ အဂ္ဂန်းသည် ရဲရင့်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း လုံကြီးတစ်ချောင်းကိုဆွဲကိုင်ခါ လှေကားထစ်များပေါ်သို့ တစ်ယောက်ချင်း ခုန်လွှားတက်လာလေ၏။ အမ်စလိုပိုသည် လေထဲတွင်ဝဲ၍နေသော အဂ္ဂန်း၏မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးကို မှတ်မိသဖြင့် “မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီး လာလှည့်လော့၊ ကျွန်ုပ်သည် အသင့်အား စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိ၏” ဟုပြောဆိုခါ အသင့်စောင့်နေလေ၏။ အဂ္ဂန်းသည် တဟုန်ထည်းပြေးတက်လာပြီးနောက် အမ်စလိုပို၏ ရင်ဝကိုချိန်ခါ ထုံကိုတအားထိုးနှက်လိုက်ရာ လှံသည် မည်မျှလောက် ပြင်းထန်သနည်းဟူမူ လှံသွားသည် ခိုင်းကိုဖောက်ထွင်းပြီးနောက်

အိမ်စာအုပ်၏လည်ပင်းကို ထိ၍သွားလေ၏။

သို့သော် အဝွန်းသည် လုံ့ကိုပြန်၍နုတ်ရန် ကြိုးစားလျက်ရှိစဉ် အိမ်စာအုပ်သည် ပုဆိန်ကြီးကို လေထဲသို့မြှောက်ခါ အဝွန်း၏ဦးခေါင်းဆီသို့ တစ်ချက်တည်းချိန်၍အင်အားရှိသလောက်ညစ်ထုတ်ခတ်ချလိုက်ရကား ပုဆိန်သွားသည် 'အဝွန်းဦးခေါင်းအလယ်သို့ တည့်တည့်ကြီးကျ၍သွားပြီးလျှင် ဘူးသီးကို အလယ်မှခြမ်း၍ချလိုက်သကဲ့သို့ အဝွန်း၏ဦးခေါင်းမှာ နှစ်စိတ်ကွဲခါ ကိုယ်ကြီးသည် လှေကားထစ်များပေါ်မှ အောက်သို့ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး ကျသွားလေ၏။

ထိုခဏ၌ ကျောက်လှေကားကြီးခြေရင်းမှ လူသံများကိုကြားရလေရာ ထိုလူများမှာ ကျွန်ုပ်တို့ထံ အကူအညီလာရောက်ကြသူများဖြစ်သည်ကို သိသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဟစ်အော်နှုတ်ဆက်ကြလေသည်။ ထိုအခါ နာစတာ၏လူများမှာ ပြေးပေါက်မရှိတော့ဘဲ အောက်သို့ပြေးဆင်းသူများမှာ ကျွန်ုပ်တို့အား ကူညီရန်လာကြသူများလက်တွင် အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာဖြစ်ကြရကုန်၏။ သို့သော် နာစတာမှာ အောက်သို့ဆင်း၍လည်းမပြေး၊ အပေါ်သို့တက်၍လည်းမလာဘဲ ဓားလွတ်ကြီးကိုခါ နေရာ၌ပင်တွေတွေကြီးရပ်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုခဏမျှအကြာတွင် ဖျတ်ခနဲ အသက်ဝင်၍လာသကဲ့သို့ ဓားလွတ်ကြီးကိုဝှေ့ရမ်းခါ အပေါ်လှေခါးထစ်များကို ခုန်လွှားတက်လာပြီးနောက် အိမ်စာအုပ်အား နံဘေးကသိုင်းပြီးလျှင် တအားပိုင်းလိုက်ရာ ပြင်းထန်သော ဓားချက်သည် အိမ်စာအုပ်၏ သံကိုယ်ကြပ်အင်္ကျီကို တိခန့်ပြတ်ခါ အသားထဲသို့ အတော်ဝင်သွားရကား ပုဆိန်ကြီးပင်လက်မှလွတ်ကျသွားရှာတော့၏။ သို့သော်

နာစတာသည် ဤမျှနှင့်မတင်းတိမ်သေးချေ။ ဒုတိယဓားချက်ဖြင့်အဆုံးသတ်ရန် ဓားကိုမြှောက်လိုက်၏။ ဤသို့မြှောက်လိုက်စဉ် အိမ်စာအုပ်သည် ရှိသမျှအားအင်များကိုစုဆောင်းပြီးနောက် ဒဏ်ရာရပြီးသောခြင်္သေ့သည် မုဆိုးကိုအုပ်ညှံကဲ့သို့ နာစတာ၏လည်မျိုကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် တအားကုန်ဖျစ်ညစ်လေ၏။ နာစတာမှာ ခွန်အားဗလနှင့်ပြည့်စုံသူတစ်ယောက်မှန်၏။ သို့သော် လူ၏အင်အားမက ဘီလူး၏အင်အားမျှရှိနေသော လူရိုင်းကြီးကိုကား တုပြိုင်နိုင်မည်မဟုတ်ချေ။ နှစ်ဦးသားတို့သည် လှေကားထစ်များပေါ်မှ ဒလိမ့်ကောက်ကွေးကျခါ ကျောက်ပြားများပေါ်တွင် ကျားနှစ်ကောင်ကိုက်သကဲ့သို့ အတန်ကြာ ထွေးလုံးလျက်ရှိလေ၏။ ဤသို့ ထွေးလုံးသတ်ပတ်လျက်ရှိရာမှ အိမ်စာအုပ်သည် လျင်မြန်စွာထ၍ အားယူလိုက်ပြီးလျှင် နာစတာ၏ကိုယ်ကြီးကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့်မြှောက်ခါ ကျောက်လှေခါးကြီး၏အစွန်းရှိရာသို့ တဖြည်းဖြည်းသွားပြီးနောက် ပေ ၂၀၀ မြင့်သောတောင်ထိပ်မှ ချောက်ကုန်းပါးကြီးအောက်သို့ တစ်ခါတည်းပစ်ချလိုက်လေသတည်း။

○ ○ ○ ○ ○

ကျောက်တုံးကြီး

ထိုအချိန်ကား နန်းတော်တံခါးအပြင်မှ ဆူညံသော အသံများကို ကြားရကုန်၏။ အပျိုတော်ကလေးများ သွားဇောက်သတင်းပေးသဖြင့် ဘုရင်မအား လိုလားသော မြို့သူမြို့သားများသည် ရသမျှသော လက်နက်များကိုကိုင်ဆောင်ခါ ကျွန်ုပ်တို့အားကယ်ဆယ်ရန် လာရောက်ကြလေပြီ။ ကျောက်

တံခါးမှ ကျောက်တုံးများကို ဖယ်ရှားပြီးနောက် အမ်စလိုပိုသည် ပုဆိန်ကြီးကိုထမ်းလျက် ရှေ့မှသွားလေရာ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် တကွ မြို့သူမြို့သားလူထုကြီးသည် နောက်မှလိုက်ကြလေကုန်၏။ အမ်စလိုပိုကား ဒဏ်ရာများမှ တစ်မိမိမိကျဆင်းလျက်ရှိသော သွေးများဖြင့်တကိုယ်လုံးဖုံးအုပ်ခါ ဒယ်မ်းဒယိုင်လျှောက်၍သွားလေ၏။ နဖူးလယ်၌ ဆံပင်ဖြင့်ခွေ၍ထားသောအပိုင်းကြီးနေရာတွင် ကြက်ခြေခတ်ခုတ်၍ထားသော ဒဏ်ရာမှလည်းကောင်း၊ လက်ယာဘက်လည်ပင်းတွင် အဂ္ဂန်း၏ လှံချက်ရာသည်လည်းကောင်း၊ လက်ဝဲဘက်လက်မောင်းတွင် သံကိုယ်ကြပ်အင်္ကျီ၏ အဆုံးဦးဒဏ်ရာကြီးသည်လည်းကောင်း၊ လက်ယာဘက်နံစောင်းတွင် ကန့်လန့်ဖြတ်၍မြုပ်ဝင်သွားသော နာစတာ၏ ဓားချက်သည်လည်းကောင်း၊ မျက်နှာနှင့်တကွ တစ်ကိုယ်လုံးကို သွေးချင်းချင်းနီ၍သွားစေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ပုဆိန်ကြီးကို လက်ဖြင့်ကိုင်ခါ အခြားလက်တစ်ဘက်ဖြင့် သွားရာလမ်းကို ဆန့်တန်းစမ်းသပ်လျက် အဆောင်ကူးများမှလျှောက်၍ အခန်းမကြီးသို့ ဝင်ခဲ့သည်တိုင်အောင် တဖြည်းဖြည်းသွားလေ၏။ တကိုယ်လုံးမှာ အသားကိုမမြင်ရတော့ဘဲ ဒဏ်ရာနှင့်သွေးများကိုသာ မြင်ရလေရာ၊ လူနှင့်မတူ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော သွေးတုံးသွေးခဲကြီးလျှောက်၍သွားနေသကဲ့သို့ ၎င်း၏ခြေရာများမှ ဆွေးကွက်ကြီးများသည် ကျောက်ပြားပေါ်တွင် အကွက်လိုက် စွန်းထင်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ခန်းမအလယ် ကျောက်နက်တုံးကြီးတင်ထားသော နေရာအနီးသို့ရောက်လျှင် အမ်စလိုပိုမှာ အားအင်များကုန်ခမ်းခဲ့ဟန်ဖြင့် ပုဆိန်ကြီးကိုထောက်ခါ မှီ၍ရပ်လေသည်။

“ကျွန်ုပ်သေအံ့ . . . သေတော့အံ့ . . . ကျောက်လှေကားကြီးမှ အသူတက်၍လာဘိသနည်း။ ကျွန်ုပ်မျက်လုံးများကား မမြင်ရတော့ပြီ၊ မာကူမာဇန်အရှင် ကျွန်ုပ်သည် အသင့်အားမှောင်ထဲမှ စောင့်၍နေအံ့၊ ကျွန်ုပ်၏အဆက်အနွယ်များကား ကျွန်ုပ်ကိုခေါ်၍နေလေပြီ၊ ရေသံများကိုကြားရ၏” ဟု အမ်စလိုပိုသည် ဟစ်အော်ရေရွတ်ခါ ပုဆိန်ကြီးအသွားကိုစမ်းသပ်၍ နမ်းရှုပ်ပြီးနောက် “ကျွန်ုပ်နှုတ်ဆက်ပါသည် ‘အင်ကိုဆီကပ်’ အသင့်အား ကျွန်ုပ်နှုတ်ဆက်ခဲ့၏။ သို့သော် အသင့်နှင့် ကျွန်ုပ် နှစ်ပေါင်းများစွာအလုပ်လုပ်ခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလော။ အသင့်အား အခြားသူတစ်ယောက်ကိုင်ရန် ကျွန်ုပ်ခွင့်မပြုနိုင်” ဟုပြောဆိုခါ ပုဆိန်ကြီးကို ထပ်၍ နမ်းရှုပ်ပြန်၏။

“ကျွန်ုပ်သေအံ့ . . . သေတော့အံ့၊ သို့သော် မသေမီ တစ်ချက်လောက် ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး၊ တစ်ချက်လောက်ကောင်းကောင်းကြီး၊ တစ်ချက်လောက်အားရှိရှိ၊ တစ်ချက်လောက်စသည်ဖြင့် ရေရွတ်ပြီးလျှင် လူရိုင်းဘာသာဖြင့် ကြွေးကြော်သံကြီးကို အသံကုန်ဟစ်အော်ပြီးနောက် ကိုယ်ကြီးကို မားမားရပ်ခါ ပုဆိန်ကြီးကို လေထဲတွင် ဝီခေါ်၍သွားအောင် သွေးရူးသွေးတန်းလှည့်လေရာ၊ ပုဆိန်သွားမှထွက်သောအရောင်သည် မီးကွင်းဝိုင်းကြီးကဲ့သို့ ရှိလေ၏။ ဤကဲ့သို့ တခဏမျှလှည့်ပြီးနောက် ပုဆိန်ကြီးကို လေထဲသို့မြှောက်ခါ ကျောက်တုံးကြီးရှိရာသို့ တအားဆွဲခုတ်ချလိုက်ရာ ပုဆိန်သွားသည် ကျောက်နက်တုံးကြီးထိပ်လယ်သို့ တည့်တည့်ကြီးကျသွားရကား ဇူဗွင်ဒီလူမျိုးတို့ ရှေးမင်းစဉ်မင်းဆက်မှ အမြတ်တနိုးထားခဲ့သော ကျောက်တုံးကြီးသည် အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာဖြစ်ခါ ကြွေစွ၍

သွားလေ၏။ ကျောက်တုံးနှင့် ပုဆိန်သွား ထိသောအသံမှာ မိုးကြိုးသံကဲ့သို့ မြည်ဟီးခါ နန်းတော်ခန်းမကြီးကို ပဲ့တင်ထပ်၍ သွားစေလျက် ကြေမ္မသွားသော ကျောက်တုံးမှထွက်လာသည့် မီးပွားများမှာလည်း လျှပ်စစ်ပြက်လိုက်သကဲ့သို့ ဝင်းလက်သွားလေ၏။ ကြို၏ဦးချိုဖြင့်လုပ်သော ပုဆိန်ရိုးကြီးပင် ထောင်းထောင်းညက်ညက် ကြေမ္မ၍သွား၏။ အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ကြေမ္မသွားသော ကျောက်ခဲများသည် လေထဲသို့ မြောက်တက်ခါ ကြမ်းပေါ်သို့ ပြန့်ကျဲ၍ကျလေရာ၊ ၎င်းတို့နှင့် အတူ ကျွန်ုပ်တို့အသက်သခင် လူရိုင်းကြီးအမ်စလိုပိုသည်လည်း ကြမ်းပေါ်၌တုံးခဲလဲခါ ကျသွားရှာလေတော့သတည်း။

ကျွန်ုပ်တို့နှင့်တကွ ပရိသတ်များအထဲမှ ကြောက်ရွံ့သံ၊ အံ့သြသံ၊ သက်ပြင်းချသံများသည် တစ်ခန်းလုံးလွှမ်းမိုး၍ သွားလေသည်။

ဘုရင်မသည် ရှေ့သို့အနည်းငယ်တိုးလာပြီးနောက် “ကျွန်ုပ်တိုင်းသူပြည်သားများ ကျွန်ုပ်တို့၏ ရှေးမင်းအစဉ်အဆက်မှ အမြတ်တနိုးထားခဲ့သော ကျောက်တုံးကြီးကား ကွဲခဲ့လေပြီ။ ဤကျောက်တုံးကြီးကွဲလျှင် ကျွန်ုပ်တို့တိုင်းပြည်ကို တစ်ပြည်သားများအုပ်စိုးအံ့ . . . ဟူသော ရှေးစကားကား မှန်ခဲ့ချေပြီ။ ကျွန်ုပ်၏အရှင်သခင် အင်ကျူဘာသည် ဆိုရေး၏ စစ်တပ်ကိုအောင်နိုင်လျက်ရှိရာ မကြာမီ အပြီးတိုင်တိုက်ခိုက်အောင်မြင်ပြီးနောက် အောင်ပန်းဆွတ်ခူးကာ တိုင်းပြည်သို့ပြန်၍လာပြီးလျှင် ဘုရင်အဖြစ်ဖြင့် တိုင်းပြည်ကို အုပ်စိုးအံ့”ဟု ကြွေးကြော်လေ၏။

ထို့နောက် ဘုရင်မသည် ကျွန်ုပ်၏ပန်းပေါ်သို့လက်

တင်ကာ “ဤစစ်သူကြီး မာကူမာဇန်သည်လည်းကောင်း၊ ယခုပင် ဘုံးဘုံးလဲ၍သောသွားရှာသော လူရိုင်းကြီးအမ်စလိုပိုသည်လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏အသက်ကိုအချိန်မီကယ်ဆယ်ရန် မိုင် ၃၀၀ ခန့်ခရီးကို နေဝင်ချိန်မှ နေမထွက်မီအရောက် ကျွန်ုပ်၏ခြေမြန်တော်မြင်း “နေခြည်ရောင်” နှင့် လာခဲ့ကြ၏။ ၎င်းတို့၏ ရဲရင့်ခြင်း၊ စွန့်စားခြင်း၊ သတ္တိရှိခြင်းတို့မှာကား လူသာမန်တို့ပြုလုပ်နိုင်သော အရာများမဟုတ်ပေ။ မာကူမာဇန်၏အမည်ကိုလည်းကောင်း၊ အမ်စလိုပို၏ အမည်ကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ကျေးဇူးသစ္စာကိုစောင့်သော ကျေးကျွန်ကိုယ်ရံတော်များကားရာ၏အမည်ကိုလည်းကောင်း၊ နေခြည်ရောင်၏အမည်ကိုလည်းကောင်း၊ ထိုအမည်များကို ကျွန်ုပ်၏ ရာဇပလ္လင်အထက်၌ ရွှေစာလုံးများဖြင့် ထုလုပ်ထားအံ့။ ယခုပြောသောစကားများသည် ကျွန်ုပ်ဘုရင်မနယ်လီသာ၏ အမိန့်တော်ဖြစ်၏” ဟု ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကိုတလှည့်၊ အမ်စလိုပို၏အလောင်းကိုတစ်လှည့်ကြည့်ခါ မျက်ရည်များတဖြိုင်ဖြိုင်ကျဆင်းလျက် ပြောရှာ၏။

ပရိသတ်များအနက် အချို့မှာ ဘုရင်မ၏လိုက်လိုက်လှဲလှဲပြောသံများကို ကြားရသဖြင့် ငိုကြွေးကြကုန်၏။ ထို့နောက် ဘုရင်မသည် ကျေးကျွန် ၂ ယောက်အား ကျွန်ုပ်ကိုတစ်ဘက်စီတွင်တွဲစေ၍ ကျွန်ုပ်၏အခန်းသို့ပို့ရသည်။

ဤနိဂမ္မန်နိမမာဖြစ်ခြင်း

ကျွန်ုပ်၏အခန်းသို့ရောက်၍ တကိုယ်လုံးရှေ့နေထိုင်

ဆေးကြောရန် အပေါ်ဝတ်များကို ချွတ်ပြီးနောက် သံကိုယ်ကြပ် အင်္ကျီကိုဖွင့်လိုက်သောအခါမှ ကျွန်ုပ်၏လက်ဝဲဘက်ရင်ဘတ်တွင် အတွင်းကြေကြေ၍သွားသော ဒဏ်ရာမှာ မနည်းကြောင်း တွေ့ရ၏။ ။ ၎င်းမှာ ပန်းကန်ပြားပိုင်းကလေးခန့်ရှိ၍ သံကိုယ်ကြပ်ကိုချွတ်လိုက်သည်တွင် အပြင်လေသလပ်ခါ ယခင်က ထက် ပို၍နာပြီးလျှင် မခံမရပ်နိုင်အောင် ရှိလေသည်။ ။ ၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်မှာ အသက်ကလည်းကြီးပြန် ဒဏ်ရာကလည်း ပြင်းထန်ပြန် ခရီးကလည်းပန်းပြန်ဖြစ်ရကား ဦးဆောင်းထဲတွင် မှိုင်းမှိုင်းရီရီဖြစ်၍လာပြီးနောက် ရုတ်တရက်သတိမေ့၍သွားလေသည်။ ။

သတိရ၍ ပထမသိရှိရခြင်းမှာ စစ်မြေပြင်မှ ကျွန်ုပ်တို့ ထွက်လာပြီးနောက် နှစ်နာရီအကြာတွင် ဆာဟင်နရီက ကျွန်ုပ်တို့အားကူညီရန် စေလွှတ်လိုက်သောမြင်းတပ် လိုက်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ။ ဆိုရေး၏စစ်တပ်မှာ ဖရိဖရစ်စ်ကာ မာစကြူနာ မြို့သို့အရောက် ဆုတ်ခွာသွားရရာ ကျွန်ုပ်တို့ကမူ ထိုမြို့အထိ လိုက်လံတိုက်ခိုက် အောင်မြင်လျက်ရှိကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်သတိ လစ်သွားသည်မှာ ၁၀ နာရီမျှကြာပြီဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောပြရာ “အင်း . . . ငါသေမယ်ဆိုရင် သေပျော်ပါပြီ” ဟု တစ်ကိုယ်တည်း စိတ်ထဲက ရေရွတ်ခါ ဝမ်းမြောက်မိသေးသည်။ ။

ထို့နောက် တဖန် ကျွန်ုပ်မှာ သတိလစ်၍သွားပြန်ရာ သတိပြန်၍ရသောအခါ ၈(၆)သည် ကျွန်ုပ်အနီးတွင်ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ။ ၈(၆)သည် ကျွန်ုပ်၏လက်ကို ယုယစွာကိုင်ဆွဲပြီးနောက် . . .

“ဘယ့်နှယ်နေသေးသလဲ ကွာတာမိန်း တော်တော်

သက်သာပြီလား . . .” “သက်သာတယ်တော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ ဗျာ၊ ခေါင်းထဲမှာ ရီတိတိကြီးဖြစ်ပြီး မကြာမကြာ သတိလစ်တယ်ဗျာ၊ ဪ . . . ဒါထက် ကျုပ်တို့ နိုင်ကြပြီမဟုတ်လား . . .”

“နိုင်ပါပြီဗျာ ဆိုရေးစစ်တပ်ကြီး ပျက်သွားပါပြီ”

“ဒါဖြင့် ဆိုရေးကော ဘယ်မှာလဲ . . .”

“သူ့ကို ဖမ်းခေါ်လာလို့ ဒီကိုတောင် ရောက်နေပါပြီ ကော . . .”

“ဪ . . . ဟုတ်လား၊ ဒါနဲ့ ဆာဟင်နရီ တစ်ယောက်ကော မမြင်ပါလားဗျို့ . . .”

“မိန်းမကလည်းရခါစ စစ်ပွဲကလည်း အောင်လာတဲ့ လူဆိုတော့ သူ့ဘုရင်မအနားမှာ ရှိတာပေါ့ဗျ”

“ဪ . . . ဟုတ်ပေသားပဲ ကျုပ်တို့လူလည်း မိန်းမရတော့ ကျုပ်တို့ကိုတောင် သတိမေ့နေပြီလား မပြောတတ်ဘူး”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ၊ နက်ဖြန်ဘုရင်မရော သူရော နှစ်ယောက်စလုံး ခင်ဗျားကိုလာကြည့်ပါလိမ့်မယ်”

နောက်တစ်နေ့တွင် ဆာဟင်နရီနှင့် ဘုရင်မသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရောက်လာကြ၍ ဆာဟင်နရီက ကျွန်ုပ်အား စစ်မြေပြင်မှ ကျွန်ုပ်နှင့်အစ်စလိုပိုတို့ ထွက်သွားပြီးနောက် မည်သို့မည်ပုံတိုက်ခိုက်ရကြောင်း နောက်ဆုံး ဆိုရေးအားဖမ်းမိသည်အထိ ပြောပြလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ စစ်မြေပြင်တွင် ကိုယ်တိုင်ရှိနေဘိသကဲ့သို့ မျက်စိထဲတွင်ထင်မြင်၍လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်လည်း ဆာဟင်နရီ၏စကားများကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေမိ

သည်။ နယ်လီသာသည် ကျွန်ုပ်အား သနားကြင်နာသော မျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်ခါ နိုင်ငံတွင် အကောင်းဆုံးသော သမားတော်များနှင့် ကုသပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာအားငယ်ရန် မရှိကြောင်းနှင့် ကျွန်ုပ်အား အားပေးစကား ပြောရှာ၏။ ကျွန်ုပ်က . . .

“ဪ . . . ဒါထက် ဆိုရေးကိုမိလာပြီဆို . . .”

“မှန်ပါတယ် . . .”

“ဒါဖြင့် သူ့ကိုဘယ်လိုစိစဉ်ကြမလဲ . . .”

ထိုမေးခွန်းတွင် ဘုရင်မမှာ မျက်နှာပျက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှားလေပြီဟု အားနာမိသည်။ ထိုအခါ ဆာဟင်နရီသည် စကားကိုပြောင်းလို၍ “ဪ . . . ကွာတာမိန်းလည်း စိတ်မငယ်ပါနဲ့ဗျာ။ ခင်ဗျားရောဂါ မကြာခင်ပျောက်တော့မှာပါပဲ . . .”

ကျွန်ုပ်သည် ဦးခေါင်းကိုရမ်းပြီးနောက် “မထင်နဲ့ ဆာဟင်နရီ။ ကိုယ့်ဝမ်းနာကိုသာသိတယ်နော်။ ကျုပ်ဟာ ဒီတောင်က မတက်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်ဗျ။ သို့သော် ချက်ချင်းတော့ မသေသေးဘူးပေဗျာ။ ဒဏ်ရာဟာ ကျုပ်အဆုပ်ကိုထိသွားတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်။ နို့ပေမယ့် သေရမှာ ကျုပ် ဝမ်းမနည်းပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်အသက်လည်း ကြီးပါပြီ . . .”

ဆာဟင်နရီမှာ မျက်ရည်များလည်းပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား အတန်ကြာတွေဝေလျက် ကြည့်နေလေရာ နယ်လီသာမှာ မူ စိတ်ကိုချုပ်တီး၍မရသကဲ့သို့ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများ ကျလာသည်ကို မြင်ရ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ တစ်ခါတစ်ရံ သတိလစ်၍သွားသော်လည်း

သတိရသည့်အခါများ၌မူ ကြည်လင်သော ဦးနှောက်ရှိသေးသဖြင့် အကြံတစ်ခုရရှိရာ အဖြစ်အပျက်များကို ရေးသားရန်ဖြစ်လေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်လည်း ထိုအခါမှစ၍ ရောဂါသက်သာတိုင်း ကျွန်ုပ်၏အဖြစ်အပျက်များကို ရေးသားစပြုခဲ့လေသည်။

ဆာဟင်နရီ၏ဗဟိုချက်

အထက်ပါစာများမှာ ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေ မုဆိုးကြီး အလန်ကွာတာမိန်းကိုယ်တိုင် မသေမီရေးသားထားခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်က ထပ်မံဖြည့်စွက်သောအားဖြင့် အောက်တွင် ဆက်လက်ရေးသားပါအံ့။

ကျွန်ုပ်နောက်ထပ် ဖြည့်စွက်ရေးသားလိုသော အချက်များမှာ ဆိုရေးအား အစောင့်အရှောက်များနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့သို့ ခေါ်ဆောင်လာရာ ၎င်းမှာအလွန်မာနကြီးသော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း မိမိကိုယ်ကို အနည်းငယ်မျှ နှိမ်ချခြင်းမပြုချေ။ အသက်ကိုချမ်းသာပေးရန် ကျွန်ုပ်က နယ်လီသာအား ပြောဆိုတောင်းပန်သဖြင့် နယ်လီသာကလည်း ကျွန်ုပ်ပြောသည့်အတိုင်း ချမ်းသာပေးလိုက်၏။ သို့သော် ဆိုရေးသည် နယ်လီသာအား ကျေးဇူးတင်မည့်အစား အမျိုးမျိုးရန်တွေ့ပြီးလျှင် အစောင့်များကြားထဲမှ ၎င်း၏လက်တွင်ကိုင်ထားသည့် ငွေလုံတံကလေးဖြင့် ရင်ဝသို့ထောက်ခါ ကိုယ်ကိုလှဲသွားပေါ်သို့ တအားပစ်လှဲလိုက်လေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သွားရောက်ကူညီသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့မှာ လက်နှေးခဲ့ချေပြီ။ လှဲသွားသည် ၎င်း

၏အသည်းကိုဖောက်ဝင်၍သွားပြီးလျှင် ဆိုရေးသည် ကျွန်ုပ်
အား မေတ္တာသက်ဝင်လျက်ပင် ရှိသေးဟန်လက္ခဏာရှိသော
မျက်လုံးကြီးဖြင့် တစ်ချက်မျှ စိုက်၍ကြည့်ပြီးနောက် အသက်
ပျောက်၍သွားရှာလေသည်။ ၎င်း၏အလောင်းကို အခမ်းအနား
ဖြင့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ပို့ဆောင်ခါ ဇူဗွင်ဒီလူမျိုးတို့ထုံးစံ
အတိုင်း မီးတွင်းကြီးထဲသို့ ပစ်ချကြကုန်၏။

(ထိုမီးတွင်းကြီးမှာ မီးတောင်ဟောင်းတစ်ခု၏အဝ
ဖြစ်၍ နေဗိမာန်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးမှာ ထိုမီးတောင်၏ထိပ်
ဝကိုမျှ၍ ဆောက်လုပ်ထားဟန်လက္ခဏာရှိလေသည်။ တိုင်း
ပြည် ဓလေ့ထုံးစံအရ လူများသေလျှင်ဖြစ်စေ၊ တိုင်းပြည်အား
ပုန်ကန်သည်ဖြစ်စေ၊ ထိုမီးတွင်းကြီးထဲသို့ ပစ်ချလိုက်လေ
သည်)

ဆိုရေး၏ အသုဘအခမ်းအနား ပြီးသည့်နောက်
တစ်လတိတိကြာရှိသောအခါ ကျွန်ုပ်နှင့်နယ်လီသာတို့သည်
ခမ်းနားကြီးကျယ်စွာ လက်ထပ်ပြီးလျှင် နိုင်ငံကိုဘုရင်အဖြစ်
အုပ်ချုပ်ရ၏။

မိတ်ဆွေကြီး ကွာတာမိန်းမှာ စစ်ပွဲတွင် ၄(ဒ်)အား
သတ်မည့်ဆဲဆဲရန်သူတစ်ယောက်ကိုတိုက်ခိုက်ရာ၌ တောင်
ပေါ်သား လူရိုင်းတစ်ယောက်က ခုတ်လိုက်သောဒဏ်ရာနှင့်
တဖြည်းဖြည်း သေဆုံးရခြင်းဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ်နှင့်နယ်လီသာ
တို့မှာ ဤမျှလောက်အဆက်စွန့်၍ ကူညီခဲ့သော မိတ်ဆွေကြီး
အား မည်သည့်အခါမျှ မေ့မည်မဟုတ်ပါ။ သူ၏အကြောင်းကို
အကျဉ်းချုပ်မျှ ရေးသားဖော်ပြရမည်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်၏ဘဝ
တစ်သက်တွင် ဤမျှလောက် သဘောသဘာယကောင်းသူ၊

ယောက်ျားပီသသူ၊ သေနတ်ပစ်ကောင်းသူ၊ သက်စွန့်ကြိုးပမ်း
ကူညီသူ ဟူ၍ မတွေ့ဘူးပါ။ တကယ်အရေးအကြောင်းတွင်
တကယ်အားကိုးလောက်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပါပေတည်း။

လူရိုင်းကြီး အမိစလိုပို၏အကြောင်းကိုမူကား ကွာ
တာမိန်း ရေးပြီးဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်က ထပ်မံရေးသားရန်မလိုတော့
ပေ။ ၎င်း၏အလောင်းကို ဇူဗွင်ဒီကျောက်ရုပ်ထုဆရာများနှင့်
ပန်းချီဆရာများက ချက်ချင်းပင် နန်းတော်မှထုတ်ယူသွားကြ
လေသည်။ ထို့နောက် ၎င်း၏မှာကြားချက်အရ ဇူးလူးလူရိုင်း
တို့ထုံးစံအတိုင်း ကြိုးများဖြင့်အချို့နေရာများတွင်စည်းနှောင်
ခါ လေလုံသောကျောက်ခေါင်းတစ်ခုအတွင်း၌ ထိုင်လျက်မြှုပ်
နှံလိုက်လေသည်။ ထိုခေါင်းကြီးကို သူကိုယ်တိုင်ရန်သူပေါင်း
များစွာကို တစ်ယောက်တည်း ရဲဝံ့စွာခုခံခဲ့သော ကျောက်လှေ
ကားကြီးထိပ်၌ပင် ကျောက်ပြားကြီးများအောက်ထားသဖြင့်
လူပင်သေသော်လည်း ၎င်းပီညာဉ်သည်မသေဘဲ၊ ညဉ့်အခါ
များတွင် ပုဆိန်ကြီးကိုထမ်းလျက် လှေကားကြီးထိပ်တွင် စကြို
လျှောက်နေသည်ကို အချို့မြင်ရကြောင်းနှင့် ကောလာဟလ
သတင်းဖြစ်ပွားခဲ့၏။ ထို့ပြင်လည်း ကျောက်လှေကားထိပ်တွင်
သူ၏အရွယ်အစား အချိုးအစားအတိုင်း ဂရင်းနိုက်ကျောက်ဖြင့်
ကျောက်ရုပ်တစ်ခုထုလုပ်ထားခဲ့စေခဲ့ရာ၊ ၎င်းကိုယ်တိုင်အသက်
ရှိစဉ်ကနှင့် လွန်စွာတူလှ၏။ ထို့ပြင် အမိစလိုပို၊ အလန်ကွာ
တာမိန်း၊ ကိုယ်ရံတော်မိုလ်မျိုးကားရာ ခြေမြန်တော်မြင်းနေခြင်း
ရောင်တို့၏အမည်များကို ကျွန်ုပ်တို့ရာဇပလ္လင်အထက်တွင် ရွှေ
သားပကတိ စာလုံးကြီးများဖြင့် ထုလုပ်ထားရှိစေ၏။

မိတ်ဆွေကြီး အလန်ကွာတာမိန်းရေးခဲ့သော ကျွန်ုပ်

တို့၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိမှာ ရေးပင်ရေးခဲ့သော်လည်း ကမ္ဘာအားအသိ ပေးနိုင်တော့မည်မဟုတ်ကြောင်း စဉ်းစားမိသောအခါ ကျွန်ုပ် မှာ စိတ်ပျက်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်အတွက်မှာမူကား ညီတစ်ယောက်ကလွဲ၍ လူ့ပြည်တွင်ခင်တွယ်ရန်မရှိသဖြင့် အင်္ဂလန်သို့ပြန်၍ မရောက်စေကာမူ အရေးမကြီးလှချေ။ ထိုမှ တစ်ပါး ကျွန်ုပ်မှာ ကမ္ဘာကြီးနှင့်အဆက်သွယ်ပြတ်၍နေစေကာ မူ ကျွန်ုပ်၏ချစ်ဇနီးနယ်လီသာနှင့်အတူ နေရမည်ဖြစ်၍ လူတို့ မည်သည် မိမိတို့ချစ်သူနှင့်နေရက မည်သည့်အရပ်ဒေသ၌ဖြစ် စေ၊ အသက်ထက်ဆုံး နေနိုင်ကြမည်သာဖြစ်၏။ ၎င်းသည် သဘာဝဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်မှာလည်း သာမန်လူသားတစ်ယောက်ဖြစ် သည့်အတိုင်း ဤသဘာဝကိုကျော်လွန်နိုင်သူမဟုတ်ပါ။ ၈(ဒ်) ကလည်း မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်ုပ်နှင့် သေအတူရှင်အမျှနေရန် စိတ်ကို ပိုင်းဖြတ်ပြီဖြစ်ကြောင်းနှင့် ဝန်ခံသည်။ သို့သော် အယ်လ်ဖ်ဆီမှာမူ လွမ်းဆွတ်ရမည့်သူရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် အတူ ဤနိုင်ငံတွင် အရိုးမထုတ်နိုင်ကြောင်းဖြင့် ပြောဆိုခါ နေ့စဉ်တမိုင်မိုင်တတွေတွေ ရှိနေခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ် သည်လည်း ဤနိုင်ငံမှ လွတ်မြောက်ရန်လမ်းကြောင်းရှိက အယ်လ်ဖ်ဆီကိုပင် ပြန်၍လွှတ်ရန်အမြဲစိတ်ကူးထုတ်လျက်ရှိ နေခဲ့ရာ တစ်နေ့သ၌ မမျှော်လင့်သောအကြောင်းတစ်ခုသည် အောက်ပါအတိုင်း ပေါ်ပေါက်လာခဲ့လေသည်။

ဇူဗင်ဒီလူဖြူများနေထိုင်ရာနယ်သည် အလွန်မြင့်၍ ဆီးနှင်းများဖုံးအုပ်လျက်ရှိသော တောင်ကြီးများ၊ လူများမဖြတ် ကျော်နိုင်သော တောင်ကြီးများဖြင့် လေးဘက်လေးတန် ဝိုင်းရံ လျက်ရှိရာ တိုင်းသူပြည်သားများကလည်းအပြင်အပမူ လူများ

လာရောက်မည်ကို အထူးသတိပြုကြလေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ယောက်တစ်လေမျှ မျက်စိလည်လမ်းမှား၍ ရောက်လာကြ သူများလည်း ပြန်လမ်းမရှိကြဘဲ မီးတွင်းကြီးထဲသို့သာ သက် ဆင်းကြရလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ၃ နှစ်လျှင်တစ်ကြိမ်ကျ တိုင်း ပြည်၏ နယ်နမိတ်များကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုစောင့်ကြပ်ရ သော အရာရှိများသည် တစ်နေ့သ၌ ဘုရင်မထံလာရောက်ကာ အရှေ့ဘက်နယ်ခြားတွင် အလွန်ကျဉ်းမြောင်းသော တောင် ကြားလမ်းကလေးတစ်ခုကို တွေ့ရကြောင်း၊ တောင်ကြားလမ်း ဟုဆိုရသော်လည်း တောင်ကြီးတစ်ခုလုံး ကွဲအက်ခါ ၎င်း အောက်မှ ရေလက်ကြားသဖွယ်ဖြစ်နေသည့် ချောင်းငယ် ကလေးဖြစ်၍ ထိုချောင်းငယ်မှ အပြင်နိုင်ငံများသို့ ပေါက်သွား ဟန်လက္ခဏာရှိကြောင်း ထိုချောင်းငယ်မှ မြောင်းကလေးမျှသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ အချို့ရောများတွင် တောင်အောက်သို့ ဖောက်၍ ဝင်သွားဟန်ရှိရာ ထိုနေရာမှာ ဘုန်းကြီးများက လျှို့ဝှက်ထား ဟန်ရှိ၍ အပြီးသတ်တစ်ခါတည်းပိတ်ကြရမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောပြသဖြင့် သိရ၏။

သို့ဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ်မှာ ထိုလမ်းကလေး မပိတ်မီ အယ်လ်ဖ်ဆီအား ပြန်လွှတ်ရန် စိတ်ကူးရတော့၏။ ကျွန်ုပ်က ပြောပြသောအခါ အယ်လ်ဖ်ဆီမှာ အိမ်သို့ပြန်ရန် စိတ်အား ထက်သန်လွန်းလှသည်ဖြစ်၍ လမ်းတွင်တွေ့ဆုံရမည့် ဘေး ဥပါဒ်အခက်အခဲများကို တစ်စုံတစ်ရာ တွေး၍မနေတော့ဘဲ ထို လမ်းမှပြန်ရန် သဘောတူညီလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေ အလွန်ကွာတာမိန်းရေးခဲ့သော ကျွန်ုပ်တို့၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ညီ ကျောကာတ(စ်)ထံကို

၂၄၀ ❖ ၁၇၆၅၅၅

ပေးရန် စာတစ်စောင်ကိုလည်းကောင်း ထိုစာနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်
 ပိုင်ပစ္စည်းအားလုံးကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ရေးထိုးပြီး
 နောက် လူပုဂ္ဂလိကအယ်လ်ဖုံဆီလက်သို့ ပေးအပ်လိုက်၏။
 ၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်တို့လည်း နယ်လီသာ၊ ဂွ(ဒ်)နှင့် အခြား
 သိသင့်သိထိုက်သူ နန်းတွင်းသားအချို့ကိုသာ အသိပေးလျက်
 ရွှေချောင်းအနည်းငယ်နှင့် လမ်းတွင်စားသောက်ရန်အစာရေစာ
 အနည်းငယ်ကိုပါ ပေးလိုက်ပြီးလျှင် ၎င်းရောက်လိုသောနေရာ
 သို့ ကောင်းမွန်ချောမောစွာရောက်ရန် ဘုရားသခင်ထံ ဆုမွန်
 တောင်းခံ လျှို့ဝှက်သောတောင်ကြားလမ်းမှ အယ်လ်ဖုံဆီအား
 ဝမ်းနည်းစွာနှင့်ပင် လွှတ်လိုက်ရလေသတည်း။

၁၇၆၅၅၅

